

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

AP. 935

Μ. ΓΑΜΙΑΣ

Ο Αδ' τά νόμισμα βγαλμένη...

«Πόση εύτυχια όταν με εί-
δε! Δεν χόρταινε να με
κυττάει...»

ξενός, που αισθανόταν την ανάγκη να γεμίσει τη ζωή της. Ίσως—σκέ-
φθηκε—να είναι καλύτερο αυτό το σύστημα. Κι' έγραψε. Η απάντησή θά
πήγαινε στο σπίτι μιας φίλης. Πέρασε πολύς καιρός. Είχε σχεδόν ξε-
χάσει το γράμμα της, όταν ήρθε η επιστολή. Σοβαρή και καλογραμ-
μένη. Πήρε κουράγιο το κορίτσι και άρχισε μία αλληλογραφία, τυ-
πική στην αρχή, πιο ζεστή όσο περνούσε ο καιρός. «Ένα θερμόμετρο
που όλο κι' ανέβαινε, ανέβαινε... Μάστορης, φαίνεται, στο γραπτό
λόγο εκείνος. Άντα σε στους καλούς ποιητές του
τόπου τον τοποθετεί το κορίτσι. Επιστολές —
λογοτεχνήματα. Κείμενα περιποιημένα, με τη
σάλτσα και με τα μπαχαρικά τους.

Ήρθε και η στιγμή των φωτογραφιών. Άντη-
λασαν τις φωτογραφίες τους. Κανένας από τους
δύο δεν φάνηκε απογοητευτικός. Σοβαρός κύριος
φαίνονταν εκείνος. Και τόσο θερμή η απίστευτη...
Υπόσχεται το Παραδείσου. Θα την έκανε εύτυ-
χη, η εύτυχια της θά ήταν και δική του ευ-
τυχία. «...Ημουν η αγαπημένη του. Τό λουλούδι
που δεν θα το άφηνε να μαραθί...»

Κολακεύθηκε το κορίτσι. Αυτή η αγάπη και η
παίρνη τέτοια γράμματα από τον ποιητή. Και
δεν την ξετρελλάνει μόνο με τις επιστολές του.
Κι' αυτές εύρισκε μεγάλο ταλέντο συγγραφικό
στις δικές της επιστολές και της υποσχόταν ότι
θα τη βοηθούσε ν' αξιοποιήσει το ταλέντο της
ζωής, γι' αυτό να γράψουν μαζί το βιβλίο της ζωής
τους. Φιλολογία, φιλολογία, πόσο κόμο παί-
νεις στο λαιμό σου!...

Κολακεύθηκε κι' έρωτεύθηκε το κορίτσι. Ζού-
σε στο όνειρο. Κάποτε έφτασε και η ώρα της
γνωριμίας. Εύλογημένη —της έγραψε— η ώρα
που θα σε γνωρίσω. Τον περίμενε με αγωνία στο
σταθμό Πατρών. «Αναγνωρίστηκαμε πριν ακόμα
κατέβη από το δέμα. Πόση εύτυχια, Θεέ μου,
όταν με είδε... Δεν χόρταινε να με κυττάει. Μου
έφερε και στίχους αφιερωμένους σ' έμένα...»

Δεν της ζήτησε κρυφές συναντήσεις. Του ή-
ταν αρκετό να τη βλέπει. Της μίλησε για γάμο.
Αντιμετώπιζε τόσο να την παντρευτεί... Κατέ-
σαν τα σχέδια για το νοικοκυριό, για το
σπίτι που θ' άνοιγαν, για το κορμί της. «...Νόμιζα
τους. Η εύτυχια στο κορμί της. «...Νόμιζα
ότι ζούσα παραμύθι... Δεν έβλεπα τίποτ' άλλο
εκτός απ' αυτόν. Καμιά σκιά. Μόνο που εκεί-
νος ανησυχούσε μήπως οι γονείς του κοριτσιού
έχουν αντίρρησης στην ένωση τους.

Έφυγε ραίνοντας τη νέα με υποσχέσεις. Θα
επέστρεφε σε λίγες μέρες για τους έπισημους
τούσε τη συγκατάθεση των γονέων της.
Καμιά αντίρρηση οι γονείς. Πληροφορίες για
προϋπόθεση, ότι θα ζητούσαν πληροφορίες για
την ποιότητα του μέλλοντος γαμπρού τους. Το χρέος χτυπήσει την
πρότασή του.

Πήραν τα στοιχεία και ανέβησαν σε γνωστούς της έρευνας. Παν-
τάσαν τα καθέκαστα. Θέλετε τώρα το αποτέλεσμα της έρευνας; Πώς
τρεμένον και με δύο παιδιά! «Πώς δεν πεθανά, όταν τ'
μπορώ και ζώ ακόμα;»

Την επομένη της αποκαλύψεως, πήρε ένα γράμμα του. Μη ξέροντας
ότι είχε ξεσκαπτή το μυστικό, της έγραψε για να της ήταν πιά σε
ότι καταστράφηκε ξαφνικά η δουλειά του και ότι δεν ήθελε
θεί να παντρευτεί. Βλέπετε, είναι τόσο τίμιος άντρας... Δεν ήθελε
να δεσμεύσει το μέλλον της. Έπρεπε να της αποδώσει την ελευθερία...

Αυτή είναι η ιστορία. Έλατε τώρα να δώτε μία εξήγηση, έλατε
να πείτε το γιατί! Όλα τα καταλαβαίνει κανείς. Βλέπετε μία κο-
πέλλα σ' ενδιαφέρει η κατάρτησή της. Είσα όμως και παντρεμένος.
Αλλά η επιθυμία σου είναι τόσο ζωηρή, ώστε μετέρχεται τα πάντα
για την απύκνησή της. Ακόμα και την απάτη. Κρύβεις το γάμο σου
και προκαλείς το ενδιαφέρον της για να επιτύχεις το σκοπό σου.

Η είσα ελεύθερος, αλλά δεν πρόκειται να παντρευτείς εκείνη στην
όποια υποσχέσαι γάμο. Χωρίς την υποσχεση συναντάς την άρνηση.
Μιλάς για παντρεία και η αντίστασι κάμπτεται.

Κακά και ψυχρά αυτά όλα. Η καθαρή απάτη. Κακοήθεια της πιά
έλεεινης μορφής. Αλλά επί τέλους έχει μία εξήγηση. Σε γέλασα για
να σε αποκτήσω. Όπως σκοτώνεις κάποιον για να τον συμφορέσει, για
να τον ληστέψεις, για να εξυπηρετήσεις το πάθος ή το συμφέρον σου.
Να σκοτώνεις όμως μόνο και μόνο για να σκοτώσεις; Να σκοτώνεις
οποιοδήποτε σου τυχαίνει στο δρόμο, χωρίς αίτια, δίχως αφορμή;...

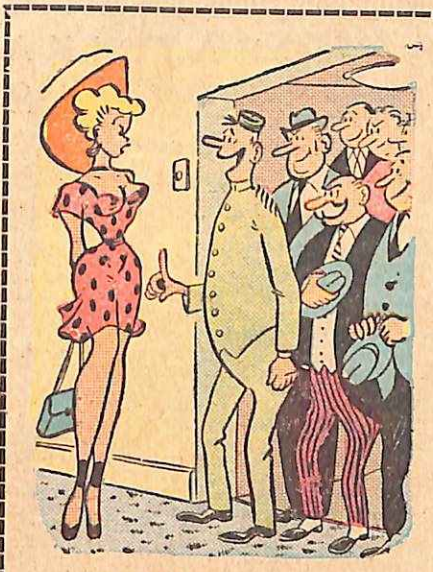
Μία πιστολιά σε μία άγγελη. Ο άνθρωπος που δημοσιεύει την
ειδοποίησή της ζητεί να παντρευτεί, δεν ξέρει πια θά είναι εκείνη
που θ' απαντήσει. Όποια θέλει ως είναι. Αυτός θέλει να γλεντήσει
την υπόθεσι, να διασκεδάσει, να κάνει τη φάρσα του. Μία διέξοδος
στην πράξι του. Η μακαρισμένη στον κολοφώνα της. Η άσυνειδησία
και η άτιμία σε μία από τις πιο ειδεχθείς μορφές τους.

Και να μην έχει μέσο ν' αμυνθεί... Ο νόμος σε τιμωρεί αν, αφη-
ρημένος δεν περάσεις από τις διαδικασίες των πεζών, σε αφήνει όμως
ανεξόλητο στα τέτοια εγκλήματά σου.

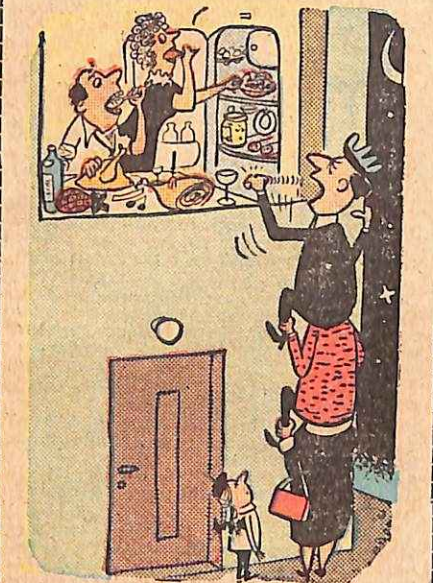
Κλαίει τη μείρα της τώρα ή νέα. Έχει άδικο. Πρέπει να την εύ-
χαριστή, γιατί τόσο φτηνά και τόσο γρήγορα έμπλεξε από τα χέ-
ρια ενός κακοποιού.

Ο Θεός τη λυπήθηκε και γλύτωσε τα χειρότερα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Έλατε, δεσποινίς θά στρι-
μωχθίτε λίγο, αλλά θά χωρέ-
σετε!

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΥΗ

— Θέλαμε να δώμε, αν, στ' αλή-
θεια, δεν είχατε φαγητό, όπως μās
είπατε!

— Μά στο ίδιο θέατρο, αγάπη μου,
σε πήγα προχτές!

— Ναι, αλλά όχι με το ίδιο φέ-
ρεμα!

Η σκηνή εκ του φυσικού:
Πολιτευόμενος πέφτει
άπανω σε συμπατριώτη του
κι' ανοίγει διάπλατα τις άγ-
κάλες του με καταρρακτώ-
δη εύκαρδιότητα.

— Διάταξέ μου! Τι μου γί-
νεσαι! Πήρα το γράμμα σου
και σε βεβαίω ότι τοσάκι-
σπκα για τη κόρη σου που
επρόκειτο να δώση διαγυ-
νισμό στον Ο.Τ.Ε. Έμιασα
και τον Γενικό Διευθυντή
και τον Υπουργό ακόμα άλ-
λά, δυστυχώς, δεν μπόρε-
σε να γίνει τίποτα. Φαίνε-
ται ότι το κορίτσι είχε τράκ
και δε μπόρεσε να γράψη
τίποτα.

Ο ψηφοφόρος τον κυττά

μ' ένα χαμόγελο.

— Μά πέτυχε! Μπήκε!
Για μία στιγμή θά χάνει
ο πολιτευόμενος. Άλλ' α-
τοίχας καθώς είναι, βρίσκει
αμέσως την απάντησι:

— Ά, έτσι; Μπράβο στον
Υπουργό. Παρ' όλα αυτά,
μάς τώκανε το ρουσφέτι.

Όμως, ο ψηφοφόρος, πιο
ατοίχας φαίνεται απ' τον
πολιτευόμενο, εξακολουθεί
να χαμογελά.

— Μά δεν έδωσε εξετά-
σεις, στον ΟΤΕ, όπου σου
είχα γράψει ότι θά δώση...
Δεν παρουσιάστηκε!

— Έδώ ο ατοίχας πολιτευό-
μενος ξεροβόλεσε.

— Τότε πού πέτυχε;

— Στη Τράπεζα... Παρου-
σιάστηκε τη τελευταία στι-
γή και τα κατάφερε μία
χαρούλα, μόνη της!

Περίττο να προστεθί ότι
ο ατοίχας πολιτευόμενος ε-
ξακολουθεί να ξεροβόλη α-
κόμα.

Η σκηνή στην οδό Πατρί-
ων. Ένας νεαρός, λε-
πτός και φιλός, έχει πάρει
από πίσω μία κυρία πακου-
λή, που έχει περίπου τα δι-
πλά του χρόνια.

— Πά, πά, τ' είς' εσύ! της
ψιθυρίζει κάθε τόσο και την

παρακολουθεί κατά πόδας.
Η κυρία άπορημένη, γυ-
ρίζει, τον βλέπει, ύστερα
πάλι στρέφει και συνεχίζει
το βόδισμά της.

— Πά, πά, τ' είς' εσύ! ε-
ναλέει ο έπισημος νεαρός
και συνεχίζει την παρακο-
λούρησι.

Όπου κάποτε η κυρία χά-
νει την υπομονή της, στρέ-
φει και τον ρωτά:

— Τι θέλεις, παιδί μου;
Γιατί με παρακολουθείς;

— Σας θαυμάζω, κυρία
μου, απαντά ο νεαρός.

— Και δεν βρίσκεις καμ-
ιά της ηλικίας σου να θαυ-
μάσεις; Λέει η κυρία ίσως
κολακευμένη λίγο.

Και ο νεαρός με ειλικρί-
νεια:

— Δεν βρίσκω, κυρία μου.
Στην αναβολή καλό και
το χαλάζι...

Άλλα το χαλάζι έπεσε
αυτοστιγμεί στο κεφάλι του

Εποχή

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΑΪΤΣΑΝΙΟΥ 4 (ΠΑΤ. ΚΑΛΥΘΜΑΝΟΣ) ΤΗΛ. 36-181 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

νεαρού με τη μορφή της
τοάντας της κυρίας. Κι' ο-
σοι έτυχε να παρακολου-
θήσουν την σκηνή, γέλασαν
με κακντρέχεια και είχαν:
— Χάλασαν ήθελες, χαλα-
ζαν έλαθες!

Α ακανισμένος και κατα-
συγκινημένος καταπλέει
σ' ένα καφενείο ένας αν-
θρωπος.

— Την είδα! Την είδα!
— Τι είδες;
— Πά, πά, πά!
— Ποιόν είδες;
— Είναι καταπληκτική!
— Ποιά, μωρέ;
— Είναι συγκλονιστική!

Το ακροατήριο χάνει την
υπομονή του:

— Θα μιλήσης επί τέλους;
Ποιόν είδες;

Κι' ο άνθρωπος κρατών-
τας την ανάσα:

— Μά είναι να μη τρελλά-
θι κανείς; Είδα στο δρό-
μο τη... Σοφία Λώρεν!

ΣΚΙΤΣΑ
ΤΗΣ
ΕΠΟΧΗΣ

Εύθυμα ένσταντα

Καταιγισμός φαπών άκο-
λουθής τη όηλωσι. Κι' ο-
χι, βέβαια, άδικως...

Π ΟΛΛΕΣ και ώμορφες
τοιγάνες κυκλοφορούν
τελευταία στην Αθήνα. Μία
απ' αυτές ζυγώνει έναν κα-
ταστημάρχη στην οδόν
Άγιου Μάρκου:

— Να σε πω το μίρα σου.
Βάλε ένα τάλληρο...

Ο καταστημάρχης, ο-
μως, δεν άνηκε στην κατη-
γορία των ανθρώπων που
πετούν τα τάλληρα.

— Τάλληρο; της λέει. «Α-
πα, πα! Πολλά ζπας.

— Ε, τότε δώσε τρεις
δραχμές.

— Απα πα! Λέει ο κατα-
στημάρχης. Τρεις δραχ-
μές για να μου πης τη μί-
ρα μου; Πολλά είναι.

— Ε, φέρε ένα δίφρα-
γχο!

— Απα, πα! Πολλά είναι.
— Πολύ τογκούνος είσαι
άφεντικό. Δώσε, το λοιπόν,
ένα φραγκάκι. Άείναι να

σε πω το μίρα σου.
Άλλά ο καταστημάρχης
το βίολι του:

— Απα, πα! Πολλά είναι!

— Ούτε ένα φράγκο δεν
δίνεις; Έ τότε δώσε με
ένα τοιγάρο.

— Τοιγάρο να σου δώσω,
λέει ο καταστημάρχης.
Έλα πάρε και πέσου τη
μίρα μου.

Η Πυθία παίρνει το τοι-
γάρο κι' αποφαίνεται:

— Έοένα, άφεντικό, το
μείρα σου είναι... από το
τογκούνια να πās!

Και φεύγει ικανοποιημέ-
νη!

Ε ΝΑ ποδήλατο παρὰ λίγο
να συγκρουσθί με μία τε-
ράστια «Πόντιακ», στην
στροφή των Χαντειών. Η
«Πόντιακ» φρενάρισε κι' ο
ποδηλάτης μισοπατώντας
στη γη απευθύνεται θρασύ-
τατα στον οδηγό:

— Δεν προσέχεις βρέ;
Γιατρος είσαι;

— Όθριο ο οδηγός της «Πό-
ντιακ» βγάζει το χέρι απ'
το παρὰυρο και φιλοδωρεί
τον ποδηλάτη με τη παλά-
μη άνοιχτή:

— Νά, βρέ... όοπριο!
Κι' ένας δεύτερος σωφέρ
παρεμβάινοντας:

— Γιατρος χειρουργός εί-
ναι ρέ! Άντε τράβά μη σε
χειρουργήσι κι' έχουμε λα-
χτάρες...

Κι' ο ποδηλάτης φρονι-
μοσ ποιών, παίρνει δρομο...
προτού χειρουργηθί.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Σοβαρώτατες έκθέσεις και σαφείς καταγγελίες,
αναφέρουν πώς γίνθηκαν και στους ΣΠΑΠ ατασθαλίες
κι' ότι μέσ' στην έταρία την Σιδηροδρομική,
έχει, πράγματι, δουλέψει και μανούβρα σχετική!

Έως των σιδηροδρόμων, δηλαδή την έταρία,
έχε' φτάσει, στον καιρο μας, η μικρά... λαθροχει-
(ρία!)

Και μπορεί να πη κανείς
ντόμπρος Έλληνα κι' ευκρινής,
πώς οι καταχρησεις, πλέον, έχουν γίνει του συρμού
και κοντεύουν να φτάσουν μέχρι έκτροχιασμού!

Γ. Θ-ς

Τὰ δράματα τῆς καρδιάς

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Ἡ ζωὴ μου ἀρχισε ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού γινώρισα τὸν Πῶλ, πού, γιὰ πολὺν καιρὸ, λεγόταν Μισέλ. Ἀνῆκα στὴν κατηγορία τῶν κοριτσιῶν πού, μόλις πρωτο-βγήκαν στὴ ζωὴ, ἀντίκρουσαν τὸν πόλεμο, μ' ὅλη τὴν οἰκτιρῶσα σημασία πού εἶχε ἡ λέξις αὐτὴ τὴν τελευταία φορὰ. Ἐνῶς τὴν περὶοδο τοῦ 1940—45. Οἱ γονεῖς μου λογάριζαν νὰ μὲ στείλουν νὰ φοιτήσω σὲ μιὰ ἀνώτερη σχολὴ. Μὰ βρεθίκαμε, βαρυνικά, σὲ τόση ἀνέχεια, πὺ ἀναγκάστηκα νὰ πάω νοσοκόμος σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀνορθώματα στρατιωτικὰ νοσοκομεία πού εἶχαν ἰδρυθῇ τὴν ἐποχὴ τὸν ἐνθουσιασμόν.

Βρισκόμουν ἀπὸ κάμποσους μῆνες σ' αὐτὸ τὸ νοσοκομεῖο κι' εἶχα ἀρπάξει νὰ γίνωμαι κάπως χρηστικός, ὅταν, μιὰ μέρα, ἔφεραν ἐκεῖ ἕνα νεαρὸ ἀείσιμα, πού ἦταν δὲ ἀπειλητικὴ κατάσταση. Εἶχε μείνει στὸ πτώσι τῆς μάχης δὺο ἀδελφὰς μερυνίχτα καὶ τὸν πέρασαν στὴν ἀρχὴ γιὰ νεκρὸ. Τὴ στιγμὴν, ὅμως, πού πῆ-γαίναν νὰ τὸν θάψουν, κατάλα-βαν πὺς ζῶσε ἀκόμη καὶ τὸν ἔ-φεραν βιαστικά στὸ νοσοκομεῖο.

Ὁ χειρουργὸς τοῦ ἔκαμε ἀ-μέσως μιὰ πολὺπλοχὴ ἐγχείρησι, ἀλλὰ χωρὶς ἐλπίδες ὅτι θὰ κα-τάφερε νὰ τὸν σώσει. Ἐπειτα ἀ-πὸ αὐτὴ τὴν ἐγχείρησι, ἔμεινε κάμποσες ἡμέρες μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, ἀλλὰ κατόπιν ἀρχισε νὰ συνέχεται.

Μοῦ εἶχαν ἀναθέσει αὐτὸ τὸν ἄρρωστο καὶ δὲν ἔφευγα οὔτε στι-γμὴ ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Θὰ μπο-ρούσα νὰ πῶ πὺς δὲ ζῶσα πα-ρὰ μόνο γι' αὐτόν. Παρακολου-θούσα μ' ἀληθινὴ ἀγωνία τὴς ἐ-ναλλαγόμενης φάσεως, πού πα-ρουσίαζε ἡ κατάσταση τοῦ κι' αἰ-σθάνθηκα μιὰ ἀπέραντη χαρὰ τὴν ἡμέρα πού ἀκούσα τὸ γιὰτὸρ νὰ λέη πὺς εἶχε γλυτώσει τὸν κίν-δυνο.

Ἀπὸ τότε ἡ κατάσταση τοῦ ἀρ-χισε νὰ καλυτερεύει ἀπὸ πῶ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη. Τὸ μόνον δυσ-πρὸστο σημεῖο ἦταν πὺς δὲ θυ-μόταν τίποτα. Οὔτε τ' ὄνομά του οὔτε τὸ σὺνταγμα πού ὑπηρετοῦ-

σε, οὔτε ἂν εἶχε γονεῖς ἢ συ-γγεῖνες.

— Εἶναι σὰν νὰ γεννῆκα χτές, ἔλεγε μ' ἕνα θλιβερὸ χαμόγελο.

Στὰ ρούχα του δὲν ὑπῆρχε τί-ποτα, πού νὰ μποροῦσε νὰ μᾶς χρησιμεύσει σὰν ἐνδειξί. Κι' αὐ-τὴ ἡ μεταλλινὴ πλακίτσα μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὸν ἀριθμὸ τῆς μονά-δος του εἶχε ἐξαφανισθῇ.

— Εἶμαι ὁ φτωχότερος ἀνθρώ-πος τοῦ κόσμου, εἶπε μιὰ μέρα στὸ γιὰτὸρ. Δὲν ἔχω οὔτε αὐτὸ τὸ ἀπλὸ πραγματάκι πού δὲν λείπει ἀπὸ κανένα: ἕνα ὄνομα.

Ὁ γιὰτὸρ γέλασε.

— Σοῦ χαρίζω τὸ δικό μου, ἀ-πάντησε. Ἀπὸ σήμερα θὰ σὲ λέ-με Μισέλ...

Ἐπείρξε μιὰ ματιὰ πρὸς τὸ μέ-ρος μου καὶ συνέχισε:

— Μισέλ... Λακρούα. Ἐθείς; Τὸ Μισέλ ἦταν τὸ μικρὸ ὄνο-μα τοῦ γιὰτρου. Τὸ Λακρούα ἦ-ταν τὸ δικό μου ἐπίθετο. Σμι-γνόντας τὰ δύο, ὁ γιὰτὸρ εἶχε φτιάξει ἕνα καινούργιο ὄνομα. Ἀ-πὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ὁ τραυματί-ας μου—εἶχα συνιθίσει νὰ τὸν λέω ἔτσι κι' οἱ ἄλλοι ἐπίσης, ὅ-ταν μοῦ μιλοῦσαν γι' αὐτόν, μοῦ ἔλεγαν ἐν τρωματίσει σου— λε-γόταν Μισέλ Λακρούα.

Πέρασε καιρὸς. Κάπου ἔξη μῆ-νες. Ἡ ὕγεια τοῦ Μισέλ εἶχε ἀ-ποκατασταθῇ πῶς καί, μιὰ μέρα, ὁ γιὰτὸρ ἐπέγραψε τὸ ἐξήρησι-τοῦ.

Τὸ κράτος τοῦ πλήρωσε, εὐ-τυχῶς, τὸ μισθὸ του. Ἐπειδὴ, ὅ-μως, δὲν εἶχε ὄνομα, ἐπέγραψαν αὐτὸ ἄλλο ἀξιοματικό γιὰ λογα-ρίσμά του.

Ὁ Μισέλ εἶχε συγκεντρώσει κάμποσα χρήματα τὸν καιρὸ πού ἦταν στὸ νοσοκομεῖο. Μοῦ τὰ ἐμ-πιστεύθηκε, παρακαλώντας με νὰ τοῦ βρῶ ἕνα δωμάτιο καὶ νὰ τοῦ ἀγοράσω διάφορα πράγματα πού τὸν χρειαζόνταν.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ πῶ ἐνὶ τού-τῳ ὅτι βρήκα ἕνα δωμάτιο κοντὰ στὸ σπιτί μου; Φρόντισα γιὰ τὴν ἐπιτήδευσίν του καὶ γιὰ τὴν κα-τόπιν στὸ νοσοκομεῖο γιὰ νὰ τὸν πᾶρα. Εἶχα μαζί μου καὶ μιὰ βα-

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Φανδαρεὺς

Ὅρῶν προσφάτως φανδαρεῖς μετὰ διδῶν ἐν δράσει κι' ἐρωτικῶς πανευτυχεῖς ἐν περιπτώσει πάσι ἐσκέφην—τὴν φανδαρικὴν τὴν αἰγλὴν ἐκτιμήσας—φανδαρὸς καθιστάμενος νὰ κόπῃ τὰς γοήσσας. Ἐφ' ὃ μὲ σκέψιν στοθεράν ἢ ἄλλως πὺς παγίαν μετέδην κομπορημονῶν εἰς τὴν στρατολογίαν καὶ συναφῶς ἀπῆλθον πεισιμῶνας καὶ γενναίως νὰ ἐνδύθω, αὐθιμερόν, στολὴν τοῦ φανδαρεῶς. Ἀλλὰ ὅποια ἐκπλήξις καὶ καταοικύνῃ μᾶλλον καθ' ὅτι μοι ἐδόλυσαν, ὦ Ζεῦ, ἐκτός τῶν ἄλλων ὅτι ἔγιε ὁ Δὸν Ζουάν ὁ Παρατατικός ἐτύγκανον ἀγνύμνατος καὶ βοηθητικός! —Ψεῦδος εἰκρόν! ἀνέκραξον ἀρριζὼν ἐκ τῆς λύσεως κι' αὐτὴκα ἐπικαλούμενος ἐνδόξους διακρίσεις ἐξήττησαν κατὰταξιν ἀπὸ λοχίαν βλαμν καθ' ὃ ἐβρανοφύνησαν: «Δεινὸς ἐμαχεορμῆν! Ἀνὴρ ὑπὲρβας μάχιμος! ἐτόνισον σα- (φῶς) καὶ ρίπτων εἰς τὴν αἰγλὴν μου τὴν (παρελθούσαν) φῶς: —Μετὰ στολῆς φανδαρικής, ἐτόνισον (μὲ ζῆλον, ἐκποτὸν διδὰς καὶ μονόβω δικνν μα- (ρουλοφύλλων) —Πότε ὑπηρετήσατε; μοι εἰπον τελι- (κῶς) Κανὼ μετὰ ἐξάρσεως καὶ θριαμβευτι- (κῶς) ἀνέκραξον παταγῶδως καὶ μετὰ πλει- (στον) μῦθου! —Ἵπληρξα ὑποδεκανεὺς ἐπι... Καποδ- (στρίου) Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

λίτσα γιὰ νὰ βάλω τὰ πράγματά του.

Αὐτὰ τὰ πράγματα ἦταν ἡ κου-ρελισμένη στολή πού φορούσε ὅ-ταν τὸν ἔφεραν στὸ νοσοκομεῖο καὶ μερικὰ ἄλλα εἶδη ρουχοῦμο πού τοῦ εἶχα ἀγοράσει τὸν καιρὸ πού ἔμεινε ἐκεῖ.

Ἀρχισὰ νὰ τακτοποιῶ αὐτὰ τὰ πράγματα μὲ προσοχὴν μέσα στὴ βαλίτσα. Ἐβόλα ἐπίσης καὶ τὴς ἀρβύλες του. Μία σὲν μιὰ ἀπ' αὐτὲς βρισκόταν ἐν ἐμφανί καλ-τάς. Καθὼς τὴς ἐπίτασα, αἰσθάν-θηκα κατὰ τὸ σκέλη. Ἐφάρξα τό-τε καὶ βρήκα τὴν μεταλλινὴν πλα-κίτσα, πού δὲν ὑπῆρχε στὸ ἀμπέ-χανό του. Φαίνεται πὺς, ὅταν τὸν πῆραν ἀπὸ τὸ πτώσι τῆς μάχης, ἡ πλακίτσα αὐτὴ εἶχε ἐξαφανισ-θῇ! ὅτι, κατὰ τὴν μεταφορά του στὸ νοσοκομεῖο μας, κάποιοις ἀ-πὸ τοὺς νοσοκόμους σκέφτηκαν νὰ τὴν ρίξῃ μέσα στὴν κάλτσα του γιὰ μεγαλύτηρ ἀσφάλεια. Ὁ νο-σοκόμος αὐτὸς εἶχε φύγει ἔπειτα ἡ εἶχε μετεβῇ ἄλλου — μερι-κές ἡμέρες ἀργότερα ἔγινε ἡ κα-τάρευσι — καὶ ἔτσι ἡ μικρὰ αὐ-τὴ λεπτομέρεια παρέμεινε ἀγνώ-στη.

Μιὰ μιὰ ἐνστικτώδῃ κίνησι ἔ-χωσα τὴν μεταλλινὴν πλακίτσα μέ-σα στὴν τσέπη τῆς μπλούζας μου.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα φύγαμε.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὅταν ἔφτασα στὸ σπιτί μου, ἔβγαλα αὐτὴ τὴν πλακίτσα ἀπὸ τὴν τσέπη μου, πῆγα κοντὰ στὸ φῶς καὶ διαβά-σα: «Πῶλ Λεμπά, ὑπολοχαγός, 1480ν σὺνταγμα πεζικοῦς».

Ἦξερα τὴν τὸν ὄνομά του, ἀλ-λὰ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη τὴν ἀπόφασιν μὴ τὸ πῶ. Ὁ Μισέλ ἦταν εἰ-κὼς μου, τὸν ἀγαπούσα. Δὲν ἔ-πρεπε, λοιπόν, νὰ ἔχη κανένα σὺνδεσμο μὲ τὸ παρελθόν.

Τὴν ἄλλη μέρα, πηγαίνοντας στὸ νοσοκομεῖο, πέταξα τὴν μικρὴν πλακίτσα στὸ Σηκουάνα.

Εἶπα παραπάνω ὅτι ἀγαποῦ-σα τὸ Μισέλ. Κι' αὐτὸς ἐπίσης μὲ εἶχε ἀγαπήσει... Μιὰ μέρα, βρεθίκαμε ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου, χωρὶς νὰ χρειαστῇ νὰ προφέρωμ λέξι...

Ὁ καιρὸς περνοῦσε γρήγορα καί, μιὰ μέρα, πῆραμε μὲ τὸν Μισέλ τὴν ἀπόφασιν νὰ παντρευ-τοῦμε.

Γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, αὐτὴ ἡ νομιμοποίησι τῶν σχέσεών μας μὲ τὸν Μισέλ. Θὰ προτιμούσα νὰ μὴν ἀλλάξω τίποτα στὴ ζωὴ μου. Ἀλλ' ὁ Μισέλ ἔλεγε πὺς αὐτὸ δὲν ἦταν σωστὸ.

Κατάφερα, ὁπότε, νὰ τὸν πεί-σω ν' ἀναβάλωμε γιὰ ἀργότερα τὸ γάμο μας καί, στὸ μεταξύ, ἀρχισὰ νὰ κάνω μιὰ ἐρυνά.

Δὲν ἄργησα νὰ βρῶ αὐτὸ πού ζητούσα. Ὁ Μισέλ ἡ καλύτερα ὁ Πῶλ καταγόταν ἀπὸ τὸ Πουατιέ. Φεύγοντας γιὰ τὸν πόλεμο, εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ μιὰ νεαρὴ σύζυγο καὶ δύο κοριτσάκια.

Μόλις ἐβόλα αὐτὲς τὴς πληρο-φορίες, πῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ ἔ-ξαφανισθῶ ἀπὸ τὴν ζωὴ του. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ κάμω μιὰ τελευταία θυσία.

Βρήκα, λοιπόν, μιὰ πρόφασιν γιὰ νὰ τὸν δηλώσω στὸ Πουατιέ.

Ὅταν φτάσαμε μπροστὰ στὸ σπιτί του, ὁ Μισέλ—Πῶλ ἔφερε τὸ χέρι αὐτὸ μετὰπὸ του καὶ τὸν ἀκούσα νὰ φιδυρίζῃ:

— Ἀλλὰ... νομίζω πὺς τὸ σπι-τί αὐτὸ δὲν ποῦ εἶναι ἀγώστο... Εἶναι τὸ σπιτί μου... τὸ σπιτί τοῦ...

— Πῶλ Λεμπά, συμπλήρωσα.

Εἶχα εἰδοποιήσει ἀπὸ πρὶν τὴν γυναικά του, πού βγήκε μαζί μὲ τὰ δύο κοριτσάκια τῆς γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν.

Τὸ ὑπόλοιπο ἔγιναν μόνα τους. Ἐπ'αφελθῆκα ἀπὸ τὴς διασχύσεις τους γιὰ νὰ φύγω κρυφά.

Τὸ θάμα ἔγινε. Ὅπως ἔμα-θα ἀργότερα, ὁ Πῶλ Λεμπά ἐξ-αναβρέθη τὸ χαμόγελο αὐτοῦ καὶ ἔβλεπε τὸν Μισέλ Λακρούα καὶ τὴν ἀγάπην του γιὰ μένα.

Κατόπιν μετὰ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια τὴν εὐτυχία μου καὶ κομ-μάτισα τὴν φτωχὴ καρδιά μου... Γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει πῶς χαρὰ. Δὲν μετανιώω, ὁπότε, γιὰ τὸ ἐ-κὼς καὶ εἶμαι βέβαιη πὺς, ἂν ἦταν ἀνάγκη, θὰ τὸ ἐξανάκα-ναι αὐτὴ τὴν στιγμὴ...

ΕΛΙΖ ΓΚΑΡΝΙΕ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπερτόζ

★ Ἡ ἑβδομαδιαία ἀργία τῶν ἡθοποιῶν πού ἐφαρμόζεται σὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ἐλπίζεται πὺς θὰ καθιερωθῇ αὐτὴ τὴν φορὰ, ὀριστικά καὶ στήν Ἑλλά-δα. Πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ σχετικὴ ἐπε-ρώτησι βουλευτοῦ, ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἑρ-γασίας, πῆρε τὸ πρᾶγμα στὰ σοβαρὰ καὶ φροντίζει νὰ φέρῃ ἀποτέλεσμα. Φυσικά, ἂν αὐτὸ ἀποφασισθῇ ὀριστικά, μέρα ἀρ-γίας τῶν θεατρῶν θὰ ὀρισθῇ ἡ Δευτέρα.

★ Ἡ Λυρική Σκηνή, κατέριψε τὸ ρε-κόρ τῶν θεατρικῶν εἰσπραξεῶν τῆς Θεο-σαλονίκης, τὴν περασμένη Κυριακὴ μὲ 45 χιλιάδες σὲ δύο παραστάσεις.

★ Ἡ Σοφία Βεμπο ἐπεφύλασσε αὐτοὺς θαυμαστάς της, τὸ πρῶτο βράδυ τῆς ἐ-πανηφανισέως της στὸ θέατρο «Κυ-δέλης» μιὰ ἐκπλήξι.

— Ἐπειδὴ δὲν πρόφτασε νὰ μάθῃ κα-λὰ τὰ νέα τῆς τραγούδια, τραγουδοῦσε μαζί μὲ ἄλλες παλῆς μεγάλης ἐπιτυ-χιᾶς της, τὸ γνωστὸ λαϊκὸ τραγούδι «Γα-ρύφαλλο στ' αὐτί».

★ Τὴν ὑπερβολικὴ διαίτα — δὲν ἔτρω-γε ποτὲ ψωμί — πλήρωσε πολὺ ἀκριβὰ ἡ τόσο δημοφιλὴς βεντέττα τοῦ μουσι-κοῦ θεατροῦ Μαρίκα Καλούτα.

— Ἡ ὑπότασι τὴν πείραξεν στὸ ἕνα μά-τι καὶ εἶναι ἀποκλειστικὴν τῶρα, μὲ μαρ-τυρία γυαλὶα συνεχῆς νὰ μείνῃ πολὺ διά-στημα στὸ κρεβάτι.

★ Στὴν Ὑδρα, οἱ ἀξέσεις Σοφίας Λα-ρὸν καὶ Ἀλάν Λάντ, ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι τεταμέναι. Ἐτοί, σὲ μιὰ δεξιῶσι, πού ἔγινε ἕνα βράδυ στὸ γιὰτ «Δάφνι», θεώρησε καλὸ νὰ μὴ παρεμβῇ ἡ Σο-φία Λάρν, ἐπειδὴ ἔμαθε ὅτι ἂν ἦταν ἐκεῖ καὶ ὁ Ἀλάν Λάντ!

— Στὸ μεταξύ στὸ νηοῦκι τῆς Ὑδρας, μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ γυρισμάτος της ταί-νιας «Τὸ παιδί μὲ τὸ δελφίνι» συμβαί-νουν τὰ πῶ ἀπίθανα πράγματα.

— Ἐνα ἀπὸ τὰ πλοῖα, πού ἔχουν νοι-κιστὴ καὶ βρισκόμενα συνεχῶς στὴν Ὑ-δρα, χρησιμοποιοῦνται ἀποκλειστικά γιὰ τὸ μῆνιν τῶν ζένων ἡθοποιῶν, γιὰτὶ στὴν Ὑδρα δὲν ὑπάρχουν λουτρά.

— Μεγάλω βαυτοφορὰ λοιπὸν πηγαίνο-έρχονται συνεχῶς στὴν Ὑδρα γιὰ νὰ ἐφοδιάζοντὸν τὸ βαπόρι αὐτό.

★ Ἡ Κούλα Νικολαΐδου μετὰ ἀπὸ τὴν τιμητικὴν πού ἔδωσε στὴν Ἀλεξάνδρεια, μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία, ἐμφανίζεται τῶ-ρα στὸ Κάιρο. Ἀργότερα θὰ μεταβῇ στὸ Χαρτοῦμ καὶ κατόπιν στὴν Ἀντίς Ἀμ-πέμπα.

★ Ὁ ἱζμὴς Μακούλης, μετὰ τὴν Βιέν-νη καὶ τὸ Μόναχο, σημειώει τὴς τελευ-ταῖες μέρες πολλὰ ἐπιτυχία στὸ Ἀμ-βούργο, μαζί μὲ τὴν μεγάλη ὀρχήστρα τοῦ Μὰξ Γκρέγκερ.

★ Μέσα σὲ ἕνα μῆνα ὁ γνωστὸς χο-ρευτὴς Χαδέλλης ἀλλάξε τρεῖς παρτε-ναίρ!

— Πράγματι, μετὰ τὴν ἀναχώρησι τῆς Μπέμπα Ροζαλιν γιὰ τὴν Ρώμην, ὁ Χα-δέλλης ἔγινε ντουέττο μὲ τὴν Πέτρο-βα. Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν τὰ κατάφε-ραν νὰ συνεννοηθοῦν. Ἐτοί σὲ λίγες μέρες διεκόψαν τὴν συνεργασίαν τους.

— Τῶρα, ὁ Χαδέλλης, ἔγινε, γιὰ τρί-τὴν φορὰ, ντουέττο μὲ τὴν Ἀλέκα Νικο-λαΐδου πού ἀπεχώρησε ἀπὸ τὸ θέατρο «Ἀκροπόλ».

★ Ἡ Μάνια Μελάγια, ἡ μπριζόζα νι-τὴς, παράλληλα μὲ τὰ κέντρα, ἔγινε τῶ-ρα περισίτησι καὶ στήν Ὁδύν.

— Ἡ Μελάγια πρωταγωνιστοῦσε αὐτὴ τὴν ἐποχὴ σὲ 4 ταυτοχρόνως φιλμ ἑλληνικά: «Ποῖος θὰ τὸ κλέψῃ τὸ μάρμαρο», «Χα-ροῦμενα νεῖτα», «Ἡ τέχνη τῆς ζωῆς» καὶ «Δύο κοριτοῖα κι' ἕνας βράχος».

— Στὴν τελευταία αὐτὴ ταινία πρωτα-γωνιστοῦσε γιὰ πρώτη φορὰ καὶ μιὰ ἄλλη γνωστὴ τραγουδίστρια, ἡ Ἰωάννα Ἀλβα.

★ Ὁ Ἑλλὴν Σαρλὸς Κίμων Σπαθόπου-λος, πρωταγωνιστοῦσε σὲ μιὰ ταινία πού γε-ριόπηκε στὴν Κωνσταντινούπολιν, μὲ τὸν τίτλο «Ὁ Σαρλὸς στήν Ἰσταμπούλ».

— Ἡ ταινία αὐτὴ ἦταν ἐξ ἐλακέρου γυρισμένη σὲ τουρκικὴν γλῶσσα. Χρεῖα-στικὰ δὲ ἀλλοφώνησε ἐλληνικῶς γιὰ νὰ προσαρμωθῇ στήν ἑλληνικὴ συν-ῶν.

★ Τὸ μεγάλο σοῦζὲ τῶν ἁμ-βέτου Κατοστατορίων «Σπαθῶτες μελω-μο» μιὰ ἀπὸ τὴς πῶ πρωτότυπες μελω-δίας πρόκειται νὰ κυκλοφορήσῃ προε-σῶς σὲ ἑλληνικὴ ἔκδοσι.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΠΡΕΠΕΙ νὰ εἶναι πολὺ ἀπερίσκεπτοι οἱ σύζυγοι πού στέλνουν μόνες τὴς γυναί-κες τους—ὅταν εἶναι νοστιμῆς καὶ νεα-ρές—στὴς λεγόμενες κοσμικὲς λουτρο-πόλεις. Γιὰτὶ τὸ κλίμα τῶν τόπων αὐτῶν τῆς θεραπειᾶς, τῆς ἐσπῆρας καὶ τοῦ γουαριουῦ εὐ-νοεῖ τρυφερά τὴν ἀνάπτυξιν ὁλῶν τῶν ἐπικιν-δύνων κοσμικῶν ἀρετῶν, ὅπως εἶναι τὸ κου-ταμπολιό, τὰ χαρτιά καὶ πρὸ πάντων τὸ κυ-νήγι τῆς ἐρωτικῆς περιπέτειας, πού ἀποτελεῖ ἀνεκὰθεν τὴν περιπαθὴ ψυχὰ γιὰ ὁλῶν τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἰδιαίτερα, φυσικά, τῶν ἐπ' ἀ-δεῖας.

Τῆς ἀλήθειας αὐτῆς πῆρε μιὰ πολὺ ζωηρὴ ἰδέα ἡ κ. Λένα Σοροπού, ὁ ἀντρας τῆς ὁ-ποίας, λόγω «φόρου ἐργασίας», ἀναγκάστηκε νὰ μείνῃ στήν Ἀθήνα κι' εἶχε τὴν ἀπερίσκε-ψία νὰ στείλῃ μόνῃ τὴν γυναίκα του στήν κο-σμικὴ λουτρόπολιν γιὰ νὰ ἱεσταθῇ πολὺ ἡ χρυσὴ του καὶ πληρὴ οἰκάδα. Ἐτοί ἕνα ὁλο-κλήρο μῆνα, ἡ καυμένη, βρέθηκε ὑποχρεωμέ-νη νὰ δίνῃ σκληρὰ καὶ καθημερινὰ μάχης γιὰ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ μετώπου τοῦ συζύγου της, πού κινδύνεψε στὰ σοβαρὰ κάμψεις φορές. Γιὰτὶ οἱ ἐχθρὶκὲς στρατίες ἦταν πολυπληθεῖς, θρασύτατες, καὶ ἐπιθετικῆς. Κι' ἐπειδὴ στίς τά-ξεις τους δὲν περιλαμβανόντουσαν μονάχα γέ-ροι μὲ ρευματισμούς, ἀλλὰ καὶ ρωμαλεῖοι στρα-τιῶτες, ἡ κ. Λένα Σοροπού χρειάστηκε νὰ ἀ-ναπτύξῃ ὅλη τὴν δυναμικότητά, τὸ χιούμορ καὶ τὴν ἐξυμνάδα της γιὰ νὰ κρατήσῃ ἀνέπαφο τὸ μέτωπο τοῦ συζύγου. Φεύγοντας, ὅμως, θέλη-σε νὰ παύσῃ, ἐπὶ πλέον, καὶ μιὰ φάσμα στοὺς θαρραλέους καὶ καινούργιους πολιορκητὲς κι' ἔπιασε ἕναν ἕναν.

— Λοιπόν, ἀπόψε!

— Θεέ μου! Ποῖ; Καὶ πού ὦρα ἀκριβῶς; — Στὸ δωμάτιό μου. Στίς δώδεκα ἀκρι-βῶς, θὰ χτυπήσεται σιγὰ καὶ θὰ πῆτε «κούκου».

— Τὰ σύνθημα;

— Τὸ σύνθημα! Γιὰ νὰ καταλάβω ὅτι εἰσα-στε ἔσεσι. Δωμάτιο ἀριθμὸς 38. Ξερετε...

— Ξέρω, ξέρω!...

Δέκα πέντε ἀνδρῶν, νέοι, γέροι καὶ μεσή-λικες, ρευματικοὶ καὶ μὴ, πανηγυρίζαν ἰδιαί-τερος καὶ καθέννας συνεχῶς τὸν ἑαυτοῦ πού γιὰ τὴν μεγάλῃ του ἐπιτυχίαν καὶ δὲν ἔλεγε λέ-ξι σὲ κανένα. Ὁ ἕνας εἶχε πάρει ραντεβού γιὰ τὴς δώδεκα, ὁ ἄλλος γιὰ τὴς δώδεκα καὶ ἑ-τάρτο, ὁ τρίτος γιὰ τὴν μία καὶ οὐτα καθ' ἑ-λῆς. Ὅσο γιὰ τὴν κ. Σοροπού μάζεψε τὰ κομψὰ συμπράγκαλά της μυστικά, μῆκε ὅ-τι ἕνα ταξὶ καὶ τρέβηξε γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Τὸ ἴδιο βράδυ, λοιπόν, στὸ κοσμικὸ ξενοδο-χεῖο κατέβηκε ἕνα ζευγάρι νεονύμφων μὲ κάποια ἀνωμαλία στήν ἡλικία. Γιὰτὶ ἡ μὲν κυ-ρία ἦταν ἐκεῖ περὶ τὰ τριάντα, ὁ γαμπρός, ὅ-μως, εἶχε πατήσι τὰ ἑξήντα στὰ γεμάτα κι' εἶχε φέρεῖ μαζί μὲ τὴν νεαρὴ γυναίκα του καὶ τοὺς ρευματισμούς του. Συνδυάζοντας ὁ ἀν-θρώπος τὸν τερπνὸν μετὰ τοῦ ἀρελίου τοῦ θέλησε νὰ χαρῇ μαζί μὲ τὰ θελητὰ τῆς νεαρῆς γυ-ναίκας του καὶ τὰ ἱατρικά νερά τῆς κοσμι-κῆς λουτρόπολης, στὸ ξενοδοχεῖο τῆς ὁποίας, εἴπαμε, ἔφτασε γεμάτος ὄνειρα.

— Παρακαλῶ, θὰ ἤθελα ἕνα δωμάτιο, εὐή-λιο καὶ εὐάερο, δὴλωσε ὁ γαμπρός πού πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια ἦταν νέος.

— Μάλιστα, κύριε. Ὑπάρχει ἐλεύθερο τὸ 38, πού μόλις ἀέεισε.

Τὸ ζευγάρι ἐγκαταστάθηκε στὸ δωμάτιο, πού ὁ εὐτυχὴς γαμπρὸς βρήκε ἐξαιρετικὰ βο-λικό, λόγω τοῦ ὅτι βρισκόταν λίγο ἀπόμερα καὶ συνεπῶς θὰ τοῦ ἐξασφάλιζε τὴν ἡσυχία τῆς ὁποίας εἶχε ἀπολύτῃ ἀνάγκη.

— Ἐτοί δὲν εἶναι, Πίτσι μου! Μιὰ χαρού-λα θὰ εἴμαστε ἐδῶ μέσα. Οὔτε θὰ ἐνοχλήσου-με κανένα οὔτε καὶ θὰ μᾶς ἐνοχλήσουν.

Ἡ νεαρὴ κυρία Πίτσι ἐξέφρασε τὸν ἐνθου-σιασμό της μ' ἕνα πλατὺ χαμογεῖσμα, πού ἀ-νοίξε διαπλάτα τὰ σαγονάκια της. Ὅταν τὰ σαγονία κλείσανε, εἶπε:

— Ναί.

— Ναι, ναι, Πίτσι μου;

— Λιγὰκι...

Τὸ ζευγάρι κατέθηκε στήν Βεράντα, βροσί-ληκε, ἔκανε τὸν περιπάτου, ὥστε ἔφαγε καὶ τέλος ἀποτραβήθηκε στὸ δωμάτιο νὰ ἡ-συχάσῃ. Μόλις, ὅμως, ὁ τρισευχισμένος ἐ-κείνος ἀνθρώπος ἔκλεισε τὸ φῶς καὶ ἔαψε στὸ κρεβάτι, ἀκούσε στήν πόρτα ἐλαφρὰ χτυ-πήματα καὶ μιὰ σιγανὴ φωνή:

— Κούκου!...

Ἀμέσως τινάχτηκε ἀπάνω:

— Ποῖος εἶναι; ῥᾶτις ἀγριεμένος.

Ἀλλὰ καμμία φωνὴ δὲν τοῦ ἀπάντησε καὶ ἀφοῦ περιμένε λιγάκι ἀπορημένος, ἀνασάωσε τὸ φῶς καὶ ὀριζοντιώθηκε. Μετὰ λίγα λεπτά τῆς ὥρας, ὅμως, ἀκούστηκαν πάλι σιγανὰ χτυπήματα στήν πόρτα καὶ μιὰ βαρεῖα φωνή:

— Κούκου!...

Τὰ «φαντάσματα» τοῦ ξενο-δοχείου

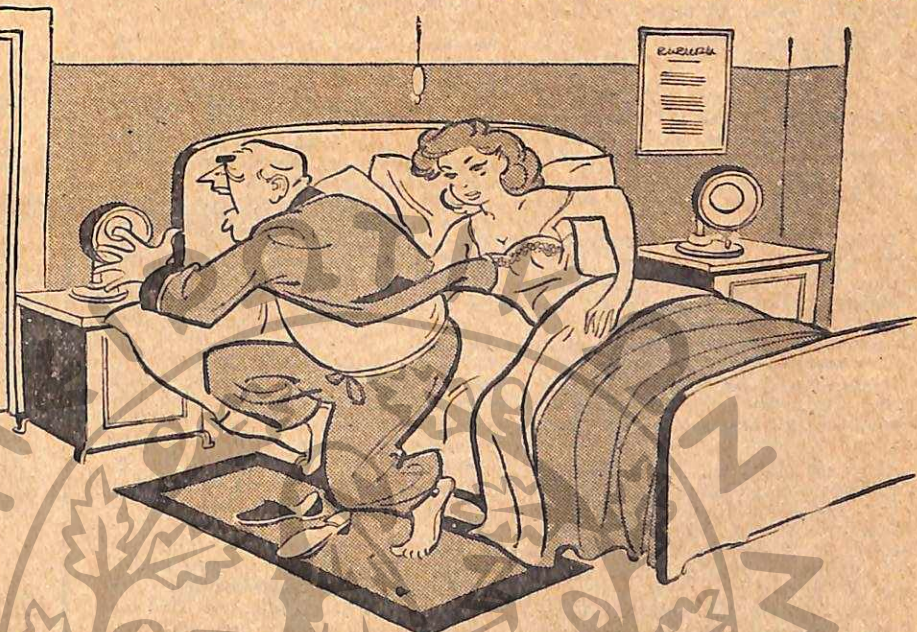
Αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ ἀνθρώπος τινάχτηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ βρυχήθηκε:

— Ποῖος εἶναι, βρέ;

Ἀλλὰ οὔτε καὶ τώρα ἀκούστηκε καμμία ἀ-πάντησι. Ἀπορημένος ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα, τὴν ἀνοίξε καὶ τοῦ φάνηκε πὺς εἶδε στὸ βά-θος τοῦ διαδρόμου νὰ γλιστρήσῃ μιὰ σκιά.

— Μὴ χειρότερα! Φαντάσματα ἔχει αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο; εἶπε ὁ κ. Ἀναστάσης, γιὰτὶ αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ ὄμιμου γαμπροῦ.

Ἡ κ. Πίτσι ἐνοχλημένη τρομερὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία πού τὴν ἐμπόδιζε νὰ κοιμηθῇ, χα-μοουρήθηκε πάλι διαπλάτα σ' ἐνδειχτὴ διαμαρ-τυρία καὶ σὺν ἀντρα της δὲν μᾶλλον

— Ποῖος εἶναι, βρέ; βρυχήθηκε ὁ κ. Ἀ-ναστάσης.

αὐτὸς δημιουργοῦσε φανταστικά προσήματα γιὰ νὰ τὴν ἐξοπλίσῃ ἐνῶ ἦταν τρομερὰ κουρα-σμένη ἀπ' τὸ ταξίδι. Ὁ κ. Ἀναστάσης ὀρι-στικὴ ὅτι δὲν ἦταν τόσο φανερός, ὥστε νὰ ἐμ-ποδίσαν τὸν ὄμιον τῆς γυναίκας του καὶ ἐνα-γύρισε τὸν διακόπτη. Δὲ πρόφτασε, ὅμως, νὰ κλείσῃ τὰ βλέφαρα δὲν ἀκούστηκαν πάλι τὰ ἴδια συνηθισμένα χτυπήματα στήν πόρτα:

— Κούκου!

— Ἀτιμεῖται! ὀδύρισε ὁ κ. Ἀναστάσης καὶ τινάχτηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι ἔξαλλος.

Τρόμαξε κι' ἡ γυναίκα μὲ τὸν ὄμιον της καὶ τινάχτηκε ἀπάνω.

— Παναγία μου! Τί εἶναι;

Καὶ καθὼς εἶδε τὸν ἀντρα της νὰ ψάχνῃ πάλι ἐξῶ ἀπ' τὴν πόρτα ἀγανάκτησε:

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί ἐπαθετε ἀπόψε;

— Κάποιος ἦταν!

— Μὰ δεινέρεσαι! Ποῖος ἦταν; Εἶναι ἡ τρίτη φορὰ.

— Θὰ πάω κάτω νὰ διαμαρτυρηθῶ!

Ὁ κ. Ἀναστάσης κατέθηκε στὸ θυρωρεῖο ὅπου ἀγρυπνοῦσε νυστάζοντας ἀδερῶπεντα ἕ-νας ὑπάλληλος:

— Τί σὰς συμβαίνει κύριε;

— Κάποιος ἐρχεται, μοῦ χτυπᾷ τὴν πόρτα

μόλις πέσω καὶ μοῦ φωνάζει «κούκου».

— Δὲν εἶναι δυνατόν! εἶπε ὁ ὑπάλληλος. Μη-πῶς ὀνειρεύηκατε;

— Δὲν εἶμαι τρελλὸς κύριε. Κάτι συμβαί-νει στὸ ξενοδοχεῖο μας.

Ὁ ὑπάλληλος ἀνέθηκε ἀπάνω, μῆκε στὸ δωμάτιο, ἔβλεπε τὰ περὶ—ὅλο τὸ ξενοδοχεῖο κοιμότανε βαρεῖα—κι' ἔβγαλε τὸ συμπεράσμα-ὅτι ὁ πελάτης μᾶλλον πάσαινε ἐφιάλτες.

— Μήπως φάγατε πολὺ τὸ βράδυ; εἶπε δια-κριτικά. Γιατί, ἔχετε, ὅταν τὸ στομάχι εἶναι βα

Η «Ελληνοαμερικανίδα» κ. Κλειώ Μαλέτη, που εξελέγη «Μίσης Αμερική» του 1956.

ΚΛΕΙΩ ΜΑΛΕΤΗ

Η «Μίσης Αμερική 1956»

Οι Έλληνες—γράφει μία μεγάλη αμερικανική επιθεώρηση—μπορούν πιά να καυχώνται, πως έχουν κι αυτοί τη βασίλισσα τους στην «Αμερική».

Είναι η κ. Κλειώ Μαλέτη, μία νοικοκυρά από το Πόρτλαντ της πολιτείας του Όρεγκον, ηλικίας 31 ετών, που τον περασμένο Μάιο ανακηρύχθηκε κατά τη διάρκεια μιας μεγαλοπρεπούς γιορτής, που άρχισε να γίνεται στη Λουτρόπολη Ντεϊτόνα, «Μίσης Αμερική».

Η κ. Κλειώ Μαλέτη, που είναι μητέρα τριών αγοριών, εξελέγη μεταξύ 49 υποψηφίων, που αντιπροσώπευαν τις όλες πολιτείες της Αμερικής, από μία επιτροπή στην οποία μετείχαν διαπρεπείς δικαστάι και οικονομολόγοι.

Η κ. Κλειώ Μαλέτη αντιπροσώπευε την πολιτεία Όρεγκον. Η εκλογή της έλκυσε τις μελαγχροίνες Έλληνοαμερικανίδες ως «Μίσης Αμερική» είχε και τις συνέπειές της. Ένα σωρό πλεονεκτήματα, αλλά και υποχρεώσεις συγχρόνως. Επί ένα χρόνο π.χ. θα ταξιδεύει σε διάφορες αμερικανικές πόλεις, όπου θα κάνει διαλέξεις σχετικά με το νοικοκυριό.

Στα ταξίδια της αυτά θα συμπεριλάβει την Ευρώπη και την Ελλάδα, όπου ο σύζυγός της Χρήστος Μαλέτης, ηλικίας 33 χρόνων, πρόκειται να συναντήσει και να γνωρίσει για πρώτη φορά στη ζωή του, τη γιαγιά του.

Ως σύζυγος της «Μίσης Αμερικής» ο Χρήστος Μαλέτης θα ταξιδεύει.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Ευάγγελος Κομνηνός

Ο «Θησαυρός» απευθύνει θερμά συλλυπητήρια εις την οικογένειαν του παλαιμάχου Ιδιοκτήτου και διευθυντού της εφημερίδος «Κήρυξ» των Παρισίων, την οποία ο δ. κοπτής διήκουν επί σειράν ετών. Με πολλούς κόπους και θυσίας κατώρθωσε να διατηρήσει μία εβδομαδιαία εφημερίδα, η οποία προσέφερε μεσίαν υπηρέσιαν εις τας ελληνικάς παροικίας της Γαλλίας και της Αγγλίας. Πολλοί ενθυμούνται ότι, παρ' όλον το γήρας του και την μικράν αναπηρίαν του από αυτοκινητιστικόν ατύχημα, εξακολουθούσε πάντοτε να εργάζεται δια την ανασωσάνην της εφημερίδος. Ο ίδιος εταξιδεύει εις Λονδίον, Βρυξέλλας, Αμβέρσας και άλλαχού δια να συγκεντρώσει ειδήσεις δια την δράσιν των ελλήνων παροικιών. Ο θάνατός του αφήνει μεγάλο κενόν εις την ελληνικήν παροικίαν των Παρισίων, όπου ήταν τσών αγαπητός.

δεύη, όπως και η Κλειώ έντελώς δωρεάν, με έξοδα της αμερικανικής κυβερνήσεως.

Η νοικοκυρώση της Μαλέτη ήταν ένας από τους ισχυρότερους συντελεστές, που την ανέδειξαν «Μίσης Αμερική» του 1956. Εξέκρινε δε το περιζήτητο στέμμα της σε ρεκόρ χρόνου, μπορεί να ειπεί κανείς. Καμιά από τις ανταγωνίστριές της δεν κατάφερε να συγκριθεί μαζί της στην πατροπαράδοτη ελληνική νοικοκυρώση της. Ήρθε πρώτη στην παρασκευή του κέικ, που έκαμε με ελληνική συνταγή καρυδόπητας. Πρώτη επίσης στην παρασκευή του καλύτερου γεύματος, πρώτη στη σύνθεση του καλύτερου μενού, δεύτερη στο διαγωνισμό παθητικής αεραμύνης και πρώτη στη παρασκευή και σύθεσι της καλύτερης φρουτοσαλάτας.

Επί μία ολόκληρη εβδομάδα η κ. Μαλέτη και οι 48 άλλες ανταγωνίστριές της έμεναν σε ιδιαίτερες βίλλες στο Έλνινορ, χωριό που βρίσκεται κοντά στη Ντεϊτόνα.

Μαζί τους είχαν, φυσικά, τους άντρες τους και τα παιδιά τους. Κάθε μία έπρεπε καθημερινώς να μαγειρεύει, να φροντίζει τον άντρα της και τα παιδιά της, να πλένει, να σιδερώνει και γενικά να κάνει όλες τις δουλειές του σπιτιού. Από τις οποίες θα μπορούσε να κριθεί η νοικοκυρώση της. Οι σύζυγοι όμως δεν έπρεπε να τις βοηθούν ποτέ, σε τίποτα.

Κάθε ημέρα η επιτροπή επισκεπτόταν τις βίλλες και τις... κοίκοι-νες και βαθμολογούσε την νοικοκυρώση τους. Δοκίμαζε τα φαγητά, επιθεωρούσε το σπίτι εξέταζε παντού, μήπως ανακαλύψει κανένα ίχνος σκόνης κλπ.

Κάθε μία από τις διαγωνιζόμενες έπρεπε να βρίσκεται κάθε ημέρα, κυριολεκτικά στο πόδι κι αυτό ήταν φοβερά ένδεικτικό.

Τέλος, ήρθε η ημέρα της αναγγελίας της άποφάσεως της επιτροπής: «Μίσης Αμερική» εξελέγη η αντιπρόσωπος της πολιτείας Όρεγκον κ. Κλειώ Μαλέτη» ανήγγειλε από μικρόφωνου ο εκφωνητής κ. Μπύλλ Μπέρνς.

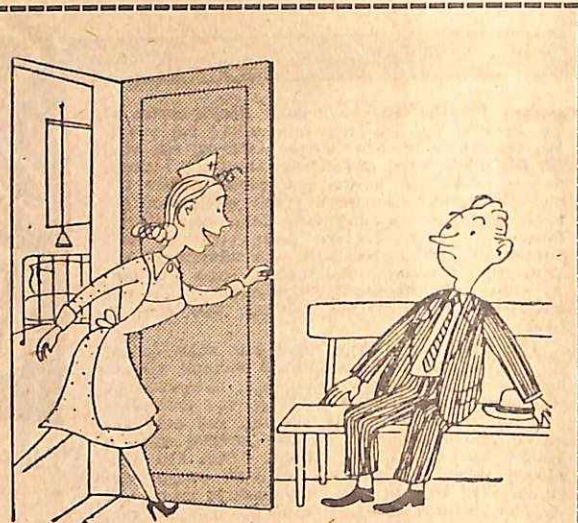
Η κ. Κλειώ Μαλέτη επάγωσε κυριολεκτικά και προς στιγμήν δεν ήθελε να πιστέψει στ' αυτιά της. «Επειτα σκηώθηκε και πλησίασε στο μικρόφωνο. Στην άρχή όμως δε μπορούσε, από τη συγκίνησή της, να μιλήσει. Τελικά, μίλησε σαν σωστή «βασίλισσα», που ήταν πιά, και είπε:

—Εγώ προσωπικά δεν είμαι τίποτα. Τη μεγάλη τιμή που μου έγινε σήμερα, αισθάνομαι πως την οφείλω στην οικογένειά μου, στη μητέρα και τον πατέρα μου και στον Θεό. Σας ευχαριστώ!...

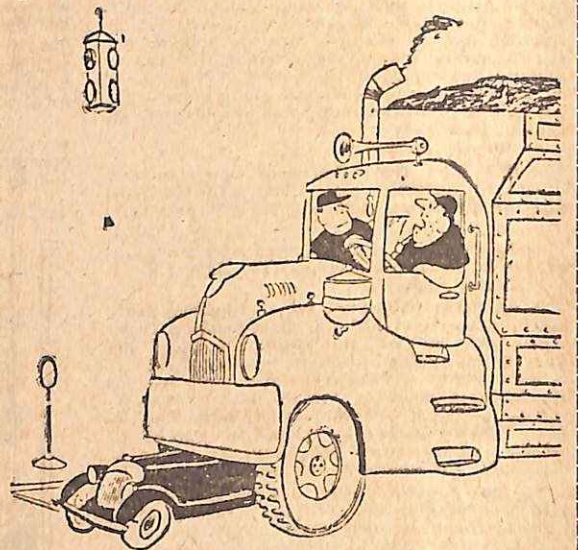
Μαζί με το στέμμα της «Μίσης Αμερική, 1956», της καλλίτερης δηλαδή νοικοκυράς, συζύγου και μητέρας των Ήνωμένων Πολιτειών, η κ. Κλειώ Μαλέτη κέρδισε ένα ταξίδι με το σύζυγό της και τα παιδιά της στην Ευρώπη, με όλα τα έξοδα πληρωμένα, ένα άλλο ταξίδι στο Βελγικό Κογκό, μία ολόκληρη κουζίνα κι ένα πλυντήριο, ένα τετραθέσιο αυτοκίνητο «Ντε Στόν», 15.000 δολάρια σε μετρητά και ενός μηνός δωρεάν ανάπαυσις οικογενειακή στο χωριό Έλνινορ.

Η «Μίσης Αμερική», συνοδευόμενη από το σύζυγό της και τα τρία παιδιά της, το Χρήστο ηλικίας 7 χρόνων, τον Θωμά 4 και τον Έδουαρδο 2, θα επισκεφτεί όπως είπαμε και την Ελλάδα.

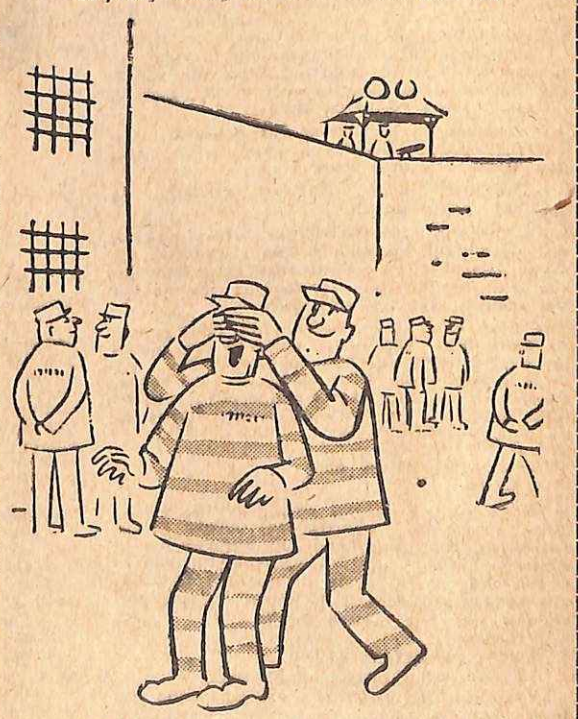
Την οικογένεια Μαλέτη στο ταξίδι της αυτό θα συνοδεύει και ο αιδεσιμώτατος Πατριάρχης Αθών της ορθόδοξης ελληνικής εκκλησίας της Ντεϊτόνα.

—Δύο μέχρι της στιγμής και αναμένεται και τρίτο!

—Μήπως ακούς κι' εσύ τίποτα φωνές;

—Ποιος είμαι;
—Ο 14586!...

Εόλαγμένες νάναι τούτες οι ράχες. Θα σώσουνε μία μέρα πολλές ψυχές!...

Τα προφητικά αυτά λόγια έλεγε στο πέρασμά του ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός, όταν στα πολλά ταξίδια του αντίκριζε τα πανύψηλα βουνά της Πίνδου. Σ' όλα σχεδόν τα χωριά οι κάτοικοι διέωσαν τη προφητεία του αγίου των, που πραγματικά βγήκε τόσο αληθινή στα χρόνια μας. Τα βουνά της Πίνδου δεν έσωσαν απλώς πολλές ψυχές, όπως είχε προφητεύσει ο Άγιος Κοσμάς, αλλά έσωσαν ολόκληρη την Ελλάδα.

Οι άνθρωποι της Πίνδου κρατούν χαράγμένα στη μνήμη τους τα λόγια του φλογερού εκείνου ρασοφόρου, που είχε κυριολεκτικά όργώσει τα βουνά τους. Κτηνοτρόφοι, δλοτόμοι, φτωχοί άνθρωποι, τα λόγια αυτά πρωτοθυμούνται κι' αυτά σ' ανφέρουν, όταν τους ζητήσετε να σας διηγηθούν κάτι για την ιστορία του χωριού τους και του τόπου τους.

Η Πίνδος δε μοιάζει με τα άλλα βουνά, που μπορεί εύκολα να τα αγκαλιάσει το μάτι και να τα πατήσει το πόδι. Η Πίνδος είναι μία όροσειρά, που αρχίζει από τη βορειοδυτική άκρη της Ελλάδος, για να φτάσει ως τα βουνά της Ρούμελης. Οι ριζές της μεγάλης αυτής όροσειρας προχωρούν βαθειά στα Βαλκάνια όπου συναντώνται με τις Δειναρικές Άλπεις. Από τον κορμό της Πίνδου πετιούνται προς όλες τις κατευθύνσεις πολλές άλλες βουνοκορφές, που μερικές από αυτές είναι ψηλότερες από 2.000 μέτρα. Στο βόρειο τμήμα της Πίνδου διακρίνεται στο Γράμμο, το Σμόλικα, τη Βασιλίσσα, το Αύγο και το Περιστέρι. Στο κέντρο της υπάρχουν τα βουνά του Άστροπότημου και στο νότιο άκρο της τα ψηλότερα Άγραφα των Κατσαντώνων. Είναι μία γρανιτένια ραχοκοκαλιά και γύρω απ' αυτήν δένεται ολόκληρη η Ελλάδα. Από αυτή ξεκινούν τα βουνά, που αποτελούν το σκελετό της και από την ίδια πάλι πηγάζουν τα ποτάμια που γονιμοποιούν την ελληνική γη. Μέσα από τα βράχια της Πίνδου ξεκινούν μικροί, μα ορμητικοί οι χειμάρροι για να γίνουν πιο κάτω τα μεγάλα ποτάμια. Από το Γράμμο

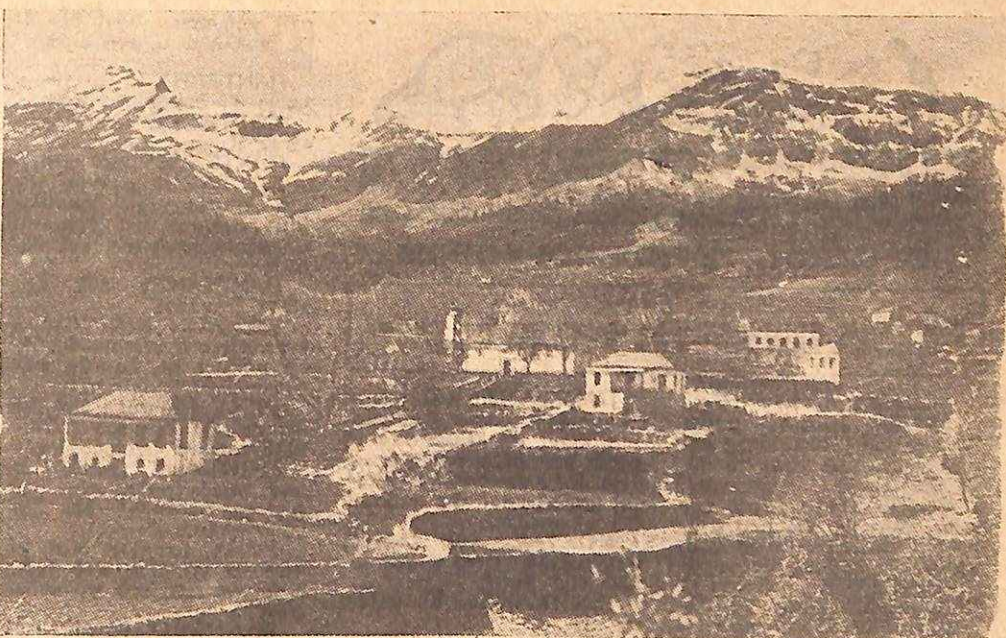
Πίνδος

Το βουνό που έσωσε την Ελλάδα

πηγάει ο «Βασιλιάς» της Δ. Μακεδονίας, ο Άλκιμονας, κι' από την ίδια όροσειρά μαζεύει τα νερά του ο Άσος, το ίδιο και ο Πηνειός. Από τα Τζουμέρκα πηγάζει ο Άραχθος κι' από την Πίνδο πάλι παίρνει τα νερά του το παράφορο ποτάμι της Ακαρνανίας ο Άχελώος ή Άστροπότημος.

Οι θρύλοι τυλιγούν την Πίνδο από τα πολύ παλιά, τα μυθικά χρόνια. Η άρχαία Ελλάδα θεωρούσε το βουνό αυτό ιερό και το είχε αφιερώσει στον Απόλλωνα και στις Μοσσε, όπως ακριβώς τον Παρνασσό. Η πλούσια βλάστηση που καλύπτει σχεδόν την όροσειρά και η άφθονια των θηραμάτων που ζουν σ' αυτή, έδωσαν πλούσιο υλικό στη φαντασία των αρχαίων προγόνων μας. Το όνομά της η Πίνδος το όρελνει στον ομώνυμο ήρωα Πίνδο, γι' αυτό το λόγο πολλοί εξακολουθούν να την αποκαλούν με το όνομα ο Πίνδος και όχι με το θηλυκό η Πίνδος. Ο ήρωας αυτός που έδωσε το όνομά του στη γιγαντιαία αυτή όροσειρά των 150 χιλιομέτρων, ήταν παιδί του Μακεδόνα. Είχε ακόμη δυο αδελφία, που σύμφωνα με την ελληνική μυθολογία, τον ζήτησαν και τον φθονούσαν. Για να γλυτώσει ο Πίνδος από το κυνηγητό των δυο του αδελφιών άφησε τους κάμπους και κατέφυγε στα βουνά. Ήταν πολύ επιδέξιος κυνηγός και με τον τρόπο αυτό περνούσε τη ζωή του στα πυκνά δάση της όροσειρας. Μέσα στη μοναξιά του ο κυνηγημένος γιός του Μακεδόνα έγινε φίλος με ένα δράκοντα, ένα τεράστιο φίδι, που είχε όμως κεφάλι ανθρώπου. Το αδελφοκυνηγητό όμως συνεχίστηκε και στα βουνά. Τα δυο αδελφία ολόκληρα τον αναζητούσαν στα πιο άποκρυφα σημεία. Ο δράκοντας, φίλος πιστός του Πίνδου, έθαψε το σύντροφό του, άλλ' όπως θέλει η μυθολογία και η φαντασία των ανθρώπων, και τα τρία αδελφία έγιναν δράκοντες για να φολιάσουν στις τρεις λιμνίτες της Πίνδου, που ονομαστήκαν «δρακόνιμες». Οι άνθρωποι ωστόσο και η φαντασία τους δεν άφησαν τα παιδιά του Μακεδόνα ήσυχια, ούτε κι' ύστερα από τη μεταμόρφωσή τους. Τα θέλει να κυνηγηθούν και να σκοτώνονται. Έτσι τα δυο αδελφία κατάφεραν να εξοντώσουν το δράκοντα που έμενε στη δρακονλίμη του Σμόλικα...

Εκτός από το μύθο αυτό κι' άλλες πολύ παλιές παραδόσεις θεωρούν ως πρώτη κοιτίδα του ελληνικού έθνους την Πίνδο. Ο Ηρόδοτος γράφει ότι «το Έλληνικόν Έθνος... οίκοι έν Πίνδω Μακεδόν καλεόμενοι». Και σ' ένα άλλο σημείο προσθέτει: «Δωρικόν τε και Μακεδόν Έθνος έν Πίνδω». Επίσης ένα άλλο άρχαιο

Οι θρύλοι τυλιγούν την Πίνδο από τα πολύ παλιά, τα μυθικά χρόνια...

κείμενο, οι «Ικέτιδες» του Αισχύλου, μιλούν για την Πίνδο στην οποία κατοικούσαν οι Πελασγοί.

Παρ' όλους όμως αυτούς τους μύθους και τις μαρτυρίες του Ηρόδοτου, η Ελλάδα των ιστορικών χρόνων δεν φαίνεται να προχώρησε τις πολιτείες της στα άπρόσιτα βουνά της Πίνδου. Το πιθανώτερο είναι ότι και κατά την εποχή εκείνη τα εξωτερικά σημεία της ήταν περιοχές όπου έδωσαν κοπάδια. Αργότερα, στα χρόνια της ρωμαϊκής κυριαρχίας, χτίστηκαν σε πολλά επικαίρα σημεία οχυρά για να προστατευθούν οι διαβάσεις και κυρίως τα σημεία που χρησιμοποιούν για τη μετακίνησιν των ρωμαϊκών λεγεώνων.

Αλλά η εποχή που περισσότερο από κάθε άλλη είναι αποτυπωμένη στα βουνά της Πίνδου είναι τα χρόνια των μεγάλων αγώνων του Έθνους μας για τη αποτίναξη του ξενικού ζυγού.

Είναι επίσης ο μεγάλος πρόσφατος αγώνας το 1940, που έφραξε το δρόμο στο στρατό του Μουσολίνι.

Οι ξένοι προτίμησαν πάντοτε να μη μπλεχτούν στις κακοπομπές της Πίνδου. Άφησαν τους Έλληνες να κρατούν ανοικτούς τους δρόμους της, όπως ακριβώς έκαναν στα πολύ παλαιότερα χρόνια. Οι στίχοι του δημοτικού τραγουδιού αποδίδουν την αγριότητα και το άπρόσιτο των βουνών της:

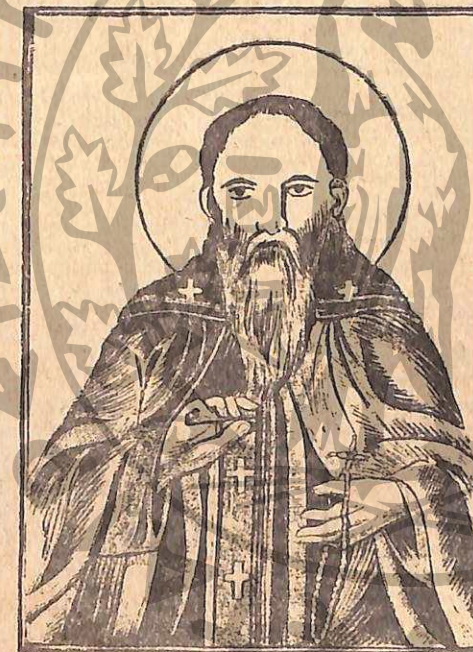
«Σ της Σαμαρίνας τα βουνά, σ' της Έροιδιάς τους τόπους
Έκει που πέντε δέν πατούν και δέκα δέν διασείνουν,
εγώ μονάχος πέρασα πεζός κι' άρματωμένος
με τιριμιδες στο σπαθί, με φούντες στο ντουφέκι...».

Η Πίνδος, έξ' όλων γνώρισε τον Άγιο Κοσμό, τον Άλη παπά από τα Γιάννενα, τα άρθεοντικά αποσπάσματα. Γνώρισε επίσης τους πιο φημισμένους κλέφτες και άρματωμένους κι' ανάμεσα τους τον έακουστό Καταστώνη, στα Άγραφα. Ο Άγιος Κοσμάς είναι ο κατ' έξοχον άγιος των βουνών της Πίνδου. Περιπάτησε τα βουνά της χιλιάδες φορές και έφτασε ως την πιο απόμακρη κορυφή της οροσειρας. Κι' όπου δες μπορούσε να χτίσει, έστηνε μεγάλους ξύλινους σταυρούς. Δεν ήταν μόνον ένας κηρύκος του λόγου του Θεού, είχε γίνει ένας άποστολος του Έθνους και μιλούσε για την ανάστασι του Γένους όχι μόνο των κτηνοτρόφων, αλλά και της κλεφτουριάς, που σε λίγο θα πραγματοποιούσε το όνειρο της λευτεριάς. Σε πολλά από τα πέτρινα εκκλησάκια που έχτισε ο Άγιος Κοσμάς σώζονται συγκινητικά εθνομνηματα. Σ' ένα ευλόγιο το τέμπλο της Σαμαρίνας υπάρχει η παρακάτω εθνομνηματ. το 1793: «...Το καιρό αυτόν έγινε ακριβεία μεγάλη σε όλα τα μέρη, Μωρέα, Άρσανία, Τρίκαλα. Το φόρτωμα σ'ατί επέασης γρόσια 40. Κευδαλούσαν τα καρσάνια σαν ή μέλισσα και έπροφθάσθηκαν ο ντουνας. Το σάκι ήταν και τότε όπως και σήμερα το πιο πολύτιμο πράγμα για τη ζωή των όρειων πληθυσμών».

Αλλά στα μονοπάτια και στα περάσματα της Πίνδου είναι νασιά τα βήματα της προσφοράς Ιστορίας. Μέσα από αυτές προστάθησαν οι όρδές του Μουσολίνι να φτάσουν στα νευραλγικά σημεία της χώρας μας, άλλ' όπως λέει και το δημοτικό τραγούδι, ο στρατός μας:

«Αρματολόν ηήρε ντορό
κι' έστησεν ή λεβεντιά χορό...».

Ο άγιος της Πίνδου, ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός με τη προφητεία του βγήκε αληθινός. Τα βουνά της Πίνδου είχαν σώσει ακόμη μία φορά την Ελλάδα.

Ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός

N. ΚΑΡΑΝΤΗΝΟΣ

ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο γιατρός προτείνει στους Καπλαναίους να τους βοηθήσει με τα χρήματά του, φτάνει να τον άρνησαν να παντρευτεί τη Βιβή. Έκείνη όμως δεν δέχεται έτσι το γάμο, για να μην ταπεινωθούν τ' αδελφία της. Απ' τ' άλλο μέρος ο Γιάννης αποφασίζει να παντρευτεί την Άγγελικο, που της είχε υποσχεθεί ότι θα γινόταν γρήγορα ο γάμος τους...

Όμως ο Κώστας, ο δήμαρχος, καθώς τον είδε να μπαίνει το βράδυ, χαρούμενος και σφυρίζοντας, στη μεγάλη σάλλα, που γυμναζόταν η φιλαρμονική του Δήμου, που καυχόταν σαν ιδρυτής της, τον πήρε παράμερα, για να του πει:

— Για έχε το νου σου μην τύχη και κάνης καμιά σαχλαμάρα με την Άγγελικο. — Διπλαρή: — Να αυτά, που φοβέρισες, πώς θα την πάρης...

— Και τ'όλες αυτές σαχλαμάρες; — Αμ' τί;... — Είναι σοβαρή απόφαση — τόνισε ο Γιάννης.

Ο δήμαρχος τον κύτταξε ειρωνικά: — Τί μας λές!...

Καί, γυρίζοντας τον τόνο του στο αυστηρό ύφος, πρόσθεσε:

— Για κύττα, κακομοίρη, μην κάνης τίποτα τ'όλες ανειπανόρητες... Ο Σταύρος έχει έτοιμάσει κιόλας τη δημόσια αποκήρυξή σου... Μου την έφερε σήμερα να την υπογράψω... Την έχω στην τσέπη μου...

— Μπορώ να την ιδώ;... — Μά γι' αυτό σε περίμενα εδώ... για να σου την διαβάσω...

Κάθισαν σ' ένα παγκό, που χρησιμοποιούσαν οι οργανοπαίκτες της φιλαρμονικής.

Τα υπογράφοντα μέλη της οικογενείας Καπλάνη... άρχισε να διαβάει ο Κώστας, αφού έβγαλε άρχα κι' έξεδίπλωσεν επιδεικτικά το χαρτί—κατόπιν της ά- χαρακτηριστού...

Ο Γιάννης άρχισε να παγώνει από τις πρώτες λέξεις, απ' αυτό το άργο ξεδίπλωμα του χαρτιού... Αυτά όλα ήτανε μια σκηνοθεσία, για να τον τρώμαρτησουν, να τον άναχατίσουν, να μην κάμη «την τρέλλα» να συγγενέψη με τους παρακαταίονους Κονταράδες.

— Εσύ θα υπογράψης αυτό τ'όλο; — ρώτησε ο Γιάννης άμα άκουσε τ'όλο της άποκήρυξης, που δεν έπρόκειτο να δημοσιεύη ποτέ.

Και η φωνή του έτρεψε από συγκίνηση. — Δεν ξέρω... — άποκρίθηκε ο Κώστας, με τ'όλο π'όλο σκληρό του ύφος—αυτό εξαρτάται...

— Αν ήξερε όμως ποιά τραγική άποτέλεσμα θα είχε, η κατωδία πομπή, αυτός και ο Σταύρος, για τ'όλο άπλοικό κι' αίσθηματικό άδερφό τους δε θα φαινότανε —

και μάλιστα προσποιητά—τόσο σκληρός, όσο δεν ήτανε στην πραγματικότητα...

Ο Γιάννης γύρισε στην Άγγελικο φλωμένος... Με τη φαντασία του είχε μεγαλώσει αυτή τη φοβέρα της άποκήρυξης... Είδε τις συνέπειες τρομερές τ'όλο αυτό του ξεπεσμένου, έξευτελισμένου, άναγκασμένου να παραιτηθή κι' από την προεδρία του δημοτικού συμβουλίου... τέλεια έκμηνε-σμένο. Η δειλή του φύσις, που είχε γαλβανιστή, πρόσκαιρα, από τ'όλο ήρωικό παράδειγμα της Βιβής, άναγούριζε τώρα στη γνώριμη γραμμή της.

— Μά τί έχεις;—τόν ρώτησε η Άγγε-λικο. — Είσαι σαν να σ' έχουν δειρίει...

— Τ'όλο βρήκες—άποκρίθηκε δύσθυμα — γιατί πραγματικά μ' έδειραν... όχι όμως με γροθιές ή με ξύλο... αλλά με τ'όλο λόγια ενός χαρτιού... Ο άδερφός μου ο Σταύρος έχει έτοιμάσει κιόλας την άποκήρυξή...

Και της διηγήθηκε τη σκηνή με τ'όλο Κώστα.

— Και σύ;...—τόν ρώτησε—τί σκέπτεσαι τώρα;... Έγώ είδοποίησα κιόλας τ'όλο παππά...

— Έγώ—έκαμε ο Γιάννης με στραγγαλισμένη φωνή— τί θές να κάμω ένω;

— Μετανοιώνεις!...—του φώναξε η Άγγε-λικο... Καλά τ'όλογε μ'έσας μου!... Πού είναι ο θυμός σου; Πού είναι ο άντρισμός σου; Πού είναι η άπόφαση σου; Τίποτα δεν είσαι!... Τζάμπα φύτρωσαν τα μπουστάκια στα χείλια σου!... Ένα παιγνιδάκι έχεις καταντήσει στα χείρια τ'όλο Καπλάνηδων!... Αίντε, τράβα!... Πήγαινε να πέσης στα πόδια τους... να τους παρακαλέσης να μ'ή σ' άποκηρύξουν... να μ'ή χάσης τ'όλο τί-λους του Καπλανέικου και ζετέσης στη δική μας σειρά!... Τράβα!... Και να μην ξαναγυρίσεις... γιατί θα βρης την πόρτα κλειστή... Δε σε θέλω... Δεν έχω άνάγκη από τη σπουδαία γενιά τ'όλο Καπλάνηδων. Δε σουδωσα την άγάπη μου γι' αυτό...

Ενστασιάζει

Τα γαλόνια

Ο Κατοσταράκιος ύπηρετούσε στο στρατό τη θητεία του και είχε λείψει από τ'όλο βραδυό προσκλητήριο για τ'όλο «παρόν»—όπως πάντοτε— τ'όλο έδινε στη γειτονική ταβέρνα.

Όταν γύρισε στο σύνταγμα, ο ά- ξιωματικός της ύπηρεσίας τ'όλο διέταξε να παρουσιασθή άμέσως στο λο-χαγό του.

Τ'όλο κρασί έμποδίζει την πρό-οδο τ'όλο άνθρωπο, άρχισε να του κήνη θεωρία ο λοχαγός, που είχε πλη-ροφορηθή από π'όλο τ'όλο γούστα του Κατοσταράκιου. Έσ'όλο π. χ. είσαι έ-νας έξυπνος και πειθαρχικός στρα-τιώτης και θα μπορούσες κ'όλο κλάσσας, αν δεν έπινες, να γίν'όλοσιν δεκανίκας και λοχίας άκόμη. Γιατί, λοιπόν, δεν κόβεις αυτή τη συνήθεια;

— Γιατί να την κόψω, κύριε λο-χαγέ, τ'όλο απάντησε ο Κατοσταρά-κιος, άφ'όλο κάθε φορά που π'όλο τ'όλο καλονικό μου γίν'όλομαι... συνταγματά-ρης.

Κόκκαλο ο διοικητής του.

Ο ΦΑΚΟΣ

Κι' αυτό τ'όλο πλάσμα που θα φέρω στ'όλο κό-σμο δε θέλω να'χω τ'όλο όνομά σας... Θα εί-ναι Κονταρόπουλο!... Η θα τ'όλο δώσω τ'όλο όνομα τ'όλο άντρα που θα διαλέξω από τη σειρά μας!... Τράβα!...

Κι' έπεσε μπροστά σου 'ένα δίδανι κι' έκλαιγε μ' άναφυλλήτα με τ'όλο πρόσωπο μέ-σα στις παλάμες... Ο Γιάννης έβλεπε τ'όλο κορμί της που σπάραιζε κι' ένοιωθε βαθύ καρδισσώμο, μιά λυπή, γεμάτη από την πίκρα της άδυναμίας:

— Άγγελικο... γλυκό μου κορίτσι—της είπε με συντριβή, — δε φταίω... Αυτά τ'όλο σκυλιά, τ'όλο άδέρφια μου...

— Φύγε!—τούλεγε αυτή, άνάμεσα στα δάκρυά της—φύγε!... Είσαι λεύτερος! Δε θέλω άντρα που φοβάται και τ'όλο ήσκιο του!... Τράβα!...

— Άγγελικο, καρδιά μου...—έπόμενε ο Γιάννης—πρέπει να κάνουμε ύπόμνη... Πρέπει να περιμένουμε... θ' αλλάξουν γνώμη...

— Την ύπόμνη έπρεπε να την κάμης έσύ, όταν μ' έπαιρνες στην άγκαλιά σου, μέσα στην «Άλκυονα»... όταν μ' έκανες γυναίκα... Τότε έπρεπε να συλλογιστής π'όλο θα είχαμε τις σημερινές δυσκολίες... Τώρα είναι άργα... Τ'όλο παιδί δεν περιμέ-νει... Αυτό θα βγη στ'όλο κόσμο, θέλουμε δε θέλουμε... Και θα θέλη μιά μάννα νόμιμη κι' έναν πατέρα!... Τράβα, σου είπα!... Έσύ δεν έχεις τ'όλο κουράγιο να σταθής πα-τέρας του!... Δεν θά'χω παρά μονάχα μη-τέρα!... Θα γεννηθή όρφανό!...

— Άγάπη μου...—της άποκρινόταν αυ-τός, τασκισμένος—που να φύγω; Πού να πάω, χωρίς έσένα; Π'όλο να σ' αφήσω σ' αυτή την κατάντια, που είμαι ύπεύθυνος γι' αυτή; Π'όλο ν' αφήσω, όρφανό, καθώς τ'όλο λές, αυτό τ'όλο παιδί, που είμαι ο άληθινός του πατέρας; Π'όλο να λιποτακτώ απ' όλα μου τ'όλο χρέη;...

— Φύγε!...—του φώναξε τώρα έξαγριω-μένη.

Και σηκώθηκε, για να προσθέση σκλη-ρά:

— Οί άνανδροι δεν έχουν καθήκοντα!... Ο Γιάννης, ντροπισμένος, έξουθενωμέ-νος, πέρασε στη διπλανή κάμαρη. Κάθισε σ' ένα δίδανι, που τούχε χρησιμεύσει με τ'όλο φορές για τρυφερές κουβέντες με την Άγγελικο κι' έβαλε τ'όλο κεφάλι του άνάμε-σα στα δύο του χείρια, για να σκεφτή την κατάντια του. Άκουσε, ξαφνικά, μιά φωνή να ψιθυρίζει:

— Σε συχαίνωμαι!...

Και ήτανε τόσο ζαλισμένος, τόσο θολω-μένος, που δε μπόρεσε να καταλάβη, ότι αυτός, ο ίδιος, είχε ξεστομίσει αυτή τη λέξη κατ'όλο έαυτού του. Την είχε άκού-σει πολλές φορές, ψιθυριστά, να έκφραζε τ'όλο αίσθημα που τ'όλο πλημμύριζε τις φοβε-ρές εκείνες στιγμές: Σιχαινότανε τ'όλο έαυ-τό του, την άβουλία του, την άδυναμία του, την άνανδρία του... Και η τελευταία φράση της Άγγελίκου τ'όλο χτυπούσε μαζί με τη λέξη που ψιθύριζε: «Οί άνανδροι δεν έχουν καθήκοντα!...»

Κάποια στιγμή, εκεί που άλλαζε θέσι στ'όλο δίδανι, τ'όλο χέρι του άκούμπησε τυ-χαία στην τσέπη που βρισκόταν άκόμη τ'όλο πιστόλι, που είχε άρπάξει από τ'όλο χέρι του Σταύρου, π'όλο στη βίαιη σκηνή, που είχε με τη Βιβή. Τόσο τ'όλο είχε άποδεχάσει, ώστε τ'όλο ξάφνιασε η έπαφή με τ'όλο σκληρό αυτό πράγμα και βιαστικά έβαλε τ'όλο χέρι στην τσέπη να τ'όλο πασπατέψη, να ιδή τί

είναι. Τ'όλο δάχτυλά του άγγιξαν τ'όλο κρύο μέταλλο. Κάτι, σαν μιά σταγόνα παγωμέ-νου νερού σαν νάτρεξε σ' όλο τ'όλο μακρός της σπονδυλικής του στήλης...

Τράβηξε τ'όλο πιστόλι από την τσέπη του, τ'όλο κράτησε στην παλάμη του και τ'όλο κύ-ταξε σαν χαζός, σαν ένας που βλέπει π'όλο-τη φορά αυτό τ'όλο όπλο. Έστερα τ'όλο βλέμμα του χάθηκε, θολό, σε μεγάλα μάκρη. Συλ-λογίζονταν, ότι απ' όλα τ'όλο ζωά μονάχα ο άνθρωπος είχε αυτό τ'όλο φοβερό προνόμιο να μπορεί, όποτε θέλει, να πετάη τη ζωή του, να τη γυρίζει πίσω στ'όλο Δημιουργό του.

— Εύχαριστώ!... Δεν μου κάνει!...

Σήκωσε τ'όλο πιστόλι κι' άκούμπησε την κνήμη στ'όλο κρότοφό του. Η παγερή έπα-φή σαν να τ'όλο έφερε πάλι στ'όλο έαυτό του. Μηχανικά κατέβασε τ'όλο χέρι... «Οί άναν-δροι — καυπάνισε η φωνή της Άγγε-λίκας στην άδεια κοιλότητα τ'όλο κρανίου του — δεν έχουν καθήκοντα!...» Άρχισε να φεύγη πάλι από τ'όλο έαυτό του... Έβλεπε τ'όλο συντοπίτες του να διαβάζουν στις έ-φημερίδες την άποκήρυξή του από τ'όλο Κα-πλανέικο... Τ'όλο Σταύρο ν' άγορεύη στ'όλο πο-λιτικό γραφείο του στ'όλο φίλους τ'όλο κόμ-ματος.

— Εντρόπισσε, μ' αυτό τ'όλο γάμο, τ'όλο «σαράϊ»... Έμουντζούρισε τη γενιά τ'όλο Καπλάνηδων...

Και, ύστερα, χωρίς είρωδ και χωρίς συν-οχή, έβλεπε τ'όλο έαυτό του ξαπλωμένο σ' αυτό τ'όλο ίδιο ντιβάνι, με μιά τρύπα στ'όλο κρανίο — μιά τρύπα, που έτρεχε αίμα πη-χτό... Σήκωσε πάλι τ'όλο πιστόλι: άκούμπη-σε την κνήμη τ'όλο μηλίκι του με τ'όλο δά-χτυλο στη σκαντάλη... Καί, χωρίς να τ'όλο καταλάβη, μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο, με μιά μικρή, άνεπαίσθητη πίεση, έφτιαξε αυ-τή την τρύπα στ'όλο κρανίο του, που έτρεχε αίμα...

Ένας κρότος υπόκωφος άκούστηκε στη διπλανή κάμαρη: κι' ένα βαρύ κορμί που κατακλύχισε, μ' ένα δούπο, από τ'όλο ντιβ-άνι στ'όλο πάτωμα... Η Άγγελικο ώρμησε μέ-σα με μιά κραυγή:

— Χριστέ μου!...

Η μιλή της κόππη, άμα άντίκρουσε τ'όλο Γιάννη μέσα στα αίματα. Ήτανε ξεστός άκόμα. Άνάσσει, Έπεσε άπάνω του ξε-σπάζοντας σε σπασαγμό, Έπειτα τινάχτη-κε άπάνω σαν τρελλή, έτρεξε στ'όλο παρά-θυρο, φώναζε άλαλιασμένη:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!... Γλυτώστε τον!... Πεθαίνει!...

Η γειτονία σηκώθηκε στ'όλο ποδόρι. Οί άντρες τρέσανε για τ'όλο γιατρό που ήθε να πιστοποιήση τ'όλο θάνατο: κι' οί γυναίκες για να πλύνουν τ'όλο αίματα και να συγυρίσουν τ'όλο κουφάρι του στ'όλο ντιβάνι. Άνάμεσα στις γυναίκες που την μοιρολογούσαν σηκώθη-κε η φωνή μιάς γριάς:

— Πρέπει κάποιος να δώση είδησι στ'όλο «σαράϊ»... Δε μπορεί τ'όλο λείψανο να βγη από δώ... Πρέπει να τ'όλο πάρουν οί δικοί του, για να κάνουν τ'όλο έοδί του...

Άλλά τότε η Άγγελικο φέρινισε.

— Όχι!... — φώναξε, άγκαλιάζοντας τ'όλο κουφάρι — δε θα μου τ'όλο πάρουνε τ'όλο θείριά που μου τ'όλο σκοτώσανε!... Δε θα μου τ'όλο πάρουνε!... Έγώ θα τ'όλο νεκροτολίσω!... Έγώ, που τ'όλο περίμενα γαμπρό!...

Καί, π'όλο στ'όλο κύμα μεταμέλειας, που είχε πλημμυρίσει την καρδιά της, για τ'όλο όσα τ'όλο είχε φωνάξει, λίγο π'όλο, έσφιγγε τ'όλο νεκρό στην άγκαλιά της και καταφιλού-σε την παγωμένη του μορφή... Ένα αυτο-κίνητο άκούστηκε να σταματάη στην πόρτα. Ο Κώστας Καπλάνης, ο δήμαρχος, ανέ-θηκε με δύο άνθρώπους του, να πάρη τ'όλο κουφάρι τ'όλο άδερφού του. Η Άγγελικο, παραμορφωμένη από τ'όλο θρήνο, γερασμένη μέσα σ' ένα τέταρτο της ώρας, μπήκε στη μέση να τ'όλο άποκρούση.

— Όξω από τ'όλο σπίτι μου, μπόνηδες! — φώναζε, μ' έξαλλα καμώματα — δε θα μου τ'όλο πάρετε!... Έσείς μου τ'όλο σκοτώ-σατε!... Έσείς μου τ'όλο φάγατε!... Τί έρ-χόσαστε να κάνετε!... Να καμωρώσετε τ'όλο έργα σας;

Ο δήμαρχος, βουρκωμένος, άμύλητος, σαν να μην έβλεπε και να μην άκούγε τί-

ποτα, έκανε νόημα στ'όλο ανθρώπους του, να σηκώσουν τ'όλο άδερφό του. Παραμείσαν με μεγάλη βία, την Άγγελικο, σηκώσαν τ'όλο νεκρό στα χείρια και τ'όλο κατέβασαν. Η νέα όμως φώναζε σπαρτακτικά πίσω τους:

— Δε θα μου τ'όλο πάρετε!... Όχι!... Πού θέλετε να τ'όλο πάτε;... Στη φωλιά τ'όλο θεριών που μου τ'όλο φάγατε!...

Οί γυναίκες μπήκανε στη μέση και την κράτησαν να μ'ή πέση στις ρόδες τ'όλο αυτοκινήτου, όταν έβαλε μπροστά... Ο Σταύ-ρος, ο άθ'όλος σκηνοθέτης της τραγωδίας, περίμενε στ'όλο «σαράϊ»... Κατάλαβε τις λαί-κες συνέπειες που θα είχε η αυτοκτονία τ'όλο Γιάννη, αν γινότανε γνωστός ο πρα-γματικός λόγος της. Η κατακραυγή, που ήτανε μόνιμη πιά εναντίον του και τ'όλο του «σαρκασιού» για την ιστορία της Βιβής και τ'όλο γιατρού, που η κοινωνία περιόριζε μ' άγάπη και σεβασμό, θα φούντανε τώρα με την αυτοκτονία τ'όλο Γιάννη, αν ο κόσμος μάθαινε, ότι σκοτώθηκε γιατί θέλησαν, με τη φοβέρα να τ'όλο άποκληρώσουν, να τ'όλο έμποδίσουν να πάρη την Άγγελικο. Στους μαζεμένους άνθρώπους του άφησε να κατα-λάβουν, ότι ο άδερφός του σκοτώθηκε τάχα από ντροπή, για τ'όλο τελευταίο έπεισόδιο, που είχε κάνει ο μεθυστάκος όπαζής του Γούργου, φωνάζοντας στ'όλο δρόμο τις σχε-σεις της Βιβής με τ'όλο γιατρό. Έτσι ήθελε να ρίξη άπάνω τους τη λυπή και την αγα-νάκτηση τ'όλο κόσμου για την αυτοκτονία τ'όλο άδερφού του, που αυτός ήταν η αίτία, και να δικαιώσει έκ τ'όλο ύστερων, όλη τη διαγωγή του.

Για να κάμη πιστευτή αυτή την άποψι, που δεν άόγνησε να διαδοθή, άπαγορεύε στη Βιβή να παραστή στην κηδεία.

— Ο άδελφός σου σκοτώθηκε από ντρο-πή για σένα! — της είπε σκληρά, όταν την είδε να έτοιμάζεται να παρασταθή στ'όλο νεκροτολισμό του. — Θα κλειστής στην κάμαρά σου και δε θα παρουσιάσεις που-θενά... Οί κωμωδίες και τ'όλο κροκοδείλια δά-κρυα δε στέκουν σ' έμάς!...

Η Βιβή έπαναστάτησε.

— Δε πιστεύω να θέλετε τώρα — του είπε κλαίγοντας, για την τύχη τ'όλο Γιάννη — να ρίξετε σε μένα τα κατορθώματά σας. Αν αυτός είναι ο σκοπός σας, ο κόσμος δε θα σας πιστέψη...

— Δε πιστεύω να θέλετε τώρα — του είπε κλαίγοντας, για την τύχη τ'όλο Γιάννη — να ρίξετε σε μένα τα κατορθώματά σας. Αν αυτός είναι ο σκοπός σας, ο κόσμος δε θα σας πιστέψη...

Όστόσο δεν την άφησε ούτε να παρουσια-σθή, ούτε να κλάψη φανερά τ'όλο Γιάννη, ούτε να παρακολούθη τη κηδεία του. Και στην έκκλησή της έβαλε τ'όλο γυμναστήρη να βγάλη έναν είρηκείο, που ήταν ύμνος

στ'όλο αίσθημα τ'όλο Καπλάνηδων. Όλα τ'όλο είχε καλά τακτοποιήσει ο Σταύρος σ' αυ-τή την ύποθεσι, έκτός από μιά λεπτομέ-ρεια που τ'όλο άναποδογύρισε όλα.

Την ώρα που σήκωναν τ'όλο Γιάννη από την έκκληση, ξεπεταχτηκε από ένα στενό, σαν Έριωνία, ξεφρενιασμένη, άγριεμένη, μαυρο-φορεμένη, με έξέπλεκα μαλλιά, η Άγγελικο. Χύθηκε κατ'όλο συνοδεία με μιά στριγγιά κραυγή:

— Κακούργο!...

Όλος ο κόσμος γύρισε κατ' αυτήν η πομπή σταμάτησε, άκόμα κι' αυτοί, που κρατούσαν τ'όλο νεκρό, σαν να τ'όλο είχε προ-στάξει αυτός, για ν' άκούση τ'όλο τελευταία λόγια της άγαπημένης του, κορφώθηκαν στ'όλο τόπο.

— Δολοφόνοι!...—ξαναφώναξε η Άγγε-λικο... Έσείς τ'όλο φάγατε, τ'όλο αδελφία! Τ'όλο φοβέρισσατε, π'όλο θα τ'όλο ξεγράψετε, από τ'όλο Καπλανέικο αν μ' έπαιρνε... Μά να, κακούργο, που αυτός ξεγράφηκε μονάχος του κι' από τ'όλο χαρτιά σας κι' από τη ζωή!...

— Πάρτε την από δώ, αυτή την τρελ-λή — πρόσταζε ο Σταύρος στ'όλο άνθρώ-πους του.

Καί, για γενικό σκάνδαλο, δύο-τρείς μπράβοι τρέσανε να την άρπάξουν και να την άπομακρύνουν. Όμως αυτή πρόσταζε να χωθή μέσα στ'όλο πλήθος, ξεφωνίζοντας:

— Τ'όλο αίμα του να πέση στα κεφάλια σας... Η κατάρρα του κακός σεισμός να γίνη, να γκρεμισθή τ'όλο «σαράϊ» σας... που φάγατε έναν άνθρωπο κι' αδικήσατε ένα φτωχό κορίτσι σαν κι' έμένα!...

Τα χείρια τ'όλο μπράδων τη φτάσανε, καμιά φορά, κι' ο ένας απ' αυτούς προ-σπάθησε να της δουλώσει τ'όλο στόμα.

— Σκοτώστε με!... Σκοτώστε με κι' έ-μένα — φώναζε — τί τη θέλω πιά τη ζωή! Μά, ως που να με βάλουνε στ'όλο τάφο, θα φωνάξω: Έσείς τ'όλο φάγατε!... Γιατί μ' ά-γαπούσε και ήθελε να με πάρη... όπως μα-ραζώσατε και θάνατε ζωντανούς, τ'όλο Στέ-λιο τ'όλο Κούρη τ'όλο γιατρό... και την άδελ-φή σας τη Βιβή!...

Οί μπράβοι τώρα με δυνατές σπρωξίες θέλανε να τη βγάλουν από τ'όλο πλήθος και να τη σπρώξουν μακριά από την κηδεία. Τ'όλο πλήθος άνανάκτησε: δύο-τρείς μπήκαν στη μέση: σε λίγο γίνανε περισσότεροι: άρχισε γερή συμπλοκή: μερικοί φώναζαν: — Αφήστε τ'όλο κορίτσι να π'όλο τ'όλο π'όλο του... Όλος ο κόσμος ξέρε π'όλο ήταν άρ-αβωνιστικός της!...

—Δολοφόνοι! ξαναφώναζε η Άγγελικο. Έσείς τ'όλο φάγατε, τ'όλο αδελφία!...

—Αφήστε την... ψευτοπαλληκαράδες...
Με μία γυναίκα θα τὰ βάλετε;

Μερικοί άνθρωποι του Γούργου που παρακολουθούσαν την κηδεία χωρίς κακὸ σκοπὸ (ὁ Γιάννης ἦτονε συμπαθητικὸ πρόσωπο καὶ στοὺς ἀντίθετους, ὅσο ἦτανε πιστὸς ὁ Σταύρος), βρῆκανε τὴν εὐκαιρία νὰ ξεδιαλύνουνε παλινύστες λόγια μὲ τοὺς μπράβους τῶν Καπλανιδῶν. Αὐτὸ τὸ ἐμπρακτὸ σύνθημα τὸ ἀκολουθῆσε ἀμέσως τὸ πλήθος, ποὺ εἶχε ἀνάγκη νὰ ξεσπάσει καὶ ὁ ξυλοδαρμὸς, δυνάμει, γίνεκε χασμαδία, ρεζίλιμα, σκόρπισε ὁ περισσότερος κόσμος, ἡ ἀστυνομία μπῆκε στὴ μέση, ἡ Ἀγγέλικα σύρθηκε στὸ σπῆτι τῆς, οἱ πρωταίτιοι στὸ τμήμα καὶ ἡ πορεία τῆς κηδείας στὸ νεκροταφεῖο ἔγινε μὲ βῆμα γοργό, ποὺ οἱ τελευταῖοι πηγαίνανε σχεδὸν τροχάδην. Ἦταν ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ρεζίλια καὶ ποὺ εἶχανε γίνε ποτὲ στὴ μικρὴ πολιτεία.

Ἔτσι, ἀντὶ νὰ γυρίσει τὸ ρεῦμα τῆς κοινῆς λύπης καὶ τῆς ἀγανακτήσεως, νὰ στραφῇ κατὰ τοῦ γιαιτορὸς καὶ τῆς Βιδῆς, ὅπως φανταζότανε ὁ Σταύρος, εἶχε ὅλο στραφὴ ἐναντίον του καὶ ἡ ὁμαδικὴ κατὰρὰ περιβάλε τὸ «σαράϊ». Ὅταν μετὰ τὴν κηδεία, μαζεύτηκαν στὴ μεγάλη τραπέζια, γιὰ τὸ δείπνο τῆς «παρηγορίας», ὁ Σταύρος, ἀφοῦ φύγανε οἱ ξένοι, συντριμμένοι, δακρυσμένους, φώναξε τὴ Βιδῆ.

—Κάθισε μαζί σας — τῆς εἶπε μὲ παράξενα μαλακωμένη φωνή — αὐτὸς ὁ θάνατος μπορεῖ νὰ λυσε ἕνα πρόβλημα, μὰς ἔκαμε ὅμως τόσο κακὸ...

Ἡ Βιδῆ κάθισε, χλωμὴ, βουρκωμένη.

—Ἐμαθα — εἶπε καὶ τὰ δάκρυα τῆς ἀρχισαν νὰ τρέχουν — αὐτὰ, ποὺ γίνονταν στὴν κηδεία... Ἦρθε ἡ Ἐρασμία καὶ μοῦ τὰ εἶπε... Τὶ φτωχὴ κοπέλλα... Μὰ ἦταν τρόπος αὐτὸς... Ὁ κόσμος εἶχε δικήν νὰ ξυλοκοπήσει τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὴν κακομετα-εἰρίστηκαν...

—Μὴ μοῦ τὰ θυμίζεις!... — φώναξε ὁ Σταύρος, ποὺ μέσα, βαθειά, στὴν ψυχὴ του, εἶχαν ἀρχίσει νὰ τὸν δουλεύουν, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς τῦψεις καὶ οἱ φόβοι, ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία θὰ χαντάκανε δριστηκὰ τὸ γόητρο καὶ τὴ δύναμη τῶν Καπλανιδῶν.

—Ὁ μόνος τρόπος νὰ ἐξίλεωθε — ἔκαμε ἡ Βιδῆ — εἶναι νὰ φωνάζετε τὴν Ἀγγέλικα, νὰ τῆς ζητήσετε συγνώρεσι καὶ νὰ τῆς δώσετε μιὰ θέσι στὸ μνημόσυνο, στὰ ἐνιαῖα τοῦ ἀδελφοῦ μας... καὶ ὕστερα

ΠΑΛΑΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Νοσοκόμες

Ὅλες μας οἱ κυρίες λένε τώρα, κί' οἱ πῶς τρελλές κί' οἱ πῶς ὠμορφες (ἀκούει πῶς ἄμα ἔρθη τοῦ πολέμου ἡ ὥρα θὰ πᾶν εὐθὺς νὰ γίνουν νοσοκόμοι.

Κί' ἐγὼ τοὺς λέω: Δὲν πρόσεχνα ποτὲ (μοῦ πῶς τέτοιο πράγμ' ἀνάποδο θὰ γίνῃ, νὰ μὰς γιαιτρεῖται ἐν καιρὸ πολέμου ἐσεῖς ποὺ μὰς πληγώνεται ἐν εἰρήνῃ!

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

Στὸ στρατό

Τὰ πάντα βαίνουν σὺν θεῷ, ἀδελφία (μοῦ, τίς τώρα, τούτεστι τὰ γυνεῖα, ὁ πατριωτισμός, τὰ ζήτω, ἡ σκοποβολή, ἡ βραδυὴν θο- (δώρα, ἡ διάννα, τὸ συσσίτιο καὶ ὁ στρατινι- (σμός).

Ὅλα βαδίζουν σὺν θεῷ, μὰ τὴ γλυ- (καὶ μὰς μάνη, καὶ παντεσπάνι εἶναι γιὰ μὰς κί' αὐτὴ (ἡ κουράμνα!

Δ. ΚΟΚΑΣ

καὶ στὰ σαραντάμερα, ποὺ θάναι καὶ πε-
ρισσότερος κόσμος...

—Μοῦ δίνεις ἐδῶ μιὰ ἰδέα — εἶπε ὁ
Σταύρος — γιὰ κάτι ἄλλο...

Καὶ σηκώθηκε, πῆρε κατὰ μέρος τὸν Κώ-
στα, κατὰ τοῦ εἶπε κί' ὁ Κώστας ἔφυγε μὲ
τ' αὐτοκίνητο... Τὸν εἶχε στείλει γιὰ νὰ
πάη νὰ φέρῃ τὴν Ἀγγέλικα, μὲ κάθε θυσία
ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς. Τὰ λόγια τῆς Βιδῆς τοῦ
εἶχαν ἐμπνεύσει ἕνα διάβημα, ποὺ πίστευε
ὅπως ἂν πετύχαινε, θὰ μαλάκωνε τὴ δημο-
σίαν ὁργή. Ὁ δήμαρχος βρῆκε τὴ νέα μὲ
πυρετὸ, γυρμένη, μὲ τὸ φορεμά τῆς, σ' αὐ-
τὸ τὸ ἴδιο ντινάνι, ποὺ εἶχε σκοτωθῇ ὁ
Γιάννης. Δὲν τὸν περίμενε. Πετάρθηκε ἀπά-
νω ἀγριεμένη.

—Ἐσὺ, ἐδῶ: Στὸ σπῆτι μου... Τί θέ-
λεις; Τί γυρεύεις; Ἦρθε νὰ χαρῆς τὴν ἐ-
ρμῖα καὶ τὴ σκοτεινιά μας;...

Ὁ Κώστας προσπάθησε νὰ τὴν ἡμερώ-
σῃ. Τῆς μίλησε γλυκά.

—Ἦρθε νὰ σὲ πάρω — τῆς εἶπε — νὰ
παίω στὸ «σαράϊ»... Ὁ Σταύρος θέλει νὰ
σοῦ μιλήσῃ... νὰ σοῦ πῇ καὶ σοδορό...

Ἡ Ἀγγέλικα δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ στὴν
ἀρχή, μὰ στὸ τέλος τὴν κατέφερε. Τὴν τύ-
λιξε μὲ τὸ πανωφόρι τῆς καὶ τὴν πῆρε μὲ
τ' αὐτοκίνητο. Ὁ Σταύρος σηκώθηκε ἄμα
τὴν εἶδε στὴν πόρτα τῆς μεγάλης τραπέζια-
ρας, πῆγε κοντὰ τῆς, τὴν πῆρε καὶ τὴν ἔ-
βαλε νὰ καθίσῃ, ἀναπνευστικὰ, σὲ μιὰ πολυ-
θρόνα κοντὰ στὸ τραπέζι.

—Ἀκούσε, Ἀγγέλικα — τῆς εἶπε μὲ
φωνὴ ἀληθινὰ συγκινημένη — ὅλα αὐτὰ ποὺ
θὰ σοῦ εἶπῃ πῶς ὁ μακροχρόνιος γιὰ μὰς εἶναι
μιὰ παρεξήγησις... Ἐσεῖς δὲν εἶχαμε ἀντί-
ρησι νὰ σὲ πάρῃ... Αὐτὰ ποὺ τοῦ εἶπαμε
μονάχα ἦταν ν' ἀναβάλῃ λίγο γιὰ νὰ βροῦ-
με μιὰ καλλίτερη περίστασις... Αὐτὸς τὸ πα-
ρεξήγησε!... Ἀλλὰ τώρα ὅτι ἐγίνε ἐγί-
νε!... Ἐσεῖς ἐχάσατε τὸν ἀδερφὸ μὰς καὶ
σὺ τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ γινόταν ἀντίρας
σοῦ... Νοιώθουμε καὶ τὸ δικὸ σου πόνο γιὰ
τὶ ποιοῦμε κί' ἐμεῖς οἱ ἴδιοι...

Ἡ Ἀγγέλικα ξέσπασε σὲ λυγμούς.

—Ξέρουμε — συνέχισε ὁ Σταύρος —
τί ἦταν αὐτὸς γιὰ σένα καὶ θέλουμε νὰ
κάνουμε ὅτι μποροῦμε γιὰ νὰ σ' ἀνακουφι-
σουμε... Καί, πρώτα-πρώτα, θέλουμε ἐ-
μεῖς νὰ σ' ἀποκαταστήσουμε... Μεθαύριο
κί' ὅλας θὰ καταθέσουμε στὴν τράπεζα, σ' ὄ-
νομά σου, ἕνα ποσὸ — θὰ τὸ μᾶλλον —
ἀρκετὸ γιὰ τὴν προίκά σου... Καὶ θὰ σοῦ
βρούμε ἐμεῖς τὸ γαμπρό καὶ θὰ σὲ στεφά-
νωσῃ ὁ ἴδιος... Ξέρω, ἀπὸ τοὺς λογαρια-
σμοὺς τοῦ Γιάννη, ὅτι σὲ βοηθοῦσε γιὰ τὸ
σπῆτι... Αὐτὴ τὴ βοήθεια τὴν ἀναλαμβάνου-
με ἀπὸ σήμερα ἐμεῖς...

Κί' ἔβαλε μπροστά τῆς, πᾶνω στὸ τραπέ-
ζι, ἕνα φάκελλο, ποὺ εἶχε μέσα λεπτὰ. Ἡ
Ἀγγέλικα τοῦρριξε μιὰ ματιὰ βολὴ ἀπὸ
τὰ κλάματα τὸν ἀρπάξε καὶ μὲ μιὰ ὁρμητικὴ
κίνησι, τὸν παλάκωσε μέσα στὴ φούχτα
τῆς, σηκώθηκε ἄγρια καὶ τοῦ τὸν πέταξε
στὰ μούτρα.

—Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὰ λεπτὰ σας —
τοῦ φώναξε — ἄς εἶν' καλὰ τὰ χέρια μου
καὶ τὰ μάτια μου, ποὺ τὰ βγάξω στὴ βε-
λὸνα. Οὐτε ἀπὸ τίς προίκες σας ἔχω ἀ-
νάγκη... Γιὰ μένα προικιὰ θὰ εἶναι τὰ κόλ-
λυβα καὶ νυφικὰ τὸ σάβανο, ἀφοῦ ἔχασα
τὸν ἄνθρωπό μου!... Τὰ λεφτὰ σας φυλά-
χτε γιὰ τὴν ἀδελφή σας, ποὺ τὴν ἀνα-
γκάσατε νὰ ζῇ ἀστεφάνωτη μὲ τὸ γιαιτό!...
Ξέρω καλὰ τί εἶναι οἱ εἰσφηνικές καλωσύνες
ποὺ σας πιάσανε τώρα... Εἶδατε σήμερα
βουνὸ τὴν κατακραυγὴ τοῦ κόσμου, ποὺ φο-
βερίζε νὰ σας θάψῃ... Καὶ φοβηθήκατε...
Καὶ θέλετε, γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου τώ-
ρα, νὰ βουλώσετε μὲ λεφτὰ, τὴν βαθεῖα πλη-
γὴ ποὺ μ' ἀνοίξατε!... Ὀχι!... Δὲ θὰ σὰς
ἀφήσω νὰ γελάσετε τὸν κόσμον, νὰ μοῦ κά-
νετε τὸν εὐεργέτη, ἀφοῦ ἐσεῖς μὲ καταστρέ-
ψατε!... Δὲ θέλω τίποτα ἀπὸ σας... οὐτε
ἐνα ποτήρι νερό... Θὰ τραβήξω μονάχη μου
τὸ βῆμα μου, τὴ φτώχεια καὶ τὴν σφοδρὰ
μου, ὅπως ἡ ἀδελφή σας τραβῆκε μονάχη
μου ληιστοῦ τὰ πάθη ἀπὸ σας!...

Ἡ Βιδῆ ποὺ ἀκούε ὅς ἐκείνη τὴ στιγμή,
σιωπηλὴ, ὅλη ἐτοῦτὴ τὴ σκηνή, εἶχε σηκωθῇ
τώρα, ἔτρεξε στὴν Ἀγγέλικα, τὴν ἀγκάλια-
σε, τὴ φιλοῦσε κί' ἔωνε μὲ τὰ δάκρυά τῆς
καὶ τὰ δικά τῆς δάκρυα λέγοντας τῆς:

—Εἶμαι ἐγὼ κοντὰ σου... φιλενάδα
σου, ἀδερφή σου!...

—Ἀρχόντοι!—ἔκαμε τώρα ἡ Ἀγγέλικα,
σαρκαστικὰ—ποῦ θέλετε νὰ μ' ἐλεήσετε,
ἔχετε ξεχάσει πῶς ὑπάρχει Θεός, ποὺ τὰ
βλέπει καὶ τ' ἀκούει ὅλα... Μὰ πρὶν νὰ τὸ
βοῆτε ἀπὸ τὸ Θεό, αὐτὸ ποὺ μοῦ κάματε,
εἶμαι σίγουρη πῶς θὰ τὸ βοῆτε ἀπὸ τὸν
κόσμον!...

Κί' ἔκαμε μιὰ γοργὴ κίνησι κατὰ τὴν
πόρτα. Ἡ Βιδῆ τὴν ἀκολουθῆσε. Ὁ Σταύ-
ρος ρώτησε ἄγρια:

—Ποῦ πᾶς ἐσὺ;

—Στὸν ἄντρα μου!—τοῦ ἀπάντησε μὲ
ψηλὰ τὸ κεφάλι καὶ μάτια πούλαμπαν ἀπὸ
δάκρυ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἐννοίωσε ὁ Σταύρος
τὴν ἀνάγκη ν' ἀπαντήσῃ μὲ μιὰ πιστολιά.
Ἀλλὰ στὴν τσέπη του εἶχε τὸ πιστόλι, ποὺ
βρέθηκε στὸ χεῖρ τοῦ σκοτωμένου ἀδερφοῦ
του—τὸ πιστόλι, ποὺ τοῦ εἶχε ἀρπάξει ὁ
Γιάννης γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴ Βιδῆ... Κί' ἀ-
πόμεινε ἀποσβολωμένος στὴ θέσι του...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΧΟΡΗΓΙΑ ΕΠΙ ΟΘΩΝΟΣ

Μιά πρωτοβουλία τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Ἑλλάδος

Ἡ αὐτῆς ποὺ ἔγινε τὸν τελευταῖο καιρὸ, στὴ Βουλὴ καὶ
στὸν Τύπον, γύρω ἀπὸ τὸ ζήτημα τῆς βασιλικῆς χορηγί-
ας, μὰς δίνει τὴν εὐκαιρία ν' ἀσκοληθοῦμε στὸ σημεί-
ωμα αὐτὸ μὲ τὴν ἀνακτορικὴ χορηγία — ἔτσι λεγόνταν
παλαιότερα ἡ βασιλικὴ χορηγία — τῶν πρώτων βασιλέων τῆς Ἑλ-
λάδος.

Ὅταν ὁ Ὄθων ἐξελέγη βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος, οἱ τρεῖς «Προ-
στάτιδες Δυνάμεις» — ἡ Ἀγγλία, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ρωσία — ἐ-
φρόντισαν μαζί μὲ τὴν προσφορά τοῦ ἑλληνικοῦ στέμματος,
νὰ δεσμεύσουν τὸν πατέρα τοῦ Ὄθωνος, τὸ φιλελληνικώτατο
βασιλεῖ τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκο, μὲ μερικὲς οικονομικὲς ὑπο-
χρεώσεις. Ἀναλαμβάνει, ὅλας, ὁ Λουδοβίκος νὰ κᾶν τὰ
πρώτα ἐξόδα τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ γιου τοῦ στὸν ἑλληνικὸ
θρόνον. Καὶ τὸ ἀρθρὸ II τῆς Συνθήκης περὶ Ἑλλάδος, ποὺ ὑ-
πογράφηκε στὸ Λονδίνον στίς 7 Μαΐου 1832, μεταξὺ τῶν Τριῶν
Δυνάμεων καὶ τῆς Βαυαρίας, ἀνέφερε καὶ τὰ ἐξῆς:

«Ὁ πρίγκιψ Ὄθων τῆς Βαυαρίας διατηρεῖ ἀπαραιμῶν τὸ
ἐπὶ τῆς ἐν Βαυαρία ἡγεμονικῆς αὐτοῦ χορηγήσεως δικαίωμα.
Ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας υποχρεοῦται ὡσαύτως νὰ πα-
ράσῃ πᾶσαν δυνατὴν συνδρομὴν διευκολύνουσαν τὴν ἐν Ἑλ-
λάδι ἀποκατάστασιν τοῦ πρίγκιπος Ὄθωνος μέχρι τῆς ὁριστι-
κῆς προκοδοτήσεως τοῦ Στέμματος».

Ἐπὶ τὰς πρώτας ἐξόδα τοῦ νεαροῦ βασιλῆα ἐκαλύπτοντο, κυ-
ρίως, μὲ τὰ δανεικὰ κί' «ἀγύριστα», ποὺ τοῦ ἔσπελνε ὁ πατέ-
ρας του. Ὡς καὶ αὐτὸ τὸ βασιλικὸ παλάτι τῆς πλετείας τοῦ
Συντάγματος, ποὺ ἀρχίζει νὰ χτίζεται ἀπὸ τὸ 1836 καὶ εἶναι
σήμερα γνωστὸ ὡς Παλὰ Ἀνόκτορα, ἔγινε μὲ τὰ 1.250.000
φλωρίνια ποὺ ἔδωκε ὁ Λουδοβίκος ὡς «ἀνενπίσημο καὶ προσω-
ρινὸ δάνειον» στὸν Ὄθων.

Μὲ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν οικονομικῶν τοῦ κράτους ἐδίδετο
καὶ ἀπὸ τὸν προϋπολογισμὸ ἕνα ποσὸ γιὰ «ἀνακτορικὴ χορηγία»,
ποὺ ἦταν γύρω στίς 800.000 δραχμὲς τὸ χρόνο. Τὸ ποσὸ
αὐτὸ ἦταν ἀνεπαρκές, ἰδίως ὅταν ὁ Ὄθων ἐγκαταστάθηκε
ὁριστικὰ, μετὰ τὸ 1840, στὸ παμμένιστο κτίριον τῶν βασιλικῶν
ἀνακτορῶν τῆς πλετείας τοῦ Συντάγματος. Γιατὶ δὲν ἦταν μόν-
ο τὸ μεγάλο προσωπικὸ ποὺ χρειαζόταν γιὰ τὴν συντήρησιν τῶν
ἀνακτορῶν, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἐπιπληθῇ καὶ τὸ παλάτι. Καὶ τὴν
ἐποχὴ ἐκείνη δὲν ὑπῆρχε οὔτε μιὰ καρέκλα τῆς προκοπῆς κα-
τασκευασμένη στὴν Ἑλλάδα. Ὅλα ἔπρεπε νὰ τὰ φερνοῦν ἀπὸ
τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐπὶ πλέον, τὸσον ὁ Ὄθων, ὅσο καὶ ὁ Γεώργιος Α' κατόπιν,
ἀντιμετώπιζαν ἕνα ἄλλο μεγάλο ἐξόδο: τὴ συντήρησιν τῶν βα-
σιλικῶν σταυλῶν. Σὲ ὁλόκληρον τὸ τετράγωνον, ὅπου βρίσκεται
σήμερα τὸ μέγαρον τοῦ Μετοχι-
κοῦ Ταμείου Στρατοῦ (μεταξὺ
τῶν ὁδῶν Σταδίου, Ἑλ. Βενιζέ-
λου, Βουκουρεστίου καὶ Ἀμε-
ρικῆς) ἦταν παλαιότερα οἱ βα-
σιλικοὶ σταυλοὶ. Δεκάδες πο-
λυτελεστάτων βασιλικῶν ἀμα-
ζιών, μεγάλους ἀριθμὸς ἀδόνων
μὲ τὸ ἀνάλογο προσωπικὸ γιὰ
τὴν περιποίησιν τοὺς καὶ τὴ συν-
τήρησιν τῶν ἀμαζῶν καὶ τῶν ἐγ-
καταστάσεων, πληρώνονταν ἀ-
πὸ τὸ βασιλικὸ ταμεῖον. Καὶ τὰ
ἀμάζια τῆς παλῆας ἐποχῆς δὲν
ἦταν ὅσα τὰ σημερινὰ αὐτοκί-
νητα, ποὺ ζοδεύουν καὶ μόνον
ὅταν τὰ χρησιμοποιεῖται κα-
τασκευῆς. Τότε, εἴτε μεταχειρίζο-
νται κανεῖς τὸ ἀμάξι, εἴτε ὀχι,
τὰ ἐξόδα γίνονταν. Τὸ ἄλλο
ἔπρεπε νὰ φᾶν, δούλευε δὲ
δούλευε, καὶ ὁ ἀμαζὶς νὰ πλη-
ρωθῇ...

Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος Α' ἔ-
λεγε πολλές φορές, ὅτι, ἂν δὲν
εἶχε τὰ ἐξόδα τῶν βασιλικῶν
σταυλῶν, θὰ ἦταν πλούσιος!

Στὰ ἐξόδα ποὺ εἶχε ὁ πρῶ-
τος βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος
πρέπει νὰ προσθέσωμε ἀκόμα
καὶ τὴν... γεννοαἰδωρία του. Ὁ
Ὄθων, ἐνῶ ἦταν μᾶλλον «ἀφι-
κρὸς» στὰ προσωπικά του ἐξό-
δα, ἦταν ὡστόσο ἐξαιρετικὰ
«ἀπλοχέρης» σὲ παροχές καὶ
δωρεῆς σὲ ἀνθρώπους ποὺ εἶ-
χαν ἀνάγκη.

Ἰδίως στίς οἰκονόμειες τῶν
ἀγωνιστῶν τῆς Ἐπανάστασεως.
Πολλὰ παιδιὰ τῶν παλαιμά-
χων αὐτῶν τὰ ἐστέλνε ὁ Ὄ-
θων, ὅπως καὶ ὁ πατέρας του ὁ
Λουδοβίκος, νὰ σπουδάζουν μ' ἑ-
ξόδα τοὺς στὴ Βαυαρία. Κο-
ρίτσια ἀγωνιστῶν τὰ προκοδο-
τούσε. Σὲ οἰκονόμειες ποὺ εἶ-
χαν ἀνάγκη ἐστέλνε βοηθήμα-
τα. Καὶ ἦταν πάμπολλες οἱ ἀ-
νάγκες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης στὴν
Ἑλλάδα, ποὺ εἶχε βγῇ λιμο-
κτονοῦσα καὶ κατεστραμμένη
ἀπὸ τὸν ἐφτάχρονον ἀγῶνα τῆς
Ἐλευθερίας.

Μὲ τίς προϋποθέσεις αὐτές
ἀντιλαμβάνεται κανεὶς εὐκόλα
ὅτι δὲν ἦταν δόλιον «ἀνθρώρ»
ἡ κατάσταση τοῦ βασιλικοῦ τα-
μείου.

Ἐπομένως, ὅταν τὸ 1843 «ἐκώ-

λαινεν ἀφορήτως» ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ κράτους καὶ ἀποφασι-
σθηκε νὰ γίνουν οικονομικὲς ἐπὶ ἐξόδα τῆς διοικήσεως, πρῶτος
ὁ Ὄθων ἔδωσε τὸ παράδειγμα καθόντας τὸ τέταρτον ἀπὸ τὴν
«ἀνακτορικὴ χορηγία». Καὶ τὴν ὁδὸν αὐτὴ πρὸς τὸ κράτος
τὴν ἔκαμε ἀνήμερα τῆς ἐθνικῆς ἐορτῆς.

«Θεωροῦντες, ἔγραφε τὸ Β. Διάταγμα τῆς 25ης Μαρτίου 1843,
ὅτι τὰ δημόσια εἰσοδήματα δὲν ἰσορροποῦν εἰσὶ πρὸς τὰ ἀ-
ναγκαῖα ἐξόδα καὶ ὅτι διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ τῶν ἐσόδων καὶ
ἐξόδων ἰσορροπία, χωρὶς τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ εὐτυχῇ
τὸ κράτος καὶ τὴν ὁποίαν ἐνεκεν τούτου ἔχομεν σταθερὰν ἀ-
πόφασιν νὰ εἰσαγάγωμεν, νὰ προφυλαχθῶσι δὲ κατὰ τὸ δυνα-
τὸν καὶ οἱ ἀγαπῆτοι ἡμῶν ὑπῆκοι ἀπὸ ἐπιβολῆς νέων φόρων,
καθίσταται ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀναγκασιότατον καὶ ἀραιότατον ἡ
ἐλάττωσις τῶν δημοσίων ἐσόδων».

Ἐπιθυμοῦντες νὰ συνεισφέρωμεν καὶ ἐξ ἰδίων εἰς εὐτυχε-
στέραν ἐπιτυχίαν τοῦ ρηθέντος σκοποῦ, καὶ νὰ δώσωμεν εἰς
τὸν ἀγαπῆτον ἡμῶν λαόν, τοῦ ὁποίου ἡ εὐμερία εἶναι διηνε-
κῆς ἡμῶν φροντίς καὶ καταθύμιος μελέτη, καὶ τοῦ ὁποίου τὴν
χαρὰν καὶ θλίψιν λογίζομεθα ὡς ἰδίαν ἡμῶν, νέαν δέξιμα τῆς
πατρικῆς ἡμῶν ἀγάπης, ἀπεφασίσαμεν τὰ ἀκόλουθα:

»Παραχωροῦμεν εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ἐκ τῆς ἀνακτορικῆς
ἡμῶν χορηγήσεως τοῦ ἐνεστώτος ἐτους δραχμὰς 200.000 (δια-
κοσίας χιλιάδας) ὡς ἰδιαίτερον ἡμῶν συνεισφοράν εἰς πληρω-
σιν τῶν δημοσίων ἐσόδων, ἐκπράξοντες συνάμα τὴν ἡμετέραν
πρόθεσιν τοῦ νὰ ἐξακολουθῶμεν συνεισφέροντες τὸ ποσὸν
τούτου εἰς τὰ ἐπόμενα ἔτη, μέχρις οὗ εἰσαχθῇ τελεία ἰσορροπία
τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων».

Τὸ Β. Διάταγμα ἔφερε τὴν ὑπογραφή τοῦ Ὄθωνος καὶ τοῦ
Γραμματέως (ὑπουργοῦ) ἐπὶ τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου καὶ τῶν Ἑ-
ζωτερικῶν Ι. Ρίζου.

Μετὰ τὴν ἀνακέρει τοῦ Συντάγματος (3 Σεπτεμβρίου 1843)
ἡ Ἐθνικοὺς, ποὺ ἀκολουθεῖ, θεωρεῖται ὅτι τὸ ζήτημα
τῆς βασιλικῆς χορηγίας ἔπρεπε νὰ ρυθμίζεται καθεὶς φορὰ μὲ
νόμον, ψηφισμένο ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ἔθνους. Καὶ
μὲ τὸ πνεῦμα αὐτὸ ἔβαλε τὸ σύνταγμα τὸ 1844 τὴν διάταξιν:

«Ἡ βασιλικὴ χορηγία προορίζεται διὰ νόμου».

Καὶ ἡ πρώτη Βουλὴ, μετὰ τὴν Ἐθνικοὺς, ὥρισε μὲ τὸ
νόμο τῆς 4 Ἰανουαρίου 1845 τὴν βασιλικὴν χορηγίαν σὲ ἕνα ἐκα-
τομμύριον δραχμῶν («πρωτῶν εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστου μηνὸς
κατὰ δωδεκατημόριον»).

Ἐπὶ καθιερώθηκε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, καὶ κατοχυρώθη
ἐκ συνταγματικῆς, ἡ ἀρχὴ ὅτι
καὶ κανονίζον οἱ ἀντιπρόσωποι
τοῦ ἔθνους τὸ ποσὸ τῆς βα-
σιλικῆς χορηγίας, καθεὶς φορὰ
ποὺ ἡ κυβέρνησις θὰ θεωροῦσε
ὅτι τὰ πράγματα ἐπέβαλλαν
νὰ τὴ μεταβάλλῃ.

Ἐθεοποίησε, ὅλας, πρὶν
ἀπὸ 112 χρόνια, ὅτι δὲν ἔπρε-
πε τὰ βασιλικά ἐξόδα ν' ἀπο-
τελοῦν ζήτημα συζητήσεως καὶ
συλλαβῆς μεταξὺ τῶν ἐκα-
στοτε κυβερνήσεων καὶ τοῦ Ἀ-
νυτάτου Ἀρχόντος.

Ἡ Βουλὴ θὰ ἐπαίρνε καθεὶ
φορὰ τὴν εὐθύνην, προκειμένου
γιὰ σχετικὴ αὐξήσει.

Παλαιότερα, ἐπὶ Γεωργίου Α'
καὶ κατόπιν, εἶχε πρὶν τῆς
ἐκείνης βασιλικῆς χορηγίας, ἕ-
να ἄλλο ἀρχή, χωρὶς ὅμως
νὰ παρῇ ποτὲ ἡ ἀρχὴ αὐτὴ
συνταγματικὴ ἡ νομοθετικὴ κα-
θιέρωσι.

Ἀπετέλεσε μόνον ἕνα κοινό-
βουλευτικὸ ἔθιμον καὶ δημιούρ-
γησε μιὰ παράδοσιν ὅσον πολι-
τικὸ μὰς κόσμον.

Καθεὶς φορὰ ποὺ ἡ Κυβέρνησις
θὰ ἔκρινε ὅτι ἔπρεπε νὰ μετα-
βάλλῃ τὴν βασιλικὴν χορηγίαν, ἔ-
βαζε τὸν Πρόεδρον τῆς Βουλῆς
καὶ πρῶτος τοὺς ἀρχηγούς
τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἂν συμ-
φωνοῦσαν μὲ τὸ νομοσχέδιο,
ποὺ εἶχε ἐτοιμάσει γι' αὐτὸ τὸ
ζήτημα.

Καὶ μόνον ὅταν ἡ ἀντιπολι-
τευσι συμφωνοῦσε ἀπολύτως,
κατετίθετο τὸ νομοσχέδιο καὶ
ἡ ψήφισις τοῦ ἦταν ἀπὸ κεῖ καὶ
πέρα τυπικὴ.

Οἱ βουλευτές, συμπολιτεύσε-
ως καὶ ἀντιπολιτεύσεως, φώνα-
ζαν ὅλοι: «Δεκτό

Που μπορείτε ΝΑ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΤΕ

Η ζωή των Ελλήνων μεταναστών στην Αυστραλία

ΕΛΑΤΕ μαζί μας, σ' ένα φανταστικό ταξίδι... Έλατε να επισκεφθούμε τα ξενιτεμένα παιδιά μας, τους μετανάστες μας, από την ηλιόλουστη Αυστραλία, μέχρι το χιονισμένο Καναδά. Πάμε να δούμε πώς ζουν, πώς εργάζονται, τι κάνουν σ' αυτές τις νέες χώρες, που διάλεξαν για καινούργιες πατρίδες και να τους δώσουμε όλες τις νεώτερες πληροφορίες για τη μετανάστευση. Ίσως αυτό τους χρησιμεύσει για να αποφασίσουν να φέρουν κοντά τους την άρρωσταντί-κιά τους, τη μητέρα τους, τις άτυπες αδελφές. Ξέρουμε ότι, όλοι οι ξενιτεμένοι με αυτό το όνειρο και αυτή την ελπίδα ζουν. Να πάρουν κοντά τους όλους τους δικούς τους. Αυτή είναι η νοσταλγία του ρωμιού. Δεν ξεχνά ποτέ το σπίτι του, τη φάμιλιά του.

Αλλά, ως προσγειωθούμε, στη σημερινή εποχή τα ταξίδια είναι δύσκολα. Οι άνθρωποι έβαλαν φραγμούς, πύλες μεγάλους και από τα κύματα των ωκεανών. Γι' αυτό πρέπει να προστοιμασθούμε προσεκτικά και να ρωτήσουμε σχολαστικά για όλες τις διατυπώσεις, που θα χρειασθούν για το πέταγμα μας στις γωνιές της γης, όπου ζούμε οι συμπατριώτες μας.

Ας ακολουθήσουμε λοιπόν και μες εκείνους που θέλουν να μεταναστεύουν και που περιμένουν υπομονετικά τη σειρά τους στα άφροντα γραφεία για να «βγάλουν» τα χαρτιά τους.

Βρισκόμαστε στην οδό Σοφοκλέους αριθ. 1, σ' ένα μοντέρνο κτίριο. Έκει βρίσκεται η Δ.Ε.Μ.Ε. Στην είσοδο διαβάζουμε την επεξηγησι των κεφαλαίων αυτών γραμμάτων, που σημαίνουν: Διακυβερνητική Επιτροπή Μεταναστεύσεως Εύρωπης.

Τι προσφέρει αυτή η οργάνωση; Και σε τι θα μας χρησιμεύσει; Στα ερωτήματα αυτά είναι απαραίτητο να απαντήσουμε, γιατί η Δ.Ε.Μ.Ε. είναι το άλφα και το ωμέγα της μεταναστεύσεως. Χωρίς τη μεσολάβηση αυτής δεν μπορούμε να φύγουμε για ποθενά.

Η Δ.Ε.Μ.Ε. θα μεσολαήσει για την εγκρίση των χαρτιών μας και αυτή θα μας παρακολουθήσει στη ξενιτιά. Ανεβαίνουμε, λοιπόν, τα σκαλιά του νεοκτιστού κτιρίου και φτάνουμε στον πέμπτο όροφο που βρίσκονται τα γραφεία της.

Έκει, στον προθάλαμο είναι πάντοτε μαζεμένοι μερικοί νέοι, με συνεφασμένο πρόσωπο. Περιμένουν ώρες ατέλειωτες τη σειρά τους, καθισμένοι στους ξύλινους άρδασμένους πάγκους. Στους τοίχους, βλέπουν κρεμασμένες «άφισες» και φωτογραφίες και πληροφορίες για τις ξένες χώρες, που δέχονται μετανάστες. Στη θέα των εικόνων αυτών, που παίρνουν στα μάτια τους μια περίεργη μαγευτική αύγλη, η καρδιά τους σκίρταει από ελπίδα! Είναι όλοι τους απελπισμένοι. Το μαγεύει εύκολα από τα θλιμμένα μάτια τους, από τις κινήσεις τους, από τη σιγανή φωνή τους και—γιατί να το κρύβουμε!— τις περισσότερες φορές είναι και πεινασμένοι. Στα νειάτα όμως αυτά, υπάρχει μια άκατανίκητη δύναμη.

Ποι θέλουν να πάνε αυτοί οι απελπισμένοι της ζωής; Η απάντηση είναι, σχεδόν πάντα ίδια. Όπουδήποτε, λένε, αρκεί να δουλέψουν για

να ζήσουν οι ίδιοι και οι φάμιλιες τους. Οι περισσότεροι ενδιαφέρονται για τη μακρινή Αυστραλία. Αυτή η ήπειρος, που το κλίμα της μοιάζει με το δικό μας, συγκεντρώνει τους πόθους και τα όνειρα διακοσίων χιλιάδων περίπου Ελλήνων... Οι αιτήσεις πέφτουν βροχήδον. «Αν επιτρέπεται η ελεύθερα μετανάστευση, θα άδειαζε η Ελλάδα».

Τοιχούν οι άφροντες. Ας ρωτήσουμε, λοιπόν, αν μπορούμε να πάμε στην Αυστραλία. Καλύτερα όμως να εξετάσουμε πρώτα αν έχουμε δικαίωμα μεταναστεύσει. Πληροφορούμεθα ότι η μετανάστευση διενεργείται για όλες τις «ώρες» του κόσμου επί τη βάσει δυο γενικών προγραμμάτων: Πρώτον της διαδικασίας μεταναστεύσεως και δεύτερον επί τη βάσει του λεγόμενου προγράμματος ατομικής μεταναστεύσεως.

Ας δούμε τι είναι το πρώτο πρόγραμμα. Η Δ.Ε.Μ.Ε. έχει συμφωνήσει με άλλες χώρες, που ζητούν μετανάστες ώριμων επαγγελματιών, να τους στείλει. Η χώρα εισδοχής εγγυάται στην Ελλάδα ότι θα δώσει άμεσως δουλειά στους μετανάστες αυτούς. Και ότι προσωρινά, τις πρώτες ημέρες της άφιξής τους, θα τους στεγάσει, μέχρι ότου αρχίσουν να εργάζονται. Με το πρόγραμμα αυτό, όσοι μεταναστεύουν π.χ. στην Αυστραλία είναι υποχρεωμένοι, έφ' όσον είναι παντρεμένοι, να πάνουν μαζί τους και την οικογένειά τους. Απαραίτητος δε όρος για να εγγραφούν στους καταλόγους μεταναστεύσεως, είναι η άπορία. Μόνο οι έντελως άποροι γίνονται δεκτοί.

Αντίθετα, στο πρόγραμμα της ατομικής μεταναστεύσεως, η μετανάστευση γίνεται με πρόσκληση, που στέλνουν οι συγγενείς ή οι φίλοι του ενδιαφερομένου. Στο πρόγραμμα αυτό δεν υπάρχουν περιορισμοί στην ηλικία, στο επάγγελμα και την οικογενειακή κατάσταση του μελλοντος μετανάστη.

Τα έξοδα του καταβάλλονται υπό μορφή δανείου από το Παγκόσμιο Συμβούλιο Έκκλησιών. Ο μετανάστης υποχρεούται, όταν με το καλό εγκατασταθεί στη νέα του πατρίδα, να εξοφλήσει το δάνειο αυτό σε μικρές δόσεις.

Η συμμετοχή στην ομαδική μετανάστευση επιτρέπεται για τους άνταπνους από ηλικίας 21 μέχρι 35 ετών και για τους εγγάμους μέχρι και του 50ου έτους. Φυσικά, σ' όλες τις περιπτώσεις μεταναστεύσεως εξετάζονται τα κοινωνικά φρονήματα και ζητούνται τα σχετικά πιστοποιητικά από τον υποψήφιο μετανάστη.

Αλλά, ως κάνουμε την πρώτη κρούση για την εγκρίση των χαρτιών μας. Ας υποθέσουμε ότι έχουμε χαρτί άπορίας, ότι το «Ο» μεταναστής υποχρεούται, όταν με το καλό εγκατασταθεί στη νέα του πατρίδα, να εξοφλήσει το δάνειο αυτό σε μικρές δόσεις.

Κι' ως διαλέξουμε την Αυστραλία. Ας πάμε στη χώρα που ζούμε από τετραετία 27.000 Έλληνες μετανάστες.

Πολλά μάτια κοιτάζουν άρρηκτα το κεφάλι του. Ο Μάτι συμβαίνει; ρωτάμε με αγωνία. Απογορεύθηκε η μετανάστευση;

Ναι, μάς απαντάει. Έδώ και μερικούς μήνες το πρόγραμμα της ομαδικής μεταναστεύσεως σταμάτησε. Ελπίζουμε, όμως, ότι πολύ σύντομα η Αυστραλιανή Κυβέρνηση θα εγκρίνει την είσοδο και άλλων Ελλήνων. Μην απελπίζεστε...

Πολλά μάτια βουρκώνουν. Είναι η πρώτη απογοήτευσ... Ο υπάλληλος όμως προσθέτει:

Αν κάποιος φίλος ή συγγενής, ωστόσο σάς στείλει πρόσκληση, τότε μπορείτε να μεταναστεύσετε.

Την απελπισία τη διαδέχεται ένα φωτεινό χαμόγελο. Μια ελπίδα γεννήθηκε. Ο φίλος ή συγγενής δεν υπάρχει. Ίσως όμως η πολυπόθητη πρόσκληση βρεθεί μέσω ενός γραφείου ή πακτορείου μεταναστεύσεως.

Ναι, και μια κοπέλλα σαν το κρύο νερό. Είναι όμως φτωχικά ντυμένη. Είναι άρρωσταντίκη, λέει, μ' ένα μετανάστη στην Αυστραλία. Θέλω να πάω κοντά του, για να παντρευτούμε. Η αγάπη μας, βλέπετε, δεν έσβησε από την απουσία, ούτε από τον καιρό...

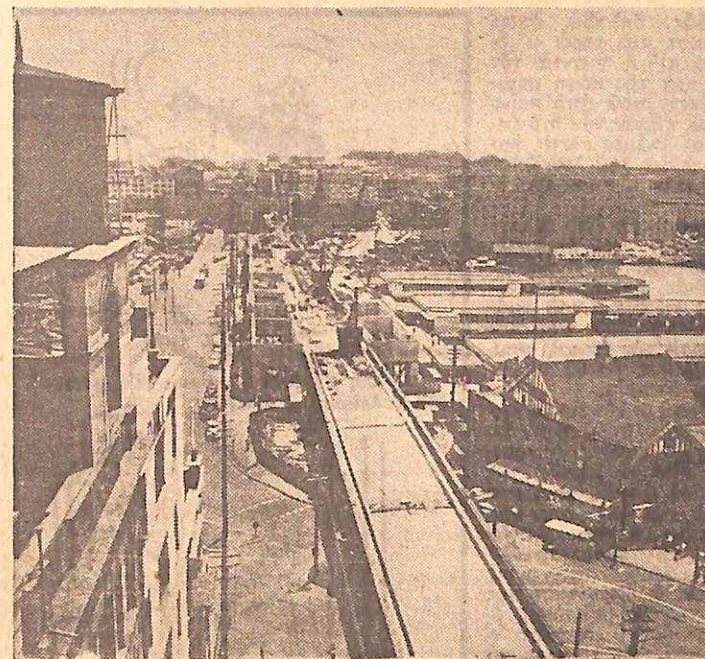
Ο στωικός υπάλληλος των πληροφοριών, που χωρίς να θέλει γίνεται εξομολογητής των πονεμένων αυτών, απαντάει μηχανικά σε όλα αυτά τα ερωτήματα, χωρίς να ξέρη πόση εύτυχία σκροπάζει, όταν βεβαιώνει τη δυνατότητα της μεταναστεύσεως.

Οι άρρωσταντίκες κι' οι αδελφές μεταναστευόντες ελεύθερα, έφηγε! Να το γράψετε να καταθέσει μια εγγύηση 100 χαρτίων λάρων και να ειστά βέβαιη ότι μέσα σε χρονικό διάστημα 6 μηνών θα ταξι-δεύετε για την Αυστραλία.

Η κοπέλλα κάτι προσπαθεί να ψιθυρίσει ευχαριστώντας, αλλά οι άλλοι που περιμένουν στην ούρα φαίνονται ανυπόμονοι κι' αδιάφοροι για την περίπτωση της νέας.

Σκεφθήτε, μου είπε ένας υπάλληλος, ότι οι αιτήσεις που μας έχουν υποβληθεί ανέρχονται σε πολλές χιλιάδες...

Οι υποψήφιοι αυτοί μετανάστες διαβάζουν τις οδηγίες τις σχετικές με την μετανάστευση...

Ένας κεντρικός δρόμος του Σίδνεϋ.

— Πόσες;...
— Ίσως και 60.000!...

Η ζωή στην ξενιτιά για τους Έλληνες μετανάστες, τουλάχιστον τους πρώτους μήνες, δεν είναι τόσο ρόδινη, όσο φαίνεται πολλοί. Οι περισσότεροι δε γνωρίζουν τη γλώσσα και, φυσικά, συναντούν άπειρα εμπόδια και δυσκολίες. Γι' αυτό, πολλοί απελπίζονται τελείως, χάνουν τελείως το ήθικό τους και ζητούν να επιστρέψουν το ταχύτερο πίσω στην Ελλάδα.

Τα παραδείγματα τέτοιων απελπισμένων μεταναστών είναι πολλά. «Υστερ» από τη διαπίστωση αυτή, η Δ.Ε.Μ.Ε. που προγραμματίζει τη μετανάστευση στη χώρα μας, έχει ανοίξει ειδικές σχολές, στις οποίες οι μελλοντές μετανάστες μαθαίνουν επί εξή μηνες τη γλώσσα της νέας τους πατρίδας. Επίσης καταρτίζονται επαγγελματικά, ώστε να αποκτήσουν πείρα στη δουλειά που θ' ασχοληθούν στη χώρα όπου θα μεταναστεύσουν και το σπουδαιότερο, ν' αποκτήσουν ολοκληρωμένη επαγγελματική ειδικότητα. Πρέπει να σημειωθεί ότι οι χώρες που ζητούν μετανάστες προτιμούν τους ειδικευμένους εργάτες. Τα ήμερομιστά γι' αυτούς είναι καλύτερα και η επιτυχία τους είναι εξασφαλισμένη από την πρώτη στιγμή της άφιξής τους στη χώρα που μεταναστεύουν.

Αλλά θα ήταν καλλίτερα να συνεχίσουμε το ταξίδι μας εκεί που ζουν και εργάζονται οι μετανάστες μας και να δούμε τους όρους της διαβιώσεώς τους.

Οι μετανάστες μας στην Αυστραλία

Η Αυστραλία, που το κλίμα της μοιάζει πολύ με το δικό μας είναι 60 φορές μεγαλύτερη από την Ελλάδα και έχει πληθυσμό 8.899.000 κατοίκους. Οι προοπτικές επιτυχίας των μεταναστών στη χώρα αυτή, ανοίγονται απέραντες. Το έδαφος της Αυστραλίας είναι πλούσιο σε ορυκτά, καρβόνι, χρυσό, άργυρο, σίδηρο, χαλκό, λευκό σίδηρο, μόλυβδο, μαγγάνιο κλπ. Μα το σπουδαιότερο, το χρώμα της Αυστραλίας είναι αιδανικό για τη γεωργία.

Όπως είναι φυσικό, αυτά τα πλούτη που κρύβονται κάτω από το αυστραλιανό χρώμα, δίνουν τη δυνατότητα στη χώρα αυτή να αναπτύξει τη δική της βιομηχανία και να ανταγωνιστεί έμπορικά τ' άλλα μεγάλα βιομηχανικά κράτη.

Ανεργοί δεν υπάρχουν. Γεράστρες παρθένες εκτάσεις είναι άκατοίχτες και πρέπει να αποικιστούν και να καλλιεργηθούν. Αυτός είναι και ο λόγος που η Αυστραλιανή Κυβέρνηση ζητά κυρίως γεωργούς.

Η Αυστραλία έχει πρωτεύουσα την Καμπέρα. Το Σίδνεϋ είναι το έμπορικό της κέντρο. Επίσης η Άδελαιν και η Μελβούρνη, όπου έφετος θα τελεσθούν εκεί οι Ολυμπιακοί αγώνες, είναι μεγάλες πολιτείες, που παίζουν σημαντικό ρόλο στην οικονομική ανάπτυξη του τόπου.

Στην άπειρη αυτή χώρα ζουν σήμερα περίπου 40.000 Έλληνες. Από αυτούς οι 27.000 μετανάστευσαν την τελευταία τριετία. Σχεδόν όλοι είναι γεωργοί και έχουν αποκατασταθεί σε μεγάλα αγροκτήματα. Τα ήμερομιστά κυμαίνονται αναλόγως από πολιτεία σε πολιτεία. Πάντως οι ανειδίκευτοι εργάτες παίρνουν έβδομοδιαζίο τουλάχιστον 700 δραχμές. Τα ήμερομιστά κανονίζονται από την Κυβέρνηση, που καθορίζει ένα κατώτατο όριο αμοιβής. Η φοίτηση για τα παιδιά των μεταναστών είναι υποχρεωτική μέχρι του 16ου έτους της ηλικίας τους.

Οι Έλληνες μετανάστες, μέσω των πρατηρίων της Κοινοπολιτείας, μπορούν ελεύθερα να στέλ-

Παραστατικός χάρτης της παρανωγικάτης της Αυστραλίας.

νουν χρηματικά έμβασματα μέχρι του ποσού των 30 λάρων για κάθε πρόσωπο δικό τους και συνολικά όχι άνω των 90 λάρων. Επίσης μπορούν να διαδεχτούν 8 λίρες για την αγορά ξένων περιουσιών ή εφημερίδων.

Οι Έλληνες της Αυστραλίας ζουν αγαπημένοι! Τόσος μάλιστα είναι ισχυρός ο δεσμός μεταξύ τους, ώστε το γεγονός αυτό ανησυχούσε την Κυβέρνηση της Αυστραλίας, που θέλει να αφομοιώσει τους ξένους μετανάστες με το γηγενή πληθυσμό της.

Τις Κυριακές, οι όμογενείς μας πηγαίνουν στις ελληνικές εκκλησίες και παρακολουθούν τη λειτουργία. Μετά, στο προαύλιο άρχίζει η συζήτηση για την πατρίδα... Στις μεγάλες πόλεις υπάρχουν ελληνικές λέσχες, όπου οι μετανάστες μας συγκεντρώνονται τα βράδια και χορεύουν. Ίσως να ρωτήσετε: Είναι ευχάριστη από τη νέα τους ζωή οι Έλληνες της Αυστραλίας; Για απάντηση σάς παραθέτω όπως ακριβώς το έγραφε το γράμμα του Πέτρου Μιλλίου, που έστειλε στο Διευθυντή της Μεταναστεύσεως, και που έχει ως εξής:

«Με τον λαό της Αυστραλίας είμαι ένθουσιασμένος. Οι Αυστραλοί διακρίνονται για την ευγένεια και την εργατικότητα. Το σύστημα της τιμωρίας το έχουν πολύ ανεπτυγμένο. Αγαπών τους μετανάστες και κάνουν ό,τι μπορούν για να τους διευκολύνουν στα ζητήματα που τους παρουσιάζονται.

Κάτι άλλο που αισθάνεται και απολαμβάνει καθώς έδω είναι η ελευθερία. Στην Αυστραλία, χώρα δημοκρατική, για κάθε φιλήσυχο και τίμιο άνθρωπο, τα πάντα είναι ελεύθερα.

Η μόνη δυσκολία που παρουσιάζεται στο νεομεταναστώτη έδω είναι το ζήτημα της γλώσσας, αλλά κι' αυτό αντιμετωπίζεται με λίγη θέληση και υπομονή. Η Κυβέρνηση της Κοινοπολιτείας διαθέτει τόσα μέσα, ώστε μόνον αν δεν θέλη κανείς μπορεί να μην την μάθει. Όλοι μπορούν να παρακολουθούν υκτερινά σχολεία ειδικά για μετανάστες, ή να παίρνουν μαθήματα ταχυδρομικώς και με το ραδιόφωνο. Έξ' άλλου, στο ζήτημα της γλώσσας κάθε Αυστραλός είναι πρόθυμος να σε βοηθήσει, αν το ζητήσεις. Γενικά, είμαι ικανοποιημένος από την ζωή έδω. Σε διάστημα οκτώ μηνών έχω κατορθώσει αρκετά πράγματα, χωρίς υπεράνθρωπη προσπάθεια. Πρό ημερών υπέβαλα και πρόσκληση στο Department of Immigration για τον έρχομό της μηροτής μου.

Δεν κρύβω πως πάντα θυμάμαι την Ελλάδα μας. Σαν απόγονος του Οδυσσέα — που έχω την υπερφάνεια να λέω ότι είμαι — νοσταλγώ την άρτια μας Αθήνα και τα χρόνια που πέρασα σ' αυτήν. Αλλά αγαπώ όμως και την Αυστραλία, αφού μου προσφέρει μια ζωή την οποία δεν μπόρεσε να μου προσφέρει η φτωχιά και ταραγμένη Ελλάδα μας.

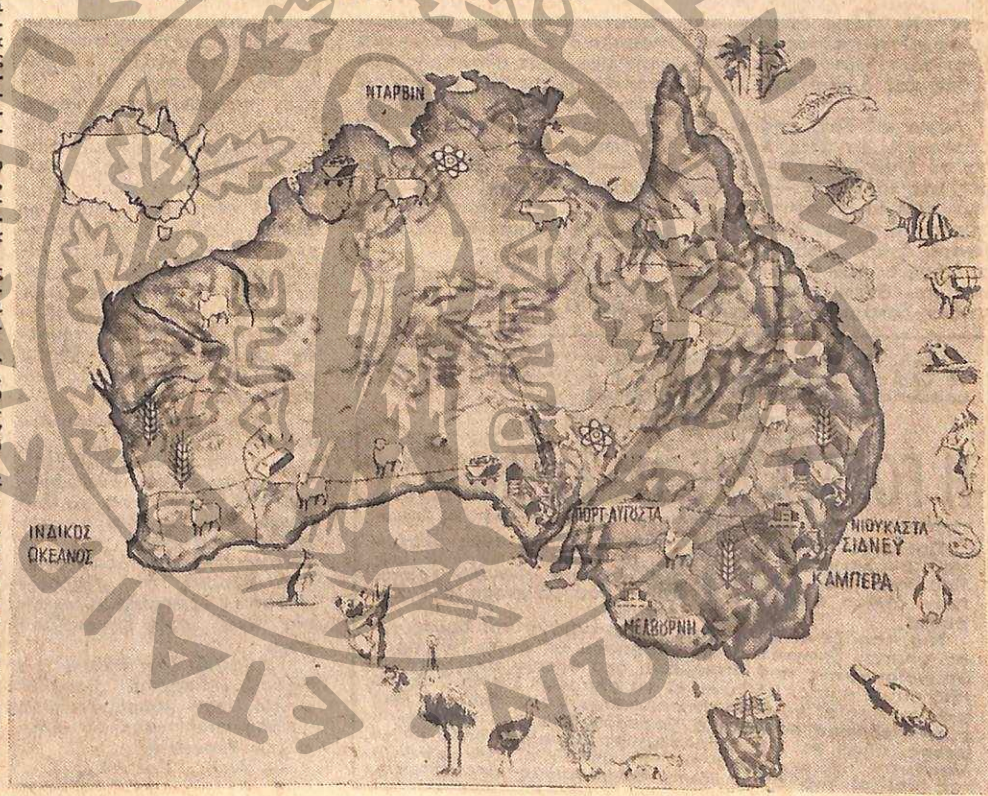
Ίδου τώρα κι' ένα άλλο γράμμα, από τον Παναγιώτη Λαμπρόπουλο, που έστειλε στον πρόξενό μας και που είναι χαρακτηριστικό:

«Σεβάστε μου και αξιότιμο κύριε Πρόξενε, «Εγώ ήμουν ένα παιδί στην Ελλάδα πολύ φτωχό και όρφανό από πατέρα. Είχα πάει έθελοντής και υπηρέτησα στην Ελληνική Βασιλική Αεροπορία. Απολύθηκα και δεν είχα τί να κάνω. Από μικρό παιδί έθιμμουσα να πάω σε μια ξένη χώρα, να εργαστώ για να φτιάξω κάτι για το μέλλον της ζωής μου. Είχα γραφή στα γραφεία Μεταναστεύσεως και άνευωρση. Καί σήμερα που σας γράφω βρίσκομαι στην έκαυμένη χώρα της Αυστραλίας. Θυμάμαι τις μεγάλες αυτές εκτάσεις που έχει και που εργάζεται όλος ο κόσμος. Έχει χιλιάδες εργοστάσια. Επίσης πάρα πολλά αυτοκίνητα, και ο κάθε άνθρωπος που εργάζεται μένει ικανοποιημένος από χρήματα. Ιδιαίτερος με εύχαριστεί το κλίμα της Αυστραλίας».

Η ζωή στην Αυστραλία είναι «οικογενειακή». Οι νέοι ασχολούνται με τα σπορ και ιδιαίτερα με το κολύμπι. Το κρόουλ είναι το έθνικό σπορ των Αυστραλών. Έξ' άλλου, το κυνήγι είναι άθρονο και τα Σεβάσιο-κύριακα οι όμογενείς μας, σε μικρές ομάδες, κυνηγούν στα δάση της άπειρης αυτής χώρας. Η Αυστραλία, εξελίσσεται γοργά, σε μια μεγάλη οικονομική και εκπαιδευτική δύναμη. Κι' οι Έλληνες στον τόπο αυτόν έχουν ήδη πάρει τη θέση τους...

Π. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η μετανάστευση στη Βραζιλία, στις Ηνωμένες Πολιτείες και στον Καναδά.

Το άρωμα της 'Αθήνας που χάνεται

Κάθε μέρα που περνάει, η παλιά 'Αθήνα, η 'Αθήνα που ξέραμε μέχρι χτές, σχεδόν, ακόμα, δέχεται ένα χτύπημα — γερό κι' ευστοχό χτύπημα σκαπάνης.

Κι' ώρες-ώρες έχει κλονίσει την ανάπτυξη πώς ολόκληρη η περιφέρεια του «κλεινού άστεως» είναι ένα τεράστιο γιάπι, όπου θεμελιώνεται ή καινούργια 'Αθήνα, ψυχρή και τυποποιημένη, χωρίς την ειδική θαλπωρή, χωρίς ψυχή και χρώμα.

Κι' όμως!... 'Ανάμεσα στα γιγαντιαία και πολυδαίδαλα κούτια από μπετόν, που στήνουμε να τα λέμε «πολυκατοικίες», ξεπετάγεται μια όμορφη και ταπεινή γαζία. 'Η καυμένη... Φαίνεται σαν να σκύβει από ντροπή τ' ολόγιστο κεφάλι της μπροστά στους επιβλητικούς οικοδομικούς όγκους που τη συμπίεζουν από παντού κι' απειλούν! Τό διασώζεται, τ' βλέπει καθαρά, πώς δεν υπάρχει τρόπος διαφυγής. Ελπίζει σωτηρίας! Κι' ίσως έτοιμο το μελαγχολικό φθινόπωρο να είναι το τελευταίο της άθροισμα και διακριτικής ζωής της.

Αύριο κι' όλα, μπορεί να φτάσουν οι εργάτες. Και μέσα σε λίγες μέρες — σε ώρες, πές καλύτερα — το παλιό αθηναϊκό σπιτάκι θα σωριαστεί σ' ένα θλιβερό κι' άχαρο όγκο από ξεθωριασμένους σοβάδες, κακοτελεσμένα άγκωνάρια, σπασμένα δοκάρια και σκωρο-

φαγμένα κουφώματα. Κι' η μικρή φωτεινή του αυλή, με τις τενεκεδένιες γλαστρώλες, την περικοκλάδα και τη γαζία, θ' ανασκαφτεί πέρα ως πέρα, και θα γίνει ο τάφος μιας ολόκληρης εποχής, που θα τη νεκροτολήσει μια μυρωμένη βροχή από χλωμά, χρυσόκιτρινα λουλουδάκια.

Για την ώρα, όμως, η ζωή — ή ασημαντή ζωή μιας περιφρονημένης γαζίας — συνεχίζεται. Γεμάτη γλυκούς ρευθασμούς για το φωτεινό παρελθόν και αγωνιώδη προαισθήματα για το σκοτεινό μέλλον.

Και, τί περίεργο!... 'Η άπίθανη κι' εκπληκτική για τους άγχωδεις καιρούς μας παρουσία της πλημμυρίζει όχι μονάχα τους «εφέδρους της ζωής» που άργοσδύουν μαζί με το υευστικό άρωμα και τη ρομαντική έποχή της γαζίας, αλλά και τους νεαρούς, που γαλουχήθηκαν με την ωφέλιμη πρακτικότητα των υπαίτων — μίζτ και τους... εξτρεμισμούς του μαύρου!

Κι' όπως το άγουρο έρωτευμένο ζευγαράκι προχωρεί ναυαγικά στα στενοσόκκα της μακρινής αθηναϊκής γειτονιάς, σταματάει ευχάριστα αινιδιασμένο κι' όσφραίνεται σαν όνειροπαρμένο την μυρωμένη ατμόσφαιρα.

— Γαζία! μουρμουρίζει έκστατικά εκείνη.

— Γαζία! λέει κι' εκείνος με ύφος δεκαπέντε τουλάχι-στον Μιμήκων.

— Αχ!... να κόψουμε μερικέ-ς! τον παρακαλεί ή... σύγχρονη Μαίρη.

«Από το έρχόμενο τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» αρχίζει το νέο συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα του δημοφιλούς Αμερικανού συγγραφέως

ΤΣΕ'ΙΜΣ ΤΣΕ'ΙΖ

Η ΓΟΗΣΣΑ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Πρόκειται για τη συγκλονιστική ιστορία ενός σκοτεινού εγκλήματος, κάτω από το γλαστό ούρανο της 'Ιταλίας, που τερματίζει με τον πιο τραγικό τρόπο, πριν ακόμη άρχισι ένα «μύνα του μέλιτος» στο Σορέντο.

Μια παράξενη φοιτήτρια, κακοντυμένη και δίχως χάρι, γίνεται ξαφνικά μοιραία γόησσα κι' ένας τολμής δημοσιογράφος που μπλέκεται στο δίχτυ μιας σατανικής συνωμοσίας, κινδυνεύει να πληρώσει με τη ζωή του μια στυγνιά έρωτική παραφορά... Γύρω από τα δυο αυτά πρόσωπα κινείται ο ζοφερός κόσμος του εγκλήματος, μέσα σε μια έφιαλτική ατμόσφαιρα, όπου εκτυλίσσονται με κινηματογραφικό ρυθμό οι πιο άλλόκοτες και οι πιο άγνωστες αστυνομικές περιπέτειες.

«Ακριβώς, δηλαδή, όπως παρακάλεσε μια φορά κι' ένα καιρό κι' ή γιαγιά των παππού «να της κόψω μερικέ-ς γαζίες», που από κείνο το δειλινό πήραν την πιο ζηλευτή θέσι ανάμεσα στις γαζίες σελίδες του λευκώματος των «Μικρών μυστικών» της.

«Ας επιμένουν όσο θέλουν οι υπέρμαχοι του υλισμού. Στα κατάβαρα της ανθρώπινης καρδιάς, διατηρείται — ευτυχώς! — ένα μικρό απόθεμα ρομαντισμού, που κάνει αισθητή την ύπαρξή του, άμέσως μόλις δρεθί ή καταλλήλη ευκαιρία.

Μόνο που οι ευκαιρίες παρουσιάζονται πολύ σπάνια. Και κατά κανόνα σχεδόν, μακριά από το κέντρο της πόλεως, σε απομακρυσμένες συνοικίες, που δεν έχουν χάσει ολότελα τη γραφικότητά τους και το γνήσιο «στυλ» τους.

Φυσικά, ό λαχανιασμένος ρυθμός της «οικοδομικής εξέλιξης» δεν θ' άργήσει ν' άγγιξει και να σαρώσει τα πάντα. 'Αλλά μέχρι τότε, κάποια δειλή κι' άναμική γαζία θα όρθώνι σεμνά το ανάστημά της και θα σκορπίζει τα μύρα της... επί δικαίους και άδικους!

Τρομαγμένη, συνωμοτικά, σαν μια δραπέτις του παρελθόντος, που σέρνει από πίσω της φαντάσματα — θλιβερά, μ' άξιαγάπητα κατάλοιπα μιας άνεπανόρθωτα χαμένης έποχής — γίνεται άφορη να συγκρίνεται από τους «παλαιότερους», οι καιροί που πέρασαν κι' οι καιροί που ζούμε. Κι' οι συγκρίσεις αυτές έχουν την ίδια κατάληξι, την ίδια «έ-πωδό»:

— Στόν καιρό μας όλα ήταν όμορφα! Όλα ήταν αλλοιώτικα!

Και δεν έχουν άδικο. Ούτε λένε υπερβολές. Γιατί, πραγματικά, τόν «παλιό καλό καιρό» εύδοκίμοσαν, έκτος από τις γαζίες, κι' άλλα πολλά εύοσμα άνθη. Όπως, παραδείγματος χάριν, ή σεμνότης, τα ευγενικά αισθήματα, ή πλατωνική αγάπη, οι ήθικες άρχές, οι οικγενειακές παραδόσεις.

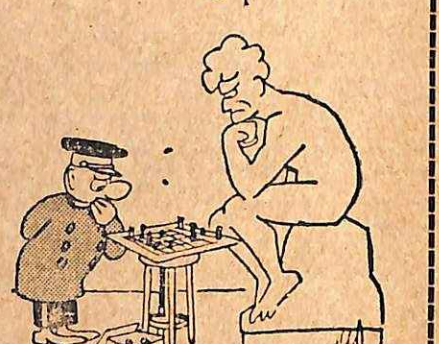
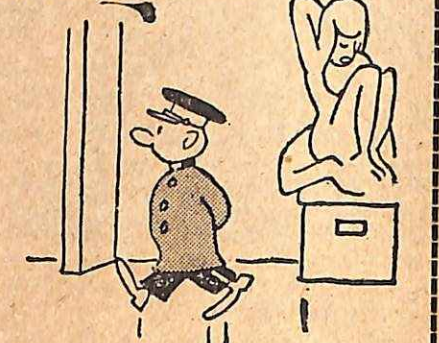
Όλ' αυτά, όμως, ξεριζώθηκαν, μαζί με τις δυστυχισμένες γαζίες! Και τα οικοδομικά μεγαθήρια κατακαλύψαν τα φτωχά κιτρινωχρύσα λουλούδια, τους πλατωνικούς έρωτες, τα τρυφερά αισθήματα, τις ήθικες άρχές, τις οικγενειακές παραδόσεις...

«Άλλοι καιροί, άλλοι άνθρωποι, άλλα ήθη!...

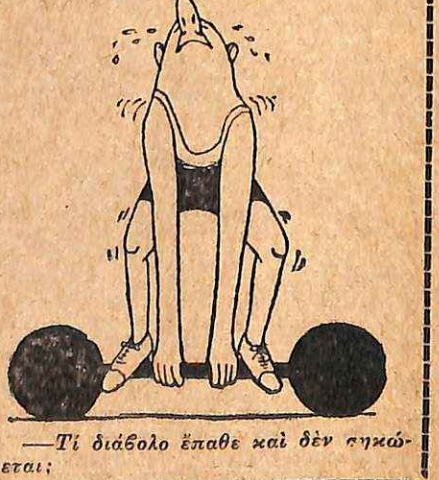
«Όχι, όμως, άλλες γαζίες! Οι γαζίες μένουν αναλλοίωτες. Κι' έχουν πάντα το ίδιο άρωμα και την ίδια απάλητητα, που είχαν και στα χρόνια των γιαγιάδων μας, που, θαρρείς, ότι κληρονόμησαν τη «φιλανθή» εύαισθησία τους στις έγγονούλες τους.

Γι' αυτό δεν πρέπει να παραξενευόμαστε, όταν άκούμε τις υπερμοντέρνες «αλόγουριές» να ψιθυρίζουν έκστατικά: — Αχ!... Γαζία!...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Όταν πλήττει ο φύλακας του μουσείου

Τι διάβολο έπαθε και δεν σηκώνεται;

Η Ιστορική Δικαίωσι του «Όχι»

ΤΕΛΟΣ Σεπτεμβρίου του 1944... Φούντωσε ό χειμώνας στη βόρειο 'Ιταλία.Και πολεμεί έδώ σ' αυτή τη θαλασσοδαρμένη ακτή της 'Αδριατικής ή 'Ελλάδα. Την έκφρασί της την είδα στην τραχεία και χαρούμενη μορφή του πρώτου φαντάρου, που μάς σταμάτησε για να μάς ζητήσει το σύνθημα σε μια καμπί του δημόσιου δρόμου, ανάμεσα Ριτσιόνι και Μιραμаре, τρία χιλιόμετρα έξω από το Ρίμινι. Ήταν ένα Σαμιωτάκι, ψηλό, μελαχροινό, δεκαοχτώ-δεκαεννιά χρόνων. Έλληνας φρουρός, στη βόρειο 'Ιταλία, σε μια νυχτερινή ώρα ζόφου και μυστηρίου, κάτω από μια άγρια θύελλα. Άριστερά μας το πυροβολικό χτυπούσε χωρίς διακοπή τις έχθρικές βάσεις. Δεξιά μας μουγκρίζαν τ' άγριεμένα κύματα της 'Αδριατικής. Ή βροχή έπεφτε σαν καταρράκτης, τ' σκοτάδι ήταν πυκνό. Και να μη σου επιτρέπεται ν' άνάψης ένα τσιγάρο...

Μά ό φρουρός γνώρισε το γέρο συνταγματάρχη του, το Νίκο Παπαδόπουλο. Τόν «Παπού» όπως τόν άποκαλούσαν όλοι έδώ άπάνω, με τόν όποιο είχαμε ξεκινήσει ξημερώματα από τη Ρώμη. Και μάς άνοιξε το δρόμο. Κουκουλωμένο άπ' τις λάσπες το αυτοκίνητό μας, ένα μικροσκοπικό, άλλα θαυματουργό «τζίπ», προχωρεί άργά, με σθηστά όλα τα φώτα του. Βρισκόμαστε στη ζώνη των επιχειρήσεων,στην περιοχή που μάχεται ή Τρίτη 'Ελληνική Όρει-

ΣΤΟ ΡΙΜΙΝΙ

νή Ταξιαρχία υπό την ήγεσία του ήρωϊκού διοικητού της Θρ. Τσακαλώτου. Σταματούμε μπροστά σε μια έρειπωμένη βίλλα. Άν ήταν ή παλιά ειρηνική έποχή, θα βλέπαμε από τη βεράντα της, που είναι τώρα μισογκρεμισμένη, να λαμποκοπά μπροστά μας χαρούμενο και πολυθόρυβο το θρυλικό Ρίμινι. Μά τώρα δεν βλέπουμε τίποτ' άλλο από ένα μουντό και φριχτό όγκο, που τόν άποκαλύπτουν σ' όλη του την τραγικότητα οι παροδικές λάμψεις των κανονιών.

Στο ισόγειο, συγκεντρωμένοι γύρω σ' ένα κερί, μάς υποδέχονται γελαστοί οι πρώτοι 'Ελληνες αξιωματικοί της Ταξιαρχίας μας. Άνήκουν στην ύπηρεσία Διαβιβάσεων και συνομιλούν μ' ένα Νεοζηλανδό ταγματάρχη, που χρησιμεύει για σύνδεσμος, για την επιχείρησι που συνεχίζεται τρεις μέρες τώρα και που πρέπει να καταλήξει μέσα σ' αυτή τη νύχτα στην κατάληψι του Ρίμινι. Ή διαταγή του Νεοζηλανδού στρατηγού, άρχηγού του Σώματος Στρατού, που κοινοποιήθηκε λίγες ώρες πριν, τονίζει καθαρά: «Ελπίζω και θέλω ή Τρίτη 'Ελληνική Ταξιαρχία μου να μπη πρώτη στο Ρίμινι...».

Οι ώρες περνούν άργά, πολύ άργά. Οι εξάδουμοι γερμανικοί όλμοι ξερνούν γύρω μας τα θραύσματά τους κατά μυριάδες και αναστατώνουν την περιοχή. Άγασητούν το Σταθμό Διοικήσεως της Ταξιαρχίας μας, που τόν πρόδωσε φαίνεται κάποιος 'Ιταλός. Οι άγγελιαφόροι πηγαίνόερχονται με τις μοτοσυκλέτες τους, τα τηλέφωνα έκστρατείας δουλεύουν χωρίς διακοπή, οι ασύρματοι βρίσκονται σ' έντατική δράσι. Κάποτε παρεμβάλλονται φωνές και διαταγές Γερμανών, που προσπαθούν με άνόητα τεχνάσματα να μάθουν τις κινήσεις μας.

Προτού χαράξει, το πρώτο 'Ελληνικό στρατιωτικό τμήμα, με το λοχαγό Άποστολάκη επί κεφαλής, βρίσκεται στις έξωτερικές συνοικίες του Ρίμινι. Κρυμμένοι πίσω από τα χαλάσματα, πάνω στα δέντρα, στα καμπαναριά των έκκλησιών και στις γωνιές των δρόμων, οι Γερμανοί χτυπούν ύσιών και στις γωνιές των δρόμων, οι Γερμανοί χτυπούν ύσιών και στις γωνιές των δρόμων, οι Γερμανοί χτυπούν ύσιών και στις γωνιές των δρόμων. 'Επί τέσσερις ώρες κρατάει αυτό το σκληρό κυνηγητό από σπίτι σε σπίτι κι' από δρόμο σε δρόμο. Μά τώρα είναι πολύ άργά για τους επίλεκτους.

Ένας λοχίας σκαρφάλλνει στόν έξώστη του μισογκρεμισμένου διοικητηρίου του Ρίμινι και ύψώνει την έλληνική σημαία.

σκοπευτές του Χίτλερ. Οι στρατιώτες μας βρίσκονται στην κεντρική πλατεία. Ό σαλπικτής χαιρετάει μ' όση δύναμι μπορούν να του δώσουν τα πνευμόνια του τη μεγάλη έλληνική στιγμή, κι' ένας λοχίας σκαρφάλλνει στόν έξώστη του μισογκρεμισμένου διοικητηρίου κι' ύψώνει την έλληνική Σημαία.

Λίγα λεπτά άργότερα ξετρυπάνουν από τα γύρω χαλάσματα, έκστατικοί, κατάχλωμοι, οι τρεις 'Ιταλοί που πρόκειται να υπογράψουν το έπίσημο πρωτόκολλο της παραδόσεως της πόλεως. Το πρωτόκολλο συντάσσεται, βιαστικά στην έλληνική και άγγλική, ενώ οι 'Ελληνες νικηταί του Ρίμινι παρατάσσονται για ν' άκούσουν τις πρώτες ήμερήσιες διαταγές και τα συγχαρητήρια των συμμάχων για το μεγάλο κι' άποφασιστικό στρατιωτικό κατορθώμα.

Κατά το μεσημέρι, όταν ή θύελλα άρχισε να χάνη την έντασί της, ή παλιά ιστορική πρωτεύουσα της Ρωμανίας γέμισε από πολυθόρυβα αυτοκίνητα και συνεργεία. Φάνηκαν κι' οι πρώτες ομάδες των 'Ιταλών κατοίκων, που επέστρεφαν σαν κυνηγημένα άγρίμια από τα γύρω χωράφια. Ξυπόλητα παιδάκια, νεαρές 'Ιταλίδες της χθεσινής φασιστικής άριστοκρατίας, κυρίες που κάποτε είχαν οικόσημα πάνω από τις πόρτες των μεγάρων τους, γέροι με φιλοσοφική έκφρασι. Παρακαλούν τους στρατιώτες μας να τους δώσουν λίγο ζεστό σάι, λίγη τροφή. Και με βουρκωμένα μάτια εύχαριστούν αυτά τα ήρωικά έλληνοπούλα, που πολεμούσαν στα κρσάπεδα των Άλπεων για να έλευθερώσουν την 'Ιταλία από το φασισμό και τη χιτλερική μπόττα!

Πόσο παράξενα κι' άπροσδόκητα είναι τα φαίνόμενα των ιστορικών δικαιοώσεων. Ή κατάληψι του Ρίμινι ύπληρξεν ή πρώτη μεγάλη δικαίωσις της αποφάσεως του έλληνικού λαού να βροντοφωνήσει άγέρωχα το «Όχι» τη νύχτα της 28ης 'Οκτωβρίου, όταν ό Ντούσε άπειλούσε να κάνη τόν περιπατό του στην 'Ελλάδα...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Χρήσιμες συμβουλές για τις
νοιχοκυρές

A colorful illustration of a man and a woman sitting under a large, leafy tree in a park. The man is wearing a blue suit and the woman is wearing a red dress. They are surrounded by large trees, a red fence, and a path. There are also some birds flying in the sky.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

A stylized illustration of three people in a conversation. On the left, a person with long dark hair is seen from the side, wearing a light-colored top. In the center, a person with short dark hair is wearing a green and white striped shirt. On the right, a person with short blonde hair is wearing a brown jacket. They are all looking towards the center, suggesting an active discussion. The background is a simple green and brown pattern.

М.ГАЛ

κάλωσα στο γραφείο μου. "Έτσι μηχανικά πήρα την πολυγραφήμενη έφημερίδα του. "Ήταν πανηγύρι. Είχε από άρθρο, μέχρι ανέκδοτα — κάτι ανέκδοτα που σουφερναν άνατριχίλα.

Τώρα ζήτησα, έγω πληροφορίες για να δαύτον, στη γειτονιά. Όπου ρωτούσα, χαμογελούσαν με νόημα. Ήταν συνταξιούχοις τημητάρχης. Μέχρι λίγον καιρό πριν, δεν έδειχναν καμιά διάθεση να σώση τον τόπο. Έτσι απρόσπιστα του κατέβηκε. Έπειτα από ένα γλυστόρημα σε μια καρπούζοφλουδα, έξω από το σπίτι του (μια διώροφη μονοκατοικία). Όταν συνήλθε από το βρόντο, η πρώτη του κουβέντα ήταν:

— Πρέπει να σώσουμε την Έλ-λάδα!

Είχε και δυό κόρες παντρεμένες. Μά τις αποκλήρωσε με τη διαθήκη του, γιατί οι γαμπροί του διασάφησαν πολιτικά μαζί του. Είπε σ' αυτές αούτηρα:

— Θ' αφήσετε αυτούς τους ρεμπασκέδες και θα επανέλθετε στην πατρική στέγη.

— Μά τί λες καλέ μπαμπά; Θ' αφήσουμε τους άντρες μας χωρίς λόγο;

— Τότε από δω θα φάτε σπίνι! και τους έδειξε τον άγκωνα του. Πηγαίνετε. Δεν είστε κόρες μου, πλέον.

Καθώς βλέπετε, πήρα τις λαμπρότερες πληροφορίες.

— Έσ' όσον λέγεσθε 'Απόστολος, μου είπε ό μανάσης της γειτονιάς, δε γλυτώνετε. Ένας άλλος 'Απόστολος που καθότανε λίγο πιο πάνω, αναγκάστηκε ν' αλλάξει σπίτι, χωρίς ν' αφήσει διευθύνσι!

Καλά την είχαμε.

Τη δεύτερη φορά, άκουσα πάλι τη γνωστή πιά φωνή.

— Δεν είν' εδώ, είπε η σύζυγος.

— Θες τον περιμένω! βρόντηξε εκείνος και άντηχσαν τα βήματά του στη σάλλα, που συγκοινωνούσε με το γραφείο μου.

— Μου φαίνεται πως ε' άργηση πολύ.

— Δεν πειράζει. Η ύπομονη πρέπει να είναι το πρώτον χάρισμα του πολιτικού άνδρος. Παρακαλώ, κάντε μου έναν καφέ.

Δεν έμενε παρά να παρουσιαστώ. Από μια μικρή πορτούλα του γραφείου, βγήκα στο χώλλ, έπειτα στο κεφαλόσκαλο κι έπειτα χτύπησα το κουδούνι. Τάχα πως έρχόμουν τώρα.

— Καλώς τον αγαπητόν μου συνεργάτη! και σηκώθηκε για χειραψία. Σου έφερε φρέσκο φρέσκο τού φύλλο. Μόλις βγήκε από τον πολυγραφο. Γιά κούταξε το σε παρακαλώ.

— Έρριξα μιά ματιά. Και στάθηκα σ' έναν τιτλάκο, που δεν είχε καμιά σχέση με την πολιτική: «ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΔΙΩΡΟΦΟ Σ ΜΟΝΟ. ΚΑΤΟΙΚΙΑ, εις συμφέρονσαν τιμήν. Πληροφορία...» και είχε τη διεύθυνσί του.

— Γιατί το πουλάτε, κύριε Πλατύκαλε;

— Γιε νά το διαθέσω ύπέρ του αγώνος. Ό αγών απαιτεί θυσία. Και κάθε μέλος του κόμματος, οφείλει να προσφέρει το κατέ. δύ νομιν'.

— Έκανε πως δεν κατάλαβα τον ύπαινιγμό.

Προσπάθησα να τον αποτρέψω. Ανένδοτος. Δυό ώρες άργό-τερα μ' έγκατέλειψε μ' ένα φοβερό πονοκέφαλο.

Η άλλη φορά, ήταν τρείς μετά τα μεσάνυχτα. Μέσα στον ύπνο μας βρόντηξε το κουδούνι της εξώπορτας: επίμονα. Πετοχτήκη: άνησχος, πάτησε το κουμπί. Το άσπασέρ. Ήταν εκείνος.

— Σπουδαία νέα! είπε. Μιά λαμπρά ιδέα μου ήρθε στον ύπνο μου και ήρθε να σου την πω. Πάμε στο γραφείο σου.

— Προσέχετε γιατί έχουμε κάνει πακέ σημερα! μάς σύστησε η σύζυγος, που είχε σηκωθεί κι' εκείνη ανήσυχη.

Περάσαμε με μικρά βήματα. Αν ξαναγλυστρώσε, ίσως θα ήθελε να σώση την Εύρώπη ολόκληρη. Το σχέδιο του ήταν αληθινά πρωτότυπο:

— Θες ξυπνήσουμε όλους τους Έλληνες! φώναξε.

— Για την ώρα ξυπνήσαμε έ-μείς, άπάντησα.

— Και πώς θα τους ξυπνήσου-με; Κατά τη μέθοδο του 'Αποστό-λου Παύλου. Τι έκανε ό Παύλος; Έστειλε επιστολάς προς Κοριν-θίους. Έφεύριους και τα ρέστα. Λοιπόν τό ίδιο θα κάνουμε κι' έ-μείς. Θ' αρχίσουμε να συντάσσου-με: επιστολάς προς: 'Αθηναίους, Πειραιείς, Χαλκιδικείς, Λακωνας, Βελιώτας; και τίς λοιπά. Μία έν-τυπος επιστολή προς τους κατοί-κους: εκάστη: περιοχή, προς του: όποιους θε: έκτιθενται α! γε-νικά: γραμμα: του κόμματος: και α! λύσεις: των τοπικών: ζητημά-των. Έγώ έγραφα, άπόψε την προς Χίου: επιστολήν. Άκουσέ τη. Και όπου έχει αντίρρηση, να μου λές.

Σηκώθηκε πάλι. Βημάτιζε πάλι. Ήταν κατακόκκινος από την έξασσι. Οι φλέβες του λαιμού του έφούσκωναν. Αν του έρχόταν μια άποπληξία τώρα—τί ώρα!α που θα ήταν!

Μά δεν του ήρθε. Τελείωσε την άνάγνωσι και διευθύνθηκε προς την πολυθρόνα, για να καθίση. Άλλά: οι ποδάρες του γλύστρησαν στο παρκέ. Ό σωτήρ του τόπου δεν πρόφτασε να κρα-τηθή. Η κεφαλα του βροντήχη-κε στην άκρη του γραφείου μου. Έμεινε σέκος.

— Τι τρέχει καλέ; ρωτάει: η σύ-ζυγος που μπήκε ταραγμένη.

— Τηλεφώνησε γρήγορα Πρώτων Βοηθειών.

— Ένα τέταρτο άργότερα, τον έ-παιρναν. Κι' εγώ μαζί.

— Διάσεισις του έγκεφάλου.

Μερικες μέρες που δεν άνοιξε σχεδόν τί μάτις του. Περνοδσα κάθε μέρα και ρωτούσα: αυτόν τον άνθρωπο είνα άρχισει τώρα να τον συμπαθώ. Η γυναίκα του κι' ο! κόρες του, στο προσκέφαλό του. Ήμουν εκεί κι' όταν άνοιξε τί μάτις του.

— Εύριδικη! ψιθύρισε. Ποι εί-μαι:.. Μπα! Λιλικά...Μαιρούλα...

— Έπεσαν στην άγκαλιά του δα-κρυσιμένες.

— Δεν είναι τίποτα. του είπε η νυνάικα του. Χτύπησε λινό. Άλ-λά θε: γίνης νρήγορα καλέ.

— Έστρεψε: τί μάτις του κα: σε μένα.

— Ό κύριος ποιάς είναι;

— Άπόστολος Σγρουμπουλής!

— Και τί θε: έδω;

— Δεν μ' γνωρίζετε, κύριε Ά-πόστολε;

— Όχι. Πρώτη φορά: σε βλέπω.

— Εύνοισατό: πολύ! φωνάξω και τό βάζω στα πόδια.

— Συμβαίνουν κάτι τέτοις: πε-ρίεργος: στην Ιατρική. μοι έπε-ρίγισατο: στο διάδρομο. Μιά: διά-σεισις: έγκεφάλου. ξεκουρντίζει: το μυαλό. Μιά δεύτερη διάσεισις θε-ραπεύει.

Πήγα ολόχαρος στο σπίτι. Έπι-τέλους: εις: γλυτώσει. Μιά: βδο-μάδι: άσούτερα...

— Ό Πλατύσκαλος! ξεφώνιζε: η γυναίκα: του.

Και νάτος.

— Ήρθε: να: γνωριστούμε. μου λέει. Τώρα: τί: έμαθα. Έκείνη: η καρπούζοφλουδα: τάφαινε: όλα.

Λοιπόν, αν ένετε: κανένα: ά τίποτο της εφημερίδας: μου, δώστε: μου το. Θέλω: να: τί: εξαφανίσω: όλα, με καταλαβαίνετε;

— Απολύτως.

Τού τάδωσα. Μιλήσαμε λογικά. Γέλασε με όσα του είπα πως μου είπε.

— Τι να σου πώ, κύριε Σγρουμ-πουλή μου, κατάληξε. Μόνο ένας το: έλλο: είναι: δυνατόν να: παντα-στή: ότι μπορεί να σώση αυτόν τον τόπο.

Κι' όταν έφευγε: μου σύστησε:

— Να προσέχη: τί: γλυστρήμα-τα. αγαπητέ μου.

Κάλεσα τη σύζυγο:

— Άκου δώ. Παρκέ: δε: θε: έα-να: κανής: άλλη: φορά: στο σπίτι, αν δε: θε: να: σώσω: κι' εγώ: τον τόπο: καμιά: μέρα!

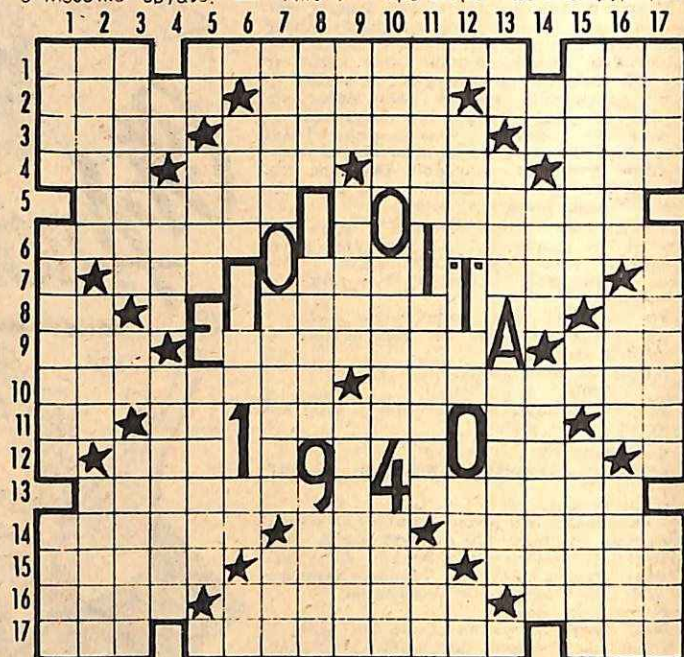
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 612

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Κάνει επίκαιρο τό σταυρόλε-ξό μας αυτό. — Ένας από τους επτά λόφους της Ρώμης. — Αρχή λαϊκού τραγουδιού.
- 2 Εύρωπαϊκή πρωτεύουσα. — Καλύπτουν τό μεγαλύτερο μέ-ρος του πλανήτη μας. — Οι γονείς του δεν είναι και οι δυό Ευρωπαίοι.
- 3 Μουσικό όργανο. — Άπα-

- πολεμο. — Νταν: σπαρ του Χόλλυγουντ.
- 2 Άσματα των αρχαίων. — Μέρος του σώματος. — Βρί-σκεται στο πρόσωπο.
- 3 Εύρωπαϊκή χώρα. — Άνε-στραμμένη νάτα. — Άκολου-θεί πιστά κάποιον.
- 4 Έπαναλαμβανόμενο έκδηλώνει ευθυμία. — Σπρώξιμο. — Μι-κρό όνομα Ρώσου συγγραφέως.

ραίτητα στα θέατρα. — Δεν

λείπει από καμιά ρουλέττα.

4 Νεορά. — Δεν βρίσκεται έ-κεί που πρέπει. — Ποδοσφαι-ρικός όρος. — Πόλις της Κιωνής άκτής.

5 Άρχαία πόλις της Κρήτης. — Δεν είναι άνετες.

6 Περιήφημος Ρωμαίος που δο-λοφονήθηκε στη Ρώμη τό 44 π.Χ. — Ποσειδών.

7 Νομός και ποταμός της Γαλ-λίας. — Υποδοχέι την δρα-σι. — Ερωτηματικών.

8 Ό επιάλτης του Δημοσθένη. — Άπαραίτητο σε μία γυ-ναίκα. — Ποιότης.

9 ... Σουμάκ. — Ήταν τό 1940 ό μεγαλύτερος έχθρος της Έλλάδος. — Άρχικα όργανισμο.

10 Τίποτα δεν τό κάνει να δι-σάχη. — Διαρπαγή.

11 Όμοια σύμφωνα. — Ό μι-σος Άδης. — Σύζυγος του 'Ιακώβ. — Νημάτων. — Υ-

ποθετικών.

12 Χημική ένωση. — Υπερήφα-νο ζώο.

13 Κηλός. — Μουσική σύνθεσις.

14 Προκλητικός και άναίδες. — Καμψότης. — Κέρμα.

15 Όρειότατο ελληνικό νησί. — Άνατολίτικος τίτλος. — Άρχαίος νομοθέτης.

16 Κτητική άντωνυμία (α' πρ.). — Όνομα πολλών βασιλέων της Γαλλίας και της Άγ-γλίας. — Άρκεί να την ονομά-σετε για να πάψη να ύπαρχη.

17 Μάρκα αυτοκινήτων. — Πόλις που θυμίζει μεγάλη νίκη του στρατού μας. — Άπαραίτη-τος για να ήσουμε.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Ήμιανεξάρτητο σουλτανάτο της Α. Αραβίας. — Πόλις της Β. Ήπειρου που κατε-λήφθη από τα στρατεύματά μας κατά τον ελληνοϊταλικό

5 Βυζαντινή νάτα. — Ήγεμο-νικός όικος της Βουλγαρίας.

— Άρχαίος ποιητής, γιός της έπίσης ποιητριάς Ήδύλης.

6 Γυμνάσει τό σώμα. — Δυό σύμφωνα που προφερόμενα ευχαιριστούν την όσφρησι.

7 Άγρις. — Άλαμίν. — Άγριμι. — Φτωχός. — Κον-τά (γαλλικά).

8 Τό σώμα μας έχει πολλούς, έδώ μόνον ένας. — Άλλοίμο-νο στους επιδάτες ενός αύ-τοκινήτου αν πάσουν να λει-τουργούν κανονικά. — Κα-πνός κιτρινού χρώματος.

9 Λέξις από σπαρτιατικό ρη-τό. — Τό έπος της Άλδα-νίας άπαιτήσε τη θυσία πολ-λών. — Διαχωρισμός.

10 Δευνίτρο που αγαπά τό νερό. — Άπαραίτητη στον γλύ-πτη. — Πάντα άνεπιθύμητο.

11 Προστώς της Λεβαδείας κατά τον Άγώνα. — Δεν πληρώνει φόρο. — Προσωπι-κή άντωνυμία (β' προσ.).

12 Δείχνει θηλυκό. — Τα δυό τρίτα ενός όργανισμο. — 74. — Στο άλφάβητο έχουν την αντίθετη σειρά.

13 Άρχικα άρχηγό κόμματος. — Δοκιμάζονται μ' αυτό οι πνευματικές μας ικανότητες. — Λεπτές, ισχνές.

14 17. — Ξενική άρνησις. — Υπερβολικά όπλισμένοι.

15 Δεν είναι ευγενικοί. — Α-ναφορική άντωνυμία. — Εύρω-παϊκό κράτος.

16 Πόλις από την όποία περνά κανείς πηγαίνοντας από την Άθήνα στη Θεσσαλονίκη. — Συνέλευσις του λαού στις άρ-χαίες δωρικές πόλεις. — Βοήθεια.

17 Τραπουλόχαρτο. — Σκαπι-κό εργαλείο. — Άνήκει στο ισχυρό φύλο.

Π. Γ. ΠΟΡΤΟΥΛΑΣ

Η λύσις του 611

στη σελ. 98

Οι παλαιοί... πολεμιστάι!...

Τό... πεζικόν!

Οι... αλεξιπτωτιστάι!...

Αι Έλληνίδες... όδηγοί!...

Θα βόλετε άφθονώτερο «φόν ντέ τέν» στα μάγουλα και λιγώτερο στο σαγόνι...

Διορθώστε τις με το «φόν ντέ τέν»

ΤΟ «φόν ντέ τέν» αποτελεί τη βάση του μακιγιάζ. Ός χτές ακόμη ήταν πολύ παχύ και έντονα χρωματισμένο. Σχημάτιζε έτσι ένα δεύτερο πρόσωπο πάνω στο πραγματικό και έκρυβε τις ρυτίδες, τα σπυράκια κτλ. Αυτές οι οκληρές μάσκες γερνούσαν, όμως το πρόσωπο χωρίς να το όμορφαίνουν.

Άλλα το «φόν ντέ τέν» άλλαξε, εύτυχως, σύστασι και μορφή. Από σκληρό που ήταν πριν έγινε βαθμιαία απαλό και μαλακό, σαν πομμάδα, για να εξελιχθεί στις ημέρες μας σε ρευστό. Τα σημερινά «φόν ντέ τέν» δεν κρύβουν πια το πρόσωπο, αλλά το σκεπάζουν μ' ένα άορατο πέπλο. Ούτε αλλάζουν το χρώμα του. Το ζωηρεύουν μόνο και του δίνουν μεγαλύτερη λάμψη. Έτσι, δε μπορείτε πια να φτιάξετε ένα ψεύτικο πρόσωπο. Αυτό σημαίνει, όμως, ότι πρέπει να διατηρήτε την υγεία και τη λάμψη του φυσικού σας προσώπου, γιατί διαφορετικά και το καλύτερο φόν ντέ τέν δε θα σάς εξυπηρετήσει σε τίποτα.

Μόνο στην περίπτωση που έχετε να κρύψετε μια σοβαρή ατέλεια (δισεσταλμένους πόρους, άτονη έπιδερμίδα κτλ.) θα χρησιμοποιήσετε «φόν ντέ τέν» πιο πυκνό. Διαφορετικά, θα διαλέξετε ένα παρασκευάσμα ρευστό, που να έχη την ίδια απόχρωσι με το δέρμα σας. Θα το προτιμήσετε, όμως, σ' ένα τόνο λιγάκι πιο σκούρο, που θα σάς εξυπηρετήσει καλύτερα.

Θα βάλετε άφθονώτερο «φόν ντέ τέν» στα μάγουλα και το μέτωπο και λιγώτερο στη μύτη και το σαγόνι. Δεν πρέπει να ξεχάσετε το λαιμό και τα αυτιά. Θα στρώσετε κατόπιν όμοιομορφα αυτό το «φόν ντέ τέν» με το δείχτη και το μέσο δάκτυλο. Ή κίνησι του χεριού σας πρέπει να είναι προς τα επάνω και προς τα έξω (προς τα αυτιά και τους κροτάφους) και πιο απαλή γύρω στα μάτια.

Αντί για τα δάχτυλά σας μπορείτε να χρησιμοποιήσετε ένα βαμβάκι που θα το βρέξετε μέσα σε νερό και θα το στίψετε ελαφρά.

Για να δώσετε μεγαλύτερη λάμψη στο πρόσωπό σας, είναι καλό να χρησιμοποιήτε δύο «φόν ντέ τέν», το ένα πιο άνοιχτο και το άλλο πιο σκούρο. Το άνοιχτο «φόν ντέ τέν» τονώνει, ενώ το σκούρο κρύβει. Θα χρησιμοποιήσετε, λοιπόν, το πρώτο για να δώσετε περισσότερη λάμψη στα πλεονεκτικά μέρη του προσώπου σας, ενώ με το άλλο θα κρύψετε τις ατέλειες που έχετε ένδεχομένως. Είναι αυτόνοήτο ότι τα δύο «φόν ντέ τέν» δεν πρέπει να έχουν μεγάλη διαφορά μεταξύ τους. Θα περάσετε, έξ άλλου, βαθμιαία από το ένα στο άλλο, στα σημεία της έπαφής των, γιατί, διαφορετικά,

θα φτιάξετε δυο χωριστές ζώνες που θα παραμορφώσουν το πρόσωπό σας.

Και τώρα να πώς θα διορθώσετε με το «φόν ντέ τέν» ώρισμένες ατέλειές σας:

Μάτια που είναι χωμένα βαθειά μέσα στις κόχες:

Θα βάλετε άνοιχτο «φόν ντέ τέν» στο κάτω βλέφαρο, αρχίζοντας από το μικρό αύλακι από όπου τρέχουν τα δάκρυα και προχωρώντας προς τα έξω.

Αν έχετε πρησμένα μάτια (θύλακες στο κάτω βλέφαρο):

Θα περάσετε με σκούρο «φόν ντέ τέν» το έξωγκωμένο μέρος και με άνοιχτο το μικρό αύλακι που βρίσκεται γύρω απ' αυτό.

Αν έχετε μαύρους κύκλους γύρω στα μάτια:

Θα βάλετε άνοιχτο «φόν ντέ τέν» γύρω στα μάτια.

Διπλοσάγονο:

Θα βάλετε άνοιχτο «φόν ντέ τέν» στο λαιμό και πιο σκούρο στο σαγόνι. Προσέξτε, όμως! Δε θα σταματήσετε στο σαγόνι, αλλά θ' ανεβήτε τη γραμμή του όστου της κάτω σιαγόνας ως τις ρίζες των αυτιών.

Το μακιγιζ αυτό απαιτεί μεγάλη προσοχή. Τα δύο «φόν ντέ τέν» δεν πρέπει να ξεχωρίζουν το ένα από το άλλο, αλλά να συγχωνεύονται μεταξύ τους στα σημεία όπου σμίγουν.

Σαγόνι που μπαίνει προς τα μέσα:

Θα χρησιμοποιήσετε μόνον άνοιχτο «φόν ντέ τέν».

Οι ατέλειες

ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Σαγόνι που προεξέχει πολύ:

Θα το περάσετε με σκούρο «φόν ντέ τέν» έτσι ώστε να κρύψετε την υπερβολική προεξοχή του.

Μύτη πολύ κοντή ή ανασηκωμένη:

Θα περάσετε μόνον τη γραμμή της ραχοκοκαλιάς της μύτης μ' ένα άνοιχτο «φόν ντέ τέν».

Μύτη πολύ μακριά:

Θα βάλετε λίγο σκούρο «φόν ντέ τέν» στο κάτω μέρος και ακριβώς πάνω στη μικρή γέφυρα, που χωρίζει τα δύο ρουθούνια το ένα από το άλλο.

Μύτη πολύ χοντρή:

Θα βάλετε σκούρο «φόν ντέ τέν» στα πλάγια και άνοιχτο στο επάνω μέρος. Με τον τρόπο αυτό θα κρύψετε τις υπερβολικές διαστάσεις της.

Μύτη πολύ λεπτή:

Θα χρησιμοποιήσετε άνοιχτο «φόν ντέ τέν» στα πλάγια και σκούρο στο επάνω μέρος. Ο σκοπός σας είναι έδώ να κάμετε τη μύτη σας να φανή λιγώτερο λεπτή.

Μύτη πλακουτσή:

Θα βάλετε «φόν ντέ τέν» πιο σκούρο παρ' ότι στο υπόλοιπο πρόσωπο.

Το «φόν ντέ τέν» είναι το μαγικό ραβδί που θα σάς επιτρέψη να κρύψετε μερικές ατέλειες του προσώπου σας και να διορθώσετε πολλές άλλες. Πρέπει, όμως, να ξέρετε να το χρησιμοποιήσετε. Οι περισσότερες γυναίκες, δυστυχώς, το νομίζουν σαν κάτι το δευτερεύον και το έπουνισώδες. Ενώ αυτό αποτελεί τη βάση του μακιγιάζ. Κανένα φτιασίδι και καμμία πούδρα δεν θα σταθή στο πρόσωπό σας, αν το «φόν ντέ τέν» δεν σχηματίζη ένα όμοιογενές στρώμα.

Το «φόν ντέ τέν» είναι ή μόνιμη μάσκα σας, ή, όπως έπτε κάποιος αίσθητικός, το δεύτερο πρόσωπό σας.

"Μακιγιά-μουβάρις"

Κομωται όλου του κόσμου μαζευτήκαν στη Βιέννη, για να βρουν της γυναίκας ποιά... κεφαλή της (πηγαίνει, δηλαδή απ' τις κομωσεις ποιά της στέκει πιο πολύ και τί «φόρμα», τέλος πάντων, θα της δώσουν στο... (μαλλί!)

Σε συμπέρασμα, ωστόσο, δεν κατέληξαν ακόμη, σχετικώς με της γυναίκας την πολυπαθή την κόμη, και πολλήν φαιαν ούσιαν ασφαλώς θα σπαταλήσουν, το πολύπλοκο το θέμα των μαλλιών της για να λύσουν!

Ο καθένας έχει, βλέπεις, την δική του την ιδέα, την όποιαν, εννοείται, την προβάλλει για σπουδαία κι' έννοει με κάθε μέσον, είτε με το «έτσι θέλω», στο ντυνιά να επιβάλη το δικό του το μοντέλλο! Δυστάμενες απόψεις έχουν όλοι, μ' άλλους λόγους και τις κρίσεις ώρισμένων ουδετέρων αψηφάνε... Έτσι ενδέχεται να δούμε, τόσους άσους «τριχολόγους», μεταξύ τους και «άλληλους», τα μοντάκια τους να φάνε!

Εν τώ μεταξύ ο κόσμος έχει χάσει τη γαλήνη, γιατί μέρ' σ' αυτό το αάλο δεν μπορεί να ξεδιαλύνη, τί χτενίσματα ή μόδα, ή τρελλή, επιφυλάσσει, και με τα καμωμάτα της, αν θα κλάψη, ή θα... γελάση! Μ' ερωτήματα κοιμάται, με διλ'ηματα ξυπνά, και την σκέψι του παιδεύει, και το νού του τυραννά, με το αν, αυτό το χρόνο, οι μαντάμ κι' οι νεαρές, θα στραφούν προς ίσιες τρίχες, ή προς τρίχες κατασάρεις!

Με λαχτάρα τον μεγάλη και δικαιολογημένη, τί μπελās — ζητά να μάθη — και ταμπλās μās (περιμένει!)

«Θάναι άραγε, ρωτά, ζουντωτά, ή κολητά... Θάναι, όπως είναι τώρα, πού... γκαρσόνια μās θυμίζουν, θα βαδίσουνε συμφώνως με το «άστα ν' ανεμίζουν», ή της Μαιρίλιν, έφέτος, θ' αντιγράψουν τα μαλλιά και θα γίνουνε της μόδας τα κοντά και... φρασουλιά»

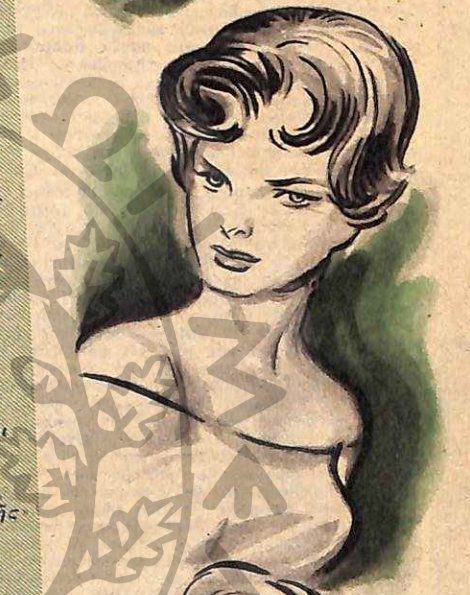
Όμως, όσο και αν πέψη οι βαθείς συλλογισμούς του, δεν μπορεί να βγάλη άκρη με τους ύπολογισμούς του, γιατί ή μόδα, που τα πάντα κυβερνά σ' αυτή την πλάσι άπερίγραπτες έκπληξεις συνεχώς επιφυλάσσει! Και μπορεί, αυτή τη δόσι, ν' αφαιρέση μία φορά την... αλόγιστη κασιόδα, ήτοι... αλογουρά και να κάνη τις γυναίκες, για βδομάδες, μήνες, έτη, αντί αλογουράς τους, αλογίσια νάχουν... χαιτη!

Πιθανόν, επίσης, είναι να μās σκάση ή μόδα τούτη κι' άλλη μπόμπα της καινούργια κι' άλλο φρέσκο... (μαλαμούνε και κατάπληκτοι, μία μέρα και μ' όρθανοίχτο το στόμα, ν' αντιρρύνουμε, μπροστά μās, το πιο άγνωστό μās (χρώμα...)

Η να δούμε κεφαλάκια, με μαλλάκια παρδαλά, με λογιές λογιές τουλούφια και με χρώματα πολλά, τα όποια θα μās κάνουν να πιστεύουμε, μιά κι' όξω, ότι μās στριφογυρίζει τό... «ουράνιο τό τώξο»!

Πιθανόν εν τέλει λέει ο ντυνιάς κι' εν κατακλείδι, τρισευρότερα να δράσουν οι μωμίες και το ψαλίδι και να δώσουνε λαβές για κομωσεις... παλαβές! Πράγμα που σημαίνει φίλοι κι' αναγνώσται προσφιλείς, πως ή κομωσις θα γίνη της «τρελλής και της μουρλής» κι' ο ταλαίπωρος ο άντρας, φανερά και στα βουβά, σαν τρελλός και σαν παράφρων, τα... μαλλιά του θα (τραβά!)

Επιστολές από την Τατιάνα Σ. Σινεχίνσκι

28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1942

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Η Έστερ Γουίλλιαμς ανάμεσα στα τρία παιδιά της, τα οποία παρουσιάζει στον συνάδελφό της Τζωρτζ Νέιντερ.

Μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις

ΠΡΙΝ από μερικές εβδομάδες σε μία από τις μεγαλύτερες λεωφόρους του Χόλλυγουντ, στη γνωστή Σάνσετ Μπουλβάρ, συνέβη ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα, που σε όποιο δήποτε μέρος της Εύρωπης θα προκαλούσε κατάπληξη, ενώ εκεί πέρασε σχεδόν απαρατήρητο: Γνωστός και δημοφιλής στάρ, με τρεις γάμους και 5 παιδιά στο ενεργητικό του, παρέσυρε με την κούρσα του ένα παιδί και το έτραυματίσε σοβαρά. Λίγο αργότερα απέδειξε ότι το παιδί ήταν... δικό του. Είχε να το συναντήσει αρκετά χρόνια, γιατί η μητέρα του, μία επίσης γνωστή στάρ, είχε εγκατασταθεί αλλού, μετά το διαζύγιο!... Έξ αιτίας του περιστατικού αυτού, οι έφημερίδες άρχισαν να κάνουν μία έρευνα με το ερώτημα αν οι στάρ-γονείς είναι καλοί ή κακοί. Να μερικές ενδιαφέρουσες περιπτώσεις όχι μόνο άφοσιωμένων, αλλά και άστοργων γονέων:

Ποιός θα το πίστευε ότι στον τιμητικό κατάλογο των πιν στοργικών και άφοσιωμένων πατέρων πρώτος θα έρχόταν ο «άσματος» και «σπάταλος» Έρρολ Φλύν; Κι όμως είναι αλήθεια! Μπορεί να είναι άσματος στον έρωτα και σπάταλος στα χρήματα που κερδίζει, αλλά στο κεφάλαιο των υποχρεώσεων που έχει απέναντι στα παιδιά που απέκτησε με το δεύτερο και τρίτο γάμο του, είναι πραγματικά άψογος. Από τον πρώτο γάμο του με τη Γαλλίδα Λιλή Νταμιτά δεν απέκτησε παιδιά. Από τον δεύτερο με την Νόρα «Εντίγκτον» απέκτησε δύο παιδιά, την Ντρίτρε, 11 ετών σήμερα, και τον Ρόρυ, 9 ετών. Από τον τρίτο, τέλος, γάμο του με την Πατρίστια Γουάιμφορ, έχει μία κορούλα 3 ετών, την Άρνέλλα. Γι' αυτά τα παιδιά τρέφει τόση αγάπη και στοργή, ώστε εκτός από την αυστηρή πατρική επίβλεψη που τους έχει και τα πάμπολλα χρήματα που ξοδεύει γι' αυτά, συχνά τα συγκεντρώνει όλα στο σπίτι και παίζει μαζί τους. Προσέξτε τον στη φωτογραφία μας με πόση συγκίνηση και στοργή ποζάρει ανάμεσα στη πολυμελή οικογένειά του. Ο «ήρωικός» Έρρολ δεν έχει μόνο ελαττώματα. Έχει κι αξιοθαύμαστα προτερήματα.

Να και η πάντα δημοφής Έστερ Γουίλλιαμς, η οποία τώρα τελευταία εγκατέλειψε τα μαγιά και τις πλίνες και προσπαθεί να διακριθεί ως δραματική ηθοποιός. Από τον πρώτο γάμο της δεν απέκτησε παιδιά. Από τον δεύτερο όμως μέχρι της στιγμής έχει τρία παιδιά, τον Κίμ, 9 ετών, τον Μπένζι, 7 και την Σούζαν 3. Αφού, λοιπόν, η αγάπη της Έστερ για τα ξένα παιδιά είναι παρορμητικής στο Χόλλυγουντ, φαντάζεστε τι γίνεται με τα δικά της. Είναι σήμερα η υπ' αριθ. 1 «στοργική μητέρα» της πόλεως του κινηματογράφου, ενώ από χρόνια είναι γνωστότερη ανάμεσα στον κόσμο των οφθαλμών, φτωχών και άρρωστων παιδιών με τον τίτλο «Ο άγγελος με το χαμόγελο».

Αξιοθαύμαστη «μητέρα» είναι από πάσης πλευράς και η Τζόαν Κράουφορντ. Μέχρι σήμερα έχει κάνει αρκετούς γάμους που απέτυχαν, από τους οποίους δεν απέκτησε παιδιά. Για να ικανοποιηθεί, όμως, τον ανεκπλήρωτο πόθο της, από εδώ και πολλά χρόνια έχει υιοθετήσει κατά καιρούς τέσσερα ξένα παιδιά, ορφανά και φτωχά, δυο αγόρια και δυο κορίτσια 15, 12, 9 και 7 ετών σήμερα, με τα οποία κυριολεκτικά «γεμίζει» η ζωή της, όπως λέει η ίδια συχνά.

Στοργικότατος πατέρας, γεμάτος αφοσίωση είναι και ο «δυναμικός» Άλαν Λάντ. Έχει παντρευτεί πριν 14 χρόνια για πρώτη φορά και σήμερα είναι ο υπερήφανος πατέρας τριών παιδιών, δυο αγοριών και ενός κοριτσιού, για τα οποία πολλές φορές έχει προσφέρει και την ίδια τη ζωή του! Η γυναίκα του Σιού Κάρολ, συχνά διαφωνεί μαζί του και τον κατηγορεί ότι τα κακομαθαίνει. Ο Άλαν όμως έχει έτοιμη την απάντηση:

— Ποτέ οι γονείς δεν πρέπει να δείχνονται σκληροί στα παιδιά τους!...

Στον αρκετά μεγάλο κατάλογο των «στοργικών» και «καλών» γονέων-στάρ του Χόλλυγουντ διακριτική θέση κατέχουν ακόμη και οι έξης ηθοποιοί: η άλλοτε σύντροφος του Ταρζάν, Μωρίν Ο'Σούλιβαν με τα 7 παιδιά της, ο Μπιγκ Κρόσμπε με τα 5, η Τζίν Κραϊν με τα 4, ο Τζέφ Τσάντλερ με τα 3, ο Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ με τα 2, η Τζόαν Ντρου με τα 3 και πολλοί άλλοι ακόμη που είναι πραγματικά στοργικοί γονείς.

Αντιθέτως, ανάμεσα στον μακρύ κατάλογο των «αδιάφορων» και «σκληρών» γονέων-στάρ, ξεχωριστή θέση κατέχουν ο Ντικ Χαίμς, ο Τζες Μπάρκερ και ο Πάβ Μπρίκιαν. Πριν μερικές ημέρες ο Χαίμς, μένεια πνέων έναντιον της Ρίτας Χαίμγουορθ για τη σκληρή εγκατάλειψή της, αλλά και έναντιον όλων των γυναικών, τις οποίες ονομάζει «εκδιστρίες», έδειρε τόσο αλύπητα τα δυο παιδιά του από την Νόρα «Εντίγκτον», πρώην σύζυγο του Φλύν, που πήγαν κατ' εντολήν της μητέρας τους να του ζητήσουν μέρος από την καθυστερούμενη χρηματική διατροφή, ώστε μεταφέρθηκαν στον Σταθμό Πρώτων Βοηθειών! Ένωείται ότι ο Χαίμς συνελήφθη αμέσως και θα δικαστεί για «πρωτοφανή σκληρότητα» απέναντι των παιδιών του. Ο Τζες Μπάρκερ έννοει να κρατήσει

ΟΙ ΣΤΑΡ

μαί τα παιδιά τους

διαρκή ανησυχία και έννευρισμό την πρώην γυναίκα του Σούζαν Χαίμγουορθ. Αφού μάταια επεχείρησε να της πάρει την προσωπική της περιουσία, αφού άπειρες φορές την έδειρε αλύπητα και αφού τέλος την εγκατέλειψε, τώρα έχει στραφεί έναντιον των δυο δύμων παιδιών του, ηλικίας 9 ετών, και τα κακομεταχειρίζεται για να αναγκάσει τη μητέρα τους να τον καλέσει κοντά της. Άλλα η Σούζαν, χορτασμένη από τις «καλωσύνες» του πρώην άντρα της, δεν δέχεται καμιά συζήτηση μαζί του.

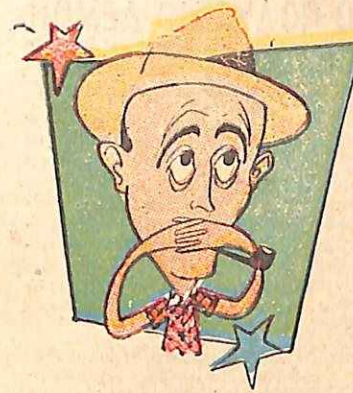
Ο Πάβ Μπρίκιαν, πάλι, έγινε ξαφνικά πασίγνωστος στην Αμερική για την σκληρότητα που έδειξε απέναντι στη γυναίκα του, τη γνωστή στάρ Τζίν Κραϊν, και στα 4 παιδιά του. Όταν η σύζυγος είναι «στάρ» και κερδίζει δέκα φορές περισσότερα από τον άνδρα, τότε η ρήξις και ο χωρισμός είναι αναπόφευκτα! Αυτό συνέβη και με το ζευγάρι αυτό. Αφού επεχείρησε να αναγκάσει τη γυναίκα του να του μεταβιβάσει τα περιουσιακά της στοιχεία, ο Μπρίκιαν άρχισε να την κακομεταχειρίζεται κι' αυτήν και τα παιδιά της, τρία αγοράκια κι' ένα κοριτσάκι, 9, 7, 5 και 3 ετών, που ήταν και δικά του παιδιά! Σήμερα, εξ αιτίας της διαγωγής του αυτής, ο Μπρίκιαν έχει αποκτήσει τον τίτλο του «πίο κτηνώδους πατέρα» της Αμερικής!...

Άλλα μίπης είναι ο μόνος: Υπάρχουν και πολλοί άλλοι, αδιάφοροι ή σκληροί με τα παιδιά τους.

Το συμπέρασμα που βγαίνει είναι θλιβερό για τους στάρ-πατέρες του Χόλλυγουντ. Αν εξαιρέσουμε μερικούς, οι άλλοι είναι αδιάφοροι, κακοί και γεμάτοι σκληρότητα στα παιδιά τους!... Ο. ΠΕΝΝΥ

Ο «άσματος» Έρρολ Φλύν με τη γυναίκα του Πάτ Γουάιμφορ και τα τρία παιδιά του.

Ο Μπίνγκ Κρόσμπε

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησεύλες

★ Στα 40 της χρόνια η Ίνγκριντ Μπέργκμαν, ξεφεύγοντας από την καλλιτεχνική επιρροή του Ροσσέλι, άρχισε μία νέα θριαμβευτική καριέρα. Μετά την επιτυχία του φιλμ του Ζαν Ρενουάρ «Η Έλενα και οι άντρες», γύρισε την «Αναστασία», που θεωρείται πολύ πιθανόν να της εξασφαλίσει ένα κανονικό «Όσκαρ». Τώρα η Μπέργκμαν πρόκειται να μεταβεί στη Γερμανία όπου, για λογαριασμό αμερικανικής εταιρείας πάντα, θα γυρίσει το φιλμ «Φρούλαιν».

★ Ο Τζών Γουάιτλιν θα περάσει μακριά από την οικογένειά του τις γιορτές των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς. Την Πρωτοχρονιά ακριβώς έχει ραντεβού στην Τριπολιτζί με μία πολύ ωραία κοπέλα με την οποία θα αρχίσει εκεί το γύρισμα του φιλμ «Ο θρύλος του Τομποκτού». Η ώραία αυτή κοπέλα δεν είναι άλλη από την Σοφία Λώρεν, η οποία συνεχίζει έτσι το γύρισμα ταινιών για λογαριασμό αμερικανικών εταιρειών. Στο ίδιο φιλμ θα πρωταγωνιστεί και ο συμπατριώτης της Ροσσάνο Μπράτσι.

★ Το φιλμ «Βέρα Κρούζ» το οποίο ο Γκάρντ Κούπερ γύρισε με ποσοστά, θα εξασφαλίσει στον άειθαλή γόητα ένα αξιοπρόγυλο εκατομμύριο δολάρια. Αυτό εξηγεί γιατί ο Γκάρντ δέχτηκε αμέσως να συζητήσει μία νέα πρόταση του Μπάρτ Λάνκαστερ, συμπρωταγωνιστού και παραγωγού του έργου, να γυρίσουν μαζί το νέο φιλμ «Ο δρόμος προς την Δύση» με τους ίδιους δρούς.

★ Η Εύα Μπάρτοκ φτάνοντας στο Χόλλυγουντ πληροφορήθηκε από τις έφημερίδες πως ο σύζυγός της Κούρτ Γιούργκενς υπέβαλε στη Γερμανία αίτηση διαζυγίου. Η ξανθιά γόησσα, που βλέπει έτσι να διαλύεται και ο τέταρτος γάμος της, ούτε σχολίασε, ούτε διέψευσε την είδηση.

★ Τον Νοέμβριο η Τζίνα Λολομπρίντζιτσα θ' αρχίσει το γύρισμα ενός μουσικού αμερικανικού φιλμ υπό τη διεύθυνση του σκηνοθέτου Τζωρτζ Κιούκορ. Το έργο θα τιτλοφορηθεί «Γυναίκες» και η μουσική του θα οφείλεται στον Κολ Πόρτερ. Παρά το πλευρό της Τζίνας θα εμφανιστούν στο φιλμ αυτό πολλά λαμπρά αστερία του Χόλλυγουντ, μεταξύ των οποίων ο Γκάρντ Κούπερ και η Μίτσι Γκρίνχορ.

★ Η Τζήν Σίμμονς έφερε στον κόσμο μία κόρη την οποία μαζί με τον άντρα της Στιούαρτ Γκρέντντσερ, αποφάσισαν να ονομάσουν Τρέισι. Νομός θα είναι ο Σπένσερ Τρέισι, ο καλύτερος φίλος του ευνουχισμένου ζευγους.

★ Ο Τζήν Νέλσον και η Πάιπερ Λόρυ χώρισαν εδώ και δύο μήνες, επιπλέον πως ο καλός μήνας, ελπίζοντας πως ο χωρισμός θα ξαναζωντανεύει τον

έρωτα τους. Το μετρο αποδείχθηκε όμως άναφελος γιατί και οι δυο αποκάλυψαν πως δεν αισθανόταν την επιθυμία να ξαναζωθούν.

★ Το Χόλλυγουντ ετοιμάζει μία επανέκδοσι του φιλμ «Αίνα Κρίστα», της πρώτης ομιλούσης ταινίας της Γκρέτας Γκάρμπο. Όπως όλες οι επανέκδοσεις και η ταινία αυτή θα έχει άθρονη μουσική, γι' αυτό σχεδιάζουν στην αρχή να αναθεώσουν τον βασικό γυναικείο ρόλο, στη Ντ. Τ. Ο. Ρ. Ι. Ν. Τ. α. Ι. η. Τώρα όμως η Ντόρις παραμερίστηκε και γιθρίζεται το όνομα της Μαίριλυν Μονρόε.

★ Η Αμερικανική Κινηματογραφική Ακαδημία, που διανέμει κάθε χρόνο, από το 1929, τα περίφημα «Όσκαρ», αποφάσισε να αυξήσει τον αριθμό τους κατά μία μονάδα από το προεχές έτος. Το νέο Όσκαρ θα δίδεται κάθε χρόνο στο καλύτερο ξένο φιλμ που γυρίστηκε σε οποιαδήποτε χώρα του κόσμου, μεταξύ της 1 Ιανουαρίου και της 31ης Νοεμβρίου του προηγούμενου έτους.

★ Το Διεθνές Κινηματογραφικό Φεστιβάλ των Καννών του 1957 θ' αρχίσει στις 2 Μαΐου και θα κλείσει στις 17 του ίδιου μηνός.

★ Από όλους τους ανθρώπους του Χόλλυγουντ ο παραγωγός Ντάρνους Ζάνουκ είναι εκείνος που έχει στο ενεργητικό του την άκαλυψή και ανάδειξη των περισσότερων αστεριών της κινηματογραφουπόλεως. Αυτός έκανε αστερί πρώτου μεγέθους τον Γκρέγορ Πέκ με το φιλμ «Τα κλειδιά του Βασιλείου», αυτός ανέδειξε το 1943 την Τζένιφερ Τζώνς με το φιλμ «Ουράνια όπτασία», αυτός λανσάρισε τον Άλ Τζόνσον στο πρώτο ομιλούν φιλμ «Ο τραγουδιστής της τζαζ», αυτός ανακάλυψε το παιδί θαύμα, την Σίρλεϊ Τέμπλ και έκανε τον Τζέιμς Κάγκνεϊ υπ' αριθ. 1 δημοστό κίδου. Σε αυτόν οφείλουν την σημερινή φήμη τους η Σόνια Χένου, ο Τάβερν Κλάιν, η Μπέττυ Γκρέντμυλ, ο Κλιφτον Γουέμπερ, η Τζήν Κρένν, ο Πάβ Ντάγκλας, η Λίτα Νταβέλι, ο Ντάν Νταϊλέ, η Τζήν Τίρνελ, ο Ρόμπερτ Βάγκνερ. Αυτός τέλος εξετίμησε εύθως εξ αρχής την πραγματική αξία της Μαίριλυν Μονρόε, τη διεψήμισε και την επέβαλε παρά τις αντιρρήσεις και τις διαφωνίες που αντιμετώπισε.

★ Τρία μουσικά φιλμ σημειώνουν σήμερα την μεγαλύτερη επιτυχία στην Αμερική: «Ανάτολη νωρίς» με την Γκρέτ Γκάρμπο, τον Μπίνγκ Κρόσμπε και τον Φράνκ Σινάτρα, «Η Άννα και ο βασιλιάς του Σιάμι» με την Ντ. Τ. Ο. Ρ. Ι. Ν. Τ. α. Ι. η. Τ. και «Οι πέντε Κέρρ» με τον Τάβερν Πάουερ και την Κίμ Νόβσκι.

★ Οι πετρελαιοπληγές που έχει στο Τέξας απέδωσαν στον Τζέιμς Στιούαρτ πετακότσες χιλιάδες δολάρια.

★ Ο περίφημος συγγραφέας «Ερρίκ Μαρία Ρεμάρκ είναι σήμερα τρελλά ερωτευμένος με την στάρ Μπέλλα Ντάρφελ, γνωστή μας από τα φιλμ «Καταραμένα νερά» και «Ο Αίγυπτιος». Ο Ρεμάρκ ήταν πριν από δυο χρόνια ερωτευμένος με την Πωλέτ Γκοντάρ με την οποία μάλιστα διαδόθηκε πως είχε παντρευτεί κρυφά.

★ Η Μαίριλυν Μονρόε και ο σύζυγός της Άρθουρ Μίλερ διέψευσαν τις φήμες ότι περιμένουν διάδοχο.

★ Παρά τις επικρίσεις των Αμερικανών κριτικών, προσέλπειται πως οι εισπραξίες του φιλμ της Τζίνα Λολομπρίντζιτσα «Μονόλογος» θα ξεπεράσουν τα 7 εκατομμύρια δολάρια.

★ Στο Κόβεντ Γκάρντεν του Λονδίνου όπου εμφανίζεται τώρα μία όμας καλλιτεχνών της όπερας της Μόσχας, τραυματίστηκε κατά τη διάρκεια μιας παραστάσεως η διάσημη χορεύτρια Γκαλίνια Ουλάνοβα. Η Ουλάνοβα χάνοντας σε μία στιγμή την ισορροπία της έπεσε και χτύπησε στην πλάτη, εύτυχως χωρίς καμιά δυσάρεστη συνέπεια.

ΠΑΤ ΚΕΝΤΥ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΡΙΩΝ ΔΙΑΣΤΑΣΕΩΝ...

(Εκείνος κι' Εκείνη συνειρίζουν μία πολύ ένδιαφέρουσα συζήτηση τους για την ομορφιά της γυναίκας).

ΕΚΕΙΝΗ: Διάβασα ότι η ομορφιά είναι δύο ειδών: Η κλασσική, η αναμφισβήτητη κι' αδιάψευστη, που την καθιέρωσαν οι αιώνας και την πελάσαν οι σμίλες των πιο μεγάλων δασκάλων απάνω στο μάρμαρο. Και η ομορφιά που δεν είναι τόσο αξιωματική, αλλά που αποτελείται από ένα πλήθος άλλες, μικρότερες ομορφίες—καλωσύνη, που προσθέτει ακτίνες στην υπάρχουσα ακτινοβολία του προσώπου, ευγένεια, ήθος...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δίπλα σ' αυτές τις δύο ομορφίες, θα προσθέσω και μία άλλη: Την υποκειμενική... Αυτή που είναι αντίθετη της αντικειμενικής—της ομορφιάς, δηλαδή, που τη βλέπουν όλοι κι' όλοι τη χαίρονται, που υποπίπτει σε όλων ανεξαιρέτως τις αισθήσεις...

ΕΚΕΙΝΗ: Έξηγήσε μου, σε παρακαλώ, τί έννοεις υποκειμενική ομορφία...

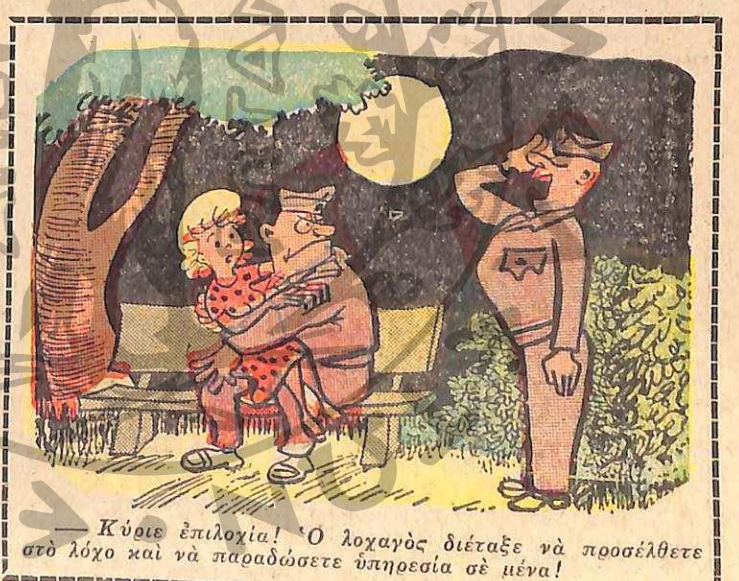
ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι η ομορφιά που έχει πολύ λίγα στοιχεία για να προσβληθεί μπροστά σε όλους, σε όσους είναι όρατη από πούλι λίγους, συχνά, τις πιο πολλές φορές, από ένα μόνο...

ΕΚΕΙΝΗ: Υπάρχει τέτοια ομορφία;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αν υπάρχει! Είναι η πιο δυνατή κι' αναμφισβήτητη ομορφία, αυτή που ριζώνει και δεν αλλοιώνεται ποτέ, που ακτινοβολεί και δεν αμαυρώνεται με κανέναν τρόπο...

ΕΚΕΙΝΗ (με κόπας ειρωνικό χαμόγελο): Πώς να αμαυρωθεί, αφού είναι άσπαστη;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι υπαρκτή σε όρισμένα μάτια—σε δυο μόνο πολλές φορές... Σε δυο όμως μάτια που καταφέρνουν να βαμπλώνονται από την ανυπαρκτή, όπως λές, λάμψη της,

Κύριε επιλοχία! Ο λοχαγός διέταξε να προσέλθετε στο λόχο και να παραδώσετε υπηρεσία σε μένα!

«Ο Φραγκίσκος ξεχνούσε ότι αυτός είχε αθετήσει το βασιλικό λόγο του κι' είχε στείλει τον Ντολέ στο Ικρίωμα, ενώ είχε υποσχεθεί πως θα τον γλύτωνε.

Ο Ραμπელαι, άλλωστε, δεν είχε παραβη το λόγο του. Προτού φύγει, είχε αφήσει σ' έναν έπαιθο βασιλιά το φάρμακο που θα τον έσωζε. «Αν δεν είχε φτάσει στα χέρια του, άλλος έφταιγε γι' αυτό.

Την εποχή εκείνη, ο Ραμπελαι βρισκόταν στην Ιταλία. «Αν ήξερε την αλήθεια, θα γύριζε δίχως αμφιβολία για να προσφέρει τις υπηρεσίες του στο Φραγκίσκο. «Αλλά δεν μπορούσε να φανταστεί ότι η Αρτεμής του Πουατιέ είχε πάρει το γράμμα που είχε γράψει στο βασιλιά και το φάρμακο που είχε παρασκευάσει γι' αυτόν.

«Όσο για τους χειρουργούς που με περαιοιχίζουν, αν τους εμπιστευτώ τον εαυτό μου, δε θα κάνουν τίποτε άλλο παρά να έμψυκνουν το θάνατό μου, συνέχισε ο βασιλιάς. Δεν υπήρχε στο βασιλείο μου παρά ένας μόνον άνθρωπος που θα μπορούσε να με σώσει, κι' αυτός έφυγε. «Ω, τ' αφοβερό, να είσαι βασιλιάς και να μη μπορείς να βρής έναν άνθρωπο, για να σε γλυτώσει από το θάνατο!.. Είναι αλήθεια, λοιπόν, πως αυτή η γυναίκα με νίκησε;

Ξανάφερε στο μυαλό του τη νύχτα που είχε περάσει μαζί με τη Μαγδαληνή Φερρόν και το αίμα ανέβηκε στο κεφάλι του σαν θυμωθήκε τις φλογερές περιπτώσεις της, που του φαίνονταν πως τις αίσθανόταν ακόμη πάνω στο κορμί του. «Αλλά το μίσος εξαμείλησε μέσα στην ψυχή του παραμερίζοντας την πόθο που αίσθανόταν γι' αυτή τη γυναίκα.

«Αρκεί να την βρή ο Σαταινεραί, ψιθύρισε. Μά όλους τους Σατανάδες, έπιθυμώ να την στείλω πριν από μένα στην κόλαση. «Η κόλασι!... Καί βέβαια, εκεί είναι η θέσι μου... Δέχομαι αυτή τη μοίρα μου... Αφού, όμως, πρόκειται να πάω στην κόλασι, διεκδικώ τα δικαιώματά μου πάνω στη ζωή!... Στο διάβολο όλοι οι γελοίοι φόβοι κι' οι δισταγμοί που με συγκράτησαν ως τώρα! Πόσο θα ζήσω ακόμη;... Ένα χρόνο... έξη μήνες; Αútες τις ημέρες, αυτές τις ώρες, αυτά τα λεπτά θέλω να τα χαρώ! Θέλω να πεθάνω χαρούμενος από αγάπη!... «Ω, ως ήταν να ξεψυχώ σ' έναν τελευταίο σπασμό χαράς!

Αυτός ο θάνατος θα ήταν πολύ όμορφος... Αρχισε και πάλι να θηματίζει μέσα στο δωμάτιο, όπως το θηρίο μέσα στο κλουβί του.

Τί αξία έχουν πιά οι παλαιοί ένδοισμοί μου; Ξαναείπε ανασηκώνοντας τους ώμους. Καί, πρώτα-πρώτα, πιας με βεβαιώνει πως η Ζιλέτ είναι κόρη μου; Έπειδή τό είπε η τρελή, αυτό σημαίνει πως είναι σωστό;... Δεν έχω καμμία απόδειξη! ότι είναι κόρη μου. Αλλά κι' αν ήταν, τί σημασία έχει;... Μήπως δεν ξέρω πως

με περιμένει η κόλασι;... Γιατί, λοιπόν, να διστάζω;... Αυτή τη νέα... αυτή την άμυλντη παρθένα... αυτό το άγνό κρίνο το θέλω!... «Ας την σφίξω στην άγκαλιά μου, ως αισθανθώ το τρυφερό κορμί της πάνω στο δικό μου κι' ως πεθάνω! Κι' άλλωστε, μήπως δεν πρόκειται να πεθάνω; Καί με ποιά φρικαλέο θάνατο! Το σώμα μου θ' άρχισι σιγά-σιγά να σαπίζει κι' η γάγγραйна θ' άπλωθι στα πόδια, στα χέρια μου, στο στήθος μου, παντού!... «Ας χαθούν, λοιπόν, τα πάντα μαζί μου! Κι' η Ζιλέτ μαζί μ' όλα τ' άλλα! Το μόνο που θέλω είναι να ξεψυχώ στην άγκαλιά της!

Προσπάθησε να συγκεντρώσει τις σκέψεις του.

Για την άρρώστεια του δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Ήταν καταδικασμένος. Για τη Μαγδαληνή Φερρόν ώνειρευόταν τα πιο φρικτά μαρτύρια. «Όσο για τη Ζιλέτ, είχε πάρει πια την απόφασι να την θυσιάσει στο πάθος του.

Έρευνες

«Ο βασιλιάς είχε περάσει όλη τη νύχτα άγρυπνος. Ένας κοινός θνητός στη θέσι του θα κοιμόταν την ημέρα κι' έτσι θ' αναπαύονταν τον ύπνο που είχε χάσει.

«Αλλά ο Φραγκίσκος δεν μπορούσε να τ' αφήσει. Γιατί το πράγμα αυτό θα μαθευόταν άμέσως κι' όλοι θ' άναρωτιόνταν πού είχε περάσει τη νύχτα του.

Ήταν υποχρεωμένος, λοιπόν, μ' όλη την κόυρασι που αισθανόταν, να προσποιηθί πως είχε κοιμηθί. Πέρασε, λοιπόν, στο δωμάτιο της τουαλέτας του, πλύθηκε κι' έπειτα φώναξε τον Μπασινιάκ για να τον ντύσει.

«Όταν ξαναδύθηκε έπειτα από κάμποση ώρα, τα ίχνη της νυχτερινής άγρυπνίας είχαν εξαφανιστή από το πρόσωπό του.

«Ο βασιλιάς ξαναπήγε μπροστά στον καθρέφτη του κι' η καινούργια αυτή εξέταση τον έπεισε ότι θα μπορούσε να εμφανιστή άφοβα μπροστά στους αυλικούς του, που τον περίμεναν από αρκετή ώρα στον προθάλαμο των διαμερισμάτων του.

«Όταν, έπειτα από μερικά λεπτά, έκαμε εκεί την εμφάνισή του, κανείς δεν θα μπορούσε να φανταστή ότι ο βασιλιάς είχε περάσει μια νύχτα όργιων, τρόμου και αγωνίας.

«Ο Φραγκίσκος, θαυμάσιος ύποκριτης όπως ήταν, πήγε από τον ένα όμιλο στον άλλον, σκορπίζοντας δεξιά κι' άριστερά χαμόγελα. «Ηθελε να δείξη σ' όλους πως ήταν χαρούμενος και ευδιάθετος όπως πάντα.

«Ανυπομονούσε ωστόσο και κύτταζε κάθε τόσο προς την πόρτα.

«Ο Σαταινεραί εμφανίστηκε τέλος κι' έτρεξε κοντά στο Φραγκίσκο.

— Λοιπόν; τον ρώτησε ο βασιλιάς.

— «Αόικος ο κοπος μας, μεγαλειότητα, απάντησε.

— «Ω, την καταραμένη! μούγγρισε ο Φραγκίσκος.

— Ψάξαμε όλο το σπίτι από τα υπόγεια ως τη στέγη, αλλά δεν βρήκαμε τίποτα άλλο εκτός από το πτώμα ενός ανθρώπου, που είχε μια μεγάλη μαχαίριά στο λαιμό, συνέχισε ο Σαταινεραί.

«Ο βασιλιάς ανατρίχισε ξαναφέροντας στο μυαλό του τη φρικαλέα σκηνή.

— Καλά, είπε. Μογκομερύ, έλα εδώ.

«Ο άρχηγός των σωματοφυλάκων έτρεξε άμέσως κι' έκαμε μια βαθειά υπόκλισι μπροστά στο βασιλιά.

— Στις διαταγές σας, μεγαλειότητα...

Τον έπιασε από το μπράτσο και τον τράβηξε σε μια γωνιά.

— Θα πάρης εκατό ανθρώπους, διαλέγοντάς τους ανάμεσα στους πιο έξυπνους και τους πιο άφοβους, και θα τους μοιράσης σε τόσες ομάδες όσα είναι τα πανδοχεία που βρίσκονται στο Φονταινεμπλώ. Θα όρίσης από ένα πανδοχείο για καθεμιά απ' αυτές τις ομάδες. Καί κατά τις δέκα το βράδυ θα τις εξαπολύσης. Οι διαταγές που θα τους δώσης θα είναι να συλλάβουν κάθε πρόσωπο, άνδρα ή γυναίκα, που δε μένει μόνιμα στο Φονταινεμπλώ και ίδίως εκείνους που έτρεσαν ταυτόχρονα ή λίγο πρωύτερα από μένα.

— Κατάλαβα, μεγαλειότητα.

— «Ιδίως τις γυναίκες, συνέχισε ο βασιλιάς. Στο μεταξύ θα στείλνις πενήντα από τους καλύτερους ίππεις σου να ψάξουν σ' όλους τους δρόμους και περισσότερους σ' εκείνους που οδηγούν στο Παρίσι. Θα τους διατάξης να συλλάβουν κάθε άνδρα ή γυναίκα που έφυγε από το Φονταινεμπλώ. Κατάλαβε, Μογκομερύ;

— Μάλιστα, μεγαλειότητα. «Αν, όμως, μπορούσατε να μου υποδείξετε σαφέστερα το πρόσωπο που σας ενδιαφέρει, ίσως θα κατάφερνα να ενεργήσω πιο άποτελεσματικά.

«Ο βασιλιάς δίστασε μια στιγμή.

— Ξέρεις τη Μαγδαληνή Φερρόν; ρώτησε έπειτα.

— Την είδα δύο ή τρεις φορές, μεγαλειότητα, απάντησε ο Μογκομερύ.

— Αυτήν κυρίως θέλω να συλλάβης. Αλλά θέλω επίσης να συλλάβης και δυό ληστές που έχουν έρθει εδώ από το Παρίσι.

— Το Μανφρέδο και τον Λαντεναί, μεγαλειότητα;

— Αυτούς ακριβώς. Είσαι ένας καλός ύπηρέτης, Μογκομερύ... Έμπρός, κάμε γρήγορα, βασιζομαι σε σένα.

— Θα κάμω τ' αδύνατα δυνατά για να πιάσω αυτούς τους τρεις ανθρώπους, απάντησε ο λοχαγός των φρουρών, που έφυγε άκτινοβολώντας από χαρά, γιατί ήταν βέβαιος ότι θα πραγματοποιούσε την υπόσχεσή του στο βασιλιά Φραγκίσκο.

Οι διαταγές που είχε δώσει ήρέμισαν το Φραγκίσκο. Γύρισε κατόπιν γελαστός προς τους ευγενείς που τον περιτοίχιζαν κι' άρχισε να συζητά μαζί τους.

Μερικές φήμες που είχαν κυκλοφορήσει από το βράδυ είχαν κάμει τους αυλικούς διατακτικούς. Κι' όταν έφτασαν στα διαμερίσματα του βασιλιά, άναρωτιόνταν ποιά έκφρασι έπρεπε να δώσουν στα πρόσωπά τους. Γιατί το πρώτιστο καθήκον ενός καλού αυλικού είναι να ξέρη να δινη στο πρόσωπό του την έκφρασι του κυρίου του.

Αλλά το πρόσχαρο ύφος του βασιλιά τους καθησύχασε. Οι φήμες που είχαν φτάσει σ' αυτά τους δεν άναποκρίνονταν στην αλήθεια ή ήταν υπερβολικές. Δεν είχε μεσολαβήσει σίγουρα τίποτα το αξιοσημείωτο.

«Ο βασιλιάς, αφού κουβέντισε κάμποση ώρα, διευθυθηκε προς το κέντρο της αίθουσής για να επιβάλη σιωπή. Έπειτα είπε δυνατά:

— Κύριοι, ο άρχικυνηγός μου μου άνήγειλε ότι ένα έλάφι με δέκα κέρατα εμφανίστηκε στο δάσος του Φονταινεμπλώ. Θα το κυνήγησημε αύριο, αν είναι θέλημα του Θεού. Έτοιμαστήτε, λοιπόν, για το αύριο.

«Ετοιμαστήτε, λοιπόν, για το αύριο, και θα είναι αληθινός θρίσμβος αν καταφέρω να τ' ορίσω.

— «Ο βασιλιάς, αφού κουβέντισε κάμποση ώρα, διευθυθηκε προς το κέντρο της αίθουσής για να επιβάλη σιωπή. Έπειτα είπε δυνατά:

— Κύριοι, ο άρχικυνηγός μου μου άνήγειλε ότι ένα έλάφι με δέκα κέρατα εμφανίστηκε στο δάσος του Φονταινεμπλώ. Θα το κυνήγησημε αύριο, αν είναι θέλημα του Θεού. Έτοιμαστήτε, λοιπόν, για το αύριο.

«Ετοιμαστήτε, λοιπόν, για το αύριο, και θα είναι αληθινός θρίσμβος αν καταφέρω να τ' ορίσω.

— «Ο βασιλιάς, αφού κουβέντισε κάμποση ώρα, διευθυθηκε προς το κέντρο της αίθουσής για να επιβάλη σιωπή. Έπειτα είπε δυνατά:

— Κύριοι, ο άρχικυνηγός μου μου άνήγειλε ότι ένα έλάφι με δέκα κέρατα εμφανίστηκε στο δάσος του Φονταινεμπλώ. Θα το κυνήγησημε αύριο, αν είναι θέλημα του Θεού. Έτοιμαστήτε, λοιπόν, για το αύριο.

«Ετοιμαστήτε, λοιπόν, για το αύριο, και θα είναι αληθινός θρίσμβος αν καταφέρω να τ' ορίσω.

— «Ο βασιλιάς, αφού κουβέντισε κάμποση ώρα, διευθυθηκε προς το κέντρο της αίθουσής για να επιβάλη σιωπή. Έπειτα είπε δυνατά:

— Κύριοι, ο άρχικυνηγός μου μου άνήγειλε ότι ένα έλάφι με δέκα κέρατα εμφανίστηκε στο δάσος του Φονταινεμπλώ. Θα το κυνήγησημε αύριο, αν είναι θέλημα του Θεού. Έτοιμαστήτε, λοιπόν, για το αύριο.

«Ετοιμαστήτε, λοιπόν, για το αύριο, και θα είναι αληθινός θρίσμβος αν καταφέρω να τ' ορίσω.

— «Ο βασιλιάς, αφού κουβέντισε κάμποση ώρα, διευθυθηκε προς το κέντρο της αίθουσής για να επιβάλη σιωπή. Έπειτα είπε δυνατά:

— Κύριοι, ο άρχικυνηγός μου μου άνήγειλε ότι ένα έλάφι με δέκα κέρατα εμφανίστηκε στο δάσος του Φονταινεμπλώ. Θα το κυνήγησημε αύριο, αν είναι θέλημα του Θεού. Έτοιμαστήτε, λοιπόν, για το αύριο.

«Ετοιμαστήτε, λοιπόν, για το αύριο, και θα είναι αληθινός θρίσμβος αν καταφέρω να τ' ορίσω.

— «Ο βασιλιάς, αφού κουβέντισε κάμποση ώρα, διευθυθηκε προς το κέντρο της αίθουσής για να επιβάλη σιωπή. Έπειτα είπε δυνατά:

— Κύριοι, ο άρχικυνηγός μου μου άνήγειλε ότι ένα έλάφι με δέκα κέρατα εμφανίστηκε στο δάσος του Φονταινεμπλώ. Θα το κυνήγησημε αύριο, αν είναι θέλημα του Θεού. Έτοιμαστήτε, λοιπόν, για το αύριο.

«Ετοιμαστήτε, λοιπόν, για το αύριο, και θα είναι αληθινός θρίσμβος αν καταφέρω να τ' ορίσω.

— «Ο βασιλιάς, αφού κουβέντισε κάμποση ώρα, διευθυθηκε προς το κέντρο της αίθουσής για να επιβάλη σιωπή. Έπειτα είπε δυνατά:

— Κύριοι, ο άρχικυνηγός μου μου άνήγειλε ότι ένα έλάφι με δέκα κέρατα εμφανίστηκε στο δάσος του Φονταινεμπλώ. Θα το κυνήγησημε αύριο, αν είναι θέλημα του Θεού. Έτοιμαστήτε, λοιπόν, για το αύριο.

«Ετοιμαστήτε, λοιπόν, για το αύριο, και θα είναι αληθινός θρίσμβος αν καταφέρω να τ' ορίσω.

— «Ο βασιλιάς, αφού κουβέντισε κάμποση ώρα, διευθυθηκε προς το κέντρο της αίθουσής για να επιβάλη σιωπή. Έπειτα είπε δυνατά:

— Κύριοι, ο άρχικυνηγός μου μου άνήγειλε ότι ένα έλάφι με δέκα κέρατα εμφανίστηκε στο δάσος του Φονταινεμπλώ. Θα το κυνήγησημε αύριο, αν είναι θέλημα του Θεού. Έτοιμαστήτε, λοιπόν, για το αύριο.

«Ετοιμαστήτε, λοιπόν, για το αύριο, και θα είναι αληθινός θρίσμβος αν καταφέρω να τ' ορίσω.

— «Ο βασιλιάς, αφού κουβέντισε κάμποση ώρα, διευθυθηκε προς το κέντρο της αίθουσής για να επιβάλη σιωπή. Έπειτα είπε δυνατά:

— Κύριοι, ο άρχικυνηγός μου μου άνήγειλε ότι ένα έλάφι με δέκα κέρατα εμφανίστηκε στο δάσος του Φονταινεμπλώ. Θα το κυνήγησημε αύριο, αν είναι θέλημα του Θεού. Έτοιμαστήτε, λοιπόν, για το αύριο.

«Ετοιμαστήτε, λοιπόν, για το αύριο, και θα είναι αληθινός θρίσμβος αν καταφέρω να τ' ορίσω.

Ζωήρες επευφημίες άκούστηκαν άμέσως μέσα στην αίθουσα.

«Ο βασιλιάς βγήκε κατόπιν και διευθυθηκε στο διαμέρισμα της δουκίσσης του Φονταινεμπλώ.

Η φυλακισμένη

Αυτό το διαμέρισμα, που βρισκόταν στη δυτική πτέρυγα του πύργου, περιλάμβανε δώδεκα μεγάλα και πολυτελέστατα δωμάτια.

Μπροστά απ' αυτό βρισκόταν ένας εύρυχωρος προθάλαμος, όπου φρουρούσαν ημέρα και νύχτα δώδεκα λοχχοφόροι με πολυτελείς στολές.

Οι κυρίες επί των τιμών περίμεναν σ' ένα μεγάλο σαλόνι τις διαταγές της δουκίσσης.

Πίσω από αυτό το σαλόνι βρισκόταν μια μεγάλη τραπεζαρία με ψηλούς μπουφές, που ήταν γεμάτοι με άσημένα σκεύη, χρυσοποικιλία πιάτα και πολυτελή σεβίτσια.

Το δωμάτιο της δουκίσσης ήταν το τρίτο στη σειρά έπειτα από το σαλόνι. Στη μέση του ύψωνόταν ένα μεγάλο τετράγωνο κρεβάτι, που ήταν άληθινό κομφοτένιμα, με τις σκαλιστές κολώνες του και τόν χρυσοποικιλτο θόλο του. Αυτό το κρεβάτι στηριζόταν πάνω σε μια ψηλή εξέδρα κι' έμοιαζε έτσι σαν θρόνος.

Αλλά αυτή η χλιδή δεν είχε συγκινήσει τη Ζιλέτ. Δεν είχε μπι ούτε μια φορά στο πολυτέλνς σαλόνι όπου στέκονταν οι κυρίες επί των τιμών. Κι' έτρωγε πάντα μόνη της σ' ένα μικρό δωμάτιο που βρισκόταν στο βάθος του διαμερίσματος.

Στο δωμάτιο αυτό επίσης κοιμόταν. Είχε απαιτήσει, μάλιστα, να βάλουν ένα χοντρά σύρτη πίσω από την πόρτα, άπειλώντας ότι, αν δεν ίκανοποιούσαν την έπιθυμία της, θα πηδούσε από το παράθυρο.

Οι κυρίες επί των τιμών είχαν σκανδαλιστή για τις παράλογες αξιώσεις της μικρής δουκίσσης. Αλλά η Ζιλέτ δεν έδειξε πως πρόσεξε την έκπληξή τους. Περνούσε όλη σχεδόν την ημέρα της σ' αυτό το μικρό δωμάτιο, που το μοναδικό παράθυρό του έ, άπεσε στο πάρκο, δε δεχόταν κανένα κι' άπαντούσε με μονοσύλλαβα στις έρωτήσεις που της έκαναν.

Η μοναδική της άπασχόλησι ήταν η άνεμη της. Γιατί είχε απαιτήσει να της φέρουν μια άνεμη μέσα σ' αυτό το δωμάτιο και περνούσε τις περισσότερες ώρες της ημέρας μπροστά σ' αυτήν.

Με λίγα λόγια, ζούσε σαν φυλακισμένη. Το πρωί, μόλις έμπνουςε, ντυνόταν μόνη της, τακτοποιούσε το δωμάτιό της και δεν τραβούσε το σύρτη παρά έπειτα από δυό ή τρεις ώρες.

Η πρώτη κυρία επί των τιμών έμπαινε τότε και της ζητούσε ευλδικά τις διαταγές της.

Αλλά η Ζιλέτ άπαντούσε στερεότυπα ότι δεν είχε να δώση καμμία διαταγή κι' ότι δεν είχε ανάγκη από τίποτα.

Το μεσημέρι, η κυρία αυτή εμφανιζόταν και πάλι, για να της άναγγείλη ότι το γεύμα της είχε σερβιρισθί στη μεγάλη τραπεζαρία. Αλλά η Ζιλέτ άπαντούσε ότι δεν είχε καμμία έπιθυμία να βγη από το δωμάτιό της και παρακαλούσε να της φέρη εκεί το φαγητό της.

Το βράδυ έπαναλαμβάνονταν η ίδια σκηνή.

Μια ή δυό φορές την ημέρα, η κυρία επί των τιμών εμφανιζόταν και πάλι για να τη ρωτήση μήπως έπιθυμούσε να της διαβάσουν κάτι ή μήπως να συνομιλήση με τις κυρίες της ακολουθίας της.

Αλλά η Ζιλέτ άπαντούσε και πάλι ότι τα μάτια της της έφταναν για να διαβάση, αν της έρχόταν παρόμοια έπιθυμία, κι' ότι δεν ήθελε να συζητήση με τις κυρίες της ακολουθίας της, γιατί, τις περισσότερες φορές, μιλούσαν για πράγματα που δεν τα κατάλαβαινε.

Το μόνο πράγμα που την εύχαριστούσε ήταν να περπατάη στο πάρκο. Για τους περιπάτους της αυτούς διάλεγε το βράδυ, θέλοντας ν' αποφεύγη τ' αδιάκριτα βλέμματα. Αλλά δεν κατάφερε ποτέ να είναι μόνη. Γιατί οι κυρίες της ακολουθίας της την περιστοίχιζαν άμέσως για να της κρατήσουν συντροφιά δθην, πραγματικά, όμως, για να την έμποδίσουν να επικοινωνήση με όποιον ήθελε μέσα στο άνάκτορο. Η έπι-

μονή άρνησή της ν' άπανταη στις έρωτήσεις τους, όμως, τις είχε άπογοητεύσει κι' από κάμποσο καιρό προτιμούσαν να μένουν μερικά βήματα πίσω και να την παρακαλούβουν χωρίς να την κουράζουν με τις συζητήσεις τους.

Ετσι η Ζιλέτ είχε την έντύπωσι πως ήταν μόνη και μπορούσε να παραδοθί έλεύθερα στην σκέψις της. Αυτές οι σκέψεις, άλλωμονο, δεν ήταν καθόλου εύχαριστες.

Ένα βράδυ, καθώς περπατούσε άργά σε μια μεγάλη άλλεα, που προχωρούσε παράλληλα με τον ψηλό τοίχο του πάρκου, νόμισε πως ένας από τους φρουρούς την κύτταξε με ιδιαίτερη έπιθυμη καθως περνούσε από μπροστά του, σαν να ήθελε να της μιλήση.

Η Ζιλέτ ξαναγύρισε τότε στα δημάτά της κι' όταν πέρασε από μπροστά του κοινοστάθηκε.

Τί έχετε να μου πητε; τον ρώτησε βέβαιη ότι είχε μπροστά της ένα φίλο.

«Ο φρουρός έρριξε μια γρήγορη ματιά δόλγυρα.

«Ο κύριος Τριβουλέτος βρίσκεται στο Φονταινεμπλώ, απάντησε.

Η Ζιλέτ, άκούοντας αυτά τα λόγια, αισθανόθηκε τόση συγκίνησι, που, χωρίς να τ' όβη, ξεφώνισε δυνατά, τη στιγμή ακριβώς που ο φρουρός ήταν έτοιμος να συνεχίση.

Οι κυρίες της ακολουθίας της έτρεξαν τότε κοντά της.

Η Ζιλέτ κατάλαβε άμέσως τ' σφάλμα της. «Αν δεν έβγαζε αυτή τη φωνή, θα μάβαινε όλα όσα είχε να της πη ο φρουρός. Αλλά τώρα ήταν άργά.

— Μήπως ο στρατιώτης αυτός φάνηκε άναίδης άπέναντί σας; ρώτησε η πρώτη κυρία επί των τιμών. Θα φωνάξω άμέσως τον άξιωματικό του για να τον τιμωρήση.

— Όχι, απάντησε ζωγρά η Ζιλέτ. Παραπάτησα και φοβήθηκα πως θάπεφτα...

Αυτό ήταν όλο!

— Αλλά νομίζω πως ο άνθρωπος αυτός σας μίλησε...

— Με ρώτησε μόνο αν ήθελα να με βοηθήση, απάντησε με έτοιμότητα η Ζιλέτ. Αλλά δεν είχα ανάγκη από τίποτα.

Η κυρία επί των τιμών έκαμε ένα μορφασμό.

— Όταν μια δούκισσα καταδέχεται να κουβεντιάξη με παρόμοιους ανθρώπους, όλα πρέπει κανείς να τα περιμένει, είπε.

Η Ζιλέτ απομακύνθηκε, αφού έρριξε στο στρατιώτη ένα βλέμμα που έσήμαινε: «Θά ξαναρθώ. Προσπάθησε να βρήτε τον τρόπο να μου μιλήσετε. Περιμένο άνυπομονα ν' άκούσω τ' όσα έχετε να μου πητε».

Την άλλη μέρα ξανακατέβηκε στο πάρκο. Αλλά του κακού άναγήτησε το φρουρό. Το ίδιο έγινε και τις επόμενες ημέρες.

Η Ζιλέτ σκέφτηκε τότε ότι είχαν υποπτευτή ίσως αυτό το στρατιώτη και, για ν' άποκοιμήση τις ύπνους, έταψε να κατεβήνη στο πάρκο.

Είχε χαρή όταν έμαθε πως ο θετός πα-

τέρας της δεν την είχε εγκαταλείψει. Αλλά τώρα η άπελπισία άπλωνόταν σιγά-σιγά στην ψυχή της. Προσπαθούσε, ωστόσο, να φαίνεται αδιάφορη και άρχισε να πηγαίνει στο σαλόνι όπου βρίσκονταν οι κυρίες της ακολουθίας της. Εκεί, συνήθιζε να κάθεται κοντά στο παράθυρο κι' άφηνε το βλέμμα της να πλανιέται στη μικρή πολιτεία που άπλωνόταν μπροστά της, ενώ το μυαλό της έτρεχε στον Τριβουλέτο, στο Μανφρέδο, σε όλες τις εύχαριστες και ταυτόχρονα θλιβερές άναμνήσεις της ζωής της.

Πρόσκλησις

Έκείνο το βράδυ, ένας χρυσοστόλιστος λακές άνοιξε την πόρτα και άνήγγειλε:

— Ο βασιλιάς!

«Ο Φραγκίσκος Ιας μπήκε έπειτα από μια στιγμή.

Η Ζιλέτ έρριξε ένα τρομαγμένο βλέμμα γύρω της, βλέποντας ότι οι γυναίκες της ακολουθίας της έβγαιναν βιαστικά από το σαλόνι κι' ότι την άφηναν μόνη.

Σηκώθηκε τότε από τη θέσι της και, με φωνή που παλλόταν από αγανάκτηση, φώναξε δυνατά:

— Μεγαλειότητα, δώστε έντολή ν' άνοιξουν άμέσως τις πόρτες. Διαφορετικά, θα φωνάξω τόσο δυνατά και θα δημιουργήσω ένα τόσο μεγάλο σκάνδαλο, που δε θα ξανατολμησετε να έρθετε εδώ.

— Ήσυχαστε, απάντησε ο Φραγκίσκος. Καί χτύπησε ταυτόχρονα ένα κουδούνι που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι.

«Ένας αυλικός εμφανίστηκε άμέσως.

— Γιατί έκλεισαν τις πόρτες; τον ρώτησε με αύστηρό ύφος ο βασιλιάς. Δεν πρόκειται να μείνω περισσότερο από μερικές στιγμές κοντά στην κυρία δουκίσσα.

Γύρισε ύστερα προς το μέρος της Ζιλέτ.

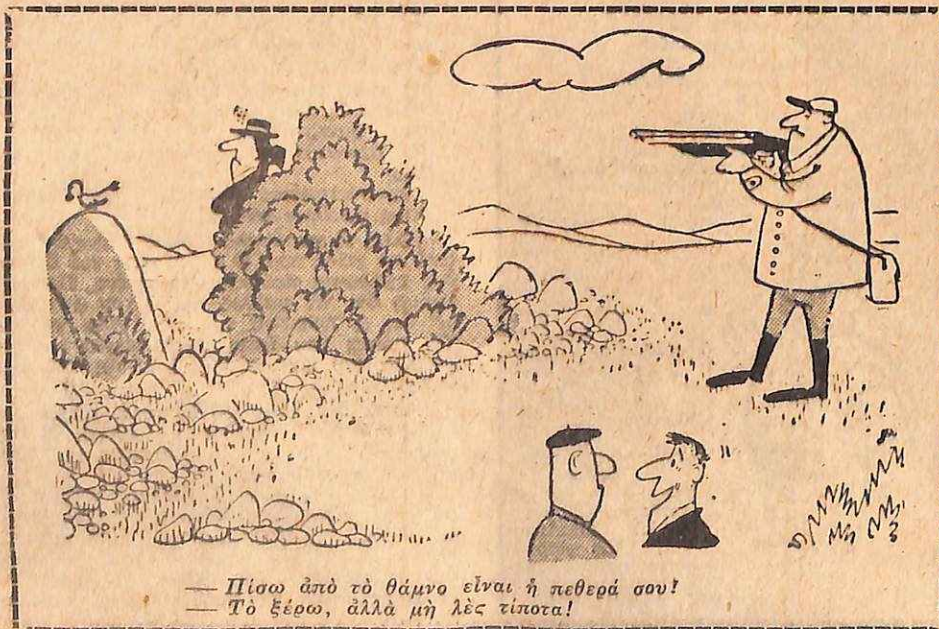
— Όπως βλέπετε, συμμορφώθηκα με την έπιθυμία σας, της είπε. Αλλά γιατί μου δείχνετε τόση δυσπιστία;... Νομίζω πως δεν τ' άξιζω, Ζιλέτ.

Ήταν η πρώτη φορά που την άποκαλούσε με τ' όνομά της. «Ως τότε, όταν της μιλούσε, την έλεγε πάντα «παιδί μου».

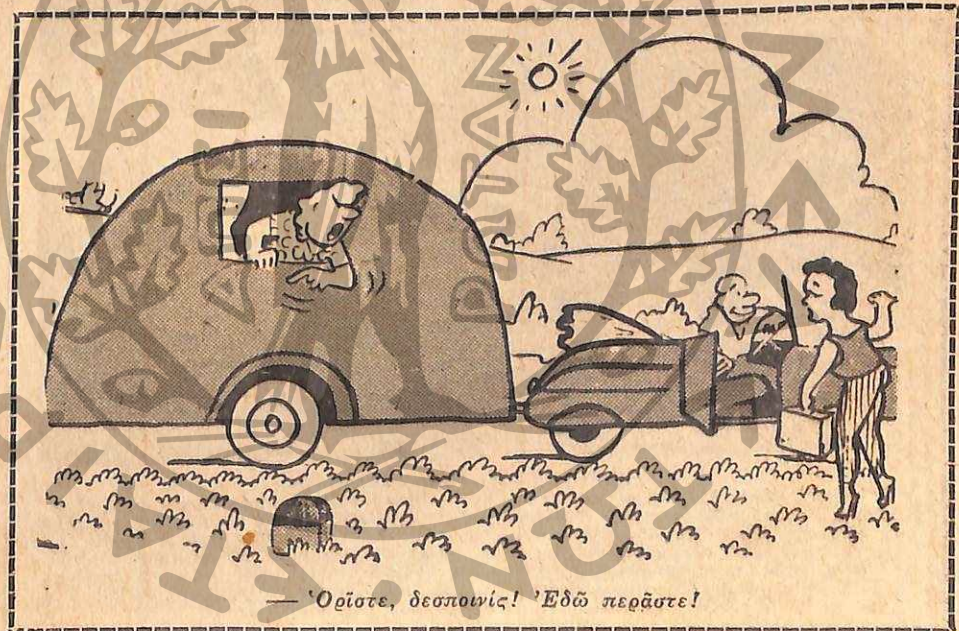
— Θα είσαστε πάντοτε έχθρά μου; συνεχίσε. Τί σας έκαμα, κακό κορίτσι;

Η Ζιλέτ άνατρίχισε από φόβη, βλέποντας πως ο τόνος του δεν ήταν ο ίδιος όπως άλλοτε. Αγαγώριζε τώρα τη φωνή του ανθρώπου που είχε μπι με τη βία στο σπιτάκι του Τρασουάρ κι' είχε προσπαθήσει να την κλέψη.

— Ηρθα να ζητήσω νέα για την υγεία σου, συνέχισε ο βασιλιάς, άφηνοντας κατά μέρος τον πληθυντικό. Νομίζω πως αδυνατίζεις και πως χλωμιάσες, Ζιλέτ... Γιατί ζης πάντα κλεισμένη μέσα στις σκέψεις σου;... Όταν θα με νωρρίσης καλύτερα, θα καταλάβης πόσο άδικη ήσουν άπέναντί μου... Στο μεταξύ, έπιθυμώ να σε δια-

— Πίσω από το θάμνο είναι η πεθερά σου! — Τό ξέρω, αλλά μη λές τίποτα!

— Ορίστε, δεσποινίς! Έδώ περάστε!

σκεδάσω. Αύριο, ή αύλη θα πάη σε κυνήγι...

—Θέλεις νάρθης μαζί μας;

—Η Ζιλέτ σκέφτηκε μιά στιγμή.

—Θέλω, μεγαλειότητα, απάντησε.

—Ο Φραγκίσκος φαντάστηκε ότι δα κου-

ραζόταν πολύ για να την πείση να παρευ-

ρεθθί σ' αυτό το κυνήγι. Γι' αυτό ή προθυ-

μία της του έκαμε έντύπωσι.

—Δέχομαι; ξαναρώτησε.

—Δέχομαι, μεγαλειότητα, απάντησε και

πάλι ή Ζιλέτ. Δεν έχω ιδή ποτέ κυνήγι και

νομίζω πως θα ευχαριστηθώ...

—Νά ή πρώτη φορά που χαίρομαι στ'

αλήθεια! φώναξε ένθουσιασμένος ή βασι-

λιάς. Δέχεσαι, λοιπόν;

—Σας το είπα, μεγαλειότητα.

—Ο Φραγκίσκος έκαμε ένα βήμα προς

το μέν... της.

—Α, Ζιλέτ, είπα με θερμή φωνή, αν

ήθελες... αν μπορούσα να έλπιζω... αν αυ-

τή ή ανέλπιστα απάντησι ήταν ή αρχή

μιάς αλλαγής σε σένα...

—Η Ζιλέτ ανατρίχισε και πάλι όπως

και πρωτότερα.

—Μεγαλειότητα, απάντησε, θάρθω αυ-

ριο στο κυνήγι σας... Αλλά σας παρακα-

λώ, μη μου πτή τίποτα άλλο...

—Θά γίνη το θέλημα σου, αγαπημένη

μου Ζιλέτ, είπα ή βασιλιάς που έτρεμε ά-

πό τη συγκίνησή του.

—Έφυγε κατόπιν. Το πρόσωπό του άκτι-

νοβολούσε από χαρά καθώς ξαναγύριζε στο

δωμάτιό του.

«Άρχισε να υποχωρή, σκεφτόταν. Αυτό

είναι καλό σημάδι... Με κούρασε, βέβαια,

αλλά δε μπορούσε να γίνη διαφορετικά».

Το σχέδιό του ήταν πολύ απλό. Θά κα-

νόνιζε έτσι τα πράγματα, ώστε, μόλις χώ-

νονταν στο δάσος, να βρίσκóταν μόνος του

με ή Ζιλέτ. Η ιδέα να χρησιμοποιήση βία

πάνω της όχι μόνο δεν τον τρόμαζε, αλλά

τούναντιόν τον ένθουσίαζε.

—Ένα πράγμα άνησυχούσε το βασιλιά:

ή προθυμία της Ζιλέτ να δεχτή την πρό-

τάσή του.

—Αλλά όταν καλοσκεφτόταν τα πράγμα-

τα, δεν εύρισκε ανεξήγητη την προθυμία

της. Και βέβαια ή Ζιλέτ δεν μπορούσε να

συνεχίση αιώνια τις άρνήσεις της. Μιά μέ-

ρα θα υποχωρούσε...

—Πώς ή Φραγκίσκος, κυριαρχημένος όπως

ήταν από το πάθος του, θα μπορούσε να

καταλάβη τον πραγματικό λόγο που είχε

κάμει ή Ζιλέτ να δεχτή με τόσο προθυ-

μία την πρότασή του;

—Και είχε δεχτή όχι μόνο με προθυμία,

αλλά και με χαρά.

—Πρώτα - πρώτα, ή δυστυχισμένη δε φαν-

ταζόταν τον κίνδυνο που την άπειλούσε.

—Όλη ή αύλη θα έπαιρνε μέρος σ' αυτό το

κυνήγι κι' ή βασιλιάς δε θα εύρισκε, βέ-

βαια, την ευκαιρία να την πλησιάση περι-

σσότερο παρ' ό,τι μέσα στον πυργο.

—Ηλπιζε, έξ άλλου, ότι ή Τριβουλέτος θα

την έδλεπε καθώς θα διέσχιζε μαζί με την

αύλη την πόλη. Ίσως, μάλιστα, κατάφερνε

να της κάμη κάποιο νόημα, που θα την

κατατόπιζε για τα σχέδιά του.

—Αυτός ήταν ή μοναδικός λόγος που την

είχε κάμει να δεχτή την πρότασή του βα-

σιλιά. Το κυνήγι θα της έδινε ακόμη την

ευκαιρία να διασχίση την πόλη, πράγμα

που δεν είχε κάμει ποτέ άλλοτε ως τότε.

—Ίσως αυτό της χρησίμευε μιά μέρα, αν

κατάφερνε είτε με ή βοήθεια του πατέρα

της, είτε μόνη της να βγή από τον πυργο.

Τό βασιλικό κυνήγι

—Η μεγαλόπρεπη συνοδεία βγήκε το άλ-

λο πρωί από τον πυργο και διέσχισε την

πόλη του Φονταινεμπλώ κάτω από τις ζη-

τωκραυγές και τις έπνευφίμες των κατοι-

κων.

—Όλοι αυτοί οι άνθρωποι θαύμαζαν το

θέαμα και εξέφραζαν το θαυμασμό τους

ζητωκραυγάζοντας το βασιλιά.

—Η Ζιλέτ ήταν άνεδοσμένη σ' ένα μαύ-

ρο και αντίθασσο άλογο, που θα ταίριαζε

περισσότερο σ' έναν έμπειρο καβαλλάρη

παρά σε μιά άπειρη νέα.

—Ποιός να είχε κάμει άρα γε αυτή την

έκλογή; Ποιός είχε διατάξει να της δώ-

σουν αυτό το άλογο; Άγνωστο.

—Η νέα έριχνε τρομαγμένα βλέμματα

γύρω της, αναζητώντας ανάμεσα στο πλή-

θος που πλημύριζε τους δρόμους, καθώς

και ανάμεσα σ' εκείνους που κρέμονταν ά-

πό τα παράθυρα ένα φιλικό πρόσωπο.

—Πλάί της βρίσκóταν ή δούκισσα ντ' Ε-

τάμπ. Πολλοί ευγενείς τις πλησιάζοναν ό-

λογογ... Άνάμεσα σ' αυτούς ήταν ή Σα-

ταινεραί κι' ή ντ' Εσσε, που δεν άφηναν

ούτε στιγμή τη νέα από τα μάτια τους.

—Η Άρτεμις του Πουατιέ κάλπαζε μπρο-

στά, πάνω σ' ένα όρμητικό άλογο, που κι'

οι πιό φημισμένοι καβαλλάρηδες θα δυσκο-

λευόνταν να ίππεύσουν.

—Από την όλόλαμπρη αυτή συνοδεία δεν

έλειπε και ή Αικατερίνη των Μεδίκων, που

ίππευε σύμφωνα με την καινούργια μόδα

που είχε έπινοήσει: στήριζε, δηλαδή, το

δεξί της πόδι λοξά πάνω στη σέλλα, έτσι

που φαινόταν ένα μέρος από την ύπεροχη

κνήμη της.

—Η Αικατερίνη ίππευε θαυμάσια κι' ή-

ταν εύτυχισμένη που μπορούσε να δείξη

την τέχνη της. Ήταν εύτυχισμένη επίσης

που θα εξέφυγε για λίγες ώρες από την

πληκτική άτμοσφαιρα του πυργου.

—Όσο για το σύζυγό της, το δελφίνο, δεν

είχε μάτια παρά μόνο για την Άρτεμίδα

του Πουατιέ.

—Ο βασιλιάς ήταν πολύ χαρούμενος έ-

κείνο το πρωί. Το ψηλό του ανάστημα τον

έκανε να ξεχωρίζη ανάμεσα στους αυλικούς

που τον περιστοιχίζαν. Φορούσε μιά κυνη-

γετική στολή από γκρενά βελούδο, που

σφιγγόταν στη μέση με μιά δόλχυρη ζώ-

νη. Ένα κυνηγετικό μαχαίρι, που ή δόλ-

χυρη λαβή του στολιζόταν με πολύτιμα

πετράδια, κρεμόταν άπ' αυτή τη ζώνη.

—Οι αυλικοί του δεν τον είχαν ιδή ποτέ

τόσο χαρούμενο. Μιλούσε για το κυνήγι,

για την εκστρατεία που σχεδίαζε, για την

κατάστασι του βασιλείου του, για χίλια

δυό άλλα πράγματα. Και ταυτόχρονα σκόρ-

πιζε έπαίνους και έγκώμια σ' εκείνους που

τον περιστοιχίζαν.

—Έφτασαν, τέλος, στο δάσος.

—Οι έλπίδες της Ζιλέτ είχαν διαφευστή.

Δεν είχε διακρίνει πουθενά το πρόσωπο του

πατέρα της, ούτε του αγαπημένου της Μαν-

φρέδου κι' είχε άρχισει να μετανοώνει για

την προθυμία που έδειξε να πάρη μέρος

σ' αυτό το κυνήγι.

—Η συνοδεία σταμάτησε σ' ένα ξέφωτο,

από όπου ξεκινούσαν κάμπους μονοπάτια

που χώνονταν μέσα στο δάσος. Σχηματί-

στηκε τότε ένας μεγάλος κύκλος γύρω στο

βασιλιά.

—Έμφανίστηκε κατόπιν ή άρχικυνηγός,

που, αφού έχαιρέτησε το βασιλιά με μιά

βαθεία υπόκλησι, άρχισε να κάνει την άνα-

φορά του.

—Μιλούσε δυνατά για να τον άκουε όλοι.

—Η έλαφος, είπε, είχε έμφανιστή κοντά σε

κάτι θάμνους, σε άπόστασι έκάτο περίπου

μέτρων από το ξέφωτο. Οι άνθρωποι του

προσπάθησαν τότε να παρακολουθήσουν τα

ίχνη της. Αλλά το ζω αυτό φαίνεται ότι

την έκρυψε τον κίνδυνο και θέλησε να τους

παραπλανήση τρέχοντας πότε προς το έ-

να μέρος και πότε προς το άλλο. Έτσι

κατάφερε να τους κάμη να χάσουν τα ίχνη

του. Ο βασιλικός άρχικυνηγός είχε τη

γνώμη πως το έλαφι είχε άποτραβηχτή στο

βαθύτερο μέρος του δάσους.

—Ο βασιλιάς ευχαρίστησε τον άρχικυνη-

γό του για τις πληροφορίες που του είχε

δώσει και διέταξε να σημάνουν τα κέρατα

για ν' άρχισή το κυνήγι. Έκαμε ταυτό-

χρονα ένα άδιόρατο νεύμα στο Σαταινεραί

και τον ντ' Εσσε, που φαίνεται ότι κατά-

λαβαν τη σημασία τους, γιατί γύρισαν ά-

μέσως τα κεφάλια τους προς το μέρος της

δουκίσσης του Φονταινεμπλώ.

—Οι κυνηγοί διασκορπίστηκαν προς όλες

τις διευθύνσεις.

—Ο Φραγκίσκος ξεκίνησε τελευταίος έ-

πειτα από μικρό διάστημα.

—Την ίδια στιγμή, ένας καβαλλάρης, που

κρυβόταν ως τότε πίσω από τους θάμνους,

άρχισε να καλπάζη προς την ίδια διευθύν-

σι αλλά σε κάποια άπόστασι από το βα-

σιλιά.

—Ο καβαλλάρης αυτός ήταν πολύ έπιδέ-

ξιός. Κάθε φορά που υπήρχε κίνδυνος τα

βλέμματα του βασιλιά να πέσουν πάνω

του, λοξοδρομούσε, ξαφνικά, και κρυβόταν

πίσω από κάποια λόχη ή από κάποιο συ-

στάδα δένδρων. Αλλά έπειτα από μιά

στιγμή, έμφανιζόταν και πάλι και ξανά-

παιρνε τη θέση του κοντά στο βασιλιά.

—Ο άνθρωπος αυτός, που έκρυβε το πρό-

σωπό του πίσω από μιά μαύρη βελούδινη

μάσκα, δεν άνηκε στην αύλη. Δεν ήταν έ-

πίσης από τους ευγενείς της περιοχής που

είχαν τρέξει στο κυνήγι. Έκείνος που θα

τον πρόσεχε καλύτερα, θα μάντευε ίσως

πως ήταν γυναίκα.

Καθυστερήσι

—Τη στιγμή που σημάναν τα κέρατα για

να δώσουν το σύνθημα της έναρξεως του

κυνηγιού, ή Σαταινεραί έτρεξε κοντά στο

βασιλιά και τον ρώτησε σιγά:

—Οι τελευταίες σας διαταγές, μεγα-

λειότητα;

—Σε μισή ώρα να είσαστε στο βράχο

του Έρμηίτη, απάντησε ή βασιλιάς.

—Ο Σαταινεραί έτρεξε τότε να ξαναπά-

ρη τη θέση του κοντά στη δούκισσα του

Φονταινεμπλώ. Ο ντ' Εσσε, από τ' άλλο

μέρος, προσπαθούσε ν' άπασχολήση τη

δούκισσα ντ' Ετάμπ.

—Ο βράχος του Έρμηίτη βρίσκóταν στο

αντίθετο μέρος από εκείνο, όπου, σύμφω-

να με τις πληροφορίες του άρχικυνηγού, εί-

χε καταφύγει ή έλαφος κι' όπου έτρεχαν

τώρα οι κυνηγοί.

—Στην πραγματικότητα, δεν έπρόκειτο

για ένα μοναδικό βράχο, αλλά για πολ-

λους βράχους, που έφτιαναν ένα μεγάλο

σωρό. Άνάμεσα τους σχηματίζονταν διά-

φορες σπηλιές, άλλες μικρότερες κι' άλλες

μεγαλύτερες. Μιά άπ' αυτές ιδίως, που

βρισκόταν στη βάση του σωρού, έμοιαζε

σαν μεγάλη αίθουσα. Είναι πιθανόν ότι ή

σπηλιά αυτή έχρησιμευε άλλοτε ως κατοί-

κία κάποιου έρμηίτη, που ή άνάμνησί του

διατηρήθηκε και στα κατοπινά χρόνια.

—Προς τη σπηλιά αυτή εκάλπαζε ή Φρα-

γκίσκος, αφού άπομακρύνθηκε από την ύ-

πόλοιπη συνοδεία.

—Αλλά ή σύντροφός του ή καλύτερα ή ά-

μαζόνα με τη μαύρη μάσκα δεν τον άφηνε

από τα μάτια της. Κάλπαζε κι' αυτή προς

την ίδια κατεύθυνσι.

—Όπως είδαμε, ή δούκισσα ντ' Ετάμπ,

φρόντιζε πάντα να βρίσκεται κοντά στη Ζι-

λέτ. Το άλάθαντο γυναικείο ένστικτό της

την έκανε να καταλαβαίνει ότι το κυνήγι

αυτό δεν ήταν παρά ένα πρόσχημα για μιο-

ρήση ή βασιλιάς να πλησιάση τη Ζιλέτ και

να πραγματοποιήση τους σκοπούς του. Για

το λόγο αυτό ή δούκισσα ήταν άποφασί-

σμένη να βρίσκεται πάντα πλάί στη νέα

και να μη την χάση ούτε στιγμή από τα

μάτια της, άδιαφορώντας για το ότι ή Ζι-

λέτ άπόφευγε να της μιλήση και δεν ά-

παντούσε στις ερωτήσεις της.

—Αλλά είχε κάμει τους λογαριασμούς της

χωρίς τον ντ' Εσσε. Γι' αυτό να τί έγινε έ-

πειτα από μερικές στιγμές:

—Όπως είδαμε, αν ή δούκισσα δεν άφηνε

από τα μάτια της τη Ζιλέτ, άλλο τόσο ή

ντ' Εσσε δεν άφηνε από τα μάτια του ή

δούκισσα και φρόντιζε να βρίσκεται πάντα

στο πλευρό της.

—Ο αυλικός, λοιπόν, μερικές στιγμές έ-

πειτα από την έναρξη του κυνηγιού, πήδησε

κάτω από το άλογο που φώναζόταν:

—Αυτοί οι ίπποκόμοι του πυργου είναι

σίγουρα όλοι για κρέσασμα!...

—Η σέλλα του άλόγου του κυνηγιού, πήδησε

κάτω από το άλογο που φώναζόταν:

—Αυτοί οι ίπποκόμοι του πυργου είναι

σίγουρα όλοι για κρέσασμα!...

Το κυνήγι του αγριόγαδρου είναι δύσκολο. Οι κυνηγοί δε μπορούν να πλησιάσουν τους αγριόγαδρους εν-ός βολής. Τους παίρνουν μπουρδιά απ' πολύ μακριά και φεύγουν. Για να τους πλησιάσουν, οι κυνηγοί πρέπει να μεταχειριστούν διάφορα τεχνάσματα. Ένα τέτοιο είναι να πλησιάσουν καβάλα σε ζώα. Ασφαλέστερος τρόπος είναι να κρυφτούν μέσα σε κάρρο, άρματι κ.τ.θ. φορτωμένο με σανό, που περνάει κοντά απ' το μέρος που βόσκουν οι αγριόγαδοι.

Πραγματικό, όμως, κυνήγι του αγριόγαλου γίνεται σε καρτέρι μέσα σε «φυλάχτρες». Οι κυνηγοί πηγαίνουν νυχτά στα μέρη που ξέρουν πως θα βρουν αγριόγαλο και ανοίγουν λαίκους μεγάλους και βαθείς, για να χωρούν μέσα. Σκεπάζουν με φύλλα και χάρτα τα χωμάτα που είναι γύρω στους λαίκους και κρυβόταν μέσα, προτού ξημερώσει. Μόλις άρχισει να χαράζει, οι αγριόγαλοι πετούν στα χωράφια περνώντας πάνω απ' τις φυλάχτρες. Προσγειώνονται όπως το αεροπλάνο, ένας-ένας, πετώντας χαμηλά. Παρουσιάζουν έτσι εύκολο στόχο στους ενεδρεύοντες κυνηγούς, που τους υποδεχονται με ντουφεκίες. Ωστόσο να παύουν είδησι οι αγριόγαλοι από που τους ντουφεκούν, στρώνονται αρκετά στο έδαφος σκοτωμένοι ή πληγωμένοι.

Ο αγριόγαλος, αν και είναι από τα πιο μεγαλόσωμα πουλιά, δεν άντεχει στη ντουφεκιά. Σκοτώνεται εύκολα με σκάγια μετρίου διαμετρήματος: Νο 4 ως Νο 6.

Στῇ Ὁσσεσάλια μεταχειρίζονται γιὰ νὰ σκοτώνουν ἀγριογάλους ἕνα τρόπον ποῦ εἶναι σωτὴρ μακελλεῖο· δηλαδὴ τὸ «πυροφάνι». Μαζεύονται πέντε - ἕξι κυνηγοὶ καὶ σχηματίζουν τὴν παρέα, τὴν «τέστα» ὅπως τὴ λένε. Δυὸ ἀπὸ τὴν «τέστα» μὲλις σουρουποῦν πῖανουν καρπούλι, σὲ θέσεις ἀπ' ὅπου μποροῦν νὰ βλέπουν τὰ μέρη, ποῦ θὰ πιάσουν οἱ ἀγριογάλοι, γιὰ νὰ κοιμηθοῦν. Ἀφοῦ νυχτώσῃ καλὰ συγκεντρώνεται ὅλη ἡ παρέα καὶ βαδίζει πρὸς τὸ μέρος ποῦ κρύβονται τὰ πουλιά. Ὁ κυνηγοὶ βαδίζουν «κατ' ἄνδρα». Ὁ ἕνας δηλαδὴ, πῖσά ἀπ' τὸν ἄλλον, Ὁ ἐπὶ κεφαλῇ τῆς παρέας βαστάει σδυσμένο ἕναν ἰσχυρὸ φορητὸ ἤλεκτρον προβολέα ἢ μιὰ λάμπα ἀσετυλίνης μὲ συγκεντρωνμένο ἰσχυρὸ φῶς, σδυσμένο ὁμως. Ὁ δευτέρος ποῦ τὸν ἀκολουθεῖ ἀπὸ πῖσά κουνάει ρυθμικὰ δυὸ - τρία κουδούνια, ποῦ τὸ καθένα παράγει διαφορετικὸ ἦχο, σὰν κι' αὐτὰ ποῦ κρεμοῦν στὰ πρόβατα. Οἱ ἄλλοι τῆς παρέας ἀκολουθοῦν κρᾶτώντας στὰ χέρια του ὁ καθένας ἀπὸ ἕνα χοντρὸ μπατονέτι.

Προχωρούν όλοι, χωρίς τόν παρα-
 μικρό βόρυβο, πρὸς τὸ μέρος ποῦ
 κοιμούνται οἱ ἀγριόγαλοι. Προσέχουν
 νὰ μὴ ἀκούεται τίποτα ἄλλο, ἐκτὸς
 ἀπὸ τὸ ρυθμικὸ ἦχο τῶν κουδουνιῶν.
 Οἱ ἀγριόγαλοι ποῦ ἀκούνε τὸν ἦχο
 τῶν κουδουνιῶν νομίζουν ὅτι πλησιάζει
 κοπάδι ἀπὸ κοπάδια καὶ δὲν ἀ-
 νησυχοῦν. Γιατί, πολλές φορές, βό-
 σκουν μαζί μὲ τὰ πρόβατα ἀνακατω-
 μένοι. Ὅταν ἡ παρέα πλησιάσῃ πολ-
 λὰ κοντὰ στοὺς ἀγριόγαλους, ὁ ἐπὶ
 κεφαλῆς ἀνάβει, θρανικά τὸ φῶς. Τὰ
 πουλιά, ἀνυπόπτα καθὼς εἶναι, σα-
 στίζουν καὶ μένουν ἀκίνητα στὶς θέ-
 σεις τους. Τότε οἱ ἄλλοι τῆς παρέας
 ρίχνονται ἐπάνω στὸ κοπάδι καὶ μὲ
 τὰ χοντρομπάστουνά τους χτυποῦν
 τοὺς ἀγριόγαλους στὸ κεφάλι. Σκρο-
 τῶνουν ἔτσι πολλὰ πουλιά.

Ὁ τρόπος, ὁμως, αὐτὸς κάθε ἄλλο παρὰ κυνήγι εἶναι. Πρέπει νὰ ἐμποδιστῇ, τὸν ἀπαγορεύει, ἄλλωστε καὶ ὁ κυνηγετικὸς νόμος μας, μὲ τὴ διάταξί του ποὺ λέει, ὅτι τὸ κυνήγι τῇ νύκτα ἀπαγορεύεται, καθὼς καὶ ἡ χρῆσι ἐκτυφλωτικῶν ἢ ἐλκυστικῶν φώτων. Ἡ ἀπαγόρευσις, ὁμως, μένει γραμμένη στὸ χαρτί, γιατί δὲν ὑπάρχουν κρατικὰ ὄργανα, γιὰ νὰ τὴν ἐφαρμοῦσιν.

Στὰ τριχωτὰ ἄγρια ζῶα τοῦ τό-
που μας περιλαμβάνεται καὶ ἓνα μι-
κρόσωμο, πονηρότατο καὶ θρασύτατο

ζῶο, ἡ ἀλειπού. Ἀλῶππη εἶναι τὸ ἐπιστημονικὸ ὄνομα τοῦ ἀγρίμου αὐτοῦ. Τὰ γενικά χαρακτηριστικά του εἶναι: Σῶμα μέτριο, ἐρώστο καὶ νεωδὲς καλυπτόμενο ἀπὸ πυκνὸ τρίχωμα. Χρωματισμοὶ τοῦ τριχώματος ὑπεράσθινος, Οὐρὰ μακρὰ καὶ φουντωτή, μουσοῦδα σουβλερὴ μὲ πολλὰ μουστάκια, αὐτιά μικρὰ οὐλόηκτα, ποὺ στέκουν πάντοτε ὀρθία, ματία ζῶηρα καὶ πολὺ ἐξυπνα. Ἡ κόρη τῶν ματιῶν δὲν εἶναι στρογγυλὴ, ἀλλὰ στενωμαρὴ καὶ καβέτη. Ἡ κατασκευή αὐτῆς τῆς κόρης προσατεύει τὴν ἀλειπού ἀπὸ τὸ ἐκτεφλωτικὸ φῶς τῶν φανῶν τῶν αὐτοκινήτων καὶ τῶν προβολέων.

Ἡ ἀλεπού κατατάσσεται ζωολογικῶς στὴν οἰκογένεια τῶν «κυνοειδῶν». Στὴν ἴδια αὐτὴ οἰκογένεια κατατάσσονται ὁ λύκος, τὸ τσακάλι καὶ ὁ σκύλος. Ἡ συγγένεια αὐτὴ ἐξηγεῖ τὴν ἐπιμειξία ποὺ παρατηρεῖται μεταξὺ τῶν ζώων αὐτῶν. Ἡ ἀλεπού εἶναι ζῶο πανμῆγο. Τρῶει πολυερετικά φασιανούς, λαγούς, ἀρουραίους, τυφλοπαντοκίους, βατράχους, σκαθάρια, χρυσομήγες, φρούτα (φράουλες, σταφύλια, πεπόνια). Ἐπίσης ψάρια καὶ ὑδροβία πούλια. Τὰ ὑδροβία τὰ πιάνει παραμονεύοντας στὶς ὄχθες τῶν ποταμῶν, τῶν λιμνῶν καὶ τῶν βάλτων.

Ἡ ἀφοβία τῆς καὶ ἡ θρασύτης τῆς φτάνουν σὲ βαθμὸν ποὺ νὰ τολμᾷ νὰ ἐπιτίθεται στὰ θύματα τῆς καὶ τὴν ἡμέρα ἀκόμα. Ἄν μὴ τὴν κοττέτσι, κάνει θραύσι. Δὲν τῆς φτάνει νὰ πνίξη μιὰ -δυσὸ κόττες. Τὶς πνίγει ὅλες! Τὸ λαγὸ τὸν πιάνει στὴν οὐτάς καρετρί στὰ μονοπάτια ἀπ' ὅπου περνάει, ὅταν πηγαίνει τὴ νύχτα νὰ βοσκήσῃ. Τὴν ἐποχὴ μάλιστα τοῦ ὄργασμῳ τῶν λαγῶν, τοὺς ἐγεγέλαι γιὰ νὰ τὴν πλησιάσουν, ἀπομιμούμενη τὴ φωνὴ τῆς λαγίνας. Τῶρὶ καὶ σκαντζόχοιρους. Γιὰ νὰ ἀναγκάσῃ δὲ τὸ σκαντζόχοιρο νὰ ξεκουλουριαστῇ, τὴν περιλούει μὲ τὸ δύσσομο ἀμμωνιοῦχο ὕγρὸ τῆς...

Σὰν ἐπιπλαθὲς ζῶο πού εἶναι ἡ ἀ-
λεπού, τὴν ἐπικηρύσσει τὸ ὑπουργεῖο τῆς
Γεωργίας καθὲς χρόνο καὶ ὀρίζει καὶ χρη-
ματικὴ ἀμοιβὴ γιὰ καθὲ σκοτωμένη ἀ-
λεπού. Στὴν Κεντρικὴ, ὁμῶς, Εὐρώπῃ οἱ
γεωργοὶ τὴ βλέπουν σὰν σωτήρα τους,
γιατὶ ξεκαθαρίζει τὰ χωράφια τους ἀ-
πὸ τοὺς ἀρουραίους καὶ τὰ ποντίκια πού
τοὺς κάνουν μεγάλες ζημιές. "Ἄν τρῶν
καὶ κανένα κυνῆγι ἢ καμμιά κόττα τους,
ἡ ζημιὰ ἀπ' αὐτὸ εἶναι ἀσυγκρίτως μι-
κρότερη ἀπ' τὴ ζημιὰ πού τοὺς κάνουν
τὰ τρωκτικὰ τοῦ ἀναφέραμε.

Ἡ ἀλεπού φτιάειν τὴ φωνὴν τῆς συν-
ῆρας μέσα στὴ γῆ καὶ φροντίζει νὰ ἐχ-
πολλὰς ἐξόδους. Μεταχειρίζεται καὶ φυ-
σικὲς τρύπες, καθὼς καὶ τὶς φωνῆς
ἀλλων ζώων, ἀφοῦ τὰ φάη ἢ τὰ δῶκεν. Βοιωῦντας μέσα στὴ
φωνῶν τοὺς.

Στη φωλιά της ή αλλιώς δε μινε ποιά για τον
 της. Προτιμάει να τριγυρίζει κάπου εκεί κοντά. Ζευγαρώνει τον
 Φεβρουάριο. Γεννάει έπειτα από 60 ως 63 ημέρες όπως και τα
 σκυλιά. Κάνει 3 ως 4 και κάμια φορά και 9 μικρά. Άμα συλ-
 ληφθεί, εξημερώνεται, σε πρώτη όμως ευκαιρία το... σκάει
 Τα δερμα της άλεπούς χρησιμοποιείται ως γουρνοκί. Έχει ά-
 ρια, όταν το τριχώμα τον είναι πυκνό. Αυτό συμβαίνει τον χειμέ-
 να. Το καλοκαίρι το τριχώμα της άλεπούς αραιώνει πολύ και το
 δερμα της δεν έχει αξία ως γουρνοκί.

«Από το σώμα της άλεπούς ανασταίται μια το χορδή της συνείδησής της. Η άλεπούς έχει λεπτοτάτη ακοή, ισχυρή όσφρηση και ισχυροτάτη όραση, που την βοηθάει να διακρίνει καλά μες το σκοτάδι. Η άλεπούς δεν ούρλιαζον όπως ούρλιαζον ο λύκος και το τσακάλι. Γαυγίζει όπως γαυγίζει ένα βραχνισμένο σκυλί.

[illegible]

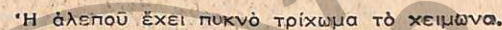
«**Η** άλεπού, όπως είπαμε, θεωρείται ως εξαιρετικά «κωμική» και παυούργα. Την εξαιρετική ικανότητά να προσαρμόζεται προς τις περιστάσεις η άλεπού την όφειλε στις συνθήκες κάτω από τις οποίες ζή, τις καθημερινές δυσχερείες που αντιμετώπιζε για να όβρη την τροφή της και στην άτηνή και συνεχή καταδίωξη που όφιστιστα. Τα μέτρα που λαμβάνει για την προστασία της και οι μεθοδοί που μεταχειρίζεται για την ανεύρεση της τροφής της είναι καταπληκτικές και αξιοθαύμαστες. Η άλεπού μεταβάλλεται ό-

να καταπληκτικές και
 «Ο χρωματισμός το ύπαιθρου της αλεπούς μετασχηματίζεται αναλόγως της εποχής του έτους, του τόπου και της περιοχής όπου ζει και προσαρμόζεται στο περιβάλλον κατά τρόπο που την κάνει να μη διακρίνεται από τους έχθρους της και τα θύματά της.

Ἡ ἀλλοπευὶς εἶναι ὁ κυριώτερος φορεὺς τῆς λύσσης στὸν τόπο μας. Ἡ λυσσασμένη ἀλλοπευὶς ἐπιτίθεται κατὰ τῶν ζώων καὶ τῶν ἀνθρώπων.

Γιὰ τὴ κυνήγι τῆς ἀλεπούς χρησιμοποιοῦνται πολλὰ μέσα καὶ πολλοὶ τρόποι: Ἡ παγάνια, τὸ καρτέρι, τὸ ψάξιμο, τὸ καπνίσμα τῆς φωλῆας τῆς γιὰ νὰ ἀναγκασθῇ νὰ βῇ ἔξω, τὸ πνίξιμο τῆς μέσα στὴ φωλιά τῆς, τὰ δηλητήρια, οἱ παγίδεις καὶ τὸ κυνήγι τῆς μετὰ ἀλογα. Ὁ τελευταῖος, ὅμως, αὐτὸς τρόπος κυνήγιου τῆς ἀλεπούς δὲν εἶναι πραγματικὸ κυνήγι ἀλλὰ ἀριστοκρατικὴ ἐπίδειξις!...

Ὁ κυνηγὸς ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ τί περιέχει τὸ φυτέκι ποὺ πρό-
κειται νὰ χρησιμοποιοῦσῃ. Αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὴν προσω-

πική του ασφάλεια από το ένα μέρος και για να διαπιστώνη τα
αίτια τῶν ἀποτυχιῶν του ἀπὸ τὸ ἄλλο.

«Όσοι αγοράζουν έτοιμα φυσέκια, πρέπει να προσέχουν τις φήμες των εργοστασίων που τα κατασκευάζουν. Ν' αγοράζουν φυσέκια κατασκευασμένα από εργοστάσια που παρέχουν έγγραφα για την τελεία και ακίνδυνη γωμάση που περιέχουν τα φυσέκια αυτά. Ο άλλος που γεμίζουν μόνοι τους τα φυσέκια τους —και είναι οι περισσότεροι ο λαός— αυτοί πρέπει να συμμορφώνονται έπαρκως με τις οδηγίες που είναι γραμμένες επάνω στα κουτιά που υπογράφω».

Όταν γεμίζουν χρησιμοποιώντας έπακριβώς τὰ βάρη, πού ἀναγράφονται επάνω στὰ κομμάτια καὶ συμμορφώνονται πιστὰ μὲ τοὺς τεχνικοὺς κανόνες τοῦ γεμίσματος, θὰ κατασκευάζουν φυσέκια ἐξαιρετικὰ καλὰ μὲ ἐκείνα τοῦ ἐμπορίου καὶ ἀκίνδυνα.

Μυστικά στα γόμασι, που περιχει το φυσέκι, δειγμάχονται. Ούτε υπάρχουν φυσέκια ξεχωριστά για κάθε χώρα, για κάθε κλίμα. Όλα τα φυσέκια κάνουν για όλες τις χώρες. Μία μόνο διάκρισις υπάρχει, γενικής φύσεως: Ότι με ψυχρό καιρό ή γοησμός των φυσεκίων πρέπει να είναι ισχυρότερη παρά με θερμό καιρό. Αυτό έχει αποδειχτεί επιστημονικώς. Όλα τ' άλλα που λέγονται σχετικώς είναι εφευρέσεις του εμπορίου των φυσεκίων. Μιλούμε πάντοτε για φυσέκια που μεταχειρίζοσθε στη κυνήγι. Για τὰ φυσέκια που μεταχειρίζονται στα σκοπευτήρια στη σκοποβολή κατά πηλίων δίσκων και άγριοιστιεριών, αυτό είναι άλλη υπόθεσις.

Το γέμισμα των φυσικών ἀπ' τὸν ἴδιο τὴν κυνηγὸ ἐκτὸς ἀπ' τὰ πλεονεκτήματα πού ἀναφέρουμε ἤδη εἶναι καὶ μιὰ εὐχάριστη ἀπασχόλησι καὶ συγχρόνως καὶ ἐξοικονόμησι χρημάτων. Τὰ φυσέκια πού γεμίζει ὁ κυνηγὸς ὁ ἴδιος εἶναι πολὺ φτηνότερα ἀπὸ τὰ ἑτοίμα τοῦ ἐμπορίου.

“Ας δούμε τώρα, τί είναι ή γόμωσι του φυσεκίου και από τί υλικό αποτελείται.”

Τὸ ὅλον αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ μπαρουτί, τὶς τάπες καὶ

Στα έμπροσθογεμιά όπλα τὸ υλικὸ αὐτὸ ρίχνεται μέσα στὴν
κάνη του όπλου ἀπ' τὸ στόμιό της. Σ-ὲ όπισθογεμιά όπλα τὸ
αποθετεῖται μέσα σ' ἓνα σωλὴνά κλειστὸ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος. Ὁ

Ο επιχειρηματίας της άνοιξε την πόρτα και την άφησε να φύγει...

Ερως άνικατε...

Όταν η σκληρόκαρδη δεν λένε το «ναί»

— «Αχ! λέει αναστενάζοντας η όμορφη ξανθούλα στη φιλενάδα της, καθώς βγαίνουν μαζί απ' το σινεμά όπου είδαν ένα ρομαντικό φιλμ. Γιατί να μην υπάρχουν και στην πραγματική ζωή τέτοιοι άντρες, που να θυσιάζονται για την αγαπημένη τους;»

Κι' όμως έχει μεγάλο άδικο στην κρίση της αυτή... Φαίνεται πως δεν έτυχε ποτέ ν' ακούσει για το θερμόαιμο εκείνο Ιταλό νεαρό, που, καθώς περνούσε μία μέρα από ένα δρόμο της Ρώμης, είδε μία μαυρομάτα καλλονή 18 χρονών και την έρωτεύτηκε άμέσως, κεραυνοβόλα.

Οι περισσότεροι άλλοι άντρες θ' απογοητευόταν, στη θέση του, βλέποντας πως η κοπέλλα συνοδεύονταν ήδη από ένα θαυμαστή της, ένα ανθυποσημναγό. Μα ο Ιταλός μας δεν ήταν τέτοιος τύπος. Δέ σταματούσε μπροστά σε κάτι τέτοιες λεπτομέρειες... Κι' είχε πάρει την απόφαση να κάνει γυναίκα του την άγνωστη μαυρομάτα!

Παρακολούθησε λοιπόν το ζευγάρι, ώσπου χωρίσανε τυφρώς μπροστά στην πόρτα της κοπέλλας.

Τ' άλλο βράδυ, νοίκιασε εν' αυτοκίνητο και πήγε να παραφύλαξη εκεί κοντά.

Η κοπέλλα εμφανίσθηκε κατά τις 7. Ο αεροπόρος της την περίμενε στη γωνιά του δρόμου. Κι' ήταν έτοιμος να την καλωσορίσει μ' ένα φιλή, όταν παρουσιάστηκε ξαφνικά ο άλλος, ο έρωτευμένος νέος.

Φρενάρισε δίπλα τους, πήδησε από τ' αυτοκίνητο, έριξε χάμω τον αξιωματικό με μία αιφνιδιαστική γροθιά κι' έσπρωξε τη σαστισμένη νέα μέσα στ' αυτοκίνητο. Ύστερα ξεκίνησε, μ' όλη την ταχύτητα που μπορούσε ν' αναπτύξει.

Θα σάς πω σε μία καλύβα, μέσ' στο δάσος, εξήγησε στην κοπέλλα. Έννοια σας, δεν πρόκειται να σάς πειράξω. Μα δε θα σάς αφήσω να φύγετε. Αν δεν μου όρκιστήτε πρώτα πως θα με παντρευτήτε! Η κοπέλλα άρχισε να φωνάζει και να παλεύει για να ξεφύγει.

Εφτάσαν, τέλος, κατά το σούρουπο στην έρημη καλύβα. Στα μεταξύ, ο έρωτευμένος μας είχε άναγκαστή να χτυπήσει μ' ένα ξύλο στο κεφάλι την έκλεκτή του, για να την κάνει να ησυχάσει...

Μόλις όμως την είχε κουβαλήσει

μέσα στην καλύβα, ένεσκησαν κάμποσοι αστυνομικοί, που τον είχαν κυνηγήσει μ' ένα αυτοκίνητο, συνοδευόμενοι απ' τον ανθυποσημναγό. Έλευθέρωσαν την κοπέλλα κι' έπιασαν τον απαγωγέα της. Τώρα, ο έρωτευμένος βρίσκεται στη φυλακή, απελπισμένος, αλλά όχι γιατρεμένος απ' το άτυχο αίσθημά του...

Τυχρότερος απ' αυτόν φάνηκε ένας νέος και πλούσιος επιχειρηματίας, στη Νεβάδα των Ηνωμ. Πολιτειών. Όταν μία όμορφη μελαχροινή μπήκε μία μέρα στο γραφείο του, πηγαίνοντας του κάτι χαρτιά εκ μέρους του προϊσταμένου της, την έρωτεύθηκε άμέσως παράφορα. Και, δίχως να χάσει καιρό, της είπε μέ... αμερικανική ταχύτητα:

— Είσαστε σωστή κοίκα και θέλω να σάς κάνω γυναίκα μου!

Εκείνη έμεινε κατάπληκτη. Νόμιζε στην αρχή πως άστεϊεύονταν. Όταν όμως αυτός κλείδωσε την πόρτα του γραφείου και της δήλωσε πως δεν θα την άφινε να βγεί από εκεί μέσα ώσπου να δεχθώ να τον παντρευτή, κατάλαβε τότε πως είχε μπλέξει άσχημα...

— Είμαι άνθρωπος με σιδερένια θέληση, της είπε ο επιχειρηματίας, κι' έκανα πάντα ό,τι ήθελα!

Τη στιγμή εκείνη όμως, κουδύνισε το τηλέφωνο. Η κοπέλλα άρπαξε το ακουστικό και φώναξε: Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Καταλαβαίνοντας πως είχε κερδίσει με την εξυπνάδα και την έτοιμότητά της τον «πρώτο γύρο», ο επιχειρηματίας της άνοιξε την πόρτα και την άφισε να φύγει.

Η κοπέλλα έτρεξε στο σπίτι της. Ήταν όρθια και μονάχη στον κόσμο. Δεν είχε συγγενείς, για να τους συμβουλευτεί. Έξ' άλλου, την τρόμαζε η σκέψη του σκανδάλου που μπορούσε να προκαλέσει εις βάρος της ο τόσο όρμητικός έρωτευμένος.

Αποφάσισε λοιπόν να φύγει απ' αυτή την πόλη και να βρη δουλειά κάπου αλλού. Έτσι κι' έκανε πραγματικά, δίχως να φαντάζεται ποτέ πως ο έρωτευμένος επιχειρηματίας θα την παρακολουθούσε παντού...

Στις επόμενες έξη βδομάδες, τον βρήκε μπροστά της πέντε ή έξη φορές. Κάθε φορά της επαναλάμβανε την πρότασή του κι' αυτή άρνιότανε. Όταν εγκαταστάθηκε σ' ένα μικρό ξενοδοχείο, ο επίμονος θαυμαστής της έπιασε το διπλανό δωμάτιο.

Ύστερα από δυό νύχτες λοιπόν, καθώς κοιμόταν η κοπέλλα, πήρε φωτιά το ξενοδοχείο. Ένώ οι πυροσβέστες πάλευαν με τις φλόγες, ο έρωτευμένος σκαρφώθηκε από μία υδρορροή και πήδησε μέσα στο δωμάτιο της νέας απ' το παράθυρο. Τη σήκωσε απ' το κρεβάτι της, έδεσε γρήγορα δυό σεντόνια απ' τις άκρες τους και την κατέβασε μ' αυτό στο δρόμο, μισολιπόθυμη.

Ύστερα κατέβηκε κι' αυτός, με τα ρούχα και τα μαλλιά του καπνολισμένα, αλλά χωρίς νάχη πάθει τίποτε το σοβαρό.

— Θα με παντρευτήτε τώρα; ψιθύρισε στην κοπέλλα, καθώς την πήγαινε μ' ένα ταξί σε άλλο ξενοδοχείο. — Μήπως... μήπως βάλατε σεις φωτιά στο ξενοδοχείο; τον ρώτησε. Συγχρόνως όμως ένοιωσε πως ό,τι κι' αν ήταν η απάντησή του, θα τον παντρεύονταν οπωσδήποτε!...

— Μα όχι, αγάπη μου! τη βεβαίωσε εκείνος. Πώς σου ήρθε τέτοια ιδέα;...

Τώρα είναι παντρεμένοι κι' εύτυχισμένοι. Η νέα γυναίκα έχει πεισθεί πια πως... δεν είχε βάλει φωτιά στο ξενοδοχείο ο άντρας της. Αναρωτιέται όμως συχνά ποιά μέσα θα χρησιμοποιούσε για να την καταφέρει, αν δεν τύχαινε να ξεσπάσει εκείνη ή εύλογη πυρκαγιά!...

— Ποιόν διευθυντή θέλετε; Της εταιρείας ή του... σπιτιού;...

(Του 'Αρχέλαου)

— Μην έμπερε, ναικούλα μου, να με χτυπήσεις τόσο δυνατά και να πάθω το χεράκι σου!...

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΤΕΧΝΗ

— Είναι μεγάλος καλλιτέχνης. Σε δυό μέρες έκανε το άγαλμα και τώρα αγωνίζεται δυό μήνες να βρή τι παριστάνει!

Ζοεις και το παιδί σας

Το μήκος του σώματος του παιδιού

Ο βαθμός του πολιτισμού, αλλά και της ζωτικότητας μιάς χώρας μετρείται από τη μέριμνα που καταβάλλει για τη νέα γενιά, δηλαδή από τα ποσά που ξοδεύει για την εκπαίδευσή, τον αριθμό των σχολείων και των άλλων παιδαγωγικών ιδρυμάτων, την πλήρη επάρκεια του διδακτικού προσωπικού, την ανάπτυξη και πρόοδο της παιδαγωγικής επιστήμης.

Στις χώρες αυτές, όταν το παιδί πηγαίνει στο σχολείο, δε φροντίζουν μόνο να του δίνουν ένα ποσό γνώσεων, αλλά παροικούν, με ξεχωριστό ενδιαφέρον και τη σωματική ανάπτυξη, την ψυχική του διαμόρφωση και την πνευματική του εξέλιξη. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιούν τις τελειότερες μεθόδους της παιδαγωγικής και της ψυχολογίας.

Μία από τις μεθόδους αυτές είναι και η παιδομετρία, δηλαδή η μέτρηση των διαφόρων μελών και λειτουργιών του σώματος του παιδιού, ο συσχέτισμός και η σύγκριση των μετρήσεων με άλλους σταθερούς γνωσμούς και μέσους όρους και η εξαγωγή συμπερασμάτων για την υγεία του παιδιού. Το παιδί στο Νηπιαγωγείο, στο Δημοτικό σχολείο, στο Γυμνάσιο, υποβάλλεται σ' ένα πλήθος μετρήσεων. Στις «άνοιξιμες», μετρούν το μήκος, το βάρος, τον ώμο, τα ισχία, τα άκρα και το κεφάλι του παιδιού. Στις «φυσιολογικές», μετρούν τους παλμούς της καρδιάς, τη συχνότητα των σφυγμών, την αναπνοή και ελέγχουν την απόδοσι των αισθητήριων του οργάνων. Στις «μυϊκές», τέλος, μετρούν τη δύναμη των χεριών και την αντοχή των μυών του.

Στην Ελλάδα δεν έχουν ακόμη γενικευτεί οι μετρήσεις αυτές. Μόνο στο Πειραματικό Σχολείο του Πανεπιστημίου Αθηνών και σε ελάχιστα άλλα σχολεία γίνονται μερικά από τις μετρήσεις αυτές.

Και όμως είναι απαραίτητες, γιατί μας δείχνουν τη σωματική και την πνευματική υγεία του παιδιού, γιατί πειραματικές έρευνες απέδειξαν ότι υψίσταται στενή σχέση μεταξύ άνασθηματος-βάρους του σώματος του παιδιού και του βαθμού της νοημοσύνης του.

Αυτό, λοιπόν, που δε μπορεί να γίνει στα σχολεία και τους άλλους γαινήατρικούς σταθμούς, ως το αναπληρώσουν οι γονείς και μάλιστα με δυό μετρήσεις, που δεν απαιτούν ειδικές γνώσεις και ιδιαίτερα όργανα. Πρόκειται για το μήκος του σώματος και το βάρος του παιδιού.

Είναι ανάγκη να μετρώμε το μήκος του σώματος και το βάρος του παιδιού, γιατί από αυτά μπορούμε να καταλάβουμε αν το παιδί μας αναπτύσσεται κανονικά. Όταν θα δούμε ότι το βάρος του είναι δυσανάλογο με την ηλικία του, θα καταλάβουμε ότι ο παιδικός οργανισμός νοσεί. Πολλές περιπτώσεις αδονοπάθειας ανακαλύπτονται με τις μετρήσεις αυτές.

Το μήκος του σώματος του παιδιού μετρείται με πολύ απλό τρόπο. Βάζουμε το παιδί να σταθεί όρθιο, καλά τεντωμένο, κοντά σε μία λεία επιφάνεια τοίχου. Στην κορυφή του κεφαλιού του τοποθετούμε οριζόντια έναν χάρακα. Στο σημείο που σχηματίζει ορθή γωνία με την επιφάνεια τοίχου, σημειώνουμε μία γραμμή. Με μετροταινία κατόπιν μετράμε στον τοίχο το μήκος από τη γραμμή ως το δάπεδο. Κι' αυτό είναι το μήκος του σώματος του παιδιού.

Στη μέτρηση αυτή, πρέπει να προσέξουμε τα εξής: Το παιδί πρέπει να βρίσκεται με τα νύχια γυρισμένα στον τοίχο, να μένει σε στάση φυσική και ο βραχίονας τεντωμένος. Η άκρη της κάθε και τα γόνατα και οι αγκυμπού έλαφρά στον κάθετο τοίχο. Φτέρνας και των νύχτων θ' ακουμπούν έλαφρά στον κάθετο τοίχο.

Η μετροταινία καλό θα είναι να έχει χιλιοστόμετρα. Το μήκος του σώματος του παιδιού πρέπει να μετράται κάθε τρίμηνο ή εξάμηνο.

Το μήκος του σώματος των παιδιών της Ελλάδας σύμφωνα με τα συμπεράσματα στα όποια κατέληξε το Πειραματικό Έργατριο του Πανεπιστημίου Αθηνών, παρουσιάζει τις κατωτέρω διακυμάνσεις και εναλλαγές. Εύδητο είναι ότι τα συμπεράσματα αυτά που εζηγήσαν έπεται από πολλές μετρήσεις παιδιών από κάθε κοινωνική πρόέλευσι, αποτελούν τον γνώμονα, τον μέ-

σον όρο, με τον όποιο θα συγκρίνουμε τις μετρήσεις του δικού μας παιδιού. Τα πορίσματα λοιπόν των μετρήσεων αυτών είναι τα εξής:

1) Η αύξηση του μήκους του σώματος δεν προχωρεί με κανονικό ρυθμό, αλλά παρουσιάζει περιοδικές διακυμάνσεις. Διακρίνουμε δύο περιόδους γοργής αύξησης του μήκους, μακράς διάρκειας, που διακόπτονται από δυό περιόδους βραδύτερης ανάπτυξης. α) Στα δυό πρώτα έτη της βρεφικής ηλικίας. β) Στην περίοδο της ήβης, δηλαδή από ηλικίας 13—15 χρόνων και ιδίως στους άρρενες.

2) Ανεξαρτήτως από τα πάρα πάνω η κατά μήκος αύξησης του σώματος είναι ισχυρότερη κατά τα πρώτα 15 χρόνια της ζωής του ανθρώπου.

3) Πολύ πιο γοργή επίσης είναι η αύξηση στα πρώτα 5 παιδικά χρόνια.

4) Η μεγαλύτερη αύξηση συμβαίνει κατά το πρώτον έτος μετά τη γέννηση.

5) Άλλά και πιο μεγάλη άκόμη από αυτήν είναι η αύξηση του βρέφους κατά το χρόνο της κύησης.

6) Έπειτα από τα 15 χρόνια, η αύξηση είναι έλαχίστη.

7) Μετά το 15ον έτος η αύξηση δεν παρουσιάζει διακυμάνσεις και από χρόνο σε χρόνο γίνεται ασθενέστερη.

8) Η αύξηση των όστων κατά μήκος και πλάτος, γίνεται «κατ' εναλλαγήν» και όχι συγχρόνως.

Η πορεία κατά μέσον όρον της έτησιας ανάπτυξης του μήκους του σώματος παιδιών της Αθήνας, σύμφωνα με τις μετρήσεις του Πειραματικού Έργατρίου της Παιδαγωγικής του Πανεπιστημίου Αθηνών έχει ως εξής:

ΑΓΟΡΙΑ

Ηλικία	Μέσ. όρος	Αύξ.
6—7 ετών	111,7	5,2
7—8 »	117,1	5,4
8—9 »	121,3	4,2
9—10 »	127,1	5,8
10—11 »	130,8	3,7
11—12 »	136,0	5,2
12—13 »	141,1	5,1
13—14 »	148,4	7,3
14—15 »	156,5	8,1

ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Ηλικία	Μέσ. όρος	Αύξ.
6—7 ετών	111,5	6,0
7—8 »	115,5	3,5
8—9 »	122,0	7,0
9—10 »	126,2	4,2
10—11 »	132,0	5,8
11—12 »	137,6	5,6
12—13 »	142,2	4,6
13—14 »	147,0	4,8
14—15 »	152,6	5,6

Το μήκος του σώματος του παιδιού πρέπει να μετρείται κάθε τρίμηνο ή εξάμηνο.

Κατά τη σύγκριση τώρα αυτών των μέσων όρων της αύξησης του μήκους του σώματος, παρατηρούνται οι εξής χαρακτηριστικές διαφορές μεταξύ αγοριών και κοριτσιών:

Στην ηλικία 6—7 ετών υπερέχουν κατά 0,2 τα άρρενα, σε ηλικία 7—8 ετών υπερέχουν τα άρρενα κατά 1,0. Σε ηλικία 8—9 ετών υπερέχουν τα θήλεα.

Τα θήλεα υπερέχουν επίσης και στις ηλικίες 10—11, 11—12, 12—13.

Σε ηλικία 13—14 και 14—15 υπερέχουν και πάλιν τα άρρενα.

Με βάσι αυτών των γενικό όρο θα παρατηρήσουμε σε ποιά κατάσταση βρίσκεται το παιδί μας. Αν υπερβαίνει κατά πολύ ή υστερεί στο μήκος του σώματος του, θα πρέπει άμέσως να συμβουλευτούμε τον ειδικό παιδίατρο.

Αυτός θα βρη τις αιτίες και θα καθορίση την ανάλογη διατροφή και θεραπεία.

Το μήκος του σώματος του παιδιού μπορεί να το μετρήσει κάθε γονεύς. Ούτε ειδικές γνώσεις χρειάζονται, ούτε και ειδικά μηχανήματα. Είναι τόσο απλό, αλλά και τόσο σημαντικό, αν θέλουμε να παρακολουθήσουμε την υγεία του παιδιού μας!

Το φάρμακο για τις τριχομονάδες

Είναι σωτήριο για μυριάδες γυναίκες

Περισσότερο βασιανιστική απ' όλες τις γυναίκες ασθένειες είναι η τριχομοναδική κολπίτις. Συγχρόνως είναι και μία από τις πιο επίμονες. Παρουσιάζει δε ως κύριο σύμπτωμά της τις τόσο ενοχλητικές και αντιαισθητικές εκκρίσεις, που τις ξέρουν καλά οι αμέτρητες γυναίκες που υποφέρουν απ' αυτές.

Πραγματικά, σύμφωνα με μία πρόχειρη στατιστική, η τριχομοναδική κολπίτις προσβάλλει μία κάθε πέντε γυναίκες, δηλαδή τα 20% του γυναικείου φύλου!

Παρ' όλες τις προσπάθειές τους, οι γιατροί δεν είχαν ποτέ ως τώρα να βρουν κανένα μέσον ριζικής θεραπείας αυτής της παθήσεως. Όλα όσα συνιστούσαν σε τέτοιες περιπτώσεις (πλύσεις, επαλειψείς, κλπ.), έφεραν μόνο μία προσωρινή ανακούφιση και αναχαίτιση της παθήσεως. Ήσαν δε όλα εξωτερικής χρήσεως και τοπικής ενέργειας.

Το μικροσκοπικό όμως παράσιτο, η τριχομόνα, που προκαλεί αυτή την πάθηση, καταφεύγει στις αμέτρητες πτυχές του βλεννογόνου του κόλπου και πολλαπλασιάζεται έντατα. Ήταν αναπόφευκτο λοιπόν να ξεφυγεί πάντοτε ένας μικρός αριθμός τριχομονάδων από την επίδραση των τοπικών φαρμάκων, κρυμμένος σε κάποια μικρή πτυχή ή σχισμή, και ν' αρχίσει κατόπιν να ξαναπολλαπλασιάζεται, μόλυυντας και πάλι τον κόλπο.

Εκτός δε απ' αυτό, οι τριχομονάδες εισχωρούν συχνότατα στους πολυάριθμους μικρούς αδένες των οργάνων του φύλου, όπου δεν μπορεί να τις φτάσει κανένα εξωτερικό φάρμακο.

Βασίζοντο όμως σε μία σειρά παρατηρήσεων, ώρισμένοι ειδικοί γιατροί είχαν διατυπώσει την γνώμη ότι η τριχομόνας ιμάνει τις περισσότερες φορές μέσα στο αίμα. Ακολουθώντας λοιπόν αυτή τη θεωρία, οι έρευνητές άρχισαν να πειραματίζονται με φάρμακα, που θα μπορούσαν να ληφθούν εσωτερικά και να εξοντώσουν τις τριχομονάδες, χωρίς καμμία τοπική θεραπεία.

Για το σκοπό αυτό δοκίμασαν περί τις 150 χημικές ουσίες. Το φάρμακο που αναζητούσαν, θα έπρεπε να είναι ακίνδυνο για τον ανθρώπινο οργανισμό, συγχρόνως δε να μεταφέρεται από το αίμα σ' όλους τους βλεννογόνους και τους αδένες και να σκοτώνει τις τριχομονάδες που θα βρίσκονταν τυχόν εκεί.

Τέλος, οι έρευνες τους στέφθηκαν από επιτυχία. Μία κρυσταλλική χημική ουσία, διαλυτή στο νερό, που λέγεται «αμινιτροζόλη», είχε όλες αυτές τις απαιτούμενες ιδιότητες. Πρόσφατες επιστημονικές ανακαλύψεις βεβαιώνουν ότι με το φάρμακο αυτό, που χορηγείται από το στόμα, θεραπεύεται ριζικά η τριχομοναδική κολπίτις μέσα σε 10 ή μερικές μέρες. Οι επιπτώσεις του είναι απόλυτα εξακριβωμένες, στα 70% των περιπτώσεων —ποσοστό περισσότερο από ικανοποιητικό.

Πρέπει να σημειωθεί ότι οι επιπτώσεις που πειραματίστηκαν μ' αυτό, μεταχειριστήκαν τα α-

στροφέρα μέσα ελέγχου, ώστε να μη μπορέσει ν' αμφισβητηθούν καθόλου τα αποτελέσματα που επέτυχαν.

Πρώτα απ' όλα, διάλεξαν περιπτώσεις ιδιαίτερας επίμονης και χρόνιες. Ύστερα, εφαρμόσαν με μία μέθοδο αναλήψεως των τριχομονάδων ασφαλέστερη από τη συνήθισμένη. Συνήθως, γιά να εξακριβωθεί η παρουσία αυτών των παρασίτων, ο γιατρός παίρνει μία σταγόνα της κολπικής εκκρίσεως, την αραιώνει με διάλυση αλατιού και την εξετάζει ύστερα με το μικροσκόπιο, γιά να δει αν υπάρχουν τριχομονάδες.

Όλοι οι έρευνητές που δοκίμαζαν το νέο φάρμακο, έκαναν την εξέταση αυτήν έπειτα από μία συστηματική καλλιέργεια του υγρού, ώστε να πολλαπλασιαστούν οι τυχόν υπάρχουσες ελάχιστες τριχομονάδες.

Με τη μέθοδο λοιπόν αυτή βεβαιώθηκαν απόλυτα ότι η «αμινιτροζόλη» εξαφανίζει τις τριχομονάδες γρήγορα και οριστικά. Ύστερα καθόρισαν τις απαιτούμενες δόσεις του φαρμάκου.

Φυσικά, χρειάστηκε πολλή εργασία γιά δόλ' αυτά. Τα αποτελέσματα όμως τους ανταμείψαν με το παραπάνω γιά τους κόπους τους.

Οι γυναίκες που θα μεταχειριστούν το νέο φάρμακο, πρέπει να έχουν υπόψη ότι μπορεί να έχουν μεταδώσει ήδη το παράσιτο και στους συζύγους των. Πράγματι, μόλυνονται και οι άντρες από τις τριχομονάδες, κατά τον ίδιο τρόπο όπως και από τα άφροδίσια νοσήματα. Παρουσιάζουν τότε μία εκκρίσι υγρού, περισσότερο ή λιγότερη, μαζί με φαγόυρα ή κάψιμο που αυξάνει σιγά-σιγά. Μετά την δόξα φάσι της άρρώστιας, τα συμπτώματα τείνουν να γίνουν χρόνια, μπορεί δε να μόλυνθούν η κούτις και ο προστάτης.

Οι σχετικές έρευνες απέδειξαν ότι τα 40% των συζύγων γυναικών που υποφέρουν από τριχομοναδική κολπίτιδα, έχουν μόλυνθη κι' αυτοί απ' το παράσιτο. Αν λοιπόν υποβληθεί σε θεραπεία η γυναίκα μόνο και γίνει καλά, μπορεί να ξαναμολυνθεί κατόπιν απ' τον άντρα της, εφόσον δεν ακολουθήσει κι' εκείνος την ίδια θεραπεία.

Τα παλαιότερα τοπικά θεραπευτικά μέσα ήταν άνισχυρα γιά τους άντρες, εξ αιτίας της ιδιαίτερης ανατομικής τους διατάξεως. Το νέο φάρμακο όμως δοκίμαστηκε σε 18 μολυσμένους άντρες και θεραπεύσε τελείως τους 16 απ' αυτούς, σε δέκα μέρες μόνο.

•••

Νέα θεραπεία της άκμης

Η μέθοδος αυτή, που συνιστάται από ένα Γάλλο επιστήμονα, είναι η απόλυτη θεραπεία από όλες και αποδίδει αξιοσημείωτα αποτελέσματα. Ο επιστήμονας αυτός συνιστά στις νέες που υποφέρουν από άκμη να βάζουν κάθε βράδυ, προτού πλαγιάσουν, πολύ ζεστές κομπρέσες με βορικοχλωμένο νερό στο πρόσωπό τους. Τις κομπρέσες αυτές θα εξακολουθήσετε να τις βάζετε επί 15', φροντίζοντας ώστε το νερό που χρησιμοποιείτε γι' αυτό το σκοπό να είναι πάντοτε πολύ

ζεστό. Πρέπει να είναι τόσο ζεστό, συμβουλευτεί ο Γάλλος επιστήμων, ώστε μόλις να μπορείτε να το ανεχτήτε. Θα εξακολουθήσετε αυτή την τακτική επί πολλούς μήνες, ακόμη κι' όταν τα ίχνη της άκμης εξαφανιστούν τελείως.

Κατά το διάστημα αυτό δεν πρέπει να χρησιμοποιήσετε ούτε κρέμες, ούτε άλλα καλλυντικά.

Το «μυλεράν» θεραπεύει τη λευχαιμία;

Πειράματα που έγιναν στις Ηνωμένες Πολιτείες γιά τη θεραπεία της λευχαιμίας με ένα φάρμακο, σχετικά νέο, το «μυλεράν» απέδωσαν ικανοποιητικά αποτελέσματα. Το «μυλεράν» είναι ένα χημικό σώμα, που χορηγείται με τη μορφή κομπριμέ. Έχει υπολογιστεί ότι η θεραπευτική δόσι αντιστοιχεί σε 0,06 χιλιοστογράμματα του φαρμάκου κατά κιλό βάρους, κυμαίνεται, δηλαδή, μεταξύ 2 και 4 χιλιοστογράμμων την ημέρα, κατά τα άτομα.

Το «μυλεράν» πρέπει να χορηγείται επί πολλούς μήνες, με ενδιάμεσες περιόδους αναπαύσεως. Είναι απαραίτητο, όμως, κατά τη διάρκεια της θεραπείας, να υποβάλλεται συχνά ο ασθενής σε αιματολογική εξέταση. Τα λευκά αιμοσφαίρια δεν πρέπει σε καμμία περίπτωση να κατέλθουν κάτω από τις 10.000.

Η κυριότερη ένδειξη του είναι η μυελοειδής λευχαιμία, όπου μπορεί να χρησιμοποιηθεί μαζί με άλλα χημικά φάρμακα του τύπου της ουρεθάνης, την ραδιοθεραπεία και τις εφαρμογές του ραδιενεργού φωσφόρου.

Το μηχανήμα που κινηματογραφεί τον εγκέφαλο

Ένας Αυστριακός επιστήμων, ο δόκτωρ Έρνστ Κλάουμπεργκερ, επινόησε μία ειδική ηλεκτρική λυχνία, που του επιτρέπει να φωτίζει επαρκώς τον εγκέφαλο, σε τρόπο ώστε να μπορεί να κινηματογραφήσει με μία μηχανή που λειτουργεί με ακτίνες Χ και που μπορεί να πάρει 188 εικόνες στο δευτερόλεπτο. Η ταινία αυτή, που

μπορεί να προβληθεί σε μία συνηθισμένη οθόνη, μας δείχνει τον εγκέφαλο εν λειτουργία. Η σημασία αυτής της έφευρέσεως είναι σημαντική, γιάτι θα μας επιτρέψει να εξακριβώσουμε τη βαθύτερη αιτία διαφόρων εγκεφαλικών ασθενειών.

Ένα νέο αντιδιωτικό

Ένα νέο αντιδιωτικό άνακαλύφθηκε τελευταία, η σπαραμκίνη, που, όπως απέδειξαν τα γενόμενα πειράματα, επιδρά αποτελεσματικά κατ' ον πνευμονόκοκκο και τον στρεπτόκοκκο. Με το νέο αντιδιωτικό επέτυχθησαν ταχύτερες θεραπείες σε περιπτώσεις άμυγδαλών, φλεγμονών, έρυσιπέλαιος, οστρακίας, πνευμονίας και μερικών μορφών γρίπης. Η σπαραμκίνη μπορεί να συνδυασθεί με την πενικιλίνη και τη στρεπτομυκίνη. Έπιπλέον, εξ άλλου, την εξελίξει ασθενειών οφειλομένων σε ιούς, όπως είναι η ανεμοβλογιά και η παρωτίτις (παραιογούλες).

Μία νέα μορφή κορτιζόνης

Μία νέα μορφή κορτιζόνης παρασκευάστηκε τελευταία με το όνομα της δέλτα κορτιζόνης. Η ύπεροχη της απέναντι της υδροκορτιζόνης συνίσταται στο ότι επιτυγχάνονται μ' αυτήν τα ίδια αποτελέσματα, αλλά με πολύ μικρότερες δόσεις. Η δέλτα-κορτιζόνη, εξ άλλου, δεν προκαλεί διαταραχές, όπως συμβαίνει συχνά με την κορτιζόνη και την υδροκορτιζόνη. Οι επιστήμονες εκφράζουν την ελπίδα ότι με τη νέα μορφή ίσως καταστή δυνατή η οριστική θεραπεία των ρευματισμών. Ένώ οι δύο άλλες μορφές, που ήταν γνωστές ως σήμερα, σωματούσαν μόνο την εξελίξη της ασθένειας.

Το στηθοσκόπιο μπροστά στο στόμα!

Ένας Γάλλος γιατρός είχε την παράξενη ιδέα να βάλει την ευάλωτη πλάκα του στηθοσκοπίου οχι πάνω στο στήθος του ασθενούς, αλλά μπροστά στο στόμα του. Παρατήρησε, λοιπόν, ότι οι ήχοι που προέρχονται από το εσωτερικό του στήθους ακούγονται ευκρίνεστατα

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΥΠΝΙΑΣ

Σ' όσους υποφέρουν από άπνιες ένας Βερολινέζος γιατρός αντί ταμπλέτες υπνωτικών συνιστά μία αφρίουσα ουσία, που δεν είναι ασπύνη, αλλά ένα παρασκευασμά του, του οποίου η ιδιότητα είναι να διευρύνει τα αιμοφόρα αγγεία της επιφάνειας του σώματος. Κατά τον Βερολινέζο γιατρό, η κυκλοφορία του αίματος στα διάφορα εσωτερικά όργανα του ανθρώπου χαλαρώνεται κατά τιν ύπνο. Τουναντίον στους πάσχοντες από άπνιες τα όργανα αυτά είναι γεμάτα αίμα και το γεγονός αυτό δεν τους αφήνει να ησυχάσουν. Με τη διαστολή των αιμοφόρων αγγείων της επιφάνειας του σώματος, όρεκτη ποσότης αίματος αποσύρεται και ο άνθρωπος κοιμάται εύκολα.

Η σχιζοφρένεια ΕΙΝΑΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΗ;

Πώς μεταβιβάζεται από τους γονείς στα παιδιά

Οι έθνεις στατιστικές δείχνουν ότι οι τρελλοί αντιπροσώχουν στα 1,75-3,40% του πληθυσμού. Η αναλογία δεν είναι ούτε πολύ μικρή ούτε πολύ μεγάλη. Θάπρεπε, ωστόσο, να μας άνησυχήσει. Γιάτι μας πιθανότητες να περάσουμε μία μέρα από το στρατόπεδο των λογικών ανθρώπων σ' εκείνο των μη λογικών. Οι πιθανότητες αυτές είναι 1,75-3,4%.

Άλλα πώς γίνεται αυτό το πέρασμα από το ένα στρατόπεδο στο άλλο; Οι διαπρεπέστεροι από τους συγχρόνους ψυχιάτρους παραδέχονται ότι ένας άνθρωπος δεν γίνεται τρελλός αν δεν έχη εκ γενετής προδιάθεσι προς την τρέλλα.

Δε θα μπορούσε να φαντασθεί κανείς μεγαλύτερη δοκιμασία από εκείνη του τελευταίου πολέμου, που τσάκισε στην κυριολεξία τα νεύρα τόσο των στρατιωτών, όσο και του αμάχου πληθυσμού. Το αξιοσημείωτο είναι, λοιπόν, ότι το ποσοστό των τρελλών δεν αυξήθηκε. Κι' εκείνοι που έγιναν τρελλοί, είχαν όλοι μία ιδιαίτερη προδιάθεσι προς την τρέλλα.

Οι επιστήμονες υποστηρίζουν επίσης ότι ο χρόνιος αλκοολισμός, και μερικές κληρονομικές ασθένειες δεν προκαλούν διανοητικές διαταραχές, παρά μόνο στα άτομα που παρουσιάζουν σχετική προδιάθεσι. Το ίδιο συμβαίνει και στους γέροντες, που οι διανοητικές τους ικανότητες εξασθενίζουν. Η γεροντική τρέλλα εμφανίζεται μόνο σ' εκείνους που παρουσιάζαν και από πριν κάποια διανοητική αστάθεια.

Τίποτα δεν αποδεικνύει, εξ άλλου, ότι ένα άτομο μπορεί να «κολλήσει» την τρέλλα από έναν άλλον άνθρωπο, με τον όποιον βρίσκεται σε στενή επαφή.

Άλλα πώς κληρονομούμε την προδιάθεσι προς την τρέλλα;

Κατά τον ίδιο τρόπο, απαντούν οι επιστήμονες, όπως κληρονομούμε μία προδιάθεσι προς τους ρευματισμούς (άρθριτικό πεδίο) ή τις ασθένειες του ήπατος ή των νεφρών. Άλλα δεν αρκεί αυτή η προδιάθεσι. Γιά να εκδηλωθεί η τρέλλα, πρέπει να συντρέξει και μία εξωτερική αιτία. Μ' απλούστερα λόγια, η τρέλλα βρίσκεται μέσα μας σε λανθάνουσα κατάσταση και μπορεί να μην εμφανισθεί ποτέ στο προσκήνιο, αν κάποιο άπρόοπτο περιστατικό δεν την κάμη να εκδηλωθεί.

Η σοβαρότερη μορφή τρέλλας είναι, ως γνωστόν, η σχιζοφρένεια, που θεραπεύεται δυσχερέστατα. Τα 50% των ασθενών των ψυχιατρικών κλινικών είναι σχιζοφρενείς. Ο ασθενής έχει δύο προσωπικότητες. Μία όμαλη και μία ανώμαλη. Μπορεί να συζητήσει κανείς ατέλειωτες ώρες μ' ένα σχιζοφρενή, χωρίς να παρατηρήσει τίποτα το ύποπτο. Γιάτι είναι όμαλος σ' όλες τις εκδηλώσεις του. Άλλά, ξαφνικά, αφήνει αυτό το όμαλο δρόμο και περνάει σ' έναν άλλον, όπου κυριαρχεί ο παραλογισμός κι' η έλλειψις

λογικής συνάρτησεως μεταξύ των σκέψεων του. Ο σχιζοφρενής γίνεται, δηλαδή, άλλος άνθρωπος, που δεν έχει καμμία σχέση με τον προηγούμενο. Αυτός ο διχασμός της προσωπικότητας είναι το κυριότερο σύμπτωμα της ασθένειας.

Η σχιζοφρένεια μπορεί να εμφανισθεί κι' απ' αυτήν ακόμη την παιδική ηλικία. Υπάρχουν πολλών ειδών σχιζοφρενείς:

1) Οι φιλέριδες που κατέχονται ταυτόχρονα και από μανία καταδιώξεως, πιστεύουν δηλαδή, ότι διάφορα πρόσωπα τους καταδιώκουν, ότι ακούνε προσβολητικά λόγια ή βρισιές γύρω τους, ότι παρακολουθούν διάφορες φανταστικές σκηνές ή συζητήσεις κτλ. Οι άνθρωποι που τους καταδιώκουν προέρχονται συνθέστερα από το άμεσον περιβάλλον τους. Είναι ο πατέρας, η μητέρα, τα αδέρφια τους, τα παιδιά τους κτλ. Η μορφή αυτή της σχιζοφρενίας λέγεται παρανοϊκή.

2) Οι μωροί που γελάνε αδιάκοπα και είναι εξαιρετικά φλύαροι.

3) Οι άνθρωποι που κατέχονται από μία έμμονη ιδέα και βασανίζονται χωρίς λόγο απ' αυτήν κτλ.

Οι σύγχρονοι ψυχιάτροι υποστηρίζουν ότι το ποσοστό κληρονομεί την προδιάθεσι προς τη σχιζοφρένεια όχι μόνον από τον ένα, αλλά κι' από τους δύο γονείς του. Στην περίπτωση αυτή, δεν είναι σωστό ο πατέρας να ρίχνει τα βάρη στη μητέρα και αντίστροφα. Στην πραγματικότητα, ευθύνονται και οι δύο. Γιάτι και οι δύο είχαν μέσα στο αίμα τους το σπέρμα αυτής της προδιαθέσεως και το εκληρόδοτησαν και στο παιδί τους.

Οι νεώτερες παρατηρήσεις δίνουν τους ακόλουθους αριθμούς γιά την κληρονομική μετάδοση της σχιζοφρενίας:

Όταν και οι δύο γονείς είναι σχιζοφρενείς: πιθανότης να γίνουν και τα παιδιά σχιζοφρενή 66%.

Αν ήταν μόνον ο ένας από τους δύο γονείς σχιζοφρενής: πιθανότης 15%.

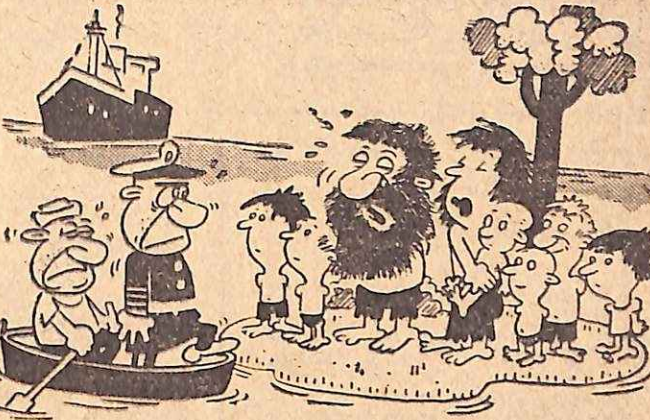
Αν ήταν σχιζοφρενής ένας αδελφός ή μία αδελφή: 14%.

Αν ήταν σχιζοφρενής ο πατέρας, ένας θείος, μία θεία: 5%.

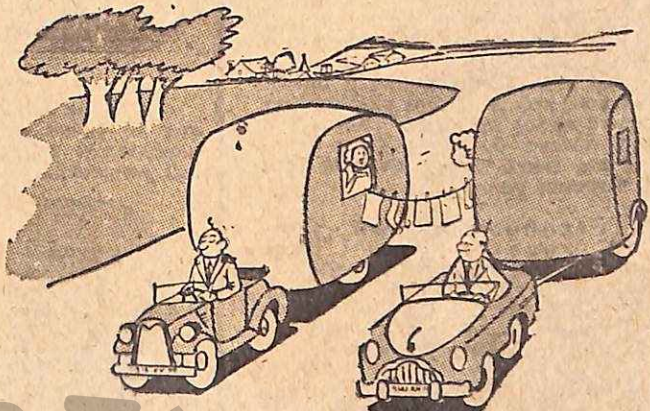
Στους γνωστούς διδύμους, όταν ο ένας προσβληθεί από σχιζοφρένεια, υπάρχουν 3-4 πιθανότητες έναντι μίας να γίνει και ο άλλος σχιζοφρενής. Στους μη γνωστούς διδύμους, η πιθανότης δεν είναι μεγαλύτερη παρά, ότι γιά δυο αδέρφια που γεννήθηκαν από τον ίδιο πατέρα και την ίδια μητέρα.

Άλλα δεν αρκεί μόνον η κληρονομικότης, δηλαδή η προδιάθεσι. Πρέπει να συντρέξουν επίσης και εξωτερικά αίτια γιά να κάμουν τη σχιζοφρένεια να εκδηλωθεί. Ο υποψήφιος σχιζοφρενής έχει μία ιδιαίτερη ευαισθησία κι' έναν ιδιαίτερο τρόπο που αντιλαμβάνεται τη ζωή. Άρκει, λοιπόν, το παραμικρό περιστατικό γιά να κάμη την περιστατικό να εκδηλωθεί. Γι' αυτό, οι γονείς που είχαν κάποια σχιζοφρενία πρέπει να προσέχουν πολύ τα παιδιά τους. Έχουν ίσως το σπέρμα της σχιζοφρενίας μέσα στο αίμα τους. Δεν χρειάζεται τότε παρά μία πολύ μικρή αφορμή γιά να εκδηλωθεί η ασθένεια.

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

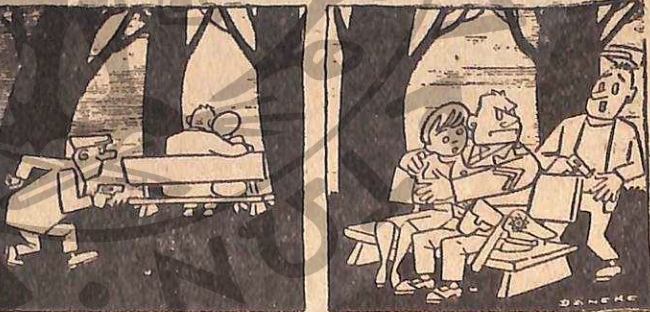
—Γιατί έκαναμε τόσα παιδιά, λέτε, αφού είμαστε ναυαγοί; Και πώς θα πέρανε η ώρα μας;...

—Ήμουν τυχερή που πηγαίνετε κι' εσείς προς την ίδια κατεύθυνσι!...

Χωρίς λόγια

Τα δυσάρεστα απρόοπτα του επαγγέλματος...

Ἑμπορικὴ εἰδοποίησις

Ένα κατάστημα γράφει στη βιτρίνα
του:

«Σὲ ὅποιον ἀγοράζει ἕνα ἀδιάβροχο ἀπὸ τὸ κατὰστημά μας, προσφέρουμε ὡς δῶρον μιὰ ὀμπρέλλα γιὰ νὰ μὴν βρέχεται».

— Καὶ γιὰ ποῖο λόγο ζητᾷς διαζύ-
γιο, κυρία μου; ρωτᾷ ὁ δικαστής.

— Γιατί ο άντρας μου τρώει σαν χω-
ριάτης... Σκεφθήτε, ότι κρατάει τὸ πη-
ροῦνι μὲ τὸ δεξιὸ χέρι!

—Κι' άφου είσαστε παντρεμένοι είκοσι χρόνια, τώρα μόλις τὸ πρόσεξες; —Μὰ δὲν εἶναι μιὰ ἑβδομάδα πού άγόρασας τὸν «Ὁδηγὸ καλῆς συμπεριφοράς».

— Καὶ πῶς φτάσατε σὲ ἡλικία ἑκατὸ
χρόνων:

— Δὲν μοῦ τὸ εἶπε ἀκόμη ὁ διαφημιστής μου, ποὺ βρίσκεται σὲ διαπραγματεύσεις μὲ δυὸ ἐταιρίες... Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ὅμως, ἄ ξέρω ἂν ἔφτασα στὰ ἑκατὸ χρόνια πίνοντας μπύρα ἢ πίνοντας γάλα.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου συνοικεσίων: "ΕΧΕΤΕ καμμιὰ ἰδιαίτερη προτίμησι, κυρία:

Ἡ πελάτισσα: Ναί, θὰ ἤθελα
ὁ μέλλων σύζυγός μου νὰ φορῇ πουκά-
μισα νούμερο 37... Μοῦχοινε μείνει κά-
μποσα ἀπὸ τὸν πρῶτό μου ἀντρα...

— Σοῦ εἶπα, Ἀννούλα, νὰ μὴν ἀνοί-
γῃς τόσο πολὺ τὸ στόμα σου, ὅταν γε-
λᾷς.

— Γιατί μαμά;
— Γιατί... φαίνονται τὰ δόντια σου.
— Μὰ τὰ δικά μου δὲν εἶναι ψεύτι-
κα, μαμά, ὅπως τὰ δικά σου!...

*
Ἡ μητέρα στὴ νεόνυμφη κόρη της:
—Καὶ κύτταξε, Ἐλενίτσα, νὰ γυρίσης
ἠσυχῶς στὸ σπίτι σου. Ὁ ἀντρας σου δὲν
ἐβαίνει σὰν καὶ μένα, ποὺ σ' ἄφηνα νὰ
ἐξουχῆσαι μὲ τὸν ἕνα καὶ μὲ τὸν ἄλλο.

★
Ἡ κυρία: Ἀδιάντροπη! Δέχεσαι
τὸ φίλο σου μέσα στὸ σπίτι μου!

Ἡ ὑπηρετρία: Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, δ' Ἀντρέας ἐρχόταν ἐδῶ προτού να μὲ πάρειτε στὸ σπίτι σας... Ἦταν φίλος τῆς παλαιᾶς σας ὑπηρετρίας κι ἐπειδὴ αὐτὴ, φεύγοντας, δὲν τοῦ ἔδωσα τὴν καινούργια τῆς διεύθυνσι, νόμισα πὼς ἦταν χρέος μου νὰ τὸν παρηγορήσω...

Ὁ διευθυντής: Ὁ ἀρχικὸς μι-
σθὸς σας θὰ εἶναι πεντακόσιες δραχ-
μές... Ἀργότερα, ὅμως, θὰ αὐξηθῇ...
Ὁ ὑποψήφιος ὑπάλληλος:
Εὐχαριστῶ, προτιμῶ τότε νὰ περάσω
ἀργότερα.

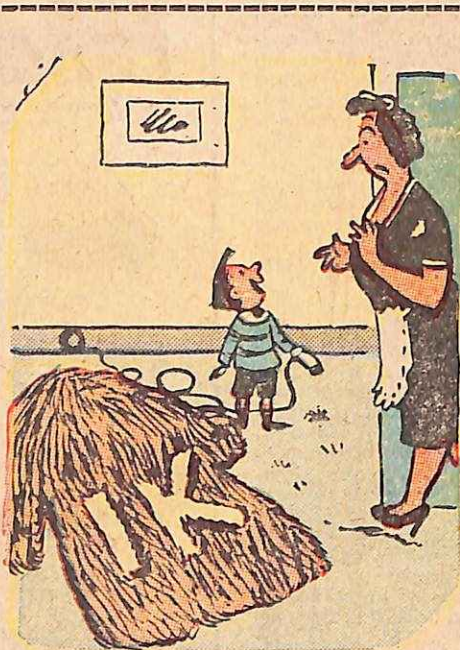
— Καὶ ἤρθετε νὰ ζητήσετε τὸ χέρι
τῆς κόρης μου; Ἡ ἀπάντησί μου θὰ ἐ-
ξαρτηθῇ ἀπὸ τὴν οἰκονομική σας κατα-

—²Ω, ὅσο γι' αὐτήν, βασιίζομαι ἀποκλειστικὰ σέ σᾶς.

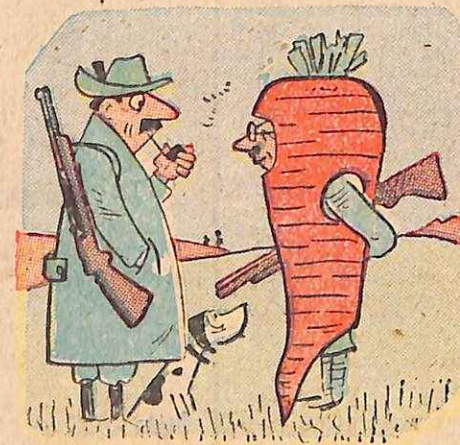
— Ἀπὸ τότε ποῦ ἔφαγε τὴν περιου-
σία του στὰ χαρτιά, οἱ μισοὶ φίλοι του
κάνουν πῶς δὲν τὸν γνωρίζουν.

— Φαίνεται πὺς οἱ ἄλλοι μισοὶ θεοὶ
τὸ μάθαινε ἀκόμη.

★
Ὁ μπεκρῆς: Περίεργο! Δὲν μπο-
ρῶ νὰ θυμηθῶ ἂν ἤπιαμε δυὸ ὁκάδες
στὰ ἕξη ἢ ἕξη ὁκάδες στὰ δύο!

— Τώρα δὲν θὰ φοβᾶσαι πιά μήπως χά-
σης τὴ γούνα σου, μαμά! Σοῦ ἔγραψα τὸ
μονόγραμμά σου, μὲ τὴν ξυριστικὴ μηχανή
τοῦ μπαμπά!...

— Είδικεύθηκα ἐφέτος στὸ κυνήγι
τοῦ λαγοῦ!...

— Καλῶς ἦρθες, ἀγαπημένη μου πεθε-
ρά, καὶ ἀντίο!

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Ἡ ὥραια Ἀρτεμις τοῦ Πλουταίου ἦταν 20 χρόνια μεγαλύτερη ἀπ' τὸν Ἑρρίκο Β' τῆς Γαλλίας, κ' ὁμως τὸν εἶχε καίμει σκλάβο τῆς. Για, πὰς β' διατηρήσει λοιπὸν τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴν εὐκρινεῖα τῆς, σηκωνάτανε καθεὶ πρωὶ τὰ ξημερώματα, πλενότανε με γαμμένο νερό κ' ἔκανε ἓνα μεγάλο περὶσσο το μὲ τ' ἄλλοιο. Το βράδυ, ἔπλενε τὸ πρόσωπό της μὲ γάλα. Καὶ ἄφινε ὅλη τὴ νύχτα πάνω του μιὰ μάσκα ἀπὸ κροκό αὐλοῦ.

Γιὰ νὰ μὴ ξαρώσουν τὰ βλέφαρα

Γιὰ νὰ μὴ ζαρῶσουν τὰ βλέφαρά σας, χρησιμοποιοῦτε κατὰ προτίμησιν λιπαρά καλ-
δυντικά γιὰ τὸ μακιγιαζ τῶν ματιῶν σας.
Μὴν ξεχνάτε δέ, πρὶν κοιμηθῆτε, κάθε βρά-
δυ, ν' ἀλείψετε τὰ βλέφαρά σας μὲ μιὰ
μαλακτικὴ κρέμα.

Τὸ «διπλοσάγωνο»

Γιὰ νὰ καταπολεμήτε τὸ «διπλοσάγω-
νο», χτυπάτε ζωντὰ τὸ κάτω μέρος τοῦ
πηγουνιῦ καὶ τὴν περιφέρειαν τοῦ προσώ-
που σας μὲ ἓνα τουλουπάνι, διπλωμένο πολ-
λὲς φορές καὶ βουτηγμένο σὲ μιὰ λοσιόν
τονωτική καὶ στυπτική. Τονώνονται ἔτσι οἱ
μῦς καὶ ζωνθεύει ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵμα-
τος.

Κάνετε επίσης την εξής τοπική άσκηση: Γέρνετε πίσω το κεφάλι, όσο περισσότερο μπορείτε, και στη στάσι αυτή ανοιγοκλείνετε το στόμα σας 10 φορές συνέχεια.

Πῶς θὰ καταπολεμήσετε τὴν
κόπῳσι.

Ἡ ἐπιβράδυνσι τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος φέρει ἕνα συναίσθημα κόπωσης. Για νὰ τὴν καταπολεμήσετε, ἐξυπνέτε νωρίς καὶ κάνετε γυμναστικὴ ἐπὶ 10 λεπτά τῆς ὥρας. Ὑποτέραι πᾶντε τοὐ μᾶντιο σας, σύντομο κ' ὄχι πολὺ ζεστό. Ἐνῶ βρίσκεστε μέσα στὸ νερό, τρίβετε ὁλόκληρο τὸ σῶμα σας μὲ μιὰ κατάλληλη βοῦρτσά. Ἄφου στεγνώνητε, δέ, τοὐ τρίβετε μὲ τὸ εἰδικὸ τρίχινο γάντι.

Δροσερά λουλούδια

“Ενα μέσο για να διατηρηθούν επί εξδο-
μάδες φρέσκα και δροσερά τα λουλούδια
που στολίζουν το σπίτι σας, είναι το εξής:
Ραντίστε ελαφρά το μπουκέτο με νερό.
Βάλτε το ύστερα σ' ένα βάζο γεμάτο σα-
πουνάδα. Κάθε πρωί το βγάζετε από κει,
το βουτάτε επί 2 λεπτά σ' καθαρό νερό.
Έπειτα το ραντίζετε με δροσερό νερό και
το ξαναβάζετε στη σαπουνάδα, την οποία
αλλάζετε κάθε 3 μέρες.

Μὴν ξεχνάτε ἐξ ἄλλου πῶς μιὰ ἀσπιρίνη ἢ ἓνα κομμάτι ζάχαρη μέσα στὸ νερὸ τοῦ βάζου συντελεῖ πολὺ στὴ διατήρησι τῶν λουλουδιῶν.

Χειμωνιάτικο στόλισμα τοῦ σπιτιοῦ

Νά μία μέθοδος γιά νά «σποριλιζάρετε» ἀνθρώπους κλωνάρια καί κλαδιά, γιά νά σπορίσετε μ' αὐτά το σπέρμας το χειμῶνα: Παιρνετε ἄμμο ποῦ εἶναι ζεστό, τὴν πλένετε καλά καί τὴν ἀφήνετε νά στεγνώσει τέλει. Ὁ μὲν ἄνθρωπος σ' ἓνα παλιὸ τέμπερι, μὲ τὰ λίγα κομμάτια κερι, ἀνακευθύνοντας διαρκῶς γιά νά λιώσῃ τὸ κερι καί νά ποτίσῃ καλά τὸν ἄμμο. Παιρνετε ὕστερα μία ἐξολίγη κάσση μὲ κινητὸ πάτο, πᾶνω ἀπ' τὸν ὁποῖο στρωμένωτε, ἓ μικρὸ ὕψος ἑνα μεταλλίνον δικτυωτὸ μὲ μεγάλαις τρύπαις. Βάζετε ἑνα στρώμα ἄμμου μέσα στὴν κάσση, τόσο ὥστε νά σκεπασθῇ τελείως τὸ δικτυωτὸ. Ἀπὸ πᾶνω τοποθετεῖτε τὰ λουλούδια ἢ τὰ κλαδιά καί τὰ σκεπάζετε μὲ λίγη ἄμμο. Βάζετε τὴν κάσση ἐπὶ 48 ὥρας σ' ἓνα φορβόν καλά ζεστό. Ὑστερα, ὅταν κρῶσῃ, ἀφαιρεῖτε τὸν κινητὸ πάτο. Ἡ ἄμμος τρέχει τότε ἀπ' τὰς τρύπαις τοῦ δικτυωτοῦ καί μένουσιν πᾶνω σ' αὐτὰ τὰ φυτὰ, σποριλιζέζ' πιά.

Κιτρινωποί λεκέδες στα γάντια

«Όταν τὰ γάντια μένουν μέσα στὸ ὑγρὰ ντυολάκι, σχηματίζονται συχνὰ πάνω τους κάτι κτηρινόμοι λεκέδες. Για νὰ τὰ προφυλάξεις, τὰ τυλίγεις μ' ἕνα εἰδικὸ ἀδιάβροχο χαρτί. Ἄν ὅμως ἔχουν ἤδη σχηματισθῇ οἱ λεκέδες τεντώνεις τὰ γάντια πάνω στὴ μιά κι λεκέδες τεντώνει τὰ μερικὲς βροδαὶς φόρια κι' ἀψίστε τὰ χαρτάνιό του κοῦτι, ὁ μέσος σ' ἔνα κλειστὸ χαρτόνιο μπουκαλάκι που ὑπάρχει ἕνα ξεβουλωμένο μπουκαλάκι μὲ ἀμμωνία. Οἱ ἀπὸ τῆς ἀμμωνίας ἐξαλειφόμενοι τοὺς λεκέδες».

Jon Kérou
Köher Müller

Η Τζέννιφερ σηκώθηκε γρήγορα και πήρε το ύφος, που ταίριαζε σε μια υποψήφια για σπουδαία θέσι...

— Ζητούσα τον κ. διευθυντή του περιοδικού...
— Εγώ είμαι... της απάντησε ο νέος.
Πήγε και κάθισε στο γραφείο του κι' έκανε νόημα στην Τζέννιφερ να καθίσει κι' εκείνη.
— Λοιπόν, είστε η δεσποινίς, που ζητά μια θέσι; Τί είδους θέσι ζητάτε;...
— Νά, σάς πώ... άρχισε μ' άχνη φωνή η Τζέννιφερ. Διάβαζα ταχτικά τη σελίδα της Φάννυ Φούλλερ. Μά από τότε που πέθανε, τη διακόψατε. Κάνατε άσχημα, κατά τη γνώμη μου, γιατί... τόσες αναγνώστριες... σήμερα έχουν ανάγκη από συμβουλές κι' οδηγίες... καταλαβαίνετε...
— Α, φώναξε εκείνος, μιά στιγμή!
Κι' άρχισε να εξετάζει προσεκτικά την Τζέννιφερ, από τα μαύρα της γοβάκια ως το χαριτωμένο της κατελλάκι. Με την ιδιότητα του μέλλοντος προϊσταμένου της, φάνηκε στην Τζέννιφερ πως είχε το δικαίωμα. Αυτό όμως δεν την εμπόδισε να κοκκινίση σαν παπαρούνα.
— Όστε, συνέχισε εκείνος, ζητάτε να γράψετε συμβουλές για αισθηματικά ζητήματα...
— Ναι, είπε η Τζέννιφερ. Άκριβώς αυτό ζητάω...
— Ο κ. Κόντον ξερόβηξε.
— Και έχετε την ιδέα πως δεν σάς λείπει ή πεύρα γι' αυτή τη λεπτή δουλειά;
— Μά, βέβαια! Δηλαδή... ακούστε. Σπούδασα ψυχολογία στο πανεπιστήμιο...
— Δεν έννοω τις θεωρητικές γνώσεις σας. Έπιτρέψτε μου να αμφιβάλλω αν έχετε την ικανότητα να μπαίνετε στο βάθος μιάς ανθρώπινης καρδιάς... Τί ξέρετε σεις από τα μυστήριά της; Τί μπορείτε να καταλάβετε, παραδείγματος χάριν, από τη δική μου;
— Από τη δική σας; Μά έσείς είστε άντρας...
— Κι' έσείς είστε ένα θαυμάσιο κορίτσι... τη διέκοψε εκείνος με τη θερμή φωνή του.
Στήριξε τις πλάτες του στη ράχη της πολυθρόνας του και ξανάρχισε να την επιθεωρή από την κορφή ως τα νύχια.
— Γιατί δεν έρχεστε κοντά μου να μου δώσετε μιά απόδειξη; είπε τέλος.
— Μιά απόδειξη; ψιθύρισε μισανόηγώντας το στόμα της η Τζέννιφερ. Τίνος;
— Της ικανότητάς σας να καταλαβαίνετε... χι... τις σχέσεις μεταξύ των δύο φύλων. "Αν κλείνατε τα μάτια σας και μ' αφήνατε να σάς φιλήσω...
Κύτταξε το ρολόι του χεριού του.
—... για δέκα δευτερόλεπτα, θα μπορούσα ίσως να πειστώ άν...

Για ένα ΦΙΛΑΚΙ

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο κ. Κόντον θα σάς δεχτή άμέσως, δεσποινίς, είπε η γραμματεύς. Δεύτερη πόρτα δεξιά, παρακαλώ...
Η Τζέννιφερ σηκώθηκε γρήγορα και πήρε το ύφος, που ταίριαζε σε μια υποψήφια για σπουδαία θέσι. Δεν της ήταν και πολύ εύκολο, βέβαια. Πρώτα - πρώτα τα νύχια της ήταν ταραγμένα, όπως συμβαίνει σε όλους σε τέτοιες περιστάσεις. "Υστερα, βρισκόταν στην ηλικία, που είναι ευαίσθητη στις διάφορες εποχές του έτους. Κι' ακριβώς ήταν τότε ανοίξει...
"Εξω ό Μάρς χείδε με τη χλιαρή του πνοή τις φυλλωσιές των δέντρων και στον αντίκτυπο κήπο τα λουλούδια μοσχολούσαν.
Διέσχισε το διάδρομο κι' έφτασε στην πόρτα, που της είχε υποδείξει η γραμματεύς. Κάτι σκυθρωπά γράμματα στο τζάμι της έφτιαχναν τη λέξη: «Διευθυνσις».
Αυτός ό κ. Κόντον θάταν, ίσως ένας τύπος διευθυντή καλόβολου, μ' άσημνία μαλλιά και πατρικό τόνο στη φωνή. Μπορούσε όμως μιά χαρά νάναι κι' ό άλλος εκείνος τύπος του στριμμένου γέρον, που σού παγώνει το αίμα. Πάντως, και στις δυο περιπτώσεις, θάταν άπωσήποτε κουφός στα γλυκά ψιθυρίσματα του Μάρ. Το σπουδαίο όμως θάταν, να τον πείση πως παρ' όλη τη φαινομενική άπειρία της, η Τζέννιφερ είχε όλα τα προσόντα για τη θέσι εκείνη...
— Έμπρός! ακούστηκε από μέσα μιά ανυπόμονη άντρική φωνή.
Η Τζέννιφερ μπήκε και σταμάτησε ένα βήμα μπροστά από το κατώφλι, ενώ ή πόρτα έκλεινε πίσω της άθόρυβα μόνη της.
Γεμάτη έκπληξη παρατηρούσε τον νεαρό εκείνο άντρα, που είχε γυρίσει από το παράθυρο για να την υποδεχτή. Ήταν ψηλός, με μαλλιά σαν από ώριμο στόχου, με δυο γαλάζια μάτια κι' όφι γλυκεία κι' άρρενωπή.
Κυττούσε την Τζέννιφερ μ' ένα σχεδόν αδιόρατο χαμόγελο.
— Καλημέρα σας, της είπε.
"Υστερα, κάνοντας μιά ακαθόριστη χειρονομία προς τ' ανοιχτό παράθυρο, πρόσθεσε:
— Τί θαυμάσιος καιρός!...
Η Τζέννιφερ έπαιξε τα βλέφαρά της. "Υστερα πήρε σοβαρό ύφος κι' είπε:

— Νά με φιλήσετε;
— Μά πως αλλιώς θέλετε να καταλάβω τί αξίζετε; "Α, το ξέχασα. Είμαι άνυπαντρος, αν αυτό σάς ενδιαφέρει.
— Δηλαδή έννοείτε, είπε η Τζέννιφερ, που ή καρδιά της χτυπούσε τώρα δυνατά, πως μ' αυτόν τον τρόπο θα μου δίνετε τη θέσι που ζητώ;...
— Έξαρτάται από το αποτέλεσμα της εξετάσεως...
Η Τζέννιφερ σηκώθηκε και στάθηκε άκίνητη μπροστά του. "Θάρος - της ψιθύριζε ανυπόμονα ό Μάρς στο ένα της αυτί. — Στο κάτω - κάτω της γραφής, είναι ώραιος άντρας. Και συ ζητάς μιά θέσι, δεν είν' έτσι; Τί είναι ένα φιλάκι, σ' αλήθεια; Κι' έπειτα, κορίτσι μου, είναι ανοίξει, ανοίξει...
— Όχι, είπε δυνατά η Τζέννιφερ.
— Ο κ. Κόντον κατσούφισε και πήρε ύφος σοβαρό:
— Δηλαδή, θέλετε να πτήε, ότι άρνεύστε; ρώτησε.
— Και βέβαια! άποκρίθηκε η Τζέννιφερ.
— Μπράβο! είπε εκείνος προς μεγάλη έκπληξή της. "Αν είχατε τη ναί, δεν θα παίρνατε παρ' ένα φιλάκι!...
Σηκώθηκε και την πλησίασε.
— Κατά τη γνώμη μου, συνέχισε, το κύριο προστέρημα του δημοσιογράφου είναι ή ανεξαρτησία. Δεν πρέπει να δίνει ανταλλάγματα, να δεσμεύεται για να πετύχ η αυτό που θέλει. Μου άποδείξατε, λοιπόν, ότι έχετε αυτό το προσόν. Φυσικά, θα περιμένετε λίγα χρόνια, ώσπου να σάς έμπιστευουμε τη σελίδα του «Ερωτικού γραμματικού ιδιού». Προς το παρόν θ' άρκεσθήτε σε κάτι εύκολότερο.
Η Τζέννιφερ τον κύτταξε με μάτια γεμάτα λάμψη και τα χέρια της έσφιγγαν νευρικά τόνα το άλλο.
— Δηλαδή... με προσλαμβάνετε; τραύλισε.
— Μά βέβαια, απάντησε εκείνος. Έχετε ένα άνεκτίμητο προσόν και σάς το είπα...
— "Θάρος, της ψιθύρισε ό Μάρς, τώρα μπορείς να του δώσεις το φιλάκι. Ένα μονάχα. Τί στοίχημα πως θα το δώσει;»
Κι' ή Τζέννιφερ έχασε το στοίχημα. Έπιασε με τα δυο χέρια της το κεφάλι του κ. Κόντον και του έδωσε ένα φιλάκι στο μέτωπο.
ΑΡΘΟΥΡ ΓΚΟΡΝΤΟΝ

ΟΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ

σπειρες σε δράσι

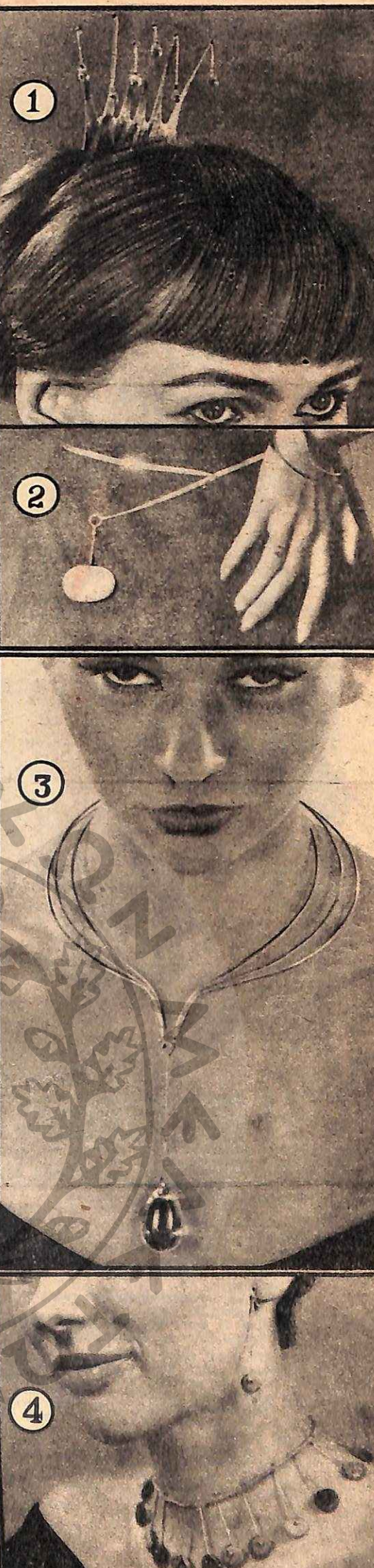
Πλαστά χαρτονομίσματα και ζωγραφικοί πίνακες

Ο ΠΩΣ γράφανε πρό ήμερών οι έφημερίδες, ένα κύμα πλαστών δολλαρίων έχει κατακλύσει την Εύρώπη. Πρόκειται για θαυμάσιες απομιμήσεις, που ξεγελάνε καθένα όχι ειδικό. Πού γίνεται ή έκτύπωσής τους; Αυτό θα το άνακαλύψη κατά πάσαν πιθανότητα ή «Έντερπόλ», ή Διεθνής Άστυνομία. Και θα προσθέση έτσι άλλη μιά έπιτυχία στο ένεργητικό της.
"Απ' το 1948 ως σήμερα, ή Έντερπόλ άνακάλυψε 46 εργαστήρια πλαστών χαρτονομισμάτων, έγκατεστημένα κυρίως στη Γαλλία, την Έταλία, τη Γερμανία και το Βέλγιο.
"Όστόσο, οι παραχαράκτες δεν έχουν σταματήσει τη δράσι τους. Οι έπιτηδείτεροι άπ' αυτούς περιορίζουν την «παραγωγή» τους σε χαρτονομίσματα μικρής αξίας και μεγάλης κυκλοφορίας, γιατί τα μεγαλύτερα εξετάζονται προσεκτικότερα άπ' αυτούς που τα παίρνουν, κι' έτσι υπάρχουν περισσότερες πιθανότητες ν' άνακαλυφθή ή πλαστότης τους.
"Όρισμένες σπειρές παραχαράκτων φροντίζουν να «επενδύσουν» το ταχύτερο τα πλαστά χαρτονομίσματά τους σε κοσμήματα, ρολόγια, αυτοκίνητα, γουναρικά...
"Άλλοι πάλι προτιμούν την άγορά νερκωτικών.
Μιά διεθνής σπείρα, που έχει έπεκτείνει τη δράσι της σ' όλη την Εύρώπη, την Άμερική και την Άυστραλία, έχει ειδικευθή στο «πλάσσιμο» των πλαστών χαρτονομισμάτων στα κοσμηματοπωλεία. "Ο τρόπος που ένεργει, είναι στερεότυπος: "Αφού διαλέξη ένα κατάστημα, παρουσιάζονται σ' αυτό δυο - τρία μέλη της και κάνουν μικρές μικροαγορές και πληρώνουν με γνήσια χρήματα.
"Ο κοσμηματοπώλης μένει ένθουσιασμένος μαζί τους. "Όταν λοιπόν ξαναπαρουσιάζονται σε δυο - τρεις μέρες, για ν' άγοράσουν τώρα διαμάντια, ρολόγια και δακτυλίδια, δεν υποψιάζεται καθόλου πως μπορεί νάναι πλαστά τα λεφτά που του δίνουν.
Τό άνακαλύπτει, βέβαια, σε λίγες μέρες... αλλά τότε είναι πιά πολύ άργά!
Μιά άλλη σπείρα μεταχειρίζεται για άργάν της κάποια άμορφη Γαλλίδα, πρώην μανέкен, που είχε καταντήσει τοξικομανής. Προμηθευόντας της όση ήρωίνη ήθελε, έξασφάλιζαν έτσι τη βοήθειά της. Την έστελναν λοιπόν στη Σταγκόλμη, στο "Όσλο, στη Βιέννη και σ' άλλες μεγαλουπόλεις, για ν' άγοράξη γουναρικά μεγάλης αξίας και να τα πληρώνη με πλαστά λεφτά. Με τη χάρι της και τον «άέρα» της κατάφερνε να γοητεύη καταστηματάρχες και υπαλλήλους, που τασακίζονταν για να την εξυπηρετήσουν, και τούς «πασάριζες» δίχως καμμία δυσκολία χαρτονομίσματα χωρίς αξία!
"Άλλ' οι σπειρές αυτές έχουν και άλλα πεδία δράσεως. Στο Μιλάνο και στη Βιέννη λειτουργούσαν πρό όλίγου καιρού έργαστήρια, με έπιδέξιους τεχνίτες, που έφτιαχναν φτηνά ρολόγια και τα «καμουφλάριζαν» ώστε να φαίνονται σαν έλβετικά μεγάλης αξίας.
Τους έδωσαν ακόμη και σφραγίδες γνησιότητας, για να τα περάσουν για χρυσά ή άσημνια.
Δεν παραλείπανε την παραμικρή λεπτομέρεια. Κι' έτσι, ένα σαρδ κόσμος, στις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες και στη Νέα "Υόρκη, άγόραζε άκριβα «έλβετικά» ρολόγια, που δούλευαν λίγο καιρό κι' ύστερα σταματούσαν, γιατί ήταν πρόστυχης κατασκευής.
Ποιός ξέρει πόσοι την έχουν πάθει κι' εδώ στην Έλλάδα!...
Σατανικότερο ήταν το κόλπο που χρησιμοποιούσε μιά άλλη διεθνής σπείρα, που διέθετε πλαστούς ζωγραφικούς πίνακες.

Ο άρχηγός της είδε μιά μέρα, σε κάποια πινακοθήκη της Ρώμης, ένα σπουδαίο της ζωγραφικής που άντέγραφε με προσοχή ένα άριστούργημα του Ρέμπραντ. Τόν πλησίασε τότε και τόν έπεισε πως θα μπορούσε να τόν βοηθήση, διαθέτοντας τις άντιγραφές του.
"Εκείνος ένθουσιάσθηκε και ρίχτηκε στη δουλειά με ακόμη περισσότερο ζήλο, άντιγράφοντας πιστά άκόμα και την ύπογραφή του μεγάλου ζωγράφου. Η σπείρα τόν πλήρωνε καλά για τόν κόπο του. "Υστερα έπαιρνε τα έργα του, τα υπέβαλλε σε μιά ειδική χημική κατεργασία για να φαίνονται παλιά, και περνούσε ένα λεπτό στρώμα χρώματος πάνω άπ' την άντιγραμμένη ύπογραφή του Ρέμπραντ.
"Όταν συγκέντρωνε μερικά, τα συσκεύασε μ' έπιμέλεια και τα έστειλε στην Άμερική.
Πριν φτάσουν όμως εκεί, ή άμερικανική τελωνειακή υπηρεσία έλαβε ένα άνώνυμο γράμμα που έλεγε:
«Πρόκειται να φθάση στις Ένωμένες Πολιτείες ένας άριθμός ζωγραφικών πινάκων, σταλμένων από την Έταλία στον κύριο Τάδε. Στη φορτωτική φέρονται ως άντίγραφα έργων του Ρέμπραντ, αλλά είναι στην πραγματικότητα γνήσιοι πίνακες αυτού του ζωγράφου, μεγάλης αξίας. Με το σκοπό να εξεπατήση και να γλυτώση τόν βαρύ τελωνειακό δεσμό, ό άποστολέας έχει σκεπάσει με χρώμα την ύπογραφή του Ρέμπραντ».
"Όταν λοιπόν σε μιά - δυο μέρες έφτασαν τα κιβώτια με τους πίνακες, οι τελωνειακοί τους εξέτασαν με σχολαστική προσοχή.
Δέ δυσκολεύθηκαν να ξετυρώσουν, κάτω άπ' το λίγο χρώμα που τη σκέπαζε, την ύπογραφή του μεγάλου Όλλανδού ζωγράφου.
Με τη βεβαιότητα λοιπόν πως έπρόκειτο για γνήσια άριστούργηματα, ύποχρέωσαν τόν παραλήπτη να πληρώση για όσους 15.000 δολάρια.
"Εκείνος γκρίνιασε λίγο, αλλά τα πλήρωσε.
Με το κόλπο όμως αυτό, οι πίνακες πήσαν ένα έπίσημο χρίσμα γνησιότητας! Κι' έτσι πωλήθηκαν όλοι σε άφελεις συλλέκτες για 80.000 δολάρια!

Οι δίδυμοι που πονάνε μαζί

"Ήταν γνωστό στους έπιστήμονες ότι οι δίδυμοι άδελφοί παρουσιάζουν συχνά τηλεπαθητικές όμοιότητες στις σκέψεις, στις άντιδράσεις και στη ζωή τους έν γένει. Τελευταίως λοιπόν, άνακαλύφθηκε ακόμη μιά χαρακτηριστική τέτοια περίπτωση, με δυο χαρακτήριστη τέτοια περίπτωση, με δυο άνδρες 3 χρονών, που ζούνε στο Σάσσεξ της Άγγλιας. Οι δυο αυτοί δίδυμοι νοιώθουν μαζί τόν πόνο. "Αν π.χ. τσιμπήση κανείς τόν ένα άπ' αυτούς, πονάει συγχρόνως κι' ό άλλος, όσο μακρινά κι' αν βρίσκονται! "Επίσης, γελάει και οι δυο, όταν γαργάληση κανείς τόν ένα. "Όταν κάνει κάποια άταξία ό ένας τους, ή μητέρα τους διατάζει να τόν δείρη, για να μην τιμωρήση έτσι και τόν άλλον, που δεν έφταιξε σε τίποτα!

— "Ας γίνη τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ! τῆς εἶπε ὁ Μαρέλνς.

Αληθινὲς Ἱστορίες

— Πιὸ πολὺ κι' ἀπὸ μένα; ρώτησε μὲ πίκρα ὁ πατέρας.
— Ἐσεῖς δὲν εἰσάστε ἀξίος γιὰ τὴν ἀγάπη μου καὶ γιὰ τὸν σεβασμὸ μου, ἀν βρίζετε καὶ προσβάλλετε χωρὶς ἀφορμὴ, χωρὶς λόγο, μιὰ κοπέλλα ποὺ δὲν ἔφταιξε σὲ τίποτα...
— Μὰ δὲν καταλαβαίνει, ἐπὶ τέλους, ξεροκέφαλε, πεισματάρη, ἀνόητε, ὅτι δὲν παίρνει ἕνας νέος λογικὸς τὴν κόρη τῆς μαντᾶμ Ζερμαίν;
— Ἡ κόρη τῆς μαντᾶμ Ζερμαίν μπορεῖ νὰναι πιὸ τίμια, πατέρα, ἀπὸ τὴν κόρη μιᾶς τίμιας γυναίκας!
Μὴ ὅλο ποὺ ἴτανε λογικὴ ἡ σκέψις τοῦ Στέφανου, δὲν κατάφερε ὅμως νὰ πείσῃ τὸν πατέρα του:
— Ἡ κόρη τῆς μαντᾶμ Ζερμαίν δὲν εἶναι δυνατό ποτὲ νὰ γίνη γυναίκα ἑνὸς τίμιου καὶ λογικοῦ νέου...
— Θα γίνη δική μου, πατέρα...
Ὁ γέρος ἔκανε μιὰ βῆμα πρὸς τὸν γιὸ του, σὰ νάθελε νὰ τὸν ἀρπάξῃ στὰ χέρια του, νὰ τὸν συντρίψῃ!
— Νὰ πιστέψω τότε ὅτι δὲν εἶσαι λογικὸς, οὔτε τίμιος;
— Πιστέψτε ὅτι θέλετε...
— Πολὺ καλά... Πήγαινε ἔξω!
Κατάχλωμος ὁ νέος γύρισε καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα του, χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ κυττάξῃ πίσω του... *

Κατάλαβε ὁ Μαρέλνς ὅτι δὲν τοῦμενε ἄλλη ἐλπίδα ἀπὸ τὸ νὰ πάη μόνος του καὶ νὰ βρῇ αὐτὴν τὴν ἔλεεινὴ, τὴν ντροπισμένη γυναίκα ποὺ φιλοδοξοῦσε αὐθαδέστατα νὰ γίνη πεθερὰ τοῦ γιου του.
Καὶ πῆγε νὰ τὴν βρῇ.
Τὸν δέχτηκε φορώντας μιὰ ρόμπα χτυπητὴ, μὲ τὸ ἓνα πόδι ἀπὸ πάνω σὲ ἄλλο, μὲ τὸ τοῖγτρο στὰ δάχτυλα...
— Κυρία... τῆς εἶπε ἐκεῖνος, συγκρατώντας μὲ δυσκολία τὸ θυμὸ του. Ἐρχομαι νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ ἐπιστρέψετε τὸ γιὸ μου!
— Ἐγώ; Σὰς πῆρα τὸ γιὸ σας; ἀπόρησε ἑλαφριά, παικνιδιάρικα ἡ μαντᾶμ Ζερμαίν.
— Ἀν ὄχι κατ' εὐθείαν ἐσεῖς, ἡ κόρη σας.
Ἡ γυναίκα τῖναξε τὴ στάχτη τοῦ τοῖγτρου της:
— Τὰ παιδιά ἀγαπιούνται... ψιθύρισε. Γιατί νὰ μὴν τοὺς δώσουμε τὴν εὐτυχία;
Ἦρθε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι τοῦ Μαρέλνς:
— Μπορεῖ ποτὲ ἕνας νέος τίμιος νὰ βρῇ τὴν εὐτυχία μὲ τὴν κόρη μιᾶς γυναίκας σὰν καὶ σὰς; φώναξε γεμάτος ἀγανάκτησι.
Ἡ γυναίκα ἔσδυσε τὸ τοῖγτρο της στὸ τασάκι καὶ σπῶθηκε:
— Μιὰς γυναίκας σὰν καὶ μένα... μουρμούρισε μὲ σκυμένο κεφάλι.
Ἦρθε, ξαφνικά, τὸ σῆκωσε καὶ κύτταξε τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν τοῖμυρὰ στὰ μύτια:
— Κάνετε ποτὲ τὸν κόπο, ἀγαπητὲ μου κύριε, τίμιε, εὐυπόληπτε, νὰ σκεφθῆτε ὅτι, καὶ μιὰ τέτοια γυναίκα ὅπως ἐγώ, σπρώχνεται ἀρχικὰ στὴν καταστροφή ἀπὸ κάποιον ἄντρα;
Τὴν κύτταξε παραξενεμένος ὁ Μαρέλνς.
Ἐκεῖνη πῆγε σὲ ἓνα ἐπιπλο, ἀνοίξε ἓνα συρτάρι, ἔβγαλε κάτι καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε. Τὸ («κάτι») αὐτὸ ἴτανε ἡ φωτογραφία ἑνὸς ἄντρα νέου, ὥραιου μὲ ρούχα τῆς παλιᾶς ἐποχῆς.
— Ἡ φωτογραφία μου! φώναξε ἐκπληκτος ὁ Μαρέλνς. Πῶς βρέθηκε στὰ χέρια σας;...
— Διαβάστε ἀπὸ πίσω καὶ θὰ τὸ δῆτε μόνος σας...
Γύρισε ἀπὸ πίσω τὴ φωτογραφία ἐκεῖνος, καὶ διάβασε: («Στὴν Μαιρούλλα μου μὲ παντοτεινὴ λατρεία, Πέτρος. Ἀθῆναι, Μάιος 1917»).

Ἡ φωτογραφία ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Μαρέλνς. Ἐσκυψε ἡ γυναίκα καὶ τὴ σῆκωσε γιὰ νὰ τὴν ξανακρύψῃ στὸ ἴδιο συρτάρι σὰν κάτι πολὺ τιμὸ...
— Εἰδότε, λοιπόν, ὅτι ἔχω δικαίωμα νὰ κρατῶ τὴν παλιὰ φωτογραφία σας, ἐγώ, μιὰ τέτοια γυναίκα, κύριε Μαρέλνς!
— Μαιρούλλα, ψιθύρισε ἐκεῖνος ἀναστατωμένος.
— Ναι, Πέτρο... τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκεῖνη μαλακά, λυπημένα. Τότε λεγόμενα Μαιρούλλα... Ὅταν μ' ἄφισες ὅμως, ὅταν ἀρχισα νὰ κατακυλᾶω, χρειάστηκε ν' ἀλλάξω ὄνομα. Ξαναβαφτίστηκα Ζερμαίν, κι' ἔτσι κύλησα ὡς βαθεῖα, στὸ βουρκο... Κάποιος περαστικὸς φίλος μου χάρισε τὴν Ἑλένη... Τῆς δόθηκε μὲ λατρεία, μὲ ἀπόγνωσι! Καὶ περάσανε τὰ χρόνια. Ἀφού ἔπαθα νὰ συγκεντρώω πιά ἡ ἴδια τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀνδρῶν, ἔγινα, μοιραῖα, ὁ ἐρωτικὸς τοὺς προμηθευτής... Τότε μοῦ κολλᾶσανε καὶ τὸ «μαντᾶμ»...
Ἡ κόρη μου ὅμως, Πέτρο, συνέχισε ἡ γυναίκα, δὲν ἔχει τίποτα κοινὸ μαζί μου. Κρατήθηκε μακριὰ ἀπὸ μένα, κλεισμένη πάντα ἐσωτερικὰ στὸ σχολεῖο, καὶ τώρα ποὺ βγήκε, ἄφισα τὸ οἰκτρὸ ἐπ' ἀγγελμά μου γιὰ χαπῆρι της, γιὰ νὰ γίνω ἀξία της... Τὴν κόρη μου αὐτὴ πρέπει νὰ τὴ δώσῃς στὸ γιὸ σου, Πέτρο... Κι' ἂς εἶναι ἡ κόρη τῆς μαντᾶμ Ζερμαίν... Γιατί, αὐτὴ ἡ ντροπισμένη μαντᾶμ Ζερμαίν εἶναι ἡ Μαιρούλλα ἡ δική σου, ποὺ τὴν ἔσπρωξες χωρὶς οἶκτο στὸ γκρεμινὸ ἐδῶ καὶ σαράντα χρόνια! Τῆς τὴ χρωστᾶς αὐτὴ τὴν ἐπανόρθωσι, Πέτρο, τῆς Μαιρούλλας σου...
Μὲ χαμνημένο κεφάλι, ὁ Πέτρος Μαρέλνς ἔμεινε σιωπηλὸς γιὰ ἀρκετὴ ὥρα...
Ἦρθε πῆγε κοντὰ της καὶ τὰ χεῖλιά του κουνήθηκαν:
— Ἀς γίνη τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ! εἶπε...
Στὸν γάμο τοῦ Στέφανου καὶ τῆς Ἑλένης, ποὺ γίνε σ' ἓνα ἐρημοκλοσάκι, δὲν ἴταν ἄλλοι καλεσμένοι ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ τὴ μάνα της. Καὶ οἱ δύο γέροι, ποὺ δὲν τοὺς εἶχε ἐνώσει, ἐδῶ καὶ σαράντα χρόνια, ὁ γὰρ μὸς μὲ τὰ λουλουδιὰ δροσμά του, παρακολουθοῦσαν μὲ δακρυαμένα μάτια τὰ δύο παιδιά τοὺς νὰ ἐνώνωνται γιὰ πάντα, γιὰ νὰ γνωρίσουν, αὐτὰ τοὺλάχιστον, τὴν εὐτυχία ποὺ εἶχανε στερηθῇ οἱ γονεῖς τοὺς.
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Η ΤΑΝΕ φοβερὴ, ὅσο κι' ἀπόλυτα δικαιολογημένη, ἡ ἀνασπάτωσι τοῦ Πέτρου Μαρέλνς... Γύριζε ἐκεῖνο τὸ πρωὶ σὰν λιοντάρι στὸ κλουβὶ μέσα στὸ πολυτελέστατο γραφεῖο του, μὲ τὸ κεφάλι πλημμυρισμένο ἀπελπισμένες σκέψεις, μὲ τὴν καρδιά του γεμάτη ἀγανάκτησι... Κι' ἔτσι, ὅταν χτύπησε ἡ πόρτα τοῦ γραφείου του, ἔτρεξε ὁ ἴδιος νὰ ἀνοίξῃ! Μπήκε ὁ μοναχογιὸς του, ὁ Στέφανος. Ὁ Μαρέλνς ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα.
— Ἀκου, Στέφανε... τοῦ εἶπε αὐστηρά, χωρὶς περιττοὺς προλόγους. Αὐτὸ ποὺ λογαριάζεις δὲν γίνεται, δὲν μπορεῖ, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ!
— Ποιό, πατέρα; ρώτησε ὁ γιὸς ἡσυχᾶ, χλωμιάζοντας ὅμως ἐλαφρὰ.
— Τὸ νὰ πάρῃς γυναίκα σου τὴν κόρη μιᾶς τέτοιας γυναίκας!
Ὁ νέος κλῶμιασε ἀκόμα πιὸ πολὺ, δὲν ἔχασε ὅμως τὴν ψυχραιμία του:
— Καὶ τί ἔφταιξε, σὰς ρωτῶ, πατέρα, ἡ Ἑλένη γιὰ τὴν ὁποιαδήποτε συμπεριφορὰ τῆς μπτέρας της;
— Ἡ κόρη μιᾶς τέτοιας γυναίκας δὲν εἶναι δυνατό νὰναι κι' αὐτὴ καλὴ! ἀποκρίθηκε βραχνὰ ὁ Μαρέλνς. Τώρα, οἱ γροθιὲς τοῦ νέου σφικτίκανε σπασμωδικὰ, τὰ μάτια του πετάζανε θυμωμένες φωτιές:
— Πατέρα! φώναξε. Σὰς ἀπαγορεύω!
Πιὸ δυνατὲς ἴταν οἱ φωτιές ποὺ πετάζανε τὰ μάτια τοῦ γέρου:
— Καὶ νομίζεις ὅτι εἶσαι σὲ θέσι ἐσύ, παλιόπαιδο, νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς ἢ νὰ μοῦ ἀπαγορεύῃς κάτι;
— Εἶμαι σὲ θέσι νὰ ὑπερασπιστῶ ἐκείνην ποὺ ἀγαπᾶω καὶ ποὺ σέβομαι πιὸ πολὺ ἀπὸ καθετὶ στὸν κόσμῳ!

Ἡ κόρη τῆς μαντᾶμ ΖΕΡΜΑΙΝ

— Κύττα, μπαμπά, περνοῦν τὰ φλογερόλα!...

28' Οκτωβρίου

Η Ζούγκλα του Πολιτισμού εξύπνησε σ'άν σήμερα
και είπε πώς για τους «Μικρούς», ή Λευτεριά είναι!...
(χίμαιρα!...
Με της «σειρήνας» τη φωνή, ούρλιαξε την αύγη
καί με τ' αεροπλάνα της,
κάποιας Φυλής 'Αθανάτης
έσκέπασε τον ούρανό
τὸ φωτεινό, τὸ γαλανό
και πρόσταξε, στὸν τόπο μας ὁ 'Ηλιος νὰ μὴ βγῇ...
*

Ἡ Ζούγκλα τοῦ «Πολιτισμοῦ» μὰς φώναζε σ'άν Σήμερα:
—Οἱ Λευτεριεῖς κι' οἱ Λεβεντιεῖς, εἰν' ὄνειρα ἐφήμερα!...
»Δὲν πᾶνε πιά με ἀραμπιά, με ἄλογο καὶ τρόικα.
»'Αλλοῶς χτυπάει τοῦ Φασισμοῦ ἡ ράτσα ἡ «ἐρόϊκα».
»Τώρα χτυπάει ἀπὸ ψηλά, ρίχνει φωτιά - κονσέρβα
»κι' ἔχει φωτιές!... πολλὲς φωτιές... ἀτέλειωτη ρεζέρβα!
*

Πῆγαν στὴ Σαλονίκη μας, πρωί, πολὺ πρωί
καὶ τῆς ζωῆς τῆς ἡρεμῆς, κόψανε τὴν πνοή.
Καὶ χτύπησαν τὶς ἐκκλησιές, χτύπησαν τὸ Χριστό
καὶ τὸ μωρὸ ποὺ βύζαινε στῆς μάννας τὸ μαστό...

Σωστὰ θεριά, χτυπάγανε, ἀνάληγτα κι' ἀνήμερα
καὶ ρίζανε σ'άν σήμερα
τὸ σιδερένιο, τὸ καφτό, τῆς μπόμπας πρωτοβρόχι.
Ἡ Ζούγκλα τοῦ «Πολιτισμοῦ» ἀρπαξε τὴν ἀπόχη
κι' ἕνας λαὸς με μιά φωνή, ξερὰ τῆς εἶπε: ΟΧΙ.
Ὁ κρότος, τότε ἀκούστηκε τῆς πρώτης μπαταρίας!
Δούλος θὰ εἰν' ὁ 'Ελληνας μόνο τῆς Λευτεριάς!
*

Οἱ σημερινοὶ μας ἥρωες, περάσαν τοὺς προγόνους!
Παλληκαρίσια χτύπησαν, αὐτοὶ τοὺς δολοφόνους.
Μὲ δίχως «μέσα σύγχρονα», μὰ με ψυχὴ ἀτσάλι,
καὶ φάνηκαν πολὺ μικροί, μπροστά τους οἱ «Μεγάλοι».
Ἦταν τὰ κατορθώματα, θαμπωτικά κι' ἀνείπωτα.
Δίχως νερό, δίχως ψωμί, δίχως φανέλλα—τίποτα!—
καὶ με τὸ χιόνι πάπλωμα καὶ με μισὴ ἀρβύλλα
με λίγες σφαίρες, με σπαθιά, με πέτρες καὶ με ξύλα
ὑπερασπίστηκαν σκληρὰ τὴ Γῆ τὴν 'Ιερή
καὶ φώναξαν:

— Τώρα, λοιπόν, ἄς μπῇ... ὅποιος μπορεῖ!
Κάνανε με τὰ στήθεια τους ἀπέραντο τὸ Τεῖχος!
(Τὸ 'Επος τὸ ἀσύλληπτο, πῶς νὰ τὸ πῇ ἕνας στίχος;)
'Αψήφησαν τὸ θάνατο, ἀψήφησαν τὴ φρίκη
καὶ κάθε μέρα ἀκούγαμε:

— Νίκη! Ναί, κι' ἄλλη νίκη!
Καὶ φώναζε κι' ἡ Κρήτη μας καὶ φώναζ' ὁ Μωριάς:
— Δούλος θὰ εἰν' ὁ 'Ελληνας μόνο τῆς Λευτεριάς!
Ρίγη χαρὰς καὶ δάκρυα, χτυπάγαν οἱ καμπάνες
καὶ πολεμοῦσαν στὰ βουνά, οἱ ἀδερφές κι' οἱ μάννες!
Μάννα καμμιὰ δὲ βρέθηκε, ἦρα γυιὸ νὰ κλάψῃ
κι' οὔτε καὶ πέννα θὰ βρεθῇ, τὸ μεγαλεῖο νὰ γράψῃ.
Πολέμαγαν καὶ τρέφονταν με λαχανίδα ὦμῃ
ποὺ ἦταν τόσο γευστικιά,
ἦταν γλυκειά, πολὺ γλυκειά

μπρὸς στῆς Σκλαβιάς τὸ πάλλευκο, φαρμακερὸ ψωμί!

*
Ἡ Παναγία τοὺς ἔδινε ἀτσάλινο τὸ θάρρος
καὶ με τῇ θεῖα τῆς μορφῇ, τὸν πόνο εἶχε γλυκάνει,
με σεβασμὸ κι' εὐλάβεια τοὺς ἐπαίρνε κι' ὁ Χάρος,
γιατὶ νεκροὺς ἀθάνατους κι' αὐτὸς τί νὰ τοὺς κἀνῃ.
Δόξα στὴ Δόξα! Προχωροῦν! Χάμω τὸ αἷμα λίμνη...
Ψυχομαχᾶν, κι' ἀκούγονται γιὰ τὴν Πατρίδα ὕμνοι...
Τὸ «Τῇ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ», τοῦ Σολωμοῦ οἱ στίχοι.
Μάχεσαι γιὰ τὴ Λευτεριά
γιὰ τὰ νησιά, γιὰ τὰ χωριά
τί ρόλο παίξει ἂν μιά στιγμὴ τὸ βόλι θὰ σοῦ τύχῃ;...
*

Σκληρὸς 'Αγώνας! Τὼν Γραικῶν, πάντα ἡ Μοῖρα τῶχει...
'Ἦρθανε κι' ἄλλοι, «Κολοσσοί!» καὶ μ' ἄρματα βαρεῖα.
«Παράδοσι», μὰς ζήτησαν. Κι' εἴπαμε πάλι «ΟΧΙ».
—Τυράννους δὲ διαλέγουμε! Θέλουμε Λευτεριά!...
*

Μὲ σίδερο καὶ με φωτιά, μὰς ρίχτηκαν μυριάδες
εἶχαν στρατὸ πού σ' ἀριθμῶ, ἔκανε πέντ' 'Ελλάδες,
καί... «νίκησαν» ἀπάνθρωπα—ντροπή!—μιά φούχτ' ἀνθρώ-
(τους

καὶ πάτησαν οἱ βέβηλοι τοὺς 'Ιερούς μας τόπους.
Μπήκανε καὶ μὰς σκλάβωσαν
καὶ τὴν καρδιά μὰς λάβωσαν
— φοριτὴ πληγὴ ἀνεπούλωτη —
μὰ ἡ Ψυχὴ ἀδούλωτη!...
Γιατὶ σὲ λίγο, νὰ τὸ Φῶς!
'Αρχισε πόλεμος κρυφός.
Στὸν οὐρανὸ μας τὸ γλυκὸ
τὸ συννεφάκι τὸ λευκὸ
τῇ Γαλανόλευκῇ ἀπαλὰ πάνω στὸ «μπλέ» τοῦ ὕφανε!
Στάσου γερά!
Χτύπα σκληρὰ!
Γεῖά σου Λαὲ Περὶφανε!...
*

Χτυπιόταν ὁ κατακτητὴς, χτυπιότανε ἀλύπητα,
καὶ τὰ κορμιὰ τῶν προδοτῶν, δὲν ἔμεναν ἀτρύπητα
(ἡ Λήθη τοὺς τυλίγει
— ἦταν τόσο λίγοι).
Χτυπιόταν ὁ Κατακτητὴς σὲ πόλεις καὶ χωριά
καὶ μιά φωνὴ ἀκουγότανε, παντοῦ, πνιχτὴ, βαρεῖα:
— Δούλος θὰ εἰν' ὁ 'Ελληνας μόνο στὴ Λευτεριά!
*

Κι' ἦρθε τῆς Νίκης ἡ στιγμὴ!
— Γίνανε «ζήτω» οἱ λυγμοί!
Εὐλογημένη ὥρα!...
'Ἦρθ' ἡ στιγμὴ ν' ἀκούσουμε τραγούδια νικηφόρα!
*

Μὰ ἴσως δὲν θ' ἀκούγαμε—θάταν κι' αὐτὰ στὴν κώχη —
οὔτε τραγούδι εὐθυμο, οὔτε τὸν ἀμανέ,
ἂν κείνο τὸ ἀξέχαστο, ἱστορικὸ μας ΟΧΙ
ἦταν ἕνα μικρόψυχο, τρεμουλιασμένο ΝΑΙ!...
(28' Οκτωβρίου 1956)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Ματωμένοι

ΘΡΟΝΟΙ

Η ΠΕΔΙΑΔΑ άπλωνταν δλόγυρα τριγυρισμένη από βουνά. Έδώ κι' εκεί, κάποιος φοίνικας έγερνε σέ λόφους από άμμο. Έλασα και δρύς σημαδεύσε τις πλαγιές των βουνών. Οι Μήδοι βάδιζαν αδιάκοπα. Μιά μεγάλη άτελείωτη ούρα από ροπαλοφόρους και πεζούς, μ' έλαφρές πανοπλίες και μικρές άσπιδες. Μπροστά, πάνω σέ κατάμαυρο άτι, πήγαινε δ' Αστύαγης, δ γιός του Κυαζάρη, βασιλέας της Μήδίας. Δέν είχε κλείσει ακόμη τά ειςκόι του χρόνια. Κι' ώστόσο δ πατέρας του, τού είχε αναθέσει νά έκστρατεύη εναντίον της Νινευί, της πρωτεύουσας της 'Ασσυρίας. Ήταν ή δεύτερη φορά μέσα σέ πέντε χρόνια, πού έπιχειρούσαν νά την καταλάβουν. Την πρώτη απέτυχε δ Κυαζάρης. Τώρα όμως έλπιζε στό γιό του. Ήταν νέος, δυνατός, έξυπνος. Ίσως αυτός κατάρθωνε νά έκπορθήση τη φημισμένη εκείνη πολιτεία, μέ τ' άμύθητα πλούτη της, τούς χρυσούς ναούς της και τίς πεντάμορφες γυναίκες της...

Ή πορεία ήταν επίμονη και κουραστική. Μά κανείς δέν παραπονιόταν. Γιατί όλοι τούς ήξεραν πώς θά έφταναν άφθονο χρυσάφι. Ή 'Ασσυρία ήταν ή πιό πλούσια χώρα. Μονάχα ή Νινευί είχε ένα εκατομμύριο κατοίκους. Και μ' όλο τού δ' Ασσούρ, δ βασιλέας της, ήταν σκληρός και άπάνθρωπος, είχε καταρθώσει νά επιβάλει τις θέλεις του στό λαό. Τόν έτρεμαν και τόν φοβόντουσαν. Τόξερε αυτό δ' Αστύαγης και στήριζε τις έλπίδες του στη βοήθεια τούς. Δέν πήγαινε σάν κατακτητής, αλλά σάν έλευθερωτή τους. Πολύ προτού ακόμη ξεκινήσουν από τη Μήδια, είχε στείλει κατασκοπούς του, γιά ν' αναγγείλουν τόν πληθυσμό ποιός ήταν δ σκοπός της έκστρατείας τούς...

Ή πορεία τούς έξακολουθούσε. Βαδίζανε τώρα σ' ένα στενό πέρασμα, πού σχηματίζαν δυο πανύψηλα βουνά. Σαφινικά μά άηδιστική μυρωδιά άπλώθηκε δλόγυρα κι' οι στρατιώτες είδαν ένα κεφάλι θηρίου, πού όρθωνόταν πίσω από έναν κατάξερο θάμνο άγκαθιών. Μερικοί έτρεξαν πρός τά εκεί, μέ τά κοντάρια έτοιμα και τις άσπιδες τούς μπροστά γιά προφύλαξη. Ήταν ένα λιοντάρι δειμένο σέ σταυρό από τά τέσσερα πόδια του, σάν κακούργος! Τό κεφάλι του έπεφτε πάνω στό πλατύ του στήθος. Έκατό βήματα πιό κάτω είδαν άλλα τρία κι' άεαφνα, φάνηκε μία μακριά σειρά σταυρών μέ λιοντάρια. Πολλά είχαν ψοφήσει από μέρες και άσπизαν. Και πάνω άπ' τά κεφάλια τούς πετούσαν κοπάδια δλόκληρα κορακίων.

Οι Μήδοι στάθηκαν φοβισμένοι. Τό τρομαχτικό αυτό θέαμα τούς γέμισε δέος. Λαός πού δάμαζε και σταύρωνε λιοντάρια γιά διασκέδαση, πώς ήταν δυνατόν νά κατανικήση; Καλύτερα νά γυρίζαν πίσω, όσο ήταν ακόμη καιρός. Ούτε τό χρυσάφι, ούτε οι γυναίκες τούς ενδιαφέρονταν πιά. Νά φύγουν! Αυτός ήταν δ μόνος τρόπος γιά νά σωθούν. Μά δ' Αστύαγης, πού είχε νοιώσει τη λιποψυχία τούς, προχώρησε άργά κι' ήρεμα ανάμεσά τούς. Οι όπλιτες τόν κυττούσαν σιωπηλοί και κατασφαισμένοι.

— Έσείς, λοιπόν, οι φημισμένοι στρατιώτες, τρομάξατε από λίγα φώφια θηρία; τούς φώναζε. Έπρεπε ώστόσο νά ξέρετε πώς αυτή ήταν ή τελευταία έλπίδα τού Ασσούρ. Με τά λιοντάρια του, πού έβαλε σκλάβους νά τά σταιρβάζουν, ήθελε νά μάς δείξη πώς δέν μάς φοβάται. Από μέσα του όμως τρέμει, γιατί ξέρει πώς δ λαός δέν πρόκειται νά πολεμήση στό πλευρό του. Νά ή απόδειξη...

Κι' έδειξε μέ τό δάχτυλο τρεις άνθρώπους πού στέκονταν παράμερα και πού μόλις είχαν φτάσει από τη Νινευί. Ήταν οι κατασκοποί του πού είχαν προηγήθι. Τού είχαν φέρει εύχάριστα μηνύματα. Ο Ασσούρ πού είχε κλειστή στό παλάτι και δέν τολμούσε νά έξεμύση. Τά πλήθη δέν τόν ύπάκουαν πιά και δέν ήθελαν νά πολεμήσουν. Είχαν πετάξει τά όπλα τούς και τούς περίμεναν. Οι πύλες της πολιτείας θ' άνοιγαν μόνης τούς, χωρίς ν' αναγκαστούν νά σκαρφαλώσουν στό τείχη. Ούτε μία σταγόνα αίμα δέν θά χυνόταν.

— Παίρνω όρκο στους θεούς, πώς όλα θά γίνουν όπως τά λέω! εαναφώναζε δ' Αστύαγης, μέ τό ένα χέρι στό στήθος. Ωστόσο δέν έπιμένω. Όποιος θέλει, ας μ' ακολουθήση...

Ζητωκραυγές σκέπασαν τά τελευταία του λόγια. Οι όπλιτες άρπαξαν τώρα μέ περισσότερη θέρμη τά όπλα τούς. Κι' ύστερα από λίγο, ή πορεία ξανάρχισε. Τέλος, αφού άκολουθήσαν πολλές άρες τούς πρόποτες ένός βουνού, έστρεψαν άπότομα δεξιά. Τότε φάνηκε μία άπέραντη γραμμή από τείχη, θεμελιωμένα πάνω σέ κατάμαυρους βράχους. Κι' άεαφνα, δλόκληρη ή πόλι φάνηκε, παραμυθένια, σάν νάταν όλη από χρυσάφι και αμάλλτο. Πέπλοι γαλάζιοι, κίτρινοι και άσπροι σείόντανε στό τείχη. Ήταν οι γυναίκες της Νινευί, πού έτρεχαν νά ύποδεχτούν τούς Μήδους. Στάκονταν στη σειρά, σ' ή μάκρος των επάλξεων, κρούοντας ντέφια, παίζοντας λύρες, χτυπώντας κρόταλα.

Οι τεράστιες πύλες τού φρουρίου άνοιξαν. Ο Αστύαγης, πάνω στό κατάμαυρο άτι του, πέρασε μέσα ακολουθούμενος από τούς στρατηγούς του. Ο λαός έτρεξε πίσω τούς φωνάζοντας τ' όνομα τού Ασσούρ και ζητώντας έκδίκηση. Μά τό παλάτι τού βασιλέα ήταν άπόρρητο κι' έπρεπε νά πολεμήσουν σκληρά γιά νά τό καταλάβουν. Μιά βδομάδα κράτησε ή πολιορκία. Και πάνω πού άρχισαν ν' άπελπίζονται, έστειλε μήνυμα δ' Ασσούρ στόν Αστύαγη πώς θά παραδίδόταν, άν έπαιρνε όρκο πώς δέν θά τόν πείραζε, πώς θά τόν άφηνε νά φύγη μέ τις γυναίκες του και τούς θησαυρούς του.

Τό βασιλόπουλο ώρκίστηκε νά κρατήση τις συμφωνίες και οι πόρτες τού παλατιού άνοιξαν. Πράγμα παράξενο. Ο Ασσούρ δέν φαινόταν ούτε τρομοκρατημένος, ούτε έδειχνε καμμία ταπεινώς άπέναντί του. Αντίθετα, ή ύποδοχη πού έκανε σ' όλους ήταν άντάξια ένός βασιλέα.

— Χαίρομαι πού ήρθατε στη χώρα μου, έστω και σάν έχθροί! τούς είπε. Ο λαός μου μέ πρόβωσε, αλλά δέν παραπονούμαι. Αυτή είναι ή μοίρα όσων κυβερνούν. Σήμερα νικητές, αύριο νικημένοι.

Ύστερα πρόσταξε νά στραφή συμπόσιο γιά τούς όπλιτες. Ο Αστύαγης άρνήθηκε στήν αρχή. Μά δ' Ασσούρ είπε, πώς αυτή ήταν ή τελευταία επιθυμία ένός βασιλέα, πού άφηνε γιά πάντα τόν τόπο του. Τι βασιλόπουλο δέν μπόρεσε νά έπιμένη περισσότερο. Και τό φαγοπότι σούς κήπους και στις αθούρες τού παλατιού, άρχισε άγριο. Έβλεπε κανείς άνάμεσα στό δέντρο νά τρέχουν οι σκλάβοι της κουζίνας, ασστισμένοι και μισόγυμνοι. Μέσα σέ μία στιγμή, τά τραπέζια γέμισαν κρέατα, σάν νά ήταν όλα προετοιμασμένα από πολύ πιό μπροστά. Οι κρατή-

ρες και οι άμφορείς, μέ τά σπάνια κρασιά, άδειάζαν σ' άνοιχτά στόματα τών διψασμένων Μήδων. Κι' όσο δυάμωνα τό μεθύσι, τόσο οι όπλιτες φώναζαν νάρδουν οι γυναίκες νά χορεύουν...

Ο Ασσούρ χτύπησε τά χέρια. Ή μία μετά την άλλη φάνηκαν τότε δώδεκα χορεύτριες, σκλάβες από την Κόρινθο. Οι δυο πρώτες παίζανε αούλό, ή τελευταία τό τύμπανο, ενώ οι ύπόλοιπες χτυπούσαν τις κροτάδες. Και οι δώδεκα νέες ξεχύθηκαν σ' ένα ρυθμό άπαλό. Ο χορός τούς ήταν νωθρός, ήδονικός, λές κι' όλες τούς οι κινήσεις ήταν ρυθμισμένες προκαταβολικά. Πηγαίνονταν μέσα σ' ένα μικρό χώρο. Ανακατεύονταν σάν τά κύματα. Ένωθήκανε ύστερα σέ ζευγάρια και χωρίς νά σταματήσουν, έλυσαν τις ζώνες τούς...

Οι Μήδοι ήταν άκράτητοι πιά. Σάν σίφουνες ώρμησαν πάνω τούς, τις άρπαξαν στό χέρι, τις άνασήκωσαν και τις πήραν μαζί τούς, κραυγάζοντας ακατάληπτα λόγια. Σαφινικά όμως, τά πάντα ήσύχασαν. Μιά σσηή άπλώθηκε δλόγυρα, όπως πριν από ένα σεισμό ή μία καταστροφή. Τό παλάτι μονομιάς φωτίστηκε, ή μεσαία πόρτα άνοιξε και μία γυναίκα φάνηκε στό κατώφλι της.

Πίσω της, από κάθε μεριά, στέκόντουσαν δυο μακρείες σειρές άνθρώπων ώρών, ντυμένοι σ' άσπρα. Ήταν οι λέρεις εύνοχοι τού ναού της Τανίτ. Ή γυναίκα έκανε μερικά βήματα κι' ή όμορφιά της έλαμψε άπράμαλλη. Πλεξούδες από μαργαριτάρια, κατέβαιναν ως τούς γυμνούς της ώμους. Ένα σύμπλεγμα από φωτεινά πετράδια, στραφοκοπούσαν στό στήθος της. Κι' δ χιτώνας της, άστεροκέντητος, αέριονταν στό έδαφος.

Τήν είδε δ' Αστύαγης και ξαφνιάστηκε. Ο Ασσούρ γύρισε και τόν κούταξε. Ένα χαμόγελο σαρκαστικό πλανιόταν τώρα στό χέλι του.

— Δέν κάνεις λάθος, τού είπε μέ τη μακρόσυρτη φωνή του, σάν νά διαισθάνθηκε τις σκέψεις του. Είμαι ή Νεφέρ, ή έγγονη τού Αδράκη της Χαλδαίας. Ήξερα πόσο την άγαπάς κι' έστειλα νά τη φέρουν έδώ γιά λογαριασμό σου. Μά πιστέψέ με, Αστύαγι! Ή νέα αυτή μου άρέσει τόσο πολύ, ώστε άποφάσισα νά την κρατήσω γιά τόν εαυτό μου!...

— Γυιέ μου, τού είπε δ Κυαζάρης, ή μητέρα σου και ή αδελφή σου βρίσκονται στό χέρι τού Ασσούρ:

σιγένος νά μήν τη χάση, τη ζήτησε από τούς δικούς της. — Τό γένος μου είναι παλαιό όσο και τό δικό σας, τούς είπε. Άν μου δώσετε τη θυγατέρα σας, θά την κάνω βασίλισσα στη χώρα μου.

Δέχτηκαν εκείνοι μέ χαρά την πρόταση του, μά ή Νεφέρ δέν μπόρσε νά φύγη άμέσως από τη Χαλδαία. Συμφωνά μέ τά ήθη πού έπικρατούσαν τότε, κάθε παρθένια έπρεπε νά ύπηρετήσει ένα ώρισμένο χρονικό διάστημα, πρδ τού γάμου της, σάν λέρεια στό ναό της Τανίτ, δηλαδή της Αφροδίτης. Έτσι άποφασίστηκε νά στείλει δ' Αστύαγης άνθρώπους του, νά την παραλάβουν άκριώς έπειτα από όχτώ μήνες. Οι κατασκοποί όμως τού Ασσούρ, πληροφορήθηκαν τόν άρραβώνα του. Και θέλοντας νά έκδικήθι τούς Μήδους, δ τρομερός βασιλέας πρόλαβε κι' έστειλε άπεσταλμένους του στη Χαλδαία, δθθεν πώς ήταν πρεσβεία τού Ασσούρ και τού πατέρα του. Οι Χαλδαίοι ξεγελάστηκαν και τούς παρέδωσαν τη Νεφέρ.

Τούς είδε δ' Ασσούρ νά τόν φέρουν τη νέα κι' έμεινε κατάπληκτος από την ασύγκριτη όμορφιά της.

— Είσαι τό πιό σπάνιο άθος πού στόλισε μέχρι σήμερα τ' άνάκτορά μου! της είπε κυττάζοντας μέ θαυμασμό τά δυο βουρκωμένα μάτια της. Μη λυπάσαι πού σ' έφερα έδώ μέ δόλο. Θά σου χαρίσω έναν κόσμο καινούργιο! Και δέν θ' άγγιζώ ούτε μία τρίχα από τά ύπεροχα μαλλιά σου, άν δέν τό θελήσης εσύ...

Μέ τόν τρόπο αυτό, βρέθηκε αχίμαλτη ή τραγική βασιλοπούλα στό χέρι τού Ασσούρ. Σκλάβοι έφεραν στό πόδια της άπ' όπου περνούσε, καθαρωδοί της τραγουδούσαν σκοπούς της πατρίδας της, ταχυδαχτυλούργιοι και νάνοι τη διασκεδάσαν μέ τά παράξενα παιχνίδια τούς. Μά ή Νεφέρ είχε χάσει τό γέλιο της και τη χαρά της. Μέρα μέ την ήμερα, έλυαινε και μαράζωνε.

Κι' ώστόσο προπαθούσε νά βρή τόν τρόπο νά ειδοποιήση τόν άγαπημένο της, τόν Αστύαγη. Της είχε πη ή Ρατμί, ή Νουβιανή σκλάβά της, πού ήταν κι' δ άγρυπνος φυλάκας της:

— Εκεί πού χαμηλώνει δ ήλιος, πίσω από τούς χρυσούς άμμόλοφους, βρίσκεται ή χώρα τού άγαπημένου σου! Οι καμήλες φτάνουν σ' ίξη μέρες, οι άνθρωποι σέ δεκαπέντε...

Ή Νεφέρ σκέφτηκε τότε νά τού στείλη μήνυμα μέ τη Ρατμί. Κι' ένα βράδυ της άνοιξε την καρδιά της. Τρομάξε ή σκλάβά στην αρχή, μά δέχτηκε νά έξυπηρετήσει την χώρα της. Πήρε τό μήνυμα και την ίδια νύχτα έφυγε κρυφά από τ' άνάκτορά μ' ένα κοραδάνι καμηλιέρηδων, πού πήγαιναν γιά τη Μήδια. Δέν πέρασαν ώστόσο τρεις μέρες, όταν ένα πρωί μπήκε στόν κοιτώνα της δ' Ασσούρ. Ταράχτηκε ή βασιλοπούλα, πού δέν είδε και χλωμίασε. Έκείνης την έπιασε από τό χέρι και την τράβηξε πρds τ' άνοιχτό παράθυρο. Από εκεί της έδειξε κάτω στήν κήπο.

Ή Νεφέρ έδάλασε μία κραυγή κι' όπισθοχώρησε τρέμοντας: Ή Ρατμί ήταν καρφωμένη σ' ένα σταυρό!

Έτσι τιμωρόνται έδώ οι προδότες! της είπε σαρκαστικά δ βασιλέας. Ή Ρατμί δέν πρόλαβε νά φέρη τό μήνυμά σου στόν Αστύαγι. Οι άνθρωποι μου την έπιασαν. Άλλοιόμοι σου όμως άν δέν την προλάβαν, τ' ώραιο κορμί σου θά τό ξεαχίζουν τά κοράκια...

Ανατρίχιασε ή Νεφέρ και κλείστηκε στόν κοιτώνα της γιά νά κλάψη τη μοίρα της.

Έπειτα έγινε τό μεγάλο κακό της έκστρατείας κι' δ άγαπημένος της πιάστηκε αχμαλώτος.

Σ' όλο αυτό τό διάστημα τό βασιλόπουλο σάπιζε στη φυλακή του. Ύστερα, ένα βράδυ, κατέθηκε εκεί κάτω δ βασιλέας και τούς έθεσε τούς όρους του:

— Κάποτε ζήτησα σέ γάμο την αδελφή σου Άντινόν, τού είπε. Ο πατέρας σου άρνήθηκε νά μου τη δώση. Τώρα λοιπόν την ξαναζητώ από σένα. Άν στείλεις μήνυμα στους δικούς σου νά μου τη φέρουν έδώ, όρκίζομαι στους θεούς νά σ' αφήσω νά φύγης άμέσως. Διαφορετικά σέ περμίνεи ο σταυρός...

— Σταύρωσέ με! αποκρίθηκε ύπερήφανα δ' Αστύαγης. Ποτέ δέ θά δώσω την αδελφή μου σ' έναν κακούργο σάν και σένα!

Τά ματια τού Ασσούρ πέταξαν φλόγες.

— Αφού δέν θέλεις νά γίνη μέ τό κακό, θά τη φέρω έδώ μέ δόλο, όπως έγινε και μέ τη Νεφέρ...

Πρόσταξε τότε νά βγάλουν μέ τη βία τό δαχτυλίδι πού φορούσε τό βασιλόπουλο. Τό πήρε κατόπιν και, σύμφωνα μέ τόν Ηρόδοτο, τό έστειλε στόν Κυαζάρη, στη Μήδια, πώς τού τό στέλνει δθθεν δ' Αστύαγης μ' ένα γράμμα του: «Άς ελθνέψουν λοιπόν οι χώρες μας, τού έγγραφε. Ο δόξασμένος σου γιός δέχεται την έννοσί μου μέ τη θυγατέρα σου. Σάν δέγμη της συμφωνίας μας, σου στέλνει τό δαχτυλίδι του...»

Διάβασε τό μήνυμα δ Κυαζάρης και περίλυπος κούνησε τό κεφάλι του. Μά έπειδή ήθελε νά σώση μέ κάθε τρόπο τό διάδοχό του θρόνου του, άποφάσισε νά τού στείλη την Άντινόν. Μέ μαύρη καρδιά, τη συνόδεψε ή Βερενίκη, ή μητέρα της...

Όταν όμως έφτασαν στη Νινευί, πληροφορήθηκαν πώς δ' Αστύαγης, μέ τη βοήθεια κάποιου σκλάβου κατάρθωσε νά δραπετεύση, παίρνοντας μαζί του και τη Νεφέρ. Τό χτύπημα ήταν βαρύ γιά τόν Ασσούρ, πού έγινε θηρίο. Έστειλε νά τούς κυνηγήσουν, μά οι φυγδδες είχαν γίνει άφαντοι. Ο σκλάβος πού τούς βοήθησε, τούς είχε προημέψει καμήλες. Κι' όπως γνώριζε μουσικά περσίσματα, κατάφεραν νά φτάσουν γρήγορα στό βασιλείο τούς.

— Γυιέ μου, τού είπε δ Κυαζάρης άγκαλιάζοντας τον συγκινημένο, ήρθες έωνταίος, ενώ δέν περίμενα πιά νά έπιστρέψης. Μά ή μητέρα σου και ή αδελφή σου, βρίσκονται στό χέρι τού Ασσούρ...

—Θά ξαναγυρίσω στη Νινευί νά παραδοθώ! είπε άποφασιστικά δ' Αστύαγης. Μόνο έτσι μπορεί νά σωθώ...

Ο Κυαζάρης όμως δέν τόν άφισε. Γιατί γνώριζε καλά πώς σέ τίποτε δέν θά ώφελοόσε ή θυσία του. Για κανένα λόγο δ' Ασσούρ δέ θά έλευθέρωνε τις δυο γυναίκες και θάγανε κι' αυτές άδικα τη ζωή του. Κι' αυτή ήταν ή αλήθεια. Έπειδή μετά την απόδραση τού αδελφού της, ή Άντινόν άρνήθηκε νά τόν παντρευθή, δ τρομερός εκείνος βασιλέας— πού δλόκληρο τ' όνομα του είναι Ασσουρδουκπάδ— πρόσταξε νά σφάξουν τη μητέρα της. Ή Βερενίκη στάθηκε ύπερήφανα μπρds από μαύρο δήμιο, πού της πήρε τό κεφάλι. Βλέποντας τό τρομερό εκείνο θέαμα, ή τραγική Άντινόν έσφιξε τά δόντια της και δέν πρόφερε λέξι. Κι' ή σιωπή της αυτή έμοιαζε, σάν νά όρκιζόταν έκδίκηση...

Μιά βδομάδα άργότερα, δέχτηκε νά παντρευθή τόν Ασσούρ. Και την ίδια νύχτα τού γάμου τούς, ή βασιλοπούλα τού βύθισε στην καρδιά ένα χρυσό έγχειρίδιο. Ο Ασσούρ πέθανε σπαράζοντας άγρια. Άλλά κι' ή Άντινόν, ξέροντας πώς δέ θά μπόρσε νά βγη άπαρητηρητή από τό παλάτι και νά φύγη, αυτοκτόνησε πέφτοντας από τό παρθεριο τού κοιτώνα της. Ο λαός, πού έμεινε τό θάνατο τού Ασσούρ, έπανατάπησε. Και μήνυσε στόν Κυαζάρη νάρη νά καταλάβη τη Νινευί. Έτσι κι' έγινε. Μά δ Μηδικός στρατός, πού θυμόταν ακόμη τό νοτιά αίμα των ενέα χιλιάδων συντρόφων του πού χάθηκαν μέ προδοσία, μόλις μπήκε στη φημισμένη πολιτεία, έβαλε φωτιά στις τέσσερες άκρες της και την κατέκαψε...

ΜΙΑ ΦΟΥΧΤΑ ΧΩΜΑ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΛΛΗΣΑ να ξαναγυρίσω στα μέρη όπου είχα πολεμήσει κι' όπου είχα περάσει κάποιες αισθηματικές στιγμές.

Την είχα γνωρίσει ένα βράδυ του 'Απριλίου. Καθόμουν στο σπίτι ενός φίλου μου. Ήταν μαζί μας η γυναίκα του και δύο απ' τα έξη παιδιά του. Καθώς κουβεντιάζαμε με το φίλο μου για τις συμφωνίες του πολέμου — δεν είχε ακόμα τελειώσει τότε — άνοιξε η βαριά πόρτα και μπήκε μια κοπέλλα, δεκαοχτώ περίπου χρόνων, που μου φάνηκε χαριτωμένη.

Σηκώθηκα και της συστήθηκα.

— Είμαι ευχαριστημένη που σας γνωρίζω, λοχαγέ, μου είπε. Και γυρίζοντας στο φίλο μου πρόσθεσε:

— Άκουσε, Πιέρ, έπαυσε η ρόδα του άμαξιού μου. Μήπως θα μπορούσες να τη διορθώσεις...

Ο Πιέρ έπρεξε άμέσως έξω, κι' εγώ έμεινα μαζί της. Κουβεντιάζαμε κι' έμαθα πως ο πατέρας της ήταν κτηματίας, πως το σπίτι αυτό, όπου έμενε ο φίλος μου, ήταν δικό τους και πως η βίλλα τους βρισκόταν στη «δεύτερη στρόφη» του δρόμου.

— Με λένε Βικτωρία, λοχαγέ, μου είπε τέλος, αλλά' όλοι με φωνάζουν χαϊδευτικά «Βίκυ». Θάθελα να με λέτε και σεις Βίκυ. Είμαι τόσο νέα ακόμα, που όταν με λένε «δεσποινίδα» στενοχωριέμαι...

Σάπασε μια στιγμή και ύστερα ξαναείπε:

— Θα θέλατε να γνωρίσετε τους δικούς μου; Θα ευχαριστηθούν πολύ, γιατί τα βράδια μας τα περνάμε μόνοι. Έπειτα η μητέρα μου θα χαρή, γιατί θα της θυμίσετε τον αδελφό μου, που είναι στο μέτωπο. Ξέρετε, του μοιάζετε λίγο...

Της υποσχέθηκα πως θα πήγαινα στο σπίτι τους, μα το βράδυ ωστόσο, δεν πήγα στη βίλλα, γιατί δεν μ' άφησε ο πόνος του λαϊμού μου. Την άλλη μέρα, όταν ξύπνησα, ο Πιέρ μου ανάγγειλε πως η Βίκυ ήταν έξω και με περίμενε.

— Καλημέρα, Βίκυ, της είπα.

— Καλημέρα, λοχαγέ...

Τώρα την κύτταξα στο φως της ημέρας κι' όχι όπως χθές το βράδυ στο σπίτι του φίλου μου, μέσα στο μισοκόταδο, όπου μόλις έφεγγε ένα μικρό φως έξ αττίας των αεροπορικών επιδρομών. Έβλεπα πως ήταν πολύ όμορφη και πως είχε πλαστικό σώμα.

— Με λένε, Ζάν, της είπα. Και σάς ζητώ συγγνώμη που δεν μπόρεσα ναρθω χτές το βράδυ, γιατί δεν μ' άφησε ο πόνος του λαϊμού μου...

— Και τώρα πως είστε; με ρώτησε.

— Καλύτερα, ευχαριστώ.

— Ξέρετε, έχω το άμαξί μου εδώ, γιατί το διορθώνει ακόμα ο Πιέρ. Θέλετε να κάνουμε μαζί έναν περίπατο;

— Με πολλή ευχαρίστησι, Βίκυ, της απάντησα.

★

Τραβήξαμε σε λίγο προς το δρόμο της έξοχης. Η ατμόσφαιρα ήταν ζεστή κι' ο ήλιος έλαμπε. Τα χόρτα ήταν τρυφερά και τα πρώτα λουλούδια άνθιζαν. Καθίσαμε κάπου, πάνω στη χλόη, χαμογελώντας ο ένας στον άλλο. Κουβεντιάζαμε σαν δυο παλιοί φίλοι, όταν άκουσα από μακριά ένα βόμβο. Ήταν, δίχως άλλο, έχθρικά αεροπλάνα...

— Βίκυ, της είπα άμέσως, καθώς σηκώθηκα, πρέπει να φύγουμε από δω και να τρέξουμε σ' ένα καταφύγιο. Έρχονται και σίγουρα θα βομβαρδίσουν! Βρισκόμαστε κοντά στις στρατιωτικές εγκαταστάσεις...

Ο βομβαρδισμός άρχισε σχεδόν άμέσως, ενώ τα αντιαεροπορικά χτυπούσαν με μανία τα έχθρικά αεροπλάνα απ' τους γειτονικούς λόφους.

— Βίκυ, φώναξα, ξαπλώσου χάμω!...

Οι βόμβες έπεφταν όλο και πιο κοντά και ξαφνικά ένοιωσα πάνω μου κάτι το βαρύ. Από εκείνη τη στιγμή δεν θυμάμαι πια τον περίπατό μας. Ξύπνησα σ' ένα κρεβάτι, σε μια όμορφη κάμαρα.

— Γεια σου, Ζοζέφ, είπα, αναγνωρίζοντας το γιατρό του συντάγματος.

— Δεν έχεις τίποτα. Σπάθηκες τυχερός! μου απάντησε ο Ζοζέφ. Είχες μόνο λίγα χώματα στο πρόσωπο κι' ένα μικρό γδαρσιμο. Ένοιω ας είσαι σε καλά χέρια...

— Και η Βίκυ; Πού είναι η Βίκυ; φώναξα.

— Έδώ είμαι, Ζάν, εδώ!... απάντησε εκείνη και με φίλησε στο μάγουλο, ενώ ο γιατρός έδινε απ' το δωμάτιο χαμογελώντας.

— Μα που βρισκόμαι; ρώτησα.

— Στο σπίτι μου, Ζάν, απάντησε η Βίκυ, λάμποντας από χαρά.

★

Πέρασα στο σπίτι της Βίκυ μέρες πραγματικής, εύτυχίας.

Μια μέρα, η Βίκυ με βρήκε μελαγχολικό.

— Τι έχει η αγάπη μου; με ρώτησε ανήσυχη. Τι συμβαίνει;

— Όριστε, της απάντησα, διάβασε.

Και της έδωσα ένα φάκελλο.

— Είναι η διαταγή της Διοικήσεως. Πρέπει να φύγω σήμερα με το λόχο μου, στις τέσσερις τ' απόγευμα. Για ποιά; Άγνωστο!

— Θα μείνω μαζί σου, αγάπη μου, κοντά σου, ώπου να φύγεις! μου είπε η Βίκυ. Ξέρω πως ίσως δε θα ιδωθούμε πιά... γιατί, όταν τελειώσει ο πόλεμος, εσύ θα γυρίσεις στο σπίτι σου, στους δικούς σου, στη ζωή σου. Εγώ θα είμαι μόνο μια γλυκειά ανάμνησι! Κι' όμως σ' αγαπώ, Ζάν, και θα σ' αγαπώ πάντα!

— Κι' εγώ σ' αγαπώ, Βίκυ, και δεν θα σε ξεχάσω ποτέ!...

Οι λίγες αυτές ώρες που μ' έμειναν, πέρασαν αφάνταστα γρήγορα. Η Βίκυ ήταν ευθυμη, άστειευόταν και προσπαθούσε να πνίξη τη συγκίνησή της. Όταν έφτασαν οι τέσσερις, φιληθήκαμε για τελευταία φορά κι' έφυγα με σφιγμένη καρδιά...

★

Τα λόγια της Βίκυ βγήκαν αληθινά. Όταν τελείωσε ο πόλεμος, ξαναγύρισα στο σπίτι μου και ξανάρχισα την παλιά μου ζωή. Η Βίκυ ήταν τώρα μια ωραία ανάμνησι—τίποτ' άλλο.

Ξαναβρήκα, μια μέρα, όπως είπα στην αρχή, στα μέρη εκείνα. Έφτασα στη βίλλα της Βίκυ και ζήτησα τη μητέρα της. Μου άνοιξε η ίδια και μ' αναγνώρισε άμέσως.

— Ήρθες για να δεις τη Βίκυ, Ζάν; μου είπε. Τώρα θα πάμε μαζί να τη βρούμε...

— Πού; τη ρώτησα, κυττάζοντάς την στα μάτια με τρόμο.

— Εκείνη δεν μου έδωσε καμιά απάντησι.

— Ανεβήκαμε στο αυτοκίνητό μου και σε λίγα λεπτά φτάσαμε στο νεκροταφείο. Ένας μεγάλος τάφος, ένα όνομα και πολλά όμορφα λουλούδια. Στην πλάκα διάβασα με απόγνωση: «Βίκυ Γκρανιέ: 'Απρίλιος 1927 — Σεπτέμβριος 1949». 'Απ' τα μάτια μου έτρεχαν θερμά δάκρυα...

Ξαναγύρισαμε σιωπηλοί στο σπίτι και η μητέρα της Βίκυ μου έδωσε μια μικρή βελουδένια σακκούλα και μια φωτογραφία. Η φωτογραφία ήταν της Βίκυ, και έγραφε: «Για τον Ζάν, αν τον ξαναδώ». Άνοιξα τη σακκούλα: είχε μέσα χάμω!

— Είναι λίγο απ' το χάμω, μου εξηγεί η μητέρα της Βίκυ, από δώσε όταν αρρώστησε, μαζί με τη φωτογραφία.

Τα μάτια της ήταν βουρκωμένα. Δεν είχα τίποτα να πω. Τη χαιρέτησα σιωπηλά, προσπαθώντας να κρύψω τα δάκρυά μου, κι' έφυγα με το αυτοκίνητο απ' τη βίλλα, που βρισκόταν στη «δεύτερη στρόφη» του δρόμου... Και θυμάμαι τώρα τη Βίκυ και τα νεύατά μου, που πέθαναν για πάντα...

ΡΙΕΝΕ ΒΙΛΛΑΡ

— Βίκυ, φώναξα, ξαπλώσου χάμω!

Ο περίεργος μηχανισμός ΤΗΣ "ΚΡΑΜΠΑΣ"

Πώς μπορείτε να την προλάβετε

ΠΟΙΟΣ δεν ξέρει τη «κράμπα», που μ'ας δίνει την εντύπωση ότι ένα άτσάλενιο χέρι σφίγγει τις κνήμες μας, σαν να θέλη να σπάσει τα κόκκαλά μας;

Οι μυϊκές «κράμπες» καλούνται στην επιστημονική γλώσσα «μυοτονία», που σημαίνει: τάσις του μυός. Τα κόκκαλα στην περίπτωση αυτή δεν παίζουν κανένα ρόλο.

Υπάρχουν πολλών ειδών «κράμπες»:

α) Οι «κράμπες» που πιάνουν, ξαφνικά, τον κολυμβητή, παραλύουν τελείως τις κινήσεις των κάτω άκρων του και μπορούν να τον κάμουν να βουλιάξει στο βυθό.

β) Οι «κράμπες» των ρευματικών ή των ασθενών, που παρουνσιάζουν βλάβες του κεντρικού νευρικού συστήματος.

γ) Οι νυχτερινές «κράμπες» που είναι και οι πιο συνηθισμένες.

Το φαινόμενο αυτό οφείλεται σε μια παρατεταμένη και άκουσια σύσπαισι ενός ή περισσοτέρων μυών. Η άκαμψια των μυών αυτών είναι κάποτε τόσο έντονη, που μοιάζουν σαν χοντρά σχοινιά κατά μήκος του γαστροκνημίου. Μπορούμε τότε να διακρίνουμε το σχήμα και τη διαδρομή αυτών των σχοινιών κάτω από το δέρμα. Παρά τον έντυπωσιακό χαρακτήρα του, λοιπόν, το φαινόμενο αυτό δεν είναι παρά μια υπέρντασι της κανονικής μυϊκής λειτουργίας.

Οι «κράμπες» εμφανίζονται κυρίως στους διδύμους μύς του γαστροκνημίου. Οι μύς αυτοί αρχίζουν από την όπισθια επιφάνεια του γόνατος και τελειώνουν στη φτέρνα. Ο ρόλος τους συνίσταται στο να τραβούν το πόδι προς τα πίσω.

Αλλά πώς προκαλούνται οι «κράμπες»;

Ο μύς για να εργασθή, έχει ανάγκη από γλυκογόνο, δηλαδή από σάκχαρο, που του το προμηθεύει το αρτηριακό αίμα. Κατά την εργασία που κάνει ο μύς, το γλυκογόνο «καίγεται» και μετασχηματίζεται σε γαλακτικό οξύ, που περνάει στο φλεβικό αίμα. Το φλεβικό αίμα ξαναγυρίζει κατόπιν στους πνεύμονες για να οξυγονωθεί, αποβάλλει το γαλακτικό οξύ και παραλαμβάνει καινούργια ποσότητα γλυκογόνου. Αυτός είναι σε πολύ γενικές γραμμές ο μηχανισμός της τροφοδοσίας του μυός με καύσιμη ύλη, δηλαδή, με γλυκογόνο.

Όταν, όμως, οι αρτηρίες δεν μεταφέρουν επαρκή ποσότητα γλυκογόνου στους μύς, ή όταν η φλεβική κυκλοφορία είναι ελαττωματική ή όταν ο μύς εργάζεται πολύ γρήγορα (δπως π. χ. στο κολύμπι), το γαλακτικό οξύ πλεονάζει και έπέρχεται τότε η «κράμπα».

Το ίδιο συμβαίνει και στον ύπνο. Η κυκλοφορία είναι τότε πολύ αργή. Άρκει, λοιπόν, μια κάπως απότομη κίνηση για να κάψουμε όλο το γλυκογόνο που βρίσκεται στους μύς. Στην περίπτωση αυτή, έχουμε μια πλεονάζουσα ποσότητα γαλακτικού οξέος, που προκαλεί την «κράμπα». Για να εξαφανιστή η «κράμπα», πρέπει το αρτηριακό αίμα να τροφοδοτήσει και πάλι με γλυκογόνο τους μύς και ν' αποβληθή η πλεονάζουσα ποσότης γαλακτικού οξέος.

Οι «κράμπες» είναι συνηθέστερες στους μύς της κνήμης, γιατί στην περιοχή αυτή η φλεβική κυκλοφορία δεν γίνεται κανονικά. (Οι φλεβίτιδες, ως γνωστόν, σχηματίζονται κυρίως στα σ' αυτή την περιοχή).

Αν συμβή να πάθετε «κράμπα», το μόνο που έχετε να κάμετε είναι να λυγίσετε όσο μπορείτε περισσότερο το γό-

νατο και να κάμετε ένα ελαφρό μασσάζ με το χέρι σας στους μύς της κνήμης. Η κυκλοφορία θα αποκατασταθή έπειτα από μερικά δευτερόλεπτα. Άλλα δεν πρέπει να σηκώθετε άμέσως, γιατί η «κράμπα» μπορεί να ξαναεμφανισθή. Ο κολυμβητής επίσης που έπαθε «κράμπα», πρέπει ν' αποφύγει τις απότομες κινήσεις. Το καλύτερο είναι να παραμείνει σε ύπτια στάσι επί μερικά λεπτά και κατόπιν να συνεχίση το κολύμπι. Άλλα πώς μπορείτε να

Αριστερά: Οι διδύμοι μύς της κνήμης βρίσκονται σε έναν πλάι στον άλλον και είναι απολύτως όμοιοι μεταξύ τους (γι' αυτό έχουν αποκληθῆ έτσι). Οι «κράμπες» εμφανίζονται συνήθως στην περιοχή αυτών των μυών. Δεξιά: Το βάδισμα στις μύτες των ποδιών διευκολύνει την κυκλοφορία του αίματος στις κνήμες και είναι ένα καλό μέσον για να προλάβει τις κράμπες.

προλάβετε αυτό το δυσάρεστο και οδυνηρό φαινόμενο;

Θα καταργήσετε, πρώτα-πρώτα, τις καλτσοδέτες, που παρεμποδίζουν την κυκλοφορία. Αν πάσχετε από διαστολή των φλεβών, θα προτιμήσετε τις ελαστικές κάλτσες ή θα τυλίξετε την κνήμη σας με μια ταινία Βελπά.

Θα πρέπει επίσης ν' αποφύγετε την όρθια στάσι. Κατά τη διάρκεια της ημέρας, κάθε φορά που σας δίνεται η ευκαιρία, συνηθίστε να περπατάτε στις μύτες των δακτύλων. Αυτό το περπάτημα κάνει πιο έντονη την κυκλοφορία.

Το βράδυ, τέλος, προτού πλαγιάσετε, είναι καλό να κάμετε ένα ελαφρό μασσάζ στα πόδια σας, είτε με λίγο τάλκ είτε με μια κρέμα που έχει αγγειοδιασταλτικές ιδιότητες.

Εσωτερικώς, θα σας κάμουν πολύ καλό οι βιταμίνες C και τα παρασκευάσματα με ινδικά κάρυα και χαμαμελί.

Οι «κράμπες» μ'ας δίνουν την εντύπωση ότι ένα άτσάλενιο χέρι σφίγγει το πόδι μας.

Η Απριλιονιά κινητοποιήθηκε άμέ-

ΔΡΑΚΟΣ

ΛΟΥ

σως κι' έπειτα από πολλές έρευνες
συνέλαβε κάποιον Λουί 'Αντουάν.
Αυτός ό 'Αντουάν ήταν υπάλληλος
σέ μία τράπεζα και ζούσε με μία φ

—Κύπταξε νά μοῦ τή φέρης... τοῦ
ἔλεγε. Θά ἔχης δέκα φράγκα.

MENIAMONTAN

Εἶπε περᾶν τὸ μύστα ἀπὸ συγκοπῇ τῆς καρδιάς.

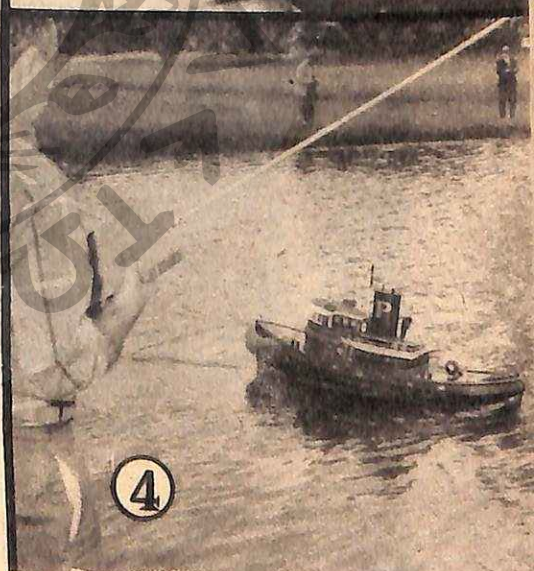
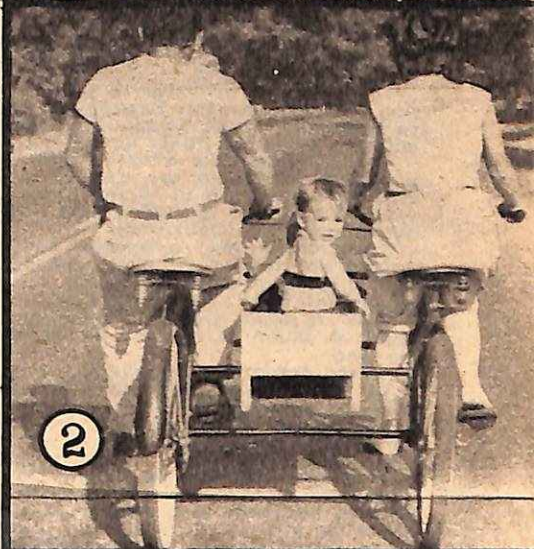
ΜΙΑΣ AMAZONAS ΤΟΥ 1821

Ἡ Ὀδυσσεύεινα καὶ οἱ θεσκυροὶ
τοῦ ἀντρός της

Και κάτι άλλο ακόμη: "Αν η Ιστορία αυτή τῶν θρησῶν εἶχε κάποια ἀλήθεια, φαίνεται ἀπίστευτο, πὺς ἄνθρωποι ἐξυπνοὶ καὶ πολυμήχανοι σὰν τὸν Ὀδυσσεύ, δέν εἶχε προαί-
τισει, μετὰ τὴ σύλληψί του καὶ αὐτοῦ προαι-
τήσαντο τοῦ τέλους του, νὰ ἐλθοῦσι πάλιν
γυναικαὶ τούτοι. Οἱ θρησῶται τὸν θά ἐξασφάλι-
ζαν στὴν ἰδίαν καὶ στοῖ μοναχοπαίδι τους, τὸ
Λεωνίδα, μιὰ ἀνετη ζωή. Καὶ εἶναι γνωστὸ
ὅτι ἡ κατεπάνω πέρασε τὸ τέλος τῆς ζω-
ῆς της μὲ φτώχεια καὶ στερήσεις, ἀγνωμμε-
νὴ καὶ ἀγνωπμένη ἀπὸ όλους καὶ γνωστὴ μό-

Г. А. К.

4 Ο ηλεκτρολόγος μηχανικός Έντουαρντ Φίλιπς από το Νιούορκτον της Πολιτείας Κοννέκτικατ της Αμερικής, κατεσκεύασε το εικονιζόμενο μοντέλο αλειτουργικού οράφου, το οποίο κινείται και εργάζεται σαν ρομπότ αποκλειστικά με έρτζιανά κύματα. Τα κύματα αυτά βάθουν σε κίνησι τής μηχανής του το κατεύθυνουν στη θάλασσα και το κινούν. Τά ίδια κύματα κάνουν να λειτουργούν τά όργανα πού βρίσκουν σε ποιά βάθος βρίσκονται τά κοπάδια τών ψαριών, και ρίχνουν τότε αυτόματα τά δίχτυα τους γιά να τά ανασύρουν άργότερα γεμάτα ψάρια.

Ο θάνατος του Τροβαδούρου

Ο θάλας του 'Ανζού δεν ήξερε τίποτ' άλλο εκτός από τον πόλεμο και το κυνήγι. Πολεμούσε πολλές φορές χωρίς αφορμή, μόνο και μόνο για την ευχαρίστηση να δίνει και να παίρνει. Γι' αυτό, οι ιστορικοί τον αποκάλεσαν «φίλερι». Δεν βρήκαν άλλο επίθετο για να τον χαρακτηρίσουν. Στόν πυργό του, οι άνθρωποι του χαίρονταν κάθε φορά που έφευγε για να πάει να πολεμήσει κάποιο γειτονικό άρχοντα ή για να κυνηγήσει. Και περισσότερο από όλους χαίρονταν η γυναίκα του, η νεαρή κι όμορφη Βερτράνδη του Μονφόρ.

Δεν τον είχε πάρει με τη θέλησή της η Βερτράνδη τον κόμητα του 'Ανζού. Της τον είχαν δώσει οι γονείς της, δικώς να την ρωτήσουν.

Η δυστυχισμένη προσπάθησε στην αρχή να μαλακώσει την καρδιά του με τη στοργή και την αφοσίωσή της. Κάπως χαμένος! Ο θάλας δεν ήταν από τους ανθρώπους που μπορούσαν να συγκινηθούν. Όσο έβλεπε τη γυναίκα του να ταπεινώνεται μπροστά του, τόσο πιο πολύ βάνασε και τυραννικός γινόταν.

Η Βερτράνδη απέλασσε από τέλος κι' έπαψε πια να ενδιαφέρεται για τον άντρα της, όπως θάκανε και κάθε άλλη γυναίκα στη θέση της.

Το ευτύχημα ήταν πως ο θάλας έμενε πολύ λίγο στον πυργό του. Έτσι, η όμορφη Βερτράνδη είχε όλο τον καιρό ν' ακούει τα τραγούδια ενός νεαρού ακολουθού, του 'Αρθούρου, που ο σύζυγός της είχε βάλει κοντά της.

Ο 'Αρθούρος είχε όμορφο παρουσιαστικό κι' ευγενικούς τρόπους. Τα τραγούδια του, που τα συνάδευε με το λαγούτο του, είχαν για μοναδικό θέμα την αγάπη. Κι' η φωνή του ήταν τόσο εύκολη και τόσο μελωδική, που η Βερτράνδη, ακούγοντάς τον, ανατριχίλαζε από συγκίνηση.

Γιατί, σκεφτόταν, ο άντρας της να μην είχε την τρυφερή καρδιά και τους ευγενικούς τρόπους του 'Αρθούρου; Θα ήταν τότε η πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου και δεν θα είχε να επιθυμήσει τίποτ' άλλο στη ζωή...

Αλλά η μοίρα της είχε αποφασίσει διαφορετικά. Κι' έπρεπε τώρα να σκύψει το κεφάλι και να υπομείνει καρτερικά το μαρτύριό της.

Εκτός από τα τραγούδια του, ο 'Αρθούρος ήξερε και να διηγείται όμορφες ιστορίες. Σ' όλες αυτές βρισκόνταν πάντα ένας σκληρός σύζυγος, που βασάνιζε τη γυναίκα του και την έκανε να καταρρέει κι' επιπλέον να γεννήθηκε. Αλλά δεν έμενε άπονη και κατεστραμμένη ως το τέλος. Η καλή της τύχη έστελνε κοντά της τρυφερό ιππότη, που κατάφερε με τα τρυφερά λόγια έναν άντρα αφοσιωμένο και να της ζεστάνει την καρδιά και να της δώσει την ευτυχία και τη χαρά που της έλειπαν. Οι μάρτες δέσφεινε έφευγαν τότε από το μυαλό της και το χαμόγελο ζαχνιόριζε στα χείλη της.

Μια τέτοια ιστορία, λοιπόν, έλεγε κάποιο χειμωνιάτικο βράδυ ο 'Αρθούρος στην όμορφη Βερτράνδη. Και, για να κάνει πιο ζωντανή, αυτοσχεδίαζε κι' έλεγε τόσο μικρά τραγούδια που τα συνάδευε με το λαγούτο του.

Ήταν η ωραιότερη ιστορία που της είχε διηγηθεί ως τότε κι' όταν τελείωσε, τα μάτια της Βερτράνδης πλημμύριζαν από δάκρυα.

Μόνο για μένα δεν βρέθηκε ποτέ ο τρυφερός ιππότης, που θάρριχνε λίγο βάλασμο στην πονεμένη μου καρδιά! αναστέναζε. Είμαι, σ' αλήθεια, πολύ δυστυχισμένη!

Ο 'Αρθούρος χλώμιασε ακούγοντας αυτά τα λόγια. Και με μία βίαιη κίνηση έσπασε τις χορδές του λαγούτου. — Γιατί τό εκάμες αυτό; τον ρώτησε εκπληκτική η Βερτράνδη.

Δέσποινα, της απάντησε, ζούσα ως τώρα με την ελπίδα πως το λαγούτο μου θα κατάφερνε να σου πη όσα δεν μπόρεσαν τα χείλη μου... Μα καταλαβαίνω πως η ελπίδα μου ήταν μάταιη. Δεν θα ξαναπαίξω πια αυτό το καταραμένο λαγούτο...

Τα μάτια της όμορφης Βερτράνδης έλαμψαν από χαρά. — 'Αρθούρο, γλυκέ μου ιππότη... ψιθύρισε. — Δέσποινα της καρδιάς μου! της απάντησε εκείνος με πάθος.

Η Βερτράνδη του άνοιξε την αγκαλιά της κι' ο 'Αρθούρος έτρεξε να ριχτεί σ' αυτήν. Ήταν τόσο η συγκίνησή τους, που, για αρκετή ώρα, δεν μπόρεσαν να βγάλουν λέξη από το στόμα τους. Έκλαιγαν μόνο. Αλλά ήταν χαρούμενα κι' ευτυχισμένα τα δάκρυα που έτρεχαν από τα μάτια τους.

Η Βερτράνδη δεν βαρεται αναστέναζε πια τις νύχτες. Γιατί είχε κοντά της τον αγαπημένο της 'Αρθούρο, που της ψιθύριζε ερωτόλογα και τη ζεστάνει με τα φιλά του. Έτσι, ο χειμώνας φάνηκε πολύ σύντομος στην όμορφη πυργόδεσποινα. Έπειτα, ήρθε η άνοιξη.

Ο κόμης του 'Ανζού γύρισε εκείνη την εποχή στον πυργό του. Και το πρώτο πράγμα που έμαθε ήταν πως η γυναίκα του τον απατούσε με τον 'Αρθούρο...

Το άλλο πρωί, η Βερτράνδη, ανοίγοντας το παράθυρό της, είδε ένα ακούρο πράγμα που κρεμόταν από το χοντρό κλαδί ενός δένδρου, κάτω στον κήπο.

Πρόσεξε τότε καλύτερα κι' άμέσως έβγαλε μία σπαρτική κραυγή και σωριάστηκε λιπόθυμη.

Είχε αναγνωρίσει τον 'Αρθούρο!

Ο κόμης του 'Ανζού είχε εκδικηθεί.

Η Βερτράνδη χρειάστηκε καιρό για να συνέλθει. Ένοιωσε τώρα ένα τρομερό μίσος για τον άντρα της. Και πήρε την απόφαση να εκδικηθεί το θάνατο του αγαπημένου της. Δεν ήξερε μόνο με ποιά τρόπο θα το κατάφερνε. Αλλά ήταν βέβαιη πως η τύχη θα την βοηθούσε.

Εκείνη την εποχή πέρασε από τον πυργό ο βασιλιάς της Γαλλίας Φίλιππος Α', που γύριζε από κάποια εκστρατεία έναντιον του δούκα της Βουργουνδίας.

Ο κόμης του 'Ανζού τον δέχτηκε με μεγάλες τιμές κι' όπως ζητούσε πάντα ευκαιρίες για να ταπεινώνη και

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

να εξευτελίξη τη γυναίκα του, την υποχρέωσε να υπηρετήσει ή ίδια το βασίλειο. Μα έγινε τότε κάτι που δεν το περίμενε. Ο Φίλιππος αγάπησε τη Βερτράνδη, κατάφερε να την πείσει να εγκαταλείψει τον άντρα της, κι' όταν έφυγε, την πήρε μαζί του μεταμφιεσμένη σε ακόλουθο!

Η Βερτράνδη ωστόσο δεν είχε ακολουθήσει από αγάπη το βασίλειο.

Αλλά στο αίσημα αυτό που ανέπνευσε στο Φίλιππο είχε δει την ευκαιρία να εκδικηθεί τον άντρα της για το κακό που της είχε κάνει.

Και, πραγματικά, η προσβολή ήταν τρομερή για το θάλας του 'Ανζού.

Συνκέντρωσε άμέσως τους ανθρώπους του, και, χωρίς να διατάξη καθόλου, κήρυξε τον πόλεμο έναντιον του βασιλιά της Γαλλίας.

Ο πόλεμος αυτός κράτησε πολύν καιρό. Μα, στο τέλος, ο θάλας νικήθηκε, πιάστηκε αιχμάλωτος και ούρθηκε αλυσοδεμένος μπροστά στο βασίλειο.

Στο μεταξύ, ο Φίλιππος είχε διώξει τη νόμιμη σύζυγό του, τη Βέρθα της Ολάνδρας, κι' αφού έπεισε τον Πάπα να κηρύξη άκυρο το γάμο του κόμητος του 'Ανζού με τη Βερτράνδη, την έκαμε γυναίκα του.

Ο θάλας, μόλις αντίκρυσε τη Βερτράνδη στο πλευρό του βασιλιά, μ' όλο που ήταν φορτωμένος με τις αλυσίδες του, έκαμε μια κίνηση για να χυμώσει πάνω της.

Αλλά ένας από τους στρατιώτες, που τον συνάδευαν, σήκωσε τη μακρυνά λόγχη του και τον χτύπησε με δύναμη στη ράχη.

Κι' η σιδερένια αχμή βγήκε από το στήθος του κατακόκκινη από αίμα...

Ο θάλας του 'Ανζού έμεινε καρφωμένος κίμπωσα λεπτά σ' αυτή τη θέση.

Έπειτα έγγειρε προς τα εμπρός, κι' όπως έπεσε, το κεφάλι του άγγιξε τα πόδια της βασιλίσσας.

Την ίδια στιγμή, το αίμα ξεχύθηκε σαν όρμητικος χειμάρρος από το στόμα του κι' έδαψε κατακόκκινη την άκρη του φορέματός της.

Η Βερτράνδη προσπάθησε να φωνή αδιέφορη και σοβαρή. Αλλά τα μάτια της έλαμψαν από χαρά.

Είχε ακριβώς άλλοτε τη ακία του αγαπημένου της 'Αρθούρου πως δεν θ' άφηνε χωρίς εκδίκηση τον τραγικό θάνατό του. Κι' η τύχη την είχε βοηθήσει να κρατήσει πολύ γρήγορα την υπόσχεσή της.

ΜΟΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Η Βερτράνδη δεν βαρεται αναστέναζε πια, γιατί είχε κοντά της τον αγαπημένο της 'Αρθούρο...

Δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό Ζύλ Μαρι

Η ΝΕΡΑΪΔΑ της Άνοιξης

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Λωράν ρωτάει το Μπερτινιόλ για τον μυστηριώδη κάου μπού, αυτός όμως προσποιείται πως δεν ξέρει τίποτα. Έπειτα ο Λωράν ρωτάει τη Τζέννυ, αφού της εξηγήσει τις υποψίες τους γι' αυτό τον άνθρωπο. Εκείνη λοιπόν τον πληροφορεί πως είχε ντυθεί με τέτοιο κοστούμι ο Ρομαίν Γκού, αποκλείει όμως πως μπορεί ναταν αυτός ο δολοφόνος. Η παράξενη σκηνή του Μπερτινιόλ κι' η αρνηση του να δώσει πληροφορίες για τον κάου μπού, ενισχύει τις υποψίες του Γκώμ έναντιον του. Η Τζέννυ υποδεικνύει στο Λωράν ότι ο καλύτερος τρόπος για να βεβαιωθεί είναι να παρακαλέσει τον πατέρα της να του παρουσιάσει τον Ρομαίν Γκού.

— Δυστυχώς, αυτός ο τρόπος δεν μπορεί να μου χρησιμεύει... Δεν είχα γνωρίσει το Λάζαρο Μπέρμαν, σ'α γραφεία του αδελφού μου... Δεν πήγαινα τότε στο Νοζάν... Όσο για τον άνθρωπο που μουφερε στο σπίτι μου τα πλαστά γραμμάτια, ήταν μεταμφιεσμένος και φορούσε περρούκα και ματογυάλια. Μόνο η φωνή θα μπορούσε να τον προδώσει... Μα διατάζω να στηρίξω μια τόσο βεβαία κατηγορία σ'ε μια τόσο έλαφρη ένδειξη...

— Έχετε δίκιο, φίλε μου, να διατάξετε. — Ακούστε λοιπόν τι θα κάμω, Τζέννυ: Θα τηλεγραφήσω στο Νοζάν, στον αδελφό μου, νάρθη εδώ. Συγχρόνως θα ειδοποιήσω το Γκώμ... Θα επισκεφθώ μαζί τους τον πατέρα σας. Κι' απ' τη συνενόησή μας μαζί του, ελπίζω να βεβαιωθούμε απόλυτα.

— Σύμφωνοι, φίλε μου! Άνυπομονώ να ιδώ να ζωγραφίζονται στο πρόσωπό σας άλλες σκέψεις, πιο ευχάριστες... και πιο τρυφερές!

Πραγματικά, ο Λωράν έστειλε άμέσως ένα τηλεγράφημα στον αδελφό του, ορίζοντάς του ραντεβού στο σπίτι του, στην οδό Βρυξελλών.

Ύστερα έτρεξε στην αστυνομία. Πέριμενε πολλή ώρα το Γκώμ. Ο αστυνομικός γύρισε άργα, κουρασμένος απ' τη δουλειά του. Ωστόσο, με τις πρώτες λέξεις του Λωράν, του είπε:

— Ένδιαφέρομαι τρομερά γι' αυτή την υπόθεση. Είμαι έτοιμος ναρθω μαζί σας. Πήγαν στην οδό Βρυξελλών, όπου τους περίμενε ο μαρκήσιος ντε Σουλαίμ. Ένα τέταρτο αργότερα, έφτασαν κι' οι τρεις στο μέγαρο της λεωφόρου Φρίντλαντ. Ζήτησαν να δούν το Μπερτινιόλ.

Όταν ο καμαριέρης του πήγε τα μπιλιέτα τους, εκείνος έδωσε τα παχειά φύλλα του. Σίγουρα, ήθελαν να του μιλήσουν για το Ρομαίν!

— Άς περάσουν! είπε στον υπηρέτη που περίμενε.

Έπειτα από ένα λεπτό, οι τέσσερες άντρες βρισκόνταν στο σαλόνι.

Ο Μπερτινιόλ είχε δεχτεί τους επισκέπτες με τη συνηθισμένη εγκαρδιότητά του. Τους άπλωσε φιλικά τα χέρια του και τους είπε:

— Μαντεύω το σκοπό της επίσκεψέως σας... Πρόκειται και πάλι για το μυστηριώδη κάου-μπού... δεν είν' έτσι;

— Πραγματικά, απάντησε ο Λωράν.

— Μιλήστε λοιπόν... Τι θέλετε να μάθετε από μένα;

Τώρα πήρε το λόγο ο Γκώμ, αντί για το Λωράν:

— Η δεσποινίς Τζέννυ, είπε, νόμισε πως αναγνώρισε τα γραμμάτια σας Ρομαίν Γκού στον άνθρωπο που είδα να κουδενιάζει μαζί σας.

— Το νόμισε, δεν μπορεί όμως να το βεβαιώσω.

και να διαλύσετε κάθε παρεξήγηση μεταξύ μας... Έχετε την καλωσύνη να φωνάξετε το γραμματέα σας, με κάποια πρόσφαι... ως πούμε, για να του δώσετε οδηγίες... Δεν πρέπει να τον ανησυχίσουμε, δίχως λόγο...

«Θαρθή εδώ, θα του μιλήσετε. Θα τον κρατήσετε πέντε λεπτά μονάχα... Μας φτάνει τόσο ώρα, για να τον-κυττάσουμε και να βεβαιωθούμε.

— Δυστυχώς, μου είναι αδύνατο, απάντησε η σκηνή ο Μπερτινιόλ.

— Πώς αυτό; είπαν κι' οι τρεις άντρες μαζί, ανασκίρτωντας.

— Τουλάχιστον, είναι αδύνατο για σήμερα. Ω, μην απογοητεύεσθε! Πρόκειται για μια απλή αναβολή...

— Εξηγηθήτε, κύριε! είπε ο Γκώμ, αλλάζοντας έξαφνα τονό.

— Όπως καταλαβαίνετε, κύριοι, δεν περίμενα αυτό που συνέβη... Δεν περίμενα να υποπτευτήτε το γραμματέα μου, που τον έχω αναθρέψει εγώ ο ίδιος, σαν παιδί μου... Δεν πρέπει λοιπόν να εκπλαγείτε, αν σας πω πως λείπει προσωρινά ο Ρομαίν Γκού...

— Πού βρίσκεται; Θα γυρίσει;... Δέ βιαζόμαστε. Θα περιμένουμε όσο χρειαστή, μια ώρα, πέντε ώρες, όλη τη νύχτα στην ανάγκη...

— Θαπρεπε να περιμένετε ακόμη πιο πολύ...

— Έχει φύγει απ' το Παρίσι;

— Μάλιστα.

— Κι' απ' τη Γαλλία, ασφαλώς! είπε ο Γκώμ με ειρωνεία.

— Μάλιστα, κύριε Γκώμ, κι' απ' τη Γαλλία... Σας φαίνεται παράξενο;... Ο Ρομαίν Γκού ξέρει καλά τις διάφορες δουλειές μου και μ' έχει αντικαταστήσει επανειλημμένως. Τώρα τον έχω στείλει στην Αμερική, για να μην αναγκασθώ να πω εγώ, πράγμα που θα καθυστέρουσε το γάμο της αγαπημένης μου Τζέννυ...

Ο Λωράν τινάχτηκε από το κρεβάτι. ντύθηκε πρόχειρα και δέχτηκε τον αστυνομικό...

— Πράξιν πόσων ημερών έφυγε,
— Πήρε σήμερα το πρωί το υπερωκεάνιο «Νορμανδία» απ' τη Χάρη.
— Και πότε θα γυρίσει;
— Μά... λογαριάζω πως σ' ένα μήνα θα γυρίσει όλες τις δουλειές. "Αν μου κάμειτε λοιπόν την τιμή να με ξαναεπισκεφτείτε τότε, θα τον θέσω στη διάθεσή σας.
«Την πάθαμε!» είπε με το νου του, ο Γκώμ.

Δεν έκρυβε απ' τους δυο συντρόφους του την απογοήτευσή που ένοιωσε, ενώ είχε πιστέψει για μια στιγμή πως άγγιζε στο τέρας.

Φεύγοντας απ' το μέγαρο του Μπερτινιόλ, όπου δεν είχαν πιά να μάθουν τίποτ' άλλο, πήγαν κι' οι τρεις στο σπίτι του Λωράν, στην οδό Βρυξελλών. Έπρεπε να συσχετούν, να συζητήσουν για το τί θα κάνανε.

— Την πάθαμε! Έλεγε και ξανάλεγε ο Γκώμ.

Οι δυο αδελφοί δεν είχαν την παραμικρή ύπνοια έναντι του Μπερτινιόλ. Έτσι, ο μαρκήσιος απάντησε:

— Δεν φαντάζομαι να ένοητε πως μάς ξεγέλασε ο κ. Μπερτινιόλ... "Αν ήταν έτσι, στην περίπτωση που ο Ρωμαίν Γκού είναι ο άνθρωπος που αναζητούμε, θαπρεπε να θεωρήσουμε συνένοχο του τον κυρίο του...

— Κλίνο να το πιστέψω! απάντησε απότομα ο Γκώμ.

— Ο Λωράν κι' ο Μισέλ ανασκίρτησαν.
— Γκώμ! φώναξε ο πρώτος, τέτοια κατηγορία!...

— Δεν κατηγορώ κανένα. Σας λέω απλώς τη σκέψη μου... Δεν πρόκειται, βέβαια, να πάω να ζητήσω απ' τον ανακριτή ένα ένταλμα συλλήψεως κατά του κ. Μπερτινιόλ... Πώς θα μπορούσα άλλωστε να του εξηγήσω τους λόγους ενός τέτοιου διαβήματος μου;...

— Ωστόσο, δε μένει αμφιβολία για μένα πως ο Ρωμαίν Γκού είναι ο δολοφόνος του Ζακτέλ... και πως, αν δεν τον έσπρωξε σ' αυτό το έγκλημα ο κ. Μπερτινιόλ, πάντως τ' έχει και προσπαθεί να σωσει το γραμματέα του απ' τα χέρια μας.

— Μά τι σας κάνει να το πιστεύετε;... Μας συγχωρήτε για τη συγκίνησή μας, κύριε Γκώμ, είναι όμως πολύ φυσική... Σκεφτήτε πως ο κ. Μπερτινιόλ πρόκειται να μπει στην οικογένειά μας, με το γάμο της Τζέννυ με τον αδελφό μου... Θα γίνει ένας απ' τους δικούς μας, θα έχουμε κι' εμείς ευθύνη για την τιμή του, για το παρελθόν του, για τις πράξεις του...

— Σκεφτήτε τα δ' αυτά, κύριε Γκώμ! — Νομίζετε πως δεν τ' έλαβα υπ' όψιν μου; γκρίνιασε ο αστυνομικός, που φαινότανε θυμωμένος με όλους και με τον ίδιο τον εαυτό του. Μά σκεφτήτε και σεις, σας παρακαλώ... Πρώτα, η μυστηριώδης εξαφάνισή του κάου-μπού απ' το χορό δεν

μάς αποδεικνύει πως ο άνθρωπός μας έμεινε στο ίδιο εκείνο σπίτι, κι' έτσι δεν είχε ανάγκη να βγεί ούτε από την κυρία ελισσα ούτε απ' την πόρτα της υπηρέσιας; — Ημαστέ τόσο μακριά τότε από μια τέτοια υποψία, ώστε δε μπορούσε να μάς έρθει αυτή η ιδέα. Σήμερα όμως μάς φαίνεται φυσική. Έχουμε προχωρήσει, περισσότερο απ' όσο φαντάζεστε.

— Δεύτερον, ο κάου-μπού εκείνος ήταν ο Ρωμαίν Γκού... Μας τ' ονόμαζε με ειλικρίνεια ή δεσποινίς Τζέννυ...

— Τρίτο σημείο: 'Ο κ. Μπερτινιόλ, όταν τον ρωτήσαμε για τον καλεσμένο με τον οποίο κουβέντιασε, δήλωσε πως δε θυμόταν τίποτα... "Όσο κι' αν τον πίεσαμε, η μνήμη του φαινόταν παράεξ αδύνατη... Δεν είναι έτσι, κύριε Λωράν;

— Πραγματικά, απάντησε ο κόμης. 'Ομολογώ δε πως μου έκαμε εντύπωση...

— Απ' το χορό ως σήμερα έχουν περάσει δυο-τρεις μέρες κι' ο κ. Μπερτινιόλ έπωλεγήθηκε απ' αυτές. Προβλέποντας πως θα τον ρωτούσαμε για τη γραμματέα του και πως θα του ζητούσαμε να μάς τον παρουσιάσει, έλαβε τα μέτρα του... Γιατί, φοβότανε με το δικό του, μια τέτοια αντίπαράστασι.

— Έτσι, την ημέρα που πήγαμε να τον παρακαλέσουμε να μάς βγάλει απ' την άμχανία, γεμάτοι ελπίδες πως θα τελειώναμε επιτέλους, είχε πετάξει το πουλί! 'Ο Ρωμαίν Γκού είχε χαθεί.

— Πραγματικά, δ' αυτά φαίνονται ίσως παράξενα εκ πρώτης όψεως, ψιθύρισε ο μαρκήσιος. Έξέ αλλο όμως οι εξηγήσεις που μάς έδωσε ο κ. Μπερτινιόλ φαίνονται φυσικές... Κι' έφασαν ο Ρωμαίν Γκού θαχρη γυρίσει στο Παρίσι σ' ένα μήνα, μπορούμε να περιμένουμε ως τότε για να βεβαιωθούμε...

— 'Ο Γκώμ ανασήκωσε τους ώμους του κι' έκαμε ένα σαρκαστικό μορφασμό.

— Εγώ είμαι βέβαιος πως δεν θα γυρίσει ο Ρωμαίν Γκού απ' τη Νέα Υόρκη σ' ένα μήνα... είπε.

— Τι σας κάνει να το πιστεύετε;

— Απλούστατα, κόβω τ' κεφάλι μου πως δεν έχει φύγει καθόλου απ' το Παρίσι!

— Μά τότε...

— Τότε αυτό θ' αποδεικνύει πως υπάρχει συνεννόηση μεταξύ του κ. Μπερτινιόλ και του γραμματέα του. Δεν είν' έτσι;

— Η σκέψη σας είναι σωστή...

— Έ λοιπόν, μπορώ εύκολα να σας δώσω αυτή την απόδειξη! Θα στείλω αμέσως στη Χάρη ένα ικανό άνθρωπό μου, αφού του δώσω τα χαρακτηριστικά του Ρωμαίν Γκού. Κι' αυτός θα μάς πληροφορήσει αν ο Ρωμαίν Γκού έφυγε πραγματικά απ' τη Γαλλία σήμερα το πρωί, όπως ισχυρίζεται ο κ. Μπερτινιόλ.

Οι δυο αδελφοί κυττάχτηκαν, αμίλητοι.

— Μά, κύριε Γκώμ, είπε ο Λωράν, ποιο λόγο θα είχε μια τέτοια συνεννόη του κ.

Μπερτινιόλ με τη γραμματέα του;

— Όμολογώ πως δεν μπορώ να το μαντέψω. 'Αδιαφορο όμως! Σ' όλη τη σταδιοδρομία μου, όταν αναλάμβανα ένα έγκλημα, αναζητούσα τ' ελαττήρια, κι' από κεί εύρισκε εύκολα το δρόμο. Σ' αυτήν όμως την περίπτωση ανατρέτεται η σειρά των πραγμάτων. Θ' ανακαλύψουμε πιθανώς τον ένοχο, πριν μάθουμε τ' αίτια του εγκλήματός του...

— Κι' η Τζέννυ; ρώτησε ο Λωράν με φωνή τρεμουλιαστή. Τι θα γίνει η Τζέννυ, σ' δ' αυτά;

— Η τραχεία φωνή του Γκώμ... λάκωσε, προκειμένου να μιλήσει για την Τζέννυ... — Ναι, η Τζέννυ!... είπε. Θάναί μια μεγάλη δυστυχία... γιατί θάναί θύμα, η καμμένη, ενώ αξίζει να ευτυχίσει... αξίζει να την αγαπήσετε, κύριε Λωράν!...

— "Ω, μη διαμαρτύρεσθε! Ξέρω καλά πως νοιώθετε μονάχα λίγη συμπόνια για την αγάπη της, αλλ' η καρδιά σας ανήκει πάντα ολοκληρωτικά στη Μαρία-Ρόζα.

Κούνησε το κεφάλι του, σαν ν' απαντούσε σε κάποια κρυφή σκέψη του, που δεν ήθελε να την εξηγήσει ακόμη. Και πρόσθεσε:

— "Αν είχατε αγαπήσει τη Τζέννυ, δεν θα χρειαζόσαστε ίσως να καταφύγετε στις υπηρεσίες μου... "Ισως, αν την αγαπούσατε, ο Ζακτέλ θάταν ακόμη ζωντανός, η επιχείρησή του αδελφού σας δε θα πλησίαζε στην καταστροφή, και σεις, κύριε Λωράν, δε θαχάτε ν' αποκρούσετε τόσο βαρείες κατηγορίες...

Οι δυο αδελφοί τόν άκουγαν κατάχλωμοι. "Ησαν τόσο ταραγμένοι απ' ό,τι άφινε να διαφαίνεται κάτω απ' τα άοριστα λόγια του, ώστε δεν μπορούσαν να προσφέρουν λέξη...

Μά ο Γκώμ, καταλαβαίνοντας πως είχε προχωρήσει πάρα πολύ, έσπευσε να προσθέσει μ' ένα χαμόγελο:

— Ωστόσο, ίσως και να πρόκειται για ένα μυστήριον που έπιασε η φαντασία μου και που θα καταρρεύσει σε δυο μέρες, όταν γυρίσει ο αστυνομικός που θα στείλω στη Χάρη. Θέλετε να περιμένουμε ως τότε;

— Δεν μπορούμε να κάνουμε διαφορετικά!

— Σας παρακαλώ δέ, στο διάστημα αυτό, έσεις, κύριε μαρκήσιε, να μην αλλάξετε τίποτα στις σχέσεις σας με τον κ. Μπερτινιόλ, και σεις, κύριε κόμη, να μην αφήσετε καθόλου να υποπτευτή τις ανησυχίες σας ή δεσποινίς Τζέννυ... Δεν ξέρω γιατί τη συμπνών, αυτή την κοπέλλα. Και θάδινά δέκα χρόνια απ' τη ζωή μου, για ν' αποδειχθούν άνοησιες δ' αυτά που προβλέπω και φοβάμαι!

Κι' ο Γκώμ έφυγε, χωρίς να προσθέσει άλλη λέξη.

— 'Ο Λωράν έκαμε δυο μέρες να τον δει. Το πρωί της τρίτης ημέρας, βρισκόταν άκομη στο κρεβάτι του, όταν χτύπησε το κουδούνι της πόρτας του.

— Ήταν ο Γκώμ. Ζήτησε να τον δει άμέσως.

— 'Ο Λωράν τινάχτηκε απ' το κρεβάτι, ντύθηκε πρόχειρα και δέχθηκε τον αστυνομικό.

— 'Ο Γκώμ φαινότανε καταταραγμένος. — 'Ο άνθρωπός μου γύρισε απ' τη Χάρη!... άνάγγειλε.

— Κι' οι πληροφορίες που σας έφερε;...

— Είναι όπως τις πρόβλεπα!

— Δηλαδή;...

— 'Ο κ. Μπερτινιόλ μάς είχε βεβαιώσει πως ο Ρωμαίν Γκού μπαρκάρισε στη «Νορμανδία»...

— Ναι, λοιπόν;

— 'Ο άνθρωπός μου δεν βρήκε τ' όνομα του στον κατάλογο των επιβατών όλων των υπερωκεανίων που φύγανε μέσα στην τελευταία βδομάδα... Και κάτι άλλο άκόμη: 'Η «Νορμανδία» δεν έφυγε απ' τη Χάρη: η Νέα Υόρκη και πήκε στο λιμάνι της Χάρης χτες το βράδυ!

— Μας είπατε λοιπόν ψέμματα ο κ. Μπερτινιόλ; Έπαναλαμβάνω δε την κατηγορηματική μου πεποίθησή, το Παρίσι!

— Δεν έφυγε καθόλου απ' το Παρίσι! — Ωστόσο, θαπρεπε να κρύβεται, αν είναι ένοχος. "Αν δεν έφυγε λοιπόν απ' το

Παρίσι, αυτό θα σημαίνει πως δεν φοβάται τίποτα...

— Έκτός αν, πρόφερε άργά ο Γκώμ, έχη στην καρδιά του κάποιον έρωτα, που τον κάνει να ξεχνάει κάθε προφύλαξη...

— Ένωσείτε τη Τζέννυ;

— Ναι... Μην ξεχνάτε τα λόγια που είπε ο κάου-μπού στο Μπερτινιόλ... Αυτό θα εξηγούσε ώρισμένα πράγματα...

— Ίσως... πρόφερε σκεπτικός ο Λωράν. Και πρόσθεσε, αναστενάζοντας:

— Τι πρέπει να κάνω τώρα;... 'Όμολογώ, φίλε μου, πως είμαι τόσο ταραγμένος απ' όλες αυτές τις ύπονοιες που έχετε διατυπώσει, ώστε τάχω χάσει τελείως... Δεν μπορώ ποτέ να πιστέψω πως ο κ. Μπερτινιόλ, ο πατέρας της Τζέννυ, ο άνθρωπος που φάνηκε τόσο καλός και γενναίόδωρος στην οικογένειά μου και σε μένα τον ίδιο, έγινε συνένοχος σε τόσες ατιμίες!...

— Ναι, ναι, συμφωνώ κι' εγώ πως είναι πολύ 'σοδρά ο δ' αυτός... Πάντως, κύριε Λωράν, σας άφινω τελείως έλεύθερο ν' αποφασίζετε για το τί θα κάμετε. Σας το λέω με κάθε ειλικρίνεια...

— Καταλαβαίνω την ταραχή σας, και την αναστάτωση που μπορεί να φέρη μια τέτοια ανακάλυψη στη ζωή σας και στην οικογένειά σας... Θα ματαιωθεί ο γάμος σας — πράγμα που σας είναι μάλλον αδιάφορο —, αλλά και θα καταστραφεί ο αδελφός σας, θα κηρυχθεί σε δολία χρεωκοπία!

— Πρόκειται έξ' άλλου για τη ζωή μιας άθώας και καλής κοπέλλας, που αξίζει κάθε εύτυχία και που θάναί όμως το πρώτο θύμα που θα χτυπήσουμε... το έξιλαστήριο θύμα για τ' ένοχα όνειρα του πατέρα της...

— Είσαστε έλεύθερος να διαλέξετε, κύριε Λωράν... Σας είμαι άφοσιωμένος, δεν πρόκειται να μιλήσω, αν έσεις τ' ζητήσετε... Σας το ξαναλέω, διαλέξτε!... "Αν το θελήσετε, θα μτώ πάλι στο καθούκι μου, ο Μπερτινιόλ δεν θ' άκούση πιά να γίνεται λόγος για μένα κι' ο Ρωμαίν Γκού θα μωρήσει να ξεαναγυρίσει έλεύθερα στο μέγαρο της λεωφόρου Φρίντλαντ.

— 'Ο Γκώμ μιλούσε με μια παράξενη σοβαρότητα.

— Έστω, θα διαλέξω, άφου κι' άφινετε έλεύθερο, αγαπητέ μου Γκώμ, είπε ο Λωράν. Δεν θα ξεχάσω δε ποτέ αυτά τα τόσο ευγενικά λόγια σας!... Ποτέ άλλοτε δεν είχα καταλάβει τόσο καλά πως νοιώθετε για μένα κι' μονάχα άφοσίωσι, αλλά μια άληθινή φιλία!

— Δεν κάνετε λάθος, απάντησε άπλά ο αστυνομικός.

— Πριν πάρω όμως μια άπόφαση, επιτρέψτε μου να σας κάμω μια τελευταία έρώτηση. Πρέπει να διαφωτισθώ τελείως. Υποσχεθείτε μου πως θ' απαντήσετε!

— Υπάρχει ανάγκη να σας τ' υποσχεθώ;

— Καλά... Μιλώντας προ όλίγου για το Μπερτινιόλ, είπατε πως η Τζέννυ θάταν το θύμα που θα πληρώνε τ' ένοχα όνειρά του... Φαίνεται να έχετε για το Μπερτινιόλ πράγματα που εγώ τ' άγνώω. Για ποιά όνειρα μιλούσατε;

— Δεν είναι ένοχο όνειρο τ' να θελήσει να εισχωρήσει σε μια άριστοκρατική οικογένεια, χρησιμοποιώντας έγκληματικά μέσα γι' αυτό;... Δεν είναι ένοχο όνειρο τ' ν' ατιμάσει ένα απ' τα μέλη της, να το καταστρέψει, έτσι, ώστε να μη τ' άφιση άλλη διέξοδος παρά τη ντροπή ή ένα γάμο που δε θα γινόταν δεκτός ή άλλες συνθήκες;

— Τι είν' αυτά που λέτε, Γκώμ;

— Λέω, αγαπητέ μου Λωράν, πως απ' τη μέρα που ο Μπερτινιόλ άρνήθηκε να μου φανεώσει τ' όνομα του κάου-μπού, τον θεωρώ συνένοχο του Ρωμαίν Γκού! "Από τότε λοιπόν, τ' οφείλθηκε σαν σε όποιοδήποτε κατηγορούμενο.

— Πήρα πληροφορίες γι' αυτόν. Πέρασα νύχτες όλόκληρες, ψάχνοντας. "Εστειλα και πήρα άμέτρητα τηλεγραφήματα! "Εφερα άνω-κάτω όλες τις άστυνομικές υπηρεσίες της Γαλλίας! Ζήτησα πληροφορίες απ' τα γνωστότερα μέλη της άμερικανικής παροικίας.

— Και τί ανακαλύψατε;

— Κάποιον "Αμερικανό που γνώριζε τον πατέρα του... και που με πληροφόρησε ά-

πλώς από ποιά μέρος της Γαλλίας καταγόταν αυτός: από ένα χωριό τ' ού Πουατού.

— Ξεκινήσατε λοιπόν απ' αυτό το δεδομένο;...

— Ναι, για να παρακολουθήσω ύστερα τις διάφορες περιπλανήσεις του πατέρα Μπερτινιόλ. Κι' εξακριβώσα πως υπήρξε για ένα χρονικό διάστημα υπηρέτης στο σπίτι σας...

— 'Ο Λωράν σκώθηκε απότομα και είπε: — Ναι, η μητέρα μου μου υπενθύμισε αυτή τη λεπτομέρεια, κάποια μέρα της ζωής μου που δε θα σβύστη ποτέ απ' τη μνήμη μου...

— Είμαι περίεργος να μάθω τί σας είπε ή μαρκήσια.

— Ακούγοντάς με να προφέρω τ' όνομα του Μπερτινιόλ, που μου είχε αναθέσει τη διεύθυνση του άναρκατωριού του, η μητέρα μου φάνηκε έκπληκτη και μου έκαμε μερικές έρωτήσεις.

— Τι σας ρώτησε δηλαδή;

— Την ηλικία του Μπερτινιόλ!

— Γιατί;

— Γιατί είχε θυμηθί πως κάποιος Μπερτινιόλ ήταν άλλοτε υπηρέτης του πατέρα μου...

— 'Ο Γκώμ έκαμε μια χειρονομία και διέκοψε το νύο:

— Θα σας πω τί άλλο πρόσθεσε ή μητέρα σας: "Ότι ο πατέρας σας έπιασε αυτόν τον υπηρέτη του να τον κλέβη, κι' ότι τον έστειλε στη φυλακή.

— Πραγματικά! "Ωστε αυτός ο Μπερτινιόλ;...

— Είναι ο πατέρας του ευεργέτη σας. Είσαστε βέβαιος; Έχετε άποδείξεις;

— Δεν έχω... και γι' αυτό ακριβώς σας σύστησα προ όλίγου να μη βιαστήτε να με κατηγορήσετε πως τρέχει ή φαντασία μου...

— Αυτός ο Μπερτινιόλ, ο υπηρέτης, ο κλέφτης, είχε ένα γιο. Κι' αυτός ο γιος είναι ο πατέρας της Τζέννυ... "Εγώ δεν έχω πιά την παραμικρή αμφιβολία!...

— "Όσο για σας, Λωράν, αν αμφιβάλλετε ακόμα, ρωτήστε τον ίδιο το Μπερτινιόλ, μπροστά μου. Σας έγγωμαι πως δε θα κάνει τον κόπο να πη ψέμματα!

Κι' ο αστυνομικός πρόσθεσε, με μεγαλύτερη έξασπι:

— Καταλαβαίνετε επιτέλους τί ένοουσα προ όλίγου, μιλώντας για ένοχα όνειρα;... Δεν ήταν ώραίο όνειρο, για ένα πρώην κτηνοτρόφο να μπει σαν ίσος σε μια οικογένεια που είχε άλλοτε υπηρέτη τον πατέρα του και που τον έδιωξε ως κλέφτη;

— Πιστεύετε;...

— Ναι, πιστεύω... αλλά χωρίς άποδείξεις, όπως πάντα!

— Και τώρα που απάντησα στην έρώτησή σας, κύριε ντε Σουλαίμ, μπορείτε να διαλέξετε: "Η ν' άφισετε τα πράγματα όπως έχουν, και να μη δείξετε πως υποπτεύεστε τίποτα, από οίκτο για τη Τζέννυ. "Η να συνεχίσουμε την έρευνά μας και να πε-

ριμένουμε την κατάλληλη στιγμή, για να συλλάβουμε τ' ο Ρωμαίν Γκού και να τον παραδώσουμε στη δικαιοσύνη. Ξέρω κάποιον που δεν πρόκειται να δυσχερευτεί καθόλου γι' αυτό και που λυώνει ο δύστυχος στη φυλακή: τ' ο Μιραντόρ.

— Ν' άφισουμε δ' αυτά τ' έγκλήματα ατιμώρητα... είναι δυνατό;

— Εγώ δεν έχω γνώμη. Είναι κάτι που άφορά έσας μονάχα... Υπάρχουν τ' άπέρ και τ' κατά... "Ας άφισουμε κατά μέρος τ' ζητήματα τ' ο Μιραντόρ, που μπορούμε πάντως να επιτύχουμε την άπαλλαγή του από κάθε κατηγορία, μια και δεν υπάρχουν θετικά στοιχεία εναντίον του. Τί μένει κατόπιν;

— Υπάρχει, βέβαια, ένας φόνος. "Εκτός όμως απ' την κοινωνία, ποιάς άπαιτεί την τιμωρία του ένόχου; Κανείς! "Ο μακαρίτης ο Ζακτέλ ήταν άγνωστος σε όλους... Είχε μείνει άνυπαντρος, δεν είχε συγγενείς, ζούσε όλομόναχος. Τον έχει ξεχάσει κι' όλος τ'ώρα όλος ο κόσμος...

— "Αν λοιπόν ή τιμωρία του φονιά πρόκειται να προκαλέσει συμφορές, ίσως τ' θάνατο της Τζέννυ, τη βεβαία καταστροφή του αδελφού σας, δεν νομίζετε πως θάταν προτιμώτερο να μείνη άτιμώρητος τ' έγκλημα;

— "Αν δεν ήξερα τη φιλία σας για μένα, Γκώμ, κι' αν δε μου την είχατε άποδείξει έπανειλημμένως, θα πίστευα πως σας πήρε με τ' μέρος του ο κ. Μπερτινιόλ. "Ο άστυνομικός άναστενάξε κι' απάντησε μελοχολικά:

— Σας τ' είπα, αγαπητέ μου Λωράν, φοβάμαι τις καταστρεπτικές συνέπειες... Προπάντων συλλογίζομαι αυτή τη δυστυχισμένη τη Τζέννυ...

— "Υπάρχει όστόσο μια άλλη κοπέλλα, τ' όιο αξία με τη Τζέννυ να ευτυχίσει, τ' όιο όμορφη, τ' όιο καλή σαν κι' αυτή, και που μου φαίνεται θύμα κι' εκείνη...

— "Η Μαρία - Ρόζα!

— Ναι ή Μαρία... που δεν κατάλαβα ποτέ την παράξενη διαγωγή της, που δεν μπόρεσα να εξηγήσω την έγκατάλειψή της... "Η Μαρία που την αγαπάω μ' όλη μου την καρδιά... "Η Μαρία που της όφειλω τη ζωή μου...

— Ποιάς μου λέει πως δεν είναι κι' αυτή θύμα της μηχανορραφίας του Μπερτινιόλ;

— "Η Μαρία - Ρόζα σας αγαπάει... Δεν έπαψε ποτέ να σας αγαπά.

— Γκώμ! Την είδατε λοιπόν; Ξέρετε που έχει κουφή;

— Στο σπίτι του θείου της! Παραβαίνω τ' όλο που της έδωσα, μ' αυτό που σας λέω... μά δε μπορούσα να προβλέψω τότε δ' αυτά τ' γεγονότα...

— Ναι, ή Μαρία - Ρόζα σας αγαπάει, σας λατρεύει... "Η παράξενη έγκατάλειψή, για την όποια την κατηγορείτε και άπορείτε τόσο, είναι μια άποδείξη της αγάπης της. Υποχώρησε στην έπιμονή της μητέρας σας και τ' ο αδελφού σας, που της ζήτησαν α-

Οι απεργοί του Νηπτορίτ κατατρόπωσαν προσωρινά τους αστυνομικούς, πετώντας τους κάμποσα βάζα με μέλισσες!...

Ζώα για κάθε χρήσι

Μας προσφέρουν τις πιο άπρόοπτες εξυπηρετήσεις

Υπάρχει στην Αμερική ένα είδος νυχφίτσας, που ονομάζεται «σκόνκ». Το ζώο λοιπόν αυτό βγάζει κάτω από την ουρά του μια έκκριση που βρωμάει άνοποφορα, σε ακτίνα 1 χιλιομέτρου!

Θα πίστευε κανείς ότι η τόσο δυσωμία δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε τίποτα, εκτός ίσως... για να διαλύσει μια διαδήλωση ή να πνίξει μια εξέγερση! Κι όμως, στα όρυχεία των δυτικών Ηνωμ. Πολιτειών σώζει κάποτε τη ζωή εκατοντάδων ανθρώπων...

Όταν τύχη να έκραγη πυρκαγιά, εισάγονται στο σύστημα αερισμού των σιάντων του όρυχείου μερικές σταγόνες συνθετικής μυρωδιάς «σκόνκ». Η μυρωδιά αυτή φτάνει ταχύτητα στις πιο μακρινές στοές, όπου δε θα μπορούσε ν' ακουστή κανένα ήχητικό σήμα κινδύνου. Οι εργάτες τη νιώθουν άμέσως και σπεύδουν να βγούν απ' το όρυχείο, όσο είναι ακόμα καιρός. Οι ειδικοί βεβαιώνουν ότι, με το σύστημα αυτό, τα όρυχεία εκκενώνονται γρηγορώτερα παρά με κάθε άλλο!

Είναι γεγονός ότι οι άνθρωποι, στα διάφορα μέρη του κόσμου, ξέρουν να χρησιμοποιούν διάφορα ζώα με παράξενους και εξυπνους τρόπους.

Στη Νέα Γουίνεα π.χ., οι ιθαγενείς βάζουν μεγάλες αράχνες να υφάνουν το δίχτυ τους μέσα σε στεφάνια από καλάμι. Έτσι, φτιάχνουν ανέσδοα μια «απόχνη», με την οποία πιάνουν ψάρια αρκετά μεγάλα. Το δίχτυ αυτό της αράχνης έχει το πλεονέκτημα ότι δε διακρίνεται μέσα στο νερό.

Οι ίδιοι ιθαγενείς μεταχειρίζονται τους ιστούς της αράχνης και για έναν άλλο, μακάβριο σκοπό: για να εκτελούν τις γυναίκες που απίστησαν στον άντρα τους.

Περνούν ένα φαρδύ κωνικό ξύλο επανειλημμένως μέσα από πολλές εκατοντάδες ιστούς αράχνης, ώστε να σκεπαστή από πάνω μ' ένα παχύ στρώμα τέτοιων ιστών. Βγάζουν ύστερα το ξύλο κι έχουν έτσι έτοιμο ένα ελαφρύ αλλά στερεό «σκουφό», που τον περνάνε ελαφρικά πάνω απ' το κεφάλι της ένοχης, χωρίς να το περιμένει, και τον δένουν γερά κάτω απ' το πηγούνι της. Έτσι, αυτή η δυστυχισμένη πεθαίνει από άσφυξία!

Οι Ινδιάνοι των δυτικών άκτων

της Βορείου Αμερικής πιάνουν κάτι ψάρια μήκους 15 πόντων, υπερβολικά λιπαρά, και τα μεταχειρίζονται... για κερία. Περνάνε δηλαδή μέσα απ' το σώμα τους ένα φυτίλι, το ανάβουν κι έχουν έτσι ένα κερύ που καίει συνεχώς και επί πολλές ώρες.

Στην Πολυνησία, οι ιθαγενείς που πιάσουν από κοιλόπονο, βγαίνουν στο πέλαγος με τις πιρσές τους και πιάνουν ένα είδος ψαριών που περιέχουν ένα λάδι καθαριστικό, σαν το καστορέλαιο!

Τα έντομα βρίσκουν κι αυτά ένα σωρό παράξενες χρησιμοποίησεις. Κατά τον Ισπανοαμερικανικό πόλεμο, ένας Αμερικανός χειρουργός έκανε κάποτε μια επείγουσα εγχείριση, για να σώσει τη ζωή κάποιου νεαρού αξιωματικού. Δεν είχε άλλο φως απ' τη φλόγα ενός λυχνού, που πλησίαζε κι αυτός να σβύσει γιατί είχε τελειώσει το λάδι του.

Ενώ όμως ο χειρουργός βιαζόταν, αγωνιούσε και δεν ήξερε αν θα προλάβαινε να συμπληρώσει την εγχείριση πριν μείνει στο σκοτάδι, ένας Ινδιάνος υπηρέτης του αξιωματικού πήγε κι έφερε μια μπουτίλια, μέσα στην οποία είχε κλείσει δέκα ή έντεκα ζωντανές πυγολαμπίδες.

Το φως ενός μονάχα τέτοιου έντομου είναι αρκετό για να διαβάσει κανείς εφημερίδα τη νύχτα. Οι δέκα μαζί φώτισαν τη σκηνή τόσο δυνατά, ώστε ο χειρουργός μπόρεσε να συνεχίσει κι να τελειώσει την εγχείριση μ' όλη την ήσυχία του. Κι' έτσι σώθηκε η ζωή του αξιωματικού.

Τις ίδιες πυγολαμπίδες φοράνε σε κολλίε οι ανύπαντρες κοπέλλες της Κασταρίας.

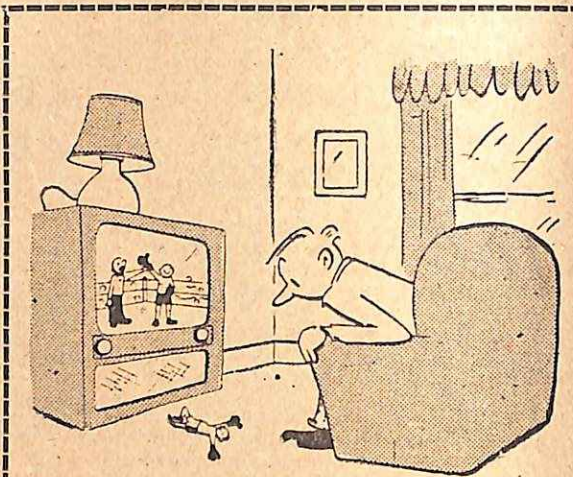
Οι μέλισσες έχουν χρησιμοποιηθεί επανειλημμένως ως όπλα, με άριστο αποτέλεσμα. Πρό ολίγων ετών, οι απεργοί του Νηπτορίτ κατατρόπωσαν προσωρινά την αστυνομία, πετώντας της μ' ευστοχία κάμποσα βάζα με μέλισσες!

Αλλά και πολλούς αιώνες πρωτότερα, ο αρχηγός των Σταυροφόρων Ριχάρδος ο Λεοντόκαρδος κυριεύσε το φρούριο της Ακρας, πετώντας μέσα, πάνω από τα τείχη, αρκετές εκατοντάδες κυψέλες. Οι Σαρακηνοί έτρεξαν να κρυφτούν στα υπόγεια, για να γλυτώσουν απ' τις ξετρελαμένες μέλισσες. Κι' έτσι οι Σταυροφόροι — που τους προστάτευε η πανοπλία τους απ' τα τιμμήματα — κυριεύσανε την πόλη εύκολα και αναίμακτα.

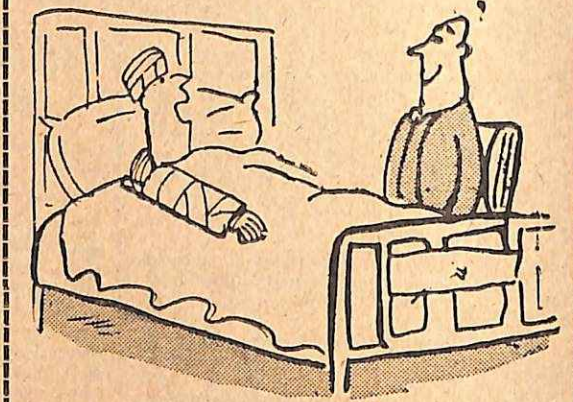
Εξ άλλου, στον τελευταίο πόλεμο, έγινε λαθρεμπόριο μιας μεγάλης ποσότητας από μέλι, πάνω στ' τα ιταλοελβετικά σύνορα, με τη βοήθεια κάμποσων μελισσών.

Στη νοτιανατολική Ασία, οι «μακάκοι» (πίθηκοι πολύ έξυπνοι) έξεσκούνται για να σκαρφαλώνουν στα φοινικόδεντρα και να πετάνε κάτω τις καρύδες.

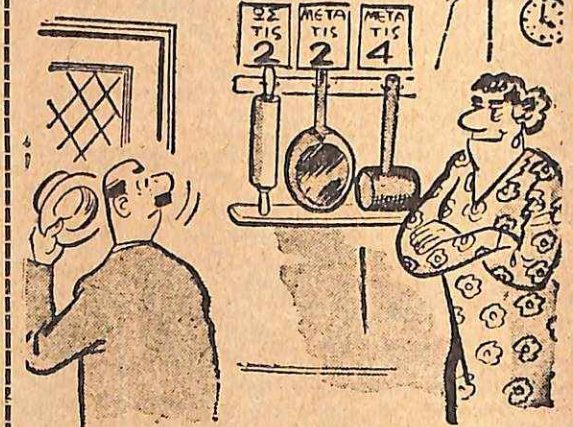
Είναι δυνατόν ωστόσο να χρησιμοποιηθούν κατά χίλιους τρόπους οι πίθηκοι, στην εποχή μας που έχουν γίνει τόσο σπάνιοι οι υπηρέτες. Ένας περιηγητής, που επισκέφτηκε την Αθισανία στα τέλη του περασμένου αιώνα, είδε πίθηκους να χρησιμεύουν σαν ζωντανά... κηροπήγια, κρατώντας αναμμένους πυρσούς. Έκαναν δε πολύ καλά αυτή τη δουλειά... εκτός από μια περίπτωση, που ένας πίθηκος έχασε την ύπομονή του και πέταξε τον πυρσό του ανάμεσα στους καλεσμένους που τρώγανε στο τραπέζι!

Νόκ άουτ από την τηλεόραση...

— Και τότε μου είπε: «Θα σου δείξω εγώ!...»
Του είπα λοιπόν: «Δείξε μου...» Και νάμαι εδώ!

Προετοιμασία για το γυρισμό...

— Όταν πονάει ο λαιμός του κλαρινετίστα...

Ο κακός άνεμος ΤΗΣ ΕΛΒΕΤΙΑΣ

Κάνει τους ανθρώπους ν' αρρωσταίνουν

— Μα τί έχει πάθει σήμερα όλος ο κόσμος; ρωτούσε τελευταίως ένας Αμερικανός τουρίστας τον Έλβετο που τον φιλοξενούσε στη Βέρνη. Φαίνονται όλοι μουνδιασμένοι ή κακόκεφοι. Οι σωφέρ των ταξί μου μίλησαν άσχημα: μολοντί τους έδωσα γερό πουρμπουάρ... Τι συμβαίνει;

— Είναι ο «φέν», του εξήγησε ο οικοδεσπότης.

Ο «φέν» είναι ένας ζεστός και ξερός βουνήσιος άνεμος, που περνάει πάνω από την κεντρική Ευρώπη και που αποτελεί ένα αληθινό μετεωρολογικό αίνιγμα.

Φυσάει από το νότο προς το βορρά, κυρίως την άνοιξη και το καλοκαίρι, διαρκεί δε κάθε φορά 1 ως 6 ημέρες. Δεκάδες χιλιάδες Έλβετοι, Αυστριακοί και Γερμανοί υποφέρουν τότε τα βιολογικά αποτελέσματά του. Άλλοι παθαίνουν πονοκεφάλους και ναυτία, άλλοι λιποθυμούν ή κυριεύονται από ένα συναισθημα άγωνίας.

Γιατροί και μετεωρολόγοι συμφωνούν ότι τα συμπτώματα αυτά προκαλούνται από το «φέν», δεν ξέρουν όμως κανένα φάρμακο, καμιά θεραπεία έναντιόν του.

Όταν πρόκειται ν' αρχίσει να φυσάει ο «φέν», εμφανίζονται πάνω απ' τις κορυφές των Άλπεων λουριδες από συννεφάκια, ενώ συγχρόνως η ατμόσφαιρα αποκτά μια εκπληκτική διαύγεια.

Οι Έλβετοι συνήθίζουν να λένε παραστατικά ότι: «όταν σου φαίνεται πως θ' αγγίξεις τα βουνά, θα φυσήσει ο «φέν».

Οι άνθρωποι κυριεύονται τότε από μια αδράνεια κι' ελαττώνεται πολύ η σωματική και πνευματική τους απόδοσι. Πολλοί εμφανίζουν δύσπνοια, ταχυπαλμία, ύπνοτασι.

Παρουσιάζεται εξ άλλου μια αύξησι της θνησιμότητας από ωρισμένες ασθένειες, ιδίως από καρδιακά νοσήματα. Αύξάνουν απότομα οι αυτοκτονίες και τα δυστυχήματα — αλλά και τα εγκλήματα, γιατί οι άνθρωποι γίνονται ευερέθιστοι.

Πολύ μεγάλος είναι ο κίνδυνος από τη φωτιά, όταν φυσάει ο «φέν». Η παραμικρή σπινθα γίνεται τότε μια φοβερή απειλή κατά της ζωής και της ιδιοκτησίας, γιατί ο ισχυρός και ξερός άνεμος μπορεί να τη μεταφέρει σε απόσταση εκατοντάδων μέτρων και να προκαλέσει έτσι καταστρεπτικές πυρκαγιές.

Όταν λοιπόν οι Έλβετοι προβλέπουν αυτό τον άνεμο, χτυπάνε τρεις φορές τις καμπάνες των εκκλησιών, κι' άλλες τρεις ύστερα από ένα μικρό διάλειμα. Το σύνθημα αυτό σημαίνει ότι απαγορεύεται απόλυτως το κάπνισμα στις περιοχές των όρεινων χωριών κι' ότι πρέπει να σβύσουν οι φωτιές σ' όλες τις κουζίνες.

Ο «φέν» λέγεται επίσης και «χιονοφάγος», γιατί, με τη μεγάλη θερμότητα που έχει, κάνει να λιώνουν και να κομματιάωνται τα χόνια. Τα κομμάτια αυτά σχηματίζουν κατόπιν τεράστιες χιονοστιβάδες, που βάθουν συχνά ολόκληρα χωριά.

Όπως είπαμε και πιο πάνω, ο «φέν» κάνει τους ανθρώπους κακόκεφους και ανήσυχους. Με την παραμικρή άφορμή, αρχίζουν τότε λογομαχίες και καυγάδες.

Αλλά κι' η έρωτική όρεξι αυξάνει — όπως αποδεικνύεται απ' το μεγαλύτερο αριθμό των συλλήψεων στους άνοιξιάτικους και φθινοπωρινούς μήνες που ο «φέν» είναι ιδιαίτερος δυνατός.

Είναι πολλές οι θεωρίες που προσπαθούν να εξηγήσουν τα βιολογικά αποτελέσματα του «φέν». Μερικοί τα αποδίδουν σε ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία, κι' άλλοι σε διακυμάνσεις της ατμοσφαιρικής πίεσης. Τίποτε απ' αυτά όμως δεν έχει αποδειχτεί ακόμη θετικά.

Ο «φέν» παίζει σημαντικό ρόλο στην καθημερινή ζωή. Αποτελεί μια σοβαρή δικαιολογία για την κακή έκτεlesi μιας εργασίας. Οι φοιτητά προσπαθούν ν' αποφύγουν τις εξετάσεις τις ημέρες αυτές. Οι χειρουργοί αναβάλλουν κάποτε τις εγχειρήσεις, γιατί οι άρρωστοι επηρεάζονται άσχημα απ' αυτό τον άνεμο. Στην Αυστρία, ο «φέν» αποτελεί ελαφρυντικό για ένα εγκλημα.

Παρ' όλα τα επιστημονικά δεδομένα που έχουν συγκεντρωθεί γι' αυτό τον άνεμο, είναι ελάχιστα οι ανακαλύψεις που τον αφορούν. Η σημαντικότερη ήταν η μετεωρολογική εξήγησις της προελεύσεώς του, που διατυπώθηκε πρό 80 ετών από τον διάσημο μετεωρολόγο Τζούλιους Χάν. Αποτέλεσε δε την πρώτη εφαρμογή της θερμοδυναμικής — καινούργιου τότε κλάδου της Φυσικής — στη μετεωρολογία.

Η εξήγησις του Χάν βασίζεται στο γεγονός ότι οι διαφορετικές ατμοσφαιρικές πιέσεις που υπάρχουν σε διάφορα σημεία της επιφάνειας της Γης, τείνουν να εξισωθούν μεταξύ τους. Όταν λοιπόν δημιουργείται μια ζώνη χαμηλής πίεσης γύρω απ' τη Μεγάλη Βρετανία, σχηματίζεται ένα ρεύμα αέρος από τη Μεσόγειο, για να εξουδετερώσει τη διαφορά.

Το ρεύμα αυτό φτάνει στις Έλβετικές Άλπεις, που υψώνονται μπροστά του σαν φράγμος. Ανεβαίνει τότε προς τα πάνω, περνάει τις κορυφές των Άλπεων, κι' από εκεί «πέφτει» με όρμη προς τις κοιλάδες — από ύψος 3.900 μέτρων στην Έλβετία, στα 600 μέτρα μόνον στη Γερμανία. Καθώς πέφτει όμως, συμπιέζεται και θερμαίνεται κατά 18—20 βαθμούς, ενώ συγχρόνως ελαττώνεται πολύ η υγρασία του.

Η ταχύτης αυτού του ανέμου μπορεί να φτάσει τα 80—160 χιλιόμετρα την ώρα. Συχνά, παίρνει τις στέγες των σπιτιών. Προκαλεί δε ισχυρές τρικυμίες στις όρεινες λίμνες.

Κατά το θρύλο, μια τέτοια τρικυμία έδωσε την ευκαιρία στο Γουλιέλμο Τέλλο, τον εθνικό ήρωα των Έλβετών, να ξεφύγει από τους έχθρους του. Μπορούμε συνεπώς να πούμε ότι ο «φέν» υπήρξε ένας από... τους ιδρυτές της Έλβετικής Δημοκρατίας, που φέιλεται στο Γουλιέλμο Τέλλο!

Όνομαστική έορτή

Δυό μήνες τώρα, ο κ. Δημητράκης Τσιγγουνάρας, γενικός διευθυντής του υπουργείου Σπογγαλιείας, σταματούσε κάθε γνωστό του στο δρόμο, για να τον χαιρετήσει και δια χειραφίας.

— Γεία σου κ. Παπαδόπουλε, τί κάνεις;

— Καλημέρα σας κ. Γενικέ, πώς είσθε;

— Χαίρω ιδιαίτερως που σε βλέπω, αγαππτέ μου.

— Κι' εγώ κ. Γενικέ. Ήθελα να σάς ενοχλήσω μια μέρα στο υπουργείο...

— Όποτε θέλεις. Στη διάθεσί σου. Άλλως τε μεθαύριο είναι το Άγιου Δημητρίου. Γι' ορτάζω.

— Χρόνια πολλά.

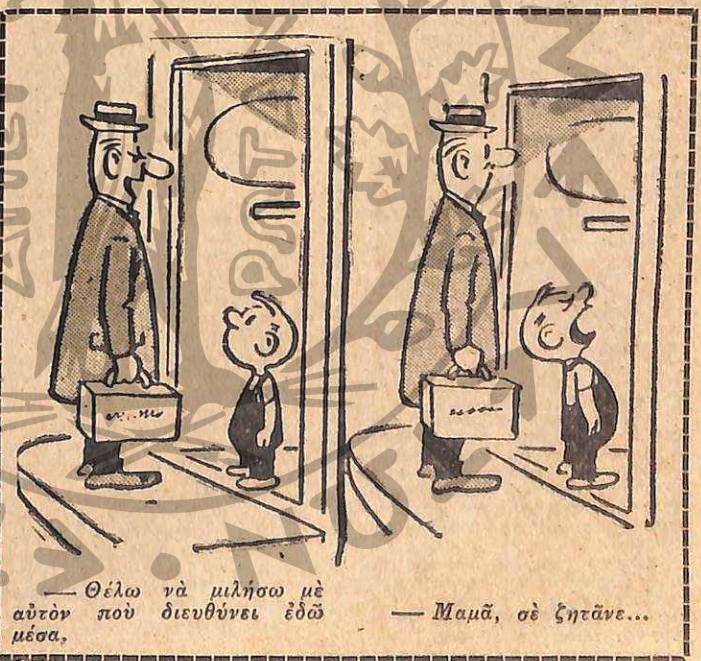
— Ναρθής να μου τὰ πῆς στο σπίτι.

Και πρόσθετε χαμογελαστά μεταξύ σοβαρού και αστείου: — Θα μου στείλεις καμμία τούρτα;

— Μα βέβαια κ. Γενικέ. Τό είχα υπ' όψει μου.

Και παρακάτω σταμάταγε άλλον για να επαναληφθῇ περίπου ο ίδιος διάλογος.

Ρουσφετία δεν έκανε ο Δημητράκης ο Τσιγγουνάρας. Ήταν αυτό που λένε «αυστηρός και αδέκαστος υπάλληλος». Άλλα βέβαιος, γενικός διευθυντής ήταν, πάντα όλοι τον είχανε ανάγκη. Γιατί στη σημερινή γραφειοκρατική εποχή και τα νομια έκαναν καταντήσε (ρουσφετία). Αν δεν έχες κάποιον να απρώξη τη δουλειά, μπορούν ν' ανεβοκατέβουν τις σκάλες και τα διαγώνια σου για να πάρουνε την «οριστική απάντησι». Έτσι, λοιπόν, για τὸν καθένα που είχε κάποιες δοσοληψίες με τὸ κράτος, δεν ήτανε τίποτα να θυσίαση λίγα χρήματα για μια τούρτα.

— Θέλω να μιλήσω με αυτόν που διευθύνει εδώ μέσα.

Η πρόσκλησις για την αποστολή... τουρτών συνεχιζότανε και το βράδυ, στους κινηματογράφους στα θέατρα, παντού.

— Μα τί έπαθες, Δημητράκη; Τρελλάθηκες; Τι τούς λες τὸν ανθρώπων να μᾶς στείλουνε τούρτες; Δε ντρέπεται;

— Δεν εκτιθέμαι. Μία τούρτα δεν είναι δωροδοκία. Είναι κοινωνική αδρότης.

— Μα τί θα τις κάνης τις τούρτες; Πέρυσι μᾶς στείλανε σαράντα. Κόψανε τις πετάδες, έδωσα και μία στο θωρηγό και τις άλλες τις πετάξαμε.

— Βρέ αδερφέ, εγώ θέλω στη γιορτή μου να βλέπω πολλές τούρτες! Να χοραίνω το μάτι μου! Δικαιώμα μου δεν είναι; Τι σε νοιάζει εσέ;

— Κούναγε το κεφάλι της η κ. Μαριάνθη.

— Ραμολήθηκες, Δημητράκη... Και το βιολί συνεχιζότανε:

— Γεία σου, αγαππτέ μου, τί μου κάνεις, καλά;

— Τὰ σέβη μου κ. Γενικέ.

Και τὰ λοιπά και τὰ λοιπά, ώπου να φτάσουμε στην τούρτα...

★

Δυό μέρες πριν απ' το Άγιου Δημητρίου ο κ. Τσιγγουνάρας, έκαστε μπροστά στο τηλέφωνο. Κι' άρχισε να παίρνει έναν-έναν, τους στενούς προσωπικούς του φίλους:

— Γεία σου θόδωρε. Τσιγγουνάρας εδώ. Τι γίνεσαι; Εγώ καλά είμαι. Άκου να σου πω, θόδωρέ μου. Έσύ είσαι άνθρωπος κοινωνικός, θάχης υποχρεώσεις του Άγιου Δημητρίου, να στείλεις τίποτα τούρτες... Α, τρεις-τέσσερις; Μπράβο, Πολύ ώραία. Πρόσεξε, λοιπόν. Μην παραγγείλεις πουμενά. Θα τις πάρης από μένα... Όχι, δεν άνοίξα χαχαροπλαστείο. Άλλά μου στέλνουνε πολλές και τις πούλάω. Άμαρτία είναι να τις πετάζω, δεν είν' έτσι; Κι' ύστερα, εξυπηρετώ και φίλους σαν κι σένα. Γιατί θα στίς δώσω σε πολύ καλή τιμή. Κι' οτι «φίρμα» θέλεις! Άπ' όλες θάχω. Βέβαια. Έν τάξει. Στις θέ-

κα μ' έντεκα το πρωί θα σου τις στείλω στο σπίτι. Έχω πη και στον κλητέρα μου που ξέρει και ποδήλατο να είν' εδώ απ' τις έννινα για τή διανομή. Η υπηρεσία θα λειτουργήσει καλύτερα, έτσι. Συμφωνώ... Ευχαριστώ... Ναι, νομίζω πως θα-χω αρκετή επιτυχία. Υπολογίζω να πιάσω απάνω από εκα-τόν είκοσι τούρτες.

Παρόμοια τηλεφωνήματα έ-γιναν σε όλους τους προσωπι-κούς φίλους που δεν ήσαν και λίγοι.

Το πρωί του 'Αγίου Δημητρί-ου, άρχισε ή πυρετώδης εργα-σία. Πηγαίνοντο από κλητή-ρας, κι' ο κ. Τσιγγουνάρας έ-κανε... το διεύθυντή της έ-πιχειρήσεως.

— Πρόσεξε να μην ξεχάσεις απάνω την κάρτα. Θα πας στον κ. Παπαδόπουλο, θα σου δώση δική του κάρτα και θα πας στη διεύθυνση που θα σου πη. Και στο δρόμο μην τρέχης πολύ, μη σου πέση.

Κι' άρπαξε το τηλέφωνο: — Ναι, Παναγιώτη. Όχι, («Η-νωμένα Βουδάρια») δεν έχω πρὸς το παρόν. Τις έστειλα. Να σου δώσω μια («ζωγράφ»), με («σαντινύ»); Είναι πρώτης τάξε-ως. Έν τάξει. Σε δέκα λεπτά θα την έχης.

Και γύρισε στη Μαριάνθη, που τον κτύπησε κατάπληκτη και βλοσυρή:

— Θα τις περάσουμε τις έκα-τό τούρτες, θα το όρς! Έντε-κα παρά δέκα είν' ακόμα ή ώρα.

— Θ' άφήσης και καμμιά να προσφέρουμε στον κόσμο;

— Σώπα βρε άδερφέ, που θα προσφέρω τώρα τούρτες στον κόσμο. Ένα φοντανάκι κι' ό-ζω απ' την πόρτα.

— Δε σ' αναγνωρίζω, Δημη-τράκη!

— Τι να σου κάνω; Έγώ, βλέπεις, δεν κλέβω. Είμαι τι-μιος υπάλληλος. Έπρεπε να βρω κάποια («κουπίνα») για να κάνω κανένα κοστούμι. Τα παν-ταλόνια λύνουνε στην υπη-ρσία... αλλά ή υπηρεσία δεν τα άντικαθιστά!

Και ξανάτρεχε στο τηλέ-φωνο:

— Όρίστε! Μάλιστα. Ευχαρι-στώ πολύ. Ευχαριστώ θερμώς... Ευχαριστώ... Χαίρετε.

Καθότανε πάλι στην καρέκλα λίγο απογοητευμένος:

— Αυτός δεν ήσανε πελάτης. Ήθελε απλά να μου πη χρό-νια πολλά.

Το άπόνεμα, γεμάτες οι σάλλες, τούρτα καμιά, όρα-νανε όμως πολλά κουτιά σοκο-λατάκια στο χέρι. Τάπαιρνε έ-να-ένα ό κ. Τσιγγουνάρας και πηγαίνε μέσα και τα κλειδώνε.

— Νάκουσε κι' ένα («στόκ»), θα μας χρειαστή! όήλωσε στη Μαριάνθη.

Και πρόσθεσε:

— Άπόψε θα λανσάρω τα γε-νέθλιά μου. Θα πω είκοσι θε-βρουαρίου για να είναι κοντά. Χρειαζόμαστε κι' εσώρουχα και παπούτσια...

Στις έπτά ήθε κι' ό κ. ύπουρ-γός να ευχηθί κι' ή σάλλα πη-ρε πια την άγλη της έπισημό-τητας. Ήρθαν κι' άλλες προ-σωπικότητες κι' ή κουβέντα έ-γινε σοβαρή. Άρχισε να περι-στρέφεται στο οικονομικά θέ-ματα, στο εργατικό ζήτημα, στην εξωτερική πολιτική και τα λοιπά και τα λοιπά.

Απάνω στην πιο κρίσιμη σι-γη την ώρα που ό κ. ύπουρ-γός ανέλυε το οικονομικό πρό-γραμμα του Κράτους, υπαίει μέσα στη σάλλα ή («καμινέρ») —ένα δουλάκι άξεστο που τή-χανε φέρει απ' το χωριό — και φωνάζει:

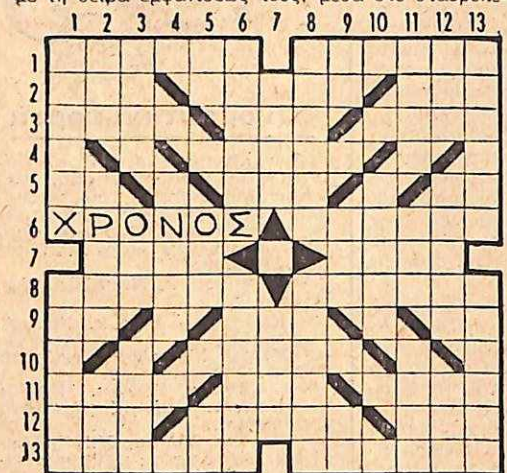
— Κύριε! Ρωτάνε, έχουμε άλ-λές τούρτες για πούλημα;

Έτσι έπαβε νευρικό κλονι-σμό ή κ. Μαριάνθη και νοση-λεύεται τώρα σε κλινική!

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Άνω—κάτω σταυρόλεξο

Στο σταυρόλεξο αυτό, αντί να σας δώσουμε τις εξηγήσεις των διαφόρων λέξεων που θα το συμπλη-ρώσουν, σας δίνουμε τις ίδιες τις λέξεις όχι όμως με τη σειρά εμφάνισής τους, μέσα στο σταυρόλε-ξο.

Εο, αλλά κατ' αλφαβητική σειρά. Η λέξις ΧΡΟ-ΝΟΣ που τοποθετήσαμε ήδη, θα σας βοηθήση αρκετά στη συμπλήρωσι του υπολοίπου σχεδίου.

ΛΕΤΟΣ — ΛΑΤ — ΑΜΠΑ — ΑΝΑΩ — Α-ΝΕΤΑ — ΑΝΟΔΟΣ — ΑΡ — ΑΡΙΔΑ — Α-ΡΟΣΙΣ.

ΒΑΣΣ — ΒΟΤΣΗΣ — ΒΥΓΕΣ.
ΓΚΕΛ.
ΔΡΑΜΑ.
ΕΚΛΑ — ΕΜΑ — ΕΡΩ.
ΙΑ — ΙΝΕΣ.
ΚΡΑ — ΚΡΙ.
ΛΕΩΝ.
ΜΑΗΣ — ΜΕΡΣΙ — ΜΙΣΟΣ.
ΝΑ — ΝΑΣΑΡ — ΝΑΤ — ΝΗ — ΝΗΛ — ΝΟ — ΝΟΝ — ΝΟΡΙΑ.
ΟΛΠ — ΟΝΕ — ΟΣΟ.
ΠΑΛΛΑΣ — ΠΙΟΝΙΑ.
ΡΑΚΙ — ΡΕΚΟΡ — ΡΣ — ΡΩ.
ΣΑΝΣΟΝ — ΣΑΡΑ — ΣΕΝΝΑΡ — ΣΚΟΡ — ΣΟΑ — ΣΟΚ — ΣΤΑΤΗΡ — ΣΤΕΝΟΝ — ΣΩΣΙΑΣ.
ΤΑΩΣ — ΤΣΒΑΪΧ — ΤΣΕΧΩ — ΤΣΙ.
ΥΛΗ.
ΦΙΝΕΥΣ.
ΩΜ — ΩΡΑ.

Σωστό — Λάθος

Άπό τις δυο λέξεις: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ, που συνοδεύουν καθένα από τις κατωτέρω φράσεις, διαγράφετε εκείνη που δεν ταιριάζει:

1) Τα υπερβόρεια κύματα μεταδίδονται πρὸς όλες τις κατευθύνσεις: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

4) Η όλη έχει αιολογόνους άδύες: ΣΩ-ΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

3) Το D.T. ανεκαλύφθη στην Άμερική: ΣΩ-ΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

4) Στην Άγγλία δεν υπάρχει βουνό που να ξεπερνά στο ύψος τα 1500 μέτρα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

5) Η Άφρική είναι σε έκτασι τρεις φορές με-γλύτερη από την Εύρώπη: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

6) Ο ζωγράφος Πικασσώ φέρει το πραγματικό του έπωνυμο: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

7) Η Μεταμόρφωσις του Σωτήρος έγινε επάνω στο Γολγοθά: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

8) Η θύλακα τίτλινκα είναι προικισμένα με τα απαραίτητα φωνητικά όργανα για να μπο-ρύν να τραγουδούν: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

9) Το διαζύγιο ήταν γνωστό στους αρχαίους Ρωμαίους: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

10) Η Μαντίνα ντύ Μπαρρύ, ή περίφημη εθ-νοδότηση.

νοούμενη του Λουδοβίκου XV, πέθανε στην άγχονή: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Μικρά προβλήματα

1) Για να κάνουν στο διεύθυντή τους ένα δώ-ρο αξίας 18.000 δραχμών, οι υπάλληλοι μιας έ-πιχειρήσεως αναγκάστη να δώσουν ό καθένας ένα ποσό που είναι είκοσιπλάσιο απ' τον αριθμό των υπαλλήλων.

Πόσοι υπάλληλοι εργάζονται στην έπιχειρήσι αυτή;

2) Για να εκτελέση τη διαθήκη του συζύγου της, μια χήρα υποχρεώνεται να μοιραστή μαζί με τους δυο γιους και τις τρεις κόρες της, το ποσό των 2.250.000 δραχμών. Πρέπει όμως να εκπληρώση τις ακόλουθες επιθυμίες του μακαρίτη: «Ο κάθε γιός θα πάρη τα διπλάσια χρήματα από κάθε κόρη. Η ίδια δε θα κρατήση για μερίδιό της όσα θα πάρουν όλα τα παιδιά μαζί, συν 150.000. Μπορείτε μ' αυτά να βρήτε πόσα χρήματα θα πάρη ό κάθε κληρονόμος;

3) Τέσσερις ξυλοκόποι αποφασίζουν να κόψουν τον κορμό ενός μεγάλου δέντρου, σε δέκα ίσα κομ-μάτια. Οι δυο άρχίζουν από τη μία πλευρά και οι άλλοι δυο από το αντίθετο άκρο. Οι πρώτοι τελειώ-νουν το πρώτο κομμάτι μέσα σε πέντε λεπτά, ενώ οι άλλοι χρειάζονται 6 λεπτά για να κάνουν την ίδια δουλειά.

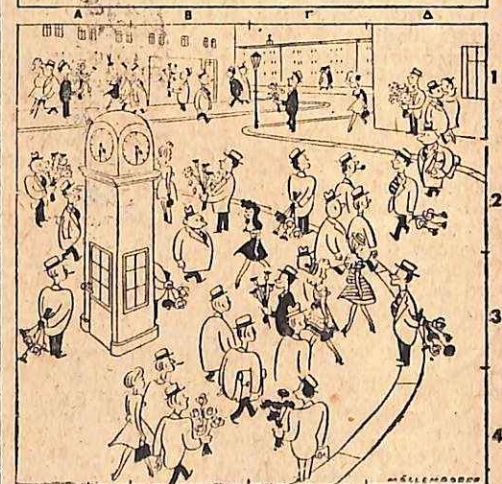
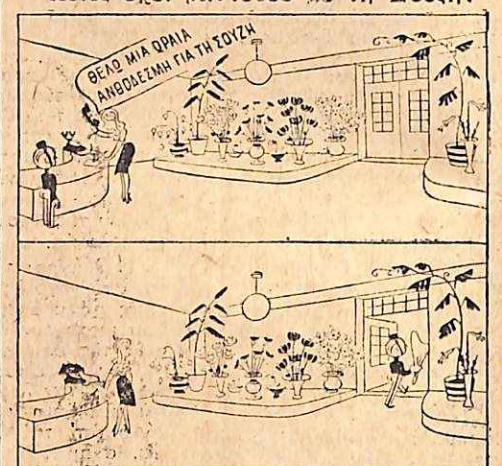
Ποιά από τις δυο δεκάδες θα τελειώση πρώτη, δεδομένου ότι θα εργαστούν και οι τέσσερις μαζί μέχρις ότου τελειώσουν όλη τη δουλειά;

4) Ο Παύλος και ή Κατίνα παντρεύτηκαν σε κάπως προωρημένη ηλικία και σήμερα που έορ-τάζουν τους άγνους γάμους τους έχουν και οι δυο μαζί 120 χρόνια.

25 χρόνια πριν από το γάμο τους, ό Παύλος είχε τότε ακριβώς τα τετραπλάσια χρόνια από την Κατίνα.

Μπορείτε να βρήτε πόσων χρόνων είναι σήμερα ό καθένας από τους δυο συζύγους;

Ποιός έχει ραντεβού με τη Σούζη;

Άπ' όλους τους κυρίους με ανθοδέσμες που βρί-σκονται στο κάτω μέρος της εικόνας, ποιός είναι εκείνος που έχει ραντεβού με τη Σούζη; Με λίγη σκέψη και παρατηρητικότητα, δε θα δυσκολευθί-τε να τον βρήτε, δεδομένου ότι δεν είναι άλλος από αυτόν που πριν τηλεφώνησε στο ανθοπωλείο για να ζητήση να του ετοιμάσουν μία ώραία άν-θοδέσμη.

Οι λύσεις στη σελ. 98

Τάποτυπώματα στον κήπο

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τ Ο κυριώτερο είχε γίνει τώρα. Η γρηά Ντό-ροθυ Τσέλλερ κοιτόταν νεκρή στο πάτωμα. Η μικρή αυτή κορδελίτσα που της είχε σφίξει γύρω στο λαιμό της είχε δώσει το θάνατο πο-λύ γρηγορώτερα από ό,τι θα μπορούσε να φαντασθί. Μέσα σε μερικά δευ-τερόλεπτα. Άλλά, βέβαια, στην ηλικία της, το πράγμα ήταν πολύ φυσικό.

Έσκυψε κατόπιν πάνω της, έσπασε με τον άναπτήρα του το τζάμι του ρολογιού που φορούσε στο χέρι και μετακίνησε τους δείχτες. Έδειχναν όχτώ παρά τέταρτο. Έβαλε τον ώροδείχτη στις δέκα και το λεπτοδείχτη στο 20. Έπειτα γύρισε κάμπους φορές το κουρδιστήρι ως που τώσασε. Το ρο-λόι σταμάτησε.

— Δέκα και είκοσι, ψιθύρισε. Είναι μια καλή ώρα... Η παράστασι δεν θα έχη ακόμα τελειώσει. Οι άστυνομικοί θα φαντασθούν ότι το ρολόι έσπασε καθώς ή γρηά σωριάστηκε κάτω. Και φυσικά θα υποθέσουν ότι το έγκλημα έγινε στις δέκα και είκοσι.

Πήγε κατόπιν στο παράθυρο και κύτταξε έξω. Ο δρόμος ήταν έρημος. Σκέφτηκε, ώστόσο, πως κάποιος θα μπορούσε να τον ίδη και γι' αυτό προ-τίμησε να φύγη από το μέρος του κήπου. Βγήκε, λοιπόν, από την πόρτα της κουζίνας, γλίστρησε κάτω από τα δέντρα και πήδησε από το χαμηλό τοίχο σ' ένα χέρσο χωράφι.

Η ώρα ήταν 8 και 25' όταν έφτασε μπροστά στο θέατρο. Οι δυο νέες που τον περίμεναν άνοιχονούσαν.

— Γιατί άργησες, Μάρκ; του είπε ή Άνω.

— Σε πέντε λεπτά άρχίζει ή παράστασι, πρόσθεσε ή Ίουδιθ. Μόλις ξε-χουμνε τον καιρό να μπούμε.

Τους έδήγησε ότι θα βρισκόταν τουλάχιστον από ένα τέταρτο κοντά τους, άλλ' ότι το αυτοκίνητό του είχε βρεθί μέσα στο συνωστισμό κι' ότι είχε ανάγκαστή να κάνει ένα μεγάλο γύρο για να φτάση στο θέατρο.

Μπήκαν κι' οι τρεις στην αίθουσα. Εκείνο το βράδυ, παίζονταν ο «Τριστάνος και ή Ίζόλδη» του Βάγκνερ κι' ή παράστασι δεν θα τελείωνε πριν από τις έντεκα.

Η αούλαιο σηκώθηκε σε λίγο κι' οι μελωδικοί νότες της μουσικής του μεγάλου Γερμανού συνθέτου άπλώθη-καν μέσα στην αίθουσα.

Στο πρώτο διάλειμμα, ή Ίουδιθ βρήκε την ευκαιρία να κάνει λίγο κα-σμικό κουτούμπολιό.

— Κύτταξε τις αδελφές Ντέκκερ, είπε στην Άνω. Έχουν βάλει τα δυνατό τους για να κρύψουν μερικά χρόνια ή καθεμιά. Κι' αυτή ή κυρία Σμιθ με το βίζον της! Μ' όλο που κάνει τόσο ζεστή έδω μέσα, δεν έν-νοεί να το βγάλη από πάνω της!... Φαντάζεται ότι όλος αυτός ό κόσμος ήρθε έδω για να το θαυμάση... Άλ-λά που είναι ή κυρία Τσέλλερ!...

Βλέπω στο θεωρείο της μόνο τη Ρε-δέκκα Χάγκελ, την άλλοιθαρη φίλη της... Κι' όμως, είναι άχώριστες...

Ο Μάρκ άνατίχησε.

— Θα κρουλόγησε, άπάντησε γε-λώντας ή Άνω.

— Κρίμα! είπε ή Ίουδιθ. Είναι ή πρώτη φορά που λείπει από την Όπερα... Τρελλανέται για την κλα-σική μουσική! Στοιχηματίζω πως ή σκότωσαν... Είναι τόσο πλούσια!

Ο Μάρκ έχασε, βαφνικά, το χρό-μα του.

— Τι παράξενη ιδέα! είπε.

— Είσαστε λίγο συγγενείς, δεν εί-ναι αλήθεια; ρώτησε ή Άνω.

— Όχι λίγο, αλλά πολύ, άπάν-τησε ό Μάρκ. Είναι αδελφή της μη-τέρας μου... Άλλά δεν πηγαίνω πο-τέ στο σπίτι της... Μου είναι αντι-παθητική...

— Η ίδια ίσως, άλλ' όχι ή πε-ριοσία της, είπε ή Ίουδιθ. Λένε πως σε άφηνη γενικό κληρονόμο της.

— Δεν το πιστεύω, άπάντησε ό Μάρκ. Η θεία μου δεν έχει λόγους να μ' αγαπά...

Προσπάθησε να χαμογελάση.

— Άς είναι, πρόσθεσε. Πρέπει να κατανίκηω την αντίπαθεα που αϊ-σθάνομαι για τη θεία μου και να παω αύριο να την επισκεφτώ. Άν είναι αλήθεια πως μ' άφηνη γενικό κληρονόμο της, της χρωστάω μερικός επισκέ-ψεις ως που να πεθάνη...

Το έγκλημα άνακαλύφθηκε το άλλο πρωί, από την υπρέτρια της Ντό-ροθυ Τσέλλερ, που είδοποίησε άμέσως την άστυνομία.

Το βράδυ, τις ίδιες ημέρες, οι έπιθεωρητά Άλλεν και Όπελ, που εί-χαν κάνει τις έρευνες, κλειδώθηκαν στο γραφείο του πρώτου, για να βγάλουν τα συμπεράσματά τους.

Ο γιατρός Σέλτον μας λέει ότι ό δολοφόνος στραγγάλισε την Ντό-ροθυ Τσέλλερ με μια κορδελίτσα, που έσφίξε γύρω στο λαιμό της, είπε ό Άλλεν. Σπουδαία άνακάλυψι! Άφου ή κορδελίτσα βρισκόταν ακόμη γύ-ρω στο λαιμό της κι' είχε χωθή μέσα στις σάρκες της, με τί άλλο θα μπορούσε να είχε πεθάνει; Όσο για την ώρα του έγκληματος, όμως, ό θαυμάσιος αυτός Σέλτον δεν μας λέει τίποτα! Η Τσέλλερ, άποφαινεται, πήγαινε πριν από τις έντεκα κι' όχι έναώριτερα από τις έφτάμιση... Αυτό θα μπορούσε να το πω κι' εγώ, χωρίς να πσω και πολύ έξω...

— Σέσωμε, από τ' άλλο μέρος, ότι ό Μάρκ Κέντριχ ήσανε από τις όχτώ ή όχτώμιση στο θέατρο μαζί με τις αδελφές Κέννεντυ κι' ότι μετά την πα-ράστασι έμειναν μια ή μιάμιση ώρα σ' ένα μπάρ, συμπλήρωσε ό Όπελ.

— Γιατί το μυαλό σου πηγαίνει όλοένα στον Μάρκ Κέντριχ; ρώτησε ό Άλλεν.

— Ά, έτσι, μια ιδέα, άπάντησε ό Όπελ. Συνέχισε.

— Η υπρέτρια της Τσέλλερ είχε έξοδο, όπως κά-μας είπα, ήταν έδεσλοισμένη που θ' άκουγε Βάγκνερ. Μιλούσε όλη την ώρα για την τουαλέττα που θα φορούσε...

— Μιά στιγμή, είπε ό Όπελ. Η Ντόροθυ Τσέλλερ φορούσε τη βραδυνή τουαλέττα της, όταν την στραγγάλισε ό δολοφόνος.

— Και τί μ' αυτό;

— Χμ! έκαμε ό Όπελ. Η Τσέλλερ ήσαν έτοιμη, λοιπόν, για να πάη στο θέατρο. Ξέραμε, άλλωστε, ότι ή Ρεδέκκα Χάγκελ, ή φίλη της, την πε-ρίμενε στο θεωρείο της. Έκαναν κι' οι δυο σαν τρέλλες γι' αυτή την πα-ράστασι!...

— Λοιπόν;...

— Το έγκλημα έγινε όταν ή Τσέλλερ είχε φορέσει την τουαλέττα της κι' ήσαν έτοιμη να φύγη για το θέατρο... Άς υποθέσουμε άνάμεσα στις έφτά-μιση και τις όχτώ...

— Την ώρα του έγκληματος την ξέρομε από το ρολόι του θύματος, που σταμάτησε όταν ή Τσέλλερ σωριάστηκε κάτω, παρατήρησε ό Άλλεν. Το ρολόι, λοιπόν, αυτό δείχνει δέκα και είκοσι.

— Την ώρα αυτή, όμως, ή Τσέλλερ έπρεπε να βρισκόταν στο θέατρο κι' όχι στο σπίτι της, είπε ό Όπελ. Δεν θα καθόταν ποτέ να συζητάη δύσμιση ή τρεις ώρες μ' έναν έπισκεπτή, άφου ήξερε ότι παίζονταν Βάγκνερ εκείνο το βράδυ. Το έγκλημα έγινε, λοιπόν, λίγο πριν ή Τσέλλερ φύγη για το θέατρο. Θα μπορούσε, συνεπώς, ό δράστης να ήσαν ό Μάρκ Κέντριχ. Άν υποθέσουμε ότι σκότωσε τη θεία του άνάμεσα στις έφτάμιση και στις ό-χτώ, είχε όλο τον καιρό να τρέξη στο θέατρο, για να συνοδεύη τις δεσποινίδες Κέννεντυ στην παράστασι.

— Μή λες άνοησίες, δεν δισκόφει ό Άλλεν. Ο Κέντριχ έχει ένα άκα-ταμάχητο άλλοθι. Όταν έγινε το έγ-κλημα, βρισκόταν στο θέατρο...

— Και γιατί το ρολόι άπείπε να έσπασε μόνο του και δεν μπορεί να το σταμάτησε ό Κέντριχ για να δημιουργήση αυτό το άλλοθι; ρώτη-σε ό Όπελ.

— Έχεις πάθει ψύχωση με τον Μάρκ Κέντριχ, είπε ό Άλλεν. Άλ-λά που σπριζεις τις υποψίες σου;

— Στη σειρά των συλλογισμών μου.

— Και το άλλοθις του;

— Άν το έγκλημα έγινε άνάμεσα στις έφτάμιση και στις όχτώ, δεν υπάρχει άλλοθις.

— Άλλά δεν έχομε κανένα στοι-χείο γιό να τον συλλάβωμε.

— Πρέπει να το βρούμε. Πρόσεξε τα κλισε των άποτυπωμάτων που ά-φησαν τα πόδια του στον κήπο;...

Έδωσα έντολη να βγάλουν έκμαγεία σε δυο απ' αυτά. Ο γιατρός Σέλ-τον που εξέτασε αυτά τα δυο λέει πως ό δολοφόνος πάσχει από πλατυ-ποδία του δεξιού ποδιού... Άν μπο-ρούσαμε να εξετάσωμε το δεξιό πόδι του Κέντριχ, θα είχαμε μια θετική άπόδειξι για την ένοχή του.

— Άλλά δεν έχομε κανένα δικαίω-μα να εξετάσωμε το πόδι του.

— Ο Όπελ άφου σκέφτηκε λίγο είπε: — Θα τον φωνάσωμε νάρθη έδω.

Θα του μιλήσω εγώ. Σ' ό έχης μπρο-στά σου τα κλισε και τα έκμαγεία των άποτυπωμάτων του δολοφόνου και θα τα εξετάζης με προσοχή...

Έπειτα από μισή ώρα, ό Μάρκ Κέντριχ έμπαινε στο γραφείο των δυο άστυνομικών. Το ύφος του δεν έδει-χνε την παραμικρή ταραχή.

— Κύριε Κέντριχ, του είπε ό Όπελ, μας συγχωρήτε για την ένοχλησι. Ο συνάδελφός μου Άλλεν μου μίλησε για κάποιο άνηψιό της Ντόροθυ Τσέλ-λερ, που πήγε να την επισκεφθί χτες το βράδυ κατά τις 7½ ξέροντας πως ή υπρέτρια της θα έλειπε.

Κουδέντισαν λίγο μαζί και, βαφνικά, έδωλε μια ροζ κορδελίτσα από την τσέπη του, την πέρασε στο λαιμό της θείας του και την έσφίξε μ' όλη του τη δύναμη, ως που ή δυστυχισμένη γρηά σωριάστηκε νε-κρη στο πάτωμα. Ο θαυμάσιος άνηψιός έσκυψε τότε, έσπασε το γυαλί του ρολογιού της θείας του και μετακίνησε τους δείχτες στις 10 και 20. Έπειτα έφυγε από τον κήπο κι' έτρεξε στην Όπερα όπου είχε δώσει ραντεβού με δυο νέες...

Πως σας φαίνεται αυτή ή ιστορία, κύριε Κέντριχ;

— Δεν καταλαβαίνω, τρώλινε ό Μάρκ που είχε χλωμάσει στο μεταξύ.

— Ά, έχασα να σας ρωτήσω κάτι, είπε ό Όπελ. Πιάχετε από πλατυποδία! Πηρε ταυτόχρονα τα δυο έκμαγεία στο χέριά του.

— Δεν έρω τί θέλετε να πητε, κύριε έπιθεωρητά...

— Στο άριστερό πόδι, δεν είν' έτσι;

Το πρόσωπο του Κέντριχ ήρθεσε.

— Όχι, στο δεξιό, βιαστικέ ν' άπάντησε.

— Ο Όπελ πήγε κοντά του και του έδειξε το ένα από τα δυο έκμαγεία.

— Έχετε δίκρο, είπε. Στο δεξιό πόδι... Όπως κι' αυτό έδω... Φίλε μου Κέντριχ, το καλύτερο που έχετε να κάμετε είναι να όμολογήσετε.

Απόθεσε ταυτόχρονα τα έκμαγεία στο τραπέζι και πήρε ένα έλεγυρά χειρο-πέδες. Ο Μάρκ Κέντριχ έσκυψε το κεφάλι και πρότεινε τα χέρια του.

ΚΕΝΤΡΥ ΚΛΑΡΚ

πως μ' αυτά τα άλλα που θέλετε να κάνετε σεις, το σκάνδαλο δε θάνα χειρότερο; Μή θυσιάζετε λοιπόν άδικα τα νεύρα σας! Μάχη - Μαίρη. Καμμένη Βούρλα: Σας συγχώρω που δείξατε μια τόσο καλή διαγωγή και τόσο ευγενική συμπεριφορά. Έλ-

πίζω να το διέκρινε κι' εκείνη. Με ρωτάτε να σας υποδείξω πώς, από δω κι' έμπρος πρέπει να συμπεριφερθήτε. Σας συμβουλεύω, ν' ακολουθήσετε τον ίδιο, πάντα τρόπο: δηλαδή, τώρα, που εκείνη βρίσκεται μακριά, και που μοναδικός σας σκοπός είναι να την παντρευτείτε

μολίς απολυθήτε, να γραφείτε στους γονείς της. Να τους πείτε, ότι γνωρίζετε την κόρη τους, ότι σας έκανε εντύπωση ο χαρακτήρας της, κι' ότι θα θεωρήσετε τον έαυτό σας εύτυχο, μια που είστε και οικονομικά ανεξάρτητος, αν σας δεχθούν στο σπίτι τους για να σας γνωρίσουν και για να συζητήσετε για το γάμο της κόρης τους.

Α. Α. Ροδινό: "Αν ακολουθήσετε το δεύτερο, η απογοήτευσή σας θα είναι πιο μεγάλη από την πρώτη. Ο ίδιος, μια μέρα, θα αισθανθή τούτες.

Το σκάνδαλο θα σας περιζώσει σφιχτά και αλλοίμονο, όχι σε σας πιά, αλλά στα παιδιά σας και στα παιδιά του. Μόνο ένας τρελλός μπορεί να σκεφτή τέτοια πράγματα. Τον έχει παρσάσει τώρα ο ενθουσιασμός, εσείς όμως μην τον ακούτε, επειδή έτυχε να κάνετε με τον άντρα σας μια δυστυχή μένη ζωή. Κατά βάθος έσείς φταίτε, που απομακρύνεται ο άντρας σας από κοντά σας.

Όρφανή από γονείς και από αγάπη, Κ. Κ.: Πολύ συγκινήθηκε από το γράμμα σας. Η μοίρα σας χτύπησε πολύ σκληρά και το παράπονο ξεχειλίζει τώρα που βρήκατε μια φίλη να της εκμυστηρευθεί τον πόνο σας.

Υπάρχουν και χειρότερα στον κόσμο. Γι' αυτό πρέπει να κάνετε υπομονή μέχρι τη στιγμή που θα συναντήσετε ένα σύντροφο για τη ζωή σας. Σας εύχομαι με όλη μου την καρδιά να ευτυχίσετε.

Ε. Ε. Βελισσαρίη: Φρόντισα να σταλή αυτό που ζητήσατε. Προσπαθήστε να είστε υπομονητική και ευγενική και να μη λαβαίνετε ύπ' όψι σας τα πειράγματα των άλλων.

"Όσον αφορά το ινστιτούτο που γράφετε, δεν είναι εύκολο όπως νομίζετε, ούτε και δυνατόν να βρεθώ άνθρωπος να ενδιαφερθεί χωρίς να σας ξέρη προσωπικάς.

MIRANTA

☼☼

Το «μυστικό»

Γληγωμένη καρδιά, Κασάλα: Με συγκινεί η δραματική εξέλιξη που πήρε, τώρα τελευταία, το ωραίο στην αρχή ειδυλλίο σας, και καταλαβαίνω πόσο σας κακότυχα μάλλον να σπάση ο αισθητικός σας δεσμός, ενώ έλπιζατε να πραγματοποιήσετε τους ελκρινείς σας σκοπούς για το μέλλον! Αλλά, οσοδήποτε και αν πονάτε από το απότομο αυτό τέλος της αγάπης σας, πρέπει να παρηγορήσετε κιόλας ότι σταθμάει εντιμη και αξιοπρεπής στο σημείο αυτό. Και κάνετε λαμπρά που δεν βελάσατε να υποκύψετε στην ανήθικη αξίωση του αγαπημένου σας, να του αποδείξετε, έτσι, λέει, την αγάπη σας. Η αγάπη, η αληθινή και ευγενική, δεν εξαρτά την απόδειξή της από την άσυνεχτη αυτή αξίωση του άνδρος, ούτε από την ανήθικη προθυμία της κοπέλλας να θυσιάση την αγνότητά της στον καλό της! Είναι κάτι πολύ ψυχικότερο και άσυγκριτως ευγενέστερο από την ταπεινότητα της μορφοφίας του αισθητήματος σε μιάν ωμή πράξη βίας... Καλά και τίμια λοιπόν πράξατε να μην πέσετε στην παγίδα του νέου. Γιατί ασφαλώς για παγίδα επρόκειτο, και να πώς εξηγώ τα πράγματα: Ο νέος, είτε δεν σας αγάπησε ποτέ αληθινά, είτε τώρα παρήγαγε το αίσθημά του και εν πάση περιπτώσει ήθελε να ξεκόψει από σας. "Ισως, επειδή βλέπει ότι τώρα που παίρνει το διπλωμά του, οι κοινωνικοί όριζόντες του αναπτύσσονται και δεν θα ήθελε πια να σας παντρευτεί. Και για να βρη ασφαλώς αιτία, πρόβαλε αυτή την ωμή αξίωση, ξέροντας ότι σεις, με τον ήθικό σας χαρακτήρα, θα τον αποκρούσατε, κι' έτσι να βρη αφορμή να ξεκόψει από σας. Αυτό φαίνεται να είναι το «μυστικό» της άχαρακτηριστής διαγωγής του. Μα όπως και αν είναι, πάντως έτσι ξεσκεπάστηκε ποιος είναι πραγματικά: ένας ανειλικρινής και υπολογιστικός τύπος. Κι' εύτυχώς που έτσι ξεγλυτώνετε, έσείς κυρίως, απ' αυτόν.

ΕΡΗ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Μιχαήλ Μ. Μ. Μ.: Η άφρηση του ιστορικού σας, δεν είναι πλήρης. Δε μου αναφέρετε ούτε πότε αρρώστησατε για πρώτη φορά, ούτε τον τρόπο (κλινικός ή εργαστηριακός) της διαγνώσεως του νοσήματος, ούτε το σχήμα της θεραπευτικής αγωγής που ακολουθήσατε καθώς και την ποσότητα των χρησιμοποιηθέντων φαρμάκων παλαιών και νέων. Αφού με πληροφορήσατε περί όλων των ανωτέρω τότε μονάχα θα σας πω τη γνώμη μου.

Απελπισμένο νεο 19 ετών: Δε βλέπω το λόγο ούτε αυτοκτονίας ούτε απλής στενωρίας. Στη δική σας περίπτωση λοιπόν ο οργανισμός σας έχει ανάγκη ώρισμένων παραχωρήσεων. Να το πείτε στους γονείς σας για να συμβουλευτούν ένα ειδικό γιατρό.

Ταύγετον: Συνήθως η παρωτίτις δημιουργεί την επιτίμηση, η οποία παρουσιάζεται σε σας. Η βλάβη του οργάνου άλλοτε μὲν είναι παροδική, παρρηχόμενη με την πρωτοπαθή πάθηση, κι' άλλοτε παραμένει μόνιμος, άχρηστος οργάνου που προσβληθέντος μέλους. Το μη προσβληθέν παραμένει υγιές και εκτελεί την αναλογούσαν σ' αυτό λειτουργία, όποτε η γονιμοποίηση είναι άρτια.

Ζητώ βοήθεια: Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι απ' ενός η απομακρύνση από της φυσιολογικής οδού και απ' άλλου η κατάχρηση της καπνίστης έξωας είχαν ως αποτέλεσμα τη σημερινή σας κατάσταση, η οποία έχει βεβαίως ανάγκη παρακολούθησας και θεραπείας. Επειδή όμως δεν είναι δυνατόν από της στήλης αυτής να σας βοηθήσω, λόγω της άνωσας, θα θέλω να σας συνιστώ να πάτε σε κάποιον έμπειρο, όπου θα σας δει ο γιατρός.

Αμαρτωλή: Ουδείς άναμάρτητος στον κόσμο αυτόν. Έχοντας ύπ' όψι μου τα καταλαβαίνω ότι δεν πρέπει να καταλαβάνε από άπογοήτευση και να αφήνουν τον έαυτό του εκτεθειμένο σε θλιβερά σκέψεις ριάνοντας τελικά στην καταστροφή. Στην προκειμένη περίπτωση, υπάρχει έδαφος έπανορθώσεως όχι όμως στο χωριό που μένετε. Πρέπει να έλθετε απ' αμβείας σε συνενόηση με το γιατρό, ο οποίος θα σας εξηγήση σχετικώς.

Θερμαστή Α. Β.: Το ιστορικό που μου αναφέρετε στην έπιστολή σας σχετικώς με την πάθηση, η οποία σας βασανίζει, είναι ανεπαρκές για να σχηματίσω γνώμη και να σας συμβουλευω σχετικώς. Μέχρις ότου, με δεύτερη έπιστολή μου συμπληρώσετε το ιστορικό σας, δσον αφορά την ποσότητα των φαρμάκων, τα οποία πήρατε την πρώτη και την δεύτερη φορά, σας λέγω ότι η πρώτη θεραπεία ήταν άνεπαρκής για να επιφέρει την άποστείρωση. Η δεύτερη, με πενικιλίνη, αν ήταν 18-20 εκατομμύρια, συνεχώς, τότε, όπως σήμερα πιστεύεται, δεν πρέπει να έχετε αμφιβολία ότι έγιναν καλά.

Μια άπό τη Θεσσαλονίκη Κ.: Αφού παραμένετε πόσον πολύ καιρό στην έξοχή εκτεθειμένη όπως μου λέτε στο ύπαιθρο, είναι επόμενο η επίδρασις του ήλιου, του αέρα και της σκόνης να επέφεραν βλάβη σχετική, η οποία ασφαλώς όπως και άλλοτε θα έπανορθωθεί. Προς τούτο θα κάμετε χρήση της Crème Phyllis σε συνδυασμό με τη Mousse Phyllis. Και μου αναγράφετε αποτέλεσμα.

Άπαντήσεις έπιστολών

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Μικρή ξανθούλα 18 Ο.Κ.Α.: Η γνώμη σας ίσως να μην ευσταθή. 'Αλλ' αν συνέβαινε το αντίθετο, δε θα ήταν και πάλιν δυνατόν να σας παρασχεθώ Ικανή βοήθεια εκ μέρους του γιατρού για τοπική μόνο βελτίωση της καταστάσεως, όπως επιθυμείτε. Αν επρόκειτο περί άπαιχνάσεως, διά διαφόρων άσκήσεων και μασάζ θα ήταν δυνατόν να πραγματοποιηθή μιά σχετική βελτίωση.

Ανυπόμονο Α. Β.: Η έπιστολή σας έληφθ. Το φαινόμενο που σας άπασχολεί είναι ζήτημα προσωπικής εκτίμησεως. Όταν έχετε βάρος 70 κιλά, όπως λέτε, έπόμενον είναι να παρουσιάζετε έλαφράν υπερτροφία όφειλομένη μάλλον εις υπερλίπωση. Αλλά όμως είναι ύποπτες, έφόσον δεν έχω προσωπική εκτίμηση επί πράγματι, Είναι όμως πολύ εύκολο, αφού μένετε στην Άθήνα, να περάσετε από ένα νοσοκομείο (χειρουργ. τμήμα) για να εξετασθήτε.

Θ. Θ. Θεσσαλονίκη: Τα θέματα όπως αυτό που αναφέρετε στην έπιστολή σας και ζητάει τη γνώμη μου έχουν ανάγκη προσωπικής εξέτασεως. Γι' αυτό άπαντώ μόνο στις έρωτησεις σας, 1) Ουδείς σχεσί έχει η άδενεπάθεια με τους πόνους. 2) Ασφαλώς δεν πρόκειται περί εχινόκοκκων, γιατί τα συμπτώματα θα ήταν πολύ διαφορετικά από αυτά που μου περιγράφετε. 3) Ουδείς κίνδυνος υπάρχει. Μιλώ πάντοτε έχοντας ύπ' όψι μου τα άναφερόμενα στην έπιστολή σας.

Άρρισμένο κύμα: Έλήφθ και η δεύτερη έπιστολή σας. Δεν καταλαβαίνω τί ακριβώς ζητάτε. Σας συνέστησα να κάμετε ανά δίμηνο και μέχρι βελτίσεως 2 ένεσεις ένδομυϊκές την έβδομάδα Teston ή Atenolone τών 25 μλγρ. και στα μεσοδιαστήματα να παίρνετε δύο φορές την ήμερα πρό του φαγητού από δύο κουταλάκια από το ίδιο φάρμακο τών ένεσεων, τώ όλον 30. Και τώρα μου λέτε ότι δεν αποφασίζετε να πάτε στο γιατρό να κάμετε τη θεραπεία σας και άλλα τελείως άσχετα με το θέμα που σας ενδιαφέρει.

Πονεμένο Κυπριώτ όπουλο Α. Ν. Α.: Δεν καταλαβαίνω για ποιά λόγο ο γιατρός, που σας εξήτασε, σας άφησε σε τόση άγνοια, ώστε να σας βασανίζουν τόσες θλιβερές σκέψεις. Θα το βρήτε στα 60% τών ανθρώπων. Δε συνεπάγεται καμμία βλάβη παραπλησίον οργάνου και δεν έχει ανάγκη χειρουργικής επέμβσεως, (η οποία, άλλωστε, είναι άπλουστάτη και πάντοτε επιτυχής) παρά μόνο σε σπανιότατες περιπτώσεις. Σας συμβουλεύω να τώ άφήσετε όπως είναι και να ακολουθήτε άπολύτως έλεύθερα την εξέλιξη της ηλικίας σας, χωρίς κανένα φόβο.

Α. Α.

Ψυχρό γατάκι: Η έλάττωσι και η άνωμαλία, όφείλονται σε δευτεροπαθή όσθηκική άνεπαρκεία, στην όποια όφείλεται και η άδυναμία τών όσθηκών πρός παραγωγήν ώριμων άσπρων. Θα κάμετε άμέσως μετά τη λήξη της περιόδου και κάθε τρεις ήμερες μιά ένση, πέντε εν όλω ένεσεις Αμρ. Femiprone τών 5 μλγρ. Συγχρόνως θα παίρνετε τρία χάπια την ήμερα εκ του φαρμάκου Habi, Ορμοναί. Όκτώ δε ήμερες πρό της άναμενομένης περιόδου θα κάμετε τρεις ένεσεις και καθημερινώς μιά Αμρ. Lutocline τών 10 μλγρ. Τώ ζήτημα της ψυχρότητας, τώ όποιον προέρχεται από νευροψυχικά αίτια, δεν έχει καμμία σχέση με τη τεκνοποίηση. Η θεραπεία θα έπανάληφθ επί δίμηνο.

Άτυχη Μ., Πειραιά: Στα έρωτήματά σας, λόγω της φύσεως του θέματος, άπαντώ λεπτομερώς στη διεύθυνσι που μου στείλατε.

Φτωχό κυκλάμινο, Ένταυθα: Τα συμπτώματά σας όφείλονται σε πρωτοπαθή όσθηκική άνεπαρκεία με άργοπορημένη εμφάνισι της πρώτης περιόδου, η όποια τώρα εξαλίχθη σε άργομηνόρροια με έλάττωσι της ποσότητας του αίματος και δυσμηνόρροια. Η άτέλης ανάπτυξις του στήθους όφείλεται στην ίδια αίτια. Θα κάμετε άμέσως μετά την περίοδο πέντε ένεσεις Femiprone τών 5 μλγρ. και μιά κάθε τρεις ήμερες, συγχρόνως δε θα παίρνετε τρία κουταλάκια του γλυκού την ήμερα από τώ φάρμακο Signor Heraviti Glucine. Όκτώ δε ήμερες πρό της περιόδου θα κάμετε τρεις ένεσεις και μιά κάθε ήμερα από τώ φάρμακο Αμρ. Lutocycline τών 10 μλγρ. Η θεραπεία θα έπανάληφθ επί τρίμηνο.

Μ. Ε. Α. Ρ. 71, Ένταυθα: Έφαρμόζεται στην Έλλάδα από μακρόν με λαμπρά άποτελέσματα. Σας γράφω ταχυδρομικώς στη διεύθυνσι που μου στείλατε.

Μιά άπελπισμένη γυναίκα, Ένταυθα: Τα όγρα προέχονται από σπάρφουτα (μη παθόγωνα μικρόβια). Θα κάμετε κάθε πρωί κολλητική πλύσι με ένα κουταλάκι του γλυκού από τώ φάρμακο Cetavlon Sol 20% μέσα σε 300 δοξμία έστώ νερό και τώ βράδυ πρό τώ ύπνου θα τοποθετήτε βαθείά άλοιψη με την ειδική σύριγγα, που περιέχει τώ κουτί, από τώ φάρμακο Nylmerate Jelly. Έσωτερικώς θα παίρνετε έξη χάπια την ήμερα — ένα χάπι από κάθε σάλυνάριο — από τώ φάρμακο Tabl. Pregnavite. Η θεραπεία θα έπανάληφθ και τόν επόμενο μήνα μετά τη λήξι της περιόδου.

Αριάδνη Τ. Ν. 20, Ένταυθα: Σας γράφω στη διεύθυνσι που μου στείλατε.

Τακτική άναγνώστρια Μ. Μ.: Πιθανώς να επρόκειτο περί ά-

ποβολής. Τα συμπτώματά σας όφείλονται σε μικρή όσθηκική άνεπαρκεία και δυσμηνόρροια. Για όλα αυτά και για τώ ζήτημα της τεκνοποιήσεως έχετε ανάγκη λεπτομερούς γυναικολογικής εξέτασεως για να εξακριβώσατε τώ πραγματικό αίτιο.

Ν. 13, Θεσσαλονίκη: Έχετε άρκετά παραμύθια την κατάστασιν σας, στην όποια όφείλεται και η νευροψυχική σας κατάπτωσης. Θα κάμετε έξη ένεσεις και μιά κάθε δύο ήμερες κατά τις 15 ήμερες που προηγούνται της περιόδου, από τώ φάρμακο Αμρ. Retandren τών 10 μλγρ. Έσωτερικώς θα παίρνετε τρία κουταλάκια του γλυκού την ήμερα καθ' όλην την διάρκεια του μηνός, από τώ φάρμακο Signor Heraviti Glucine. Η θεραπεία αυτή πρέπει να συνεχιστή επί δύο μηνες.

Ιθαγενής Άθρικής, Σοφο Βελγε: Μετά τη θεραπεία που σας έκανε ο γιατρός σας, η όποια νομίζω ότι ήταν πλήρης, τώ ενοχλήματά όφείλονται σε σπάρφουτα. Για τη ριζική θεραπεία αυτής να εξακολουθήσετε τώ μασάζ, να κάμετε έλκος διαθερμίας και να πάρετε ένα φιαλίδιο τεραμοκινίνης, κάθε έξη ώρες ένα χάπι τών 250 μλγρ. Στην τροφή σας να άποφύγετε τώ πικάντικα φαγητά και τώ ποτά.

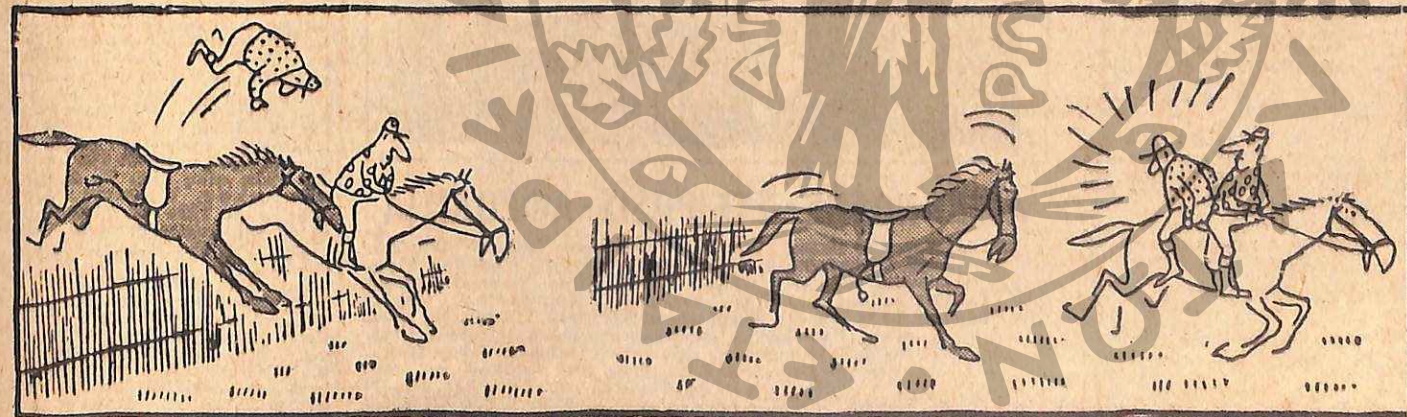
Τσιγγάνα-Μαρί Π. Κ. Α. Ν., Ζάκυνθος: Όφείλεται σε νευροψυχικά αίτια και θα κάμετε τέσσερις ένεσεις και κάθε δύο ήμερες μιά, δέκα ήμερες πρό της άναμενομένης περιόδου από τώ φάρμακο Αμρ. Teston τών 10 μλγρ. Έσωτερικώς θα παίρνετε τρία κουταλάκια του γλυκού την ήμερα, καθ' όλην τη διάρκεια του μηνός από τώ φάρμακο Signor Heraviti Glucine. Η θεραπεία θα έπανάληφθ επί δίμηνο.

Φ. Γ. Άτυχη, Χανιά: Για την πλήρη εξακρίβωσι της καταστάσεως είναι άπαραίτητη μιά γυναικολογική εξέτασι.

Βάγια, Βηρυττόν: Τώ έλάττωμά σας προέρχεται από δευτεροπαθή άνεπαρκεία όσθηκών και άδένων έσω έκρίσεως, οι δε πόνοι και τώ έπώδυνο φύσκιωμα τώ στήθους σε δυσμηνόρροια. Για τώ βελτίωσι της καταστάσεως θα κάμετε τρεις ένεσεις και κάθε τρεις ήμερες μιά, άμέσως μετά τη λήξι της περιόδου από τώ φάρμακο Αμρ. Onocycline τών 5 μλγρ. Συγχρόνως θα παίρνετε τρία χάπια την ήμερα από τώ φάρμακο Tabl. Synclines Pluriglandulalres F. N. 1. Όκτώ δε ήμερες πρό της άναμενομένης περιόδου, θα κάμετε τρεις ένεσεις και καθημερινώς μιά από τώ φάρμακο Αμρ. Lutocycline τών 10 μλγρ. Τοπικώς στα έλάττωματικά όργανα θα κάμετε πρωί και βράδυ επάλειψι με έλαφρά έντριβή με τώ φάρμακο Rommade Onocycline και θα αρχίσετε άμέσως μετά τη λήξι της περιόδου. Η επάλειψι θα διαρκέση επί 15 ήμερες. Η θεραπεία θα έπανάληφθ και τούς δύο επόμενους μηνες.

Φ. Κ. 90, Θεσσαλονίκη: Κατά τη θεραπεία της όσθηκικής άνεπαρκείας συχνά παρατηρείται αντίδρασις. Έάν μέχρι της στιγμής αυτής δεν έχετε τακτοποιήθ, θα κάμετε άμέσως πέντε ένεσεις Estroptol και μετά την τακτοποίηθ θα συνεχίσετε τη λήψι τού φαρμάκου Ε- Vita επί δίμηνο.

Κρητικόπούλα, Χανιά: Θα εξακολουθήσετε τη θεραπεία και θα

Χωρίς λόγια.

Τι είναι μαζήτερα

Να διακινδυνεύετε

τά χρήματα της έσοδείας σας σε άμφίβολα δάνεια;

Η

να τώ καταθέτετε στα ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΑ τών ΤΡΑΠΕΖΩΝ και τώ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΑ όπου έχετε:

- Τόκο 10% άφορολόγητο
- Ασφάλεια 100%
- Τά χρήματά σας όποτε τώ δελήσετε;

ΥΠΟ ΖΥΛ ΣΑΝΣΕΛ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Καγιέτ οε λίγο θά πήγαινε στο Μπου-ένος Άιρες κι' έτσι ο Ραούλ θά έμενε μόνος στὸν Κόρδοβα. Έπρεπε λοιπὸν νὰ φροντίσῃ νὰ βρῇ μιὰ δουλειά. 'Ετσι, ζωγραφίζοντας μερικά πρόσωπα, γυνώρισε τυχαία τὸν ἀδελφὸν Ἰωσήφ, πού τὸν παρουσίασε στὸν ἡγούμενον τοῦ Οἴκου τῶν Ἱησοϊτῶν. 'Εκείνος τότε τοῦ πρότεινε ν' ἀναλάβῃ νὰ ζωγραφίσῃ καμμιὰ τριανταρία πρόσωπα, πού ἤθελε νὰ τὰ δημοσιεύσῃ οὐ πρῦτανος τοῦ Πανεπιστημίου ο' ἐνα περιοδικό. Ο' Ραούλ δέχθηκε ὁλόχαρος καὶ κατόπιν γύρισε κοντὰ στὸ φίλο τοῦ Καγιέτ.

26^{ον} — 'Εἶναι ἀνάγκη, κύριε Καγιέτ, ἀπάντησε ὁ Ραούλ. 'Εσείς δὲν μοῦ εἶπατε πὼς εἶμαι μικρὸς γιὰ νὰ γίνω ἀεροπόρος; 'Επρεπε, λοιπὸν, νὰ φροντίσω γιὰ ἐργασία μόνος μου.

— Ναι, ἔχεις δίκιο, εἶπε ὁ ἀεροπόρος τρίτοντας τὰ μάτια του. 'Η ἀεροπορία δὲν εἶναι σήμερα ἐπαγγελματιὰ! Πρέπει νὰ φτάνῃ κανεὶς νὰ σπᾶσῃ ρεκόρ, γιὰ νὰ κερδίῃ τὸ ψῶμόν του, ὡς τὴν ἡμέρα πού θὰ πέσῃ καὶ θὰ σπᾶσῃ τὰ κάκασα του! Προτιμώτερο εἶναι, παιδί μου, νὰ μουντζουρώνῃ κανεὶς χαρτιά, ὅπως δὲ κάμῃς ἐσύ... 'Αφίσε με ὁμῶς τώρα, νὰ ἐξασκηθῶ, γιὰτὶ δὲν ἔχω χορτάσει ὕπνο. Γεῖα σου, μικρὸ μου...

Κι' ὁ Καγιέτ ἐξάλλως ἐξανά στὸ μαξιλάρι του.

Ο' Ραούλ γύρισε στὸ δωμάτιό του, γιὰ νὰ κοιμηθῇ κι' αὐτός. Τὴν ὥρα πού ἐβγαλε τὰ ρούχα του, θυμήθηκε πάλι τὰ Χριστουγεννιάτικα ψιθυρία:

— Πῆρα κι' ἐγὼ σήμερα τὸ Χριστουγεννιάτικο δῶρο μου, κι' ἄς μὴν ἐβῶλα τὰ παπούτσιά μου στὸ τζάκι!

Καὶ ἐξαπλώνοντας σὲ λίγο στὰ ζεστά σεντόνια του, πρόσθεσε:

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι, μετὰ τὴν ζέση πού κάνει σ' αὐτὸν τὸν διαβολότοπο, τὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ βάζουν τὰ παπούτσιά τους στὸ τζάκι, ἀλλὰ στὴν παγωνιέρα!...

Τὸ ὄνειρευτό ἐπαγγελματιὰ

Στὴ μεγάλη αἰθουσα τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κόρδοβας, ὁ Ραούλ, καθισμένος μπροστὰ στὸν τρίποδο, ζωγραφίζει μετὰ ζήλο.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα τῶν Χριστουγεννίων, ὁ ἡγούμενος τῶν Ἱησοϊτῶν τὸν σύστησε στὸν Πρύτανι. Αὐτὸς τοῦ παράγγειλε νὰ ζωγραφίσῃ δώδεκα καθηγητὲς τοῦ Πανεπιστημίου, γιὰ νὰ δημοσιευσθῇ στὸ περιοδικό.

Εἶναι τώρα μιὰ βδομάδα πού ὁ Ραούλ ἔχει ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντα τακτικοῦ ζωγράφου. Περνᾷ ὅλη του τὴν ἡμέρα μπρὸς στὸ καβαλέτο, ἐνῶ τὰ μοντέλα του, οἱ καθηγηταὶ δηλοῦν τοῦ Πανεπιστημίου, ἔρχονται στὰ διαλείμματα νὰ ποζάρουν.

Ο' Ραούλ ἐργάζεται ἐντατικά. Κατάρθωσε νὰ τελειώσῃ δέκα εἰκόνες, πού τις ἔχει κρεμάσει στὸν τοῖχο μετὰ πινέξες.

Τὸ ζωγραφικὸ τοῦ Ραούλ, πού ἔπεσε ἀπὸ τὰ ὤμῃ τῶν Ἀνδρεῶν μ' ἕνα ἀεροπλάνο, εἶχε διαδοθῇ στὴν πόλιν κι' οἱ καθηγηταὶ, ὅταν ἐπισκέπτονταν τὸν ἐργαστήριό του, καθόντουσαν καὶ συζητοῦσαν μαζί του σὰν νὰ εἶχαν ἀπέναντί τους ἕνα μεγάλον.

Ο' Ραούλ ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν νέα του δουλειά. Ἀπορροφημένος ἀπ' αὐτήν, δὲν συλλογιζόταν πᾶς τὸν καινούργιο του φίλο, τὸν ἀεροπόρο Καγιέτ, πού εἶχε φύγει γιὰ τὸ Μπουένος Ἀϊρες, ὅπου νέες γιορτὲς καὶ τιμὲς τὸν περίμεναν.

— Ἄν δῆς ὅτι δὲν τὰ βγάζεις πέρα, τοῦ εἶχε πῇ ὁ ἀεροπόρος φεύγοντας. Ἐλα νὰ με βρῇς στὸ Μπουένος Ἀϊρες. Κάτι θὰ βρῶ καὶ γιὰ σένα, φτάνει μόνο νὰ με διορίσουν στὴ Στρατιωτικὴ Σχολή, πράγμα πού δὲν εἶναι καὶ τόσο βέβαιο!...

Ο' Ραούλ ὁμῶς δὲ σκεπτόταν νὰ ἐπιφυλάξῃ τὴν ὥρα πού τὴν προστασία τοῦ ἀεροπόρου, οὔτε ἀπ' τὴν λίγη δόξα πού ἀπέκτησε πετώντας μαζί του μετὰ τὸ ἀεροπλάνο. 'Η χαρὰ του ἦταν μεγάλη πού μποροῦσε νὰ δουλεύῃ ὡς ζωγράφος, γιὰτὶ αὐτὸ ἀποτελοῦσε πάντα τὸ ζηνό του, τὸν πόθο του, τὴν κλαίει του.

Γι' αὐτὸ, ἔπρεπε νὰ τὸν βλέπατε μετὰ πόνον ἐνθουσιασμό ζωγραφίζε τοὺς καθηγητὲς.

Καὶ νὰ τώρα ἕνας Γερμανὸς καθηγητὴς τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, πού μπήκε πρὶν ἀπὸ λίγο γιὰ νὰ ποζάρῃ. Τὸν φωνάζουν «Χέρρ προφέσσερ Σμιττ». Εἶναι ἕνας ἡλικιωμένος διδασκαλίας ὠραίος ἀντράς, μετὰ μικροῦστικα ματάκια, χρυσὰ γυαλιά, κόκκινη μὴ κι' ἀσπρὰ μαλλιά. Ο' Ραούλ κοιτάζει πολὺ γιὰ νὰ ἀποδώσῃ πιστὰ τὰ χαρακτηριστικά του. Φαίνεται ὁμῶς πὼς τὰ κατὰφερε καλὰ. Γιατὶ ὁ καθηγητὴς, μόλις σηκώθηκε καὶ εἶδε τὸ πορτραῖτό του, τόσο ἱκανοποιήθηκε, ὥστε χαρδούτραϊτο τοῦ, τόσο μικρὸ ζωγράφο, τοῦ εἶπε τὰς ῥα-πάτρας σὲ γαλλικὴ γλῶσσα:

— Τρέ-μπιέν! Τρέ-μπιέν!... Τὸ γυναικία μου τὸ εὐχαριστῶ πολὺ ἅμα ὅτ' ἐλκὼν καὶ μου στὸ ἐφημερίδα!

Ὑστερ' ἀπὸ τὸν Σμιττ, παρουσιάζεται ὁ καθηγητὴς τοῦ Δικαίου Μορένο, ἕνας ἀδύνατος, χαλκοπράσινος. Ἐξαπλώνεται στὴν πολυθρόνα, καὶ πᾶρνε πόζα. 'Επειτα ἔρχονται οἱ ἄλλοι: Ἀγγέλι, ἕνας Σουηδὸς κι' ἕνας Γάλλος. ὁ καθηγητὴς τῶν Μαθηματικῶν. Τὸν τελευταῖον, ὁ Ραούλ, σὰν συμπατριώτη του, τὸν περιποιεῖται ἰδιαίτερως.

Ὅλοι αὐτοὶ δεῖχνουν μεγάλη συμπάθεια γιὰ τὸ μικρὸ καλλιτέχνη, πού παρακαλεῖ νὰ μὴ σταματήσῃ ἡ δουλειά του αὐτῇ. Μὰ δυστυχῶς θὰ τελειώσῃ πολὺ γρήγορα, γιὰτὶ σήμερα ἀκριβῶς ζωγραφίζει τὴν τελευταία του εἰκόνα.

Ἐνῶ εἶναι τὸ ἀτελειώτο χέρι σὲς εἰκόνες, ὁ Ραούλ ἔδειχνε κάποιον ἀνησυχία. Σκεπτόταν ἂν θὰ εὕρισκαν ἄραγε τὰ πορτραῖτα του ὁμοία μετὰ τὰ μοντέλα, ὥστε νὰ τὰ δημοσιεύσουν στὸ περιοδικό. Ὅλη τὴν ἡμέρα, χωρὶς νὰ πᾶν νὰ φῶν στὸ ξενοδοχεῖο, ζωγραφίζει, διαρθρώνοντας στὸν ἕνα πίνακα τὴν μὴτὴ τοῦ ἐνός, ἢ τὸ μᾶτι τοῦ ἄλλου, ἢ τὴν χωρίστρα τοῦ Μορένο.

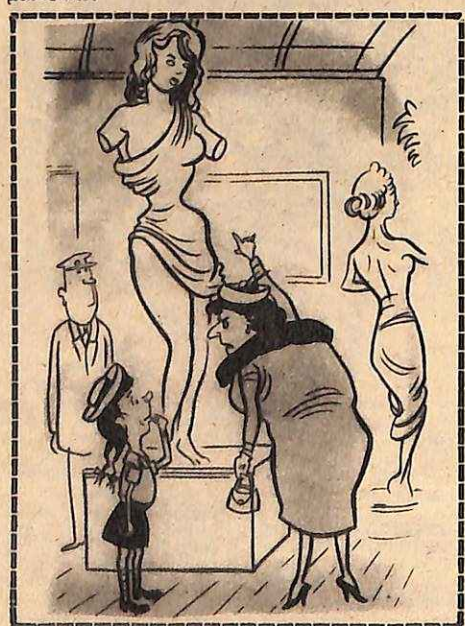
Τέλος, σὲς τέσσερις ἦταν ὅλα ἔτοιμα. Καὶ τὰ δώδεκα πορτραῖτα ἔχουν κορφοβῇ στὸν τοῖχο τῆς μεγάλης αἰθουσας, περιμένοντας τοὺς ἐπιστήμους, ἐνῶ ὁ Ραούλ βηματίζει νευρικὰ ψιθυρίζοντας κάθε τόσο:

— Φτάνει νὰ τοὺς ἀρέσουν!...

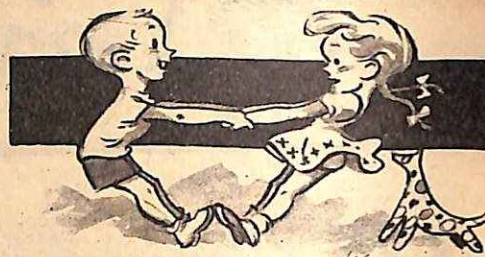
Τὴν ὠρισμένη ὥρα ἡ πόρτα τοῦ ἱδρύματος ἀνοίξε καὶ μπῆκαν οἱ ἐπίσημοι. Πρῶτος ἐρχόταν ὁ ἀδελφός, ὁ πρὸς τῆς τοῦ Ραούλ, πού εἶχε καὶ κάποιον εὐθύνη, γιὰτὶ αὐτὸς ἀνακαίψει τὸ μικρὸ ζωγράφο, καὶ τὸν σύστησε στὸν Ἱησοῦτη ἡγούμενον.

Ἦταν λοιπὸν, κόκκινος κι' ἀνίσχυρος περισσέρτος κι' ἀπὸ τὸν Ραούλ.

Ο' Πρύτανις, μετὰ γυαλιὰ καρφωμένα στὴ μὴτὴ του, πλησιάζει στὸν τοῖχο κι' ἀρχίζει νὰ κυττάξῃ καὶ προσοχῇ ἕνα-ἕνα τοὺς πίνακες. Μπροστὰ σὲ κάθε εἰκόνα πού στεκοῦν, ἔλεγε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ καθηγητοῦ, πράγμα πού εὐχαριστοῦσε ἰδιαίτερως τὸν Ραούλ, γιὰτὶ ἔδωκε πὼς ἔχουν ὅλα ἐπιτυχία κι' ἐμοίχαζαν μετὰ τὸ μοντέλλο.

— Βλέπεις;... Ἐπρωγε κι' αὐτὴ τὰ νύχια τῆς, ὅταν ἦταν μικρὴ, καὶ κατάντησε αὐτὰ τὰ χάλια!...

Οἱ ἐπίσημοι θαύμαζαν τὴν τέχνη τοῦ μικροῦ ζωγράφου. Ὅταν μαλλίσαι εἶδαν τὴν εἰκόνα τοῦ καθηγητοῦ Σμιττ, ὅλοι τοὺς σταμάτησαν κι' ἄρχισαν νὰ ἐπαινῶν τὸ Ραούλ σ' ὅλες τὶς γλώσσες. Ὁ πρὸς τῆς τοῦ, κατενθουσιασμένος, χτυποῦσε φιλικὰ τὸν ὦμο τοῦ μικροῦ καλλιτέχνη, λέγοντάς του:

— Μπράβο, παιδί μου, μπράβο! Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ σένα!

Ἐμφανικὰ ὁμῶς, ἐκεῖ πού ἐπιβεβαιώσαν τοὺς πίνακες, ἕνας κόντος Ἀργεντινὸς μετὰ μακροῦ καὶ λεπτοῦ προσώπου πῆρε κατὰ μέρος τὸν Πρύτανι κι' ἄρχισε νὰ συζητῇ μαζί του. Ἦταν ὁ ταμίας τοῦ Πανεπιστημίου.

Κανεὶς δὲν ἤξερε τί ἔλεγε μετὰ τοὺς. Σὲ λίγο ὁμῶς ὁ Πρύτανις, ἐνῶ πρὶν φαίνονταν εὐχαριστημένος καὶ γελαστός, ἔγινε κατσούφης καὶ δύστροπος. Κι' ἐνῶ λίγο πρὶν ἔλεγε τόσα καλοκαίρια λόγια γιὰ τὰ πορτραῖτα τοῦ Ραούλ, ἄρχισε τώρα νὰ προσοψητῇ πὼς δὲν ἀναγνώριζε πᾶς τὰ μοντέλα καὶ νὰ ρωτᾷ:

— Ποίος εἶν' αὐτός;

— Ἐτσι κατάντησε νὰ μελοῦν κι' οἱ ἄλλοι, ὅσοι π' ἐπέκεινται μελίσουν. Ὁ καμμένος ὁ Ραούλ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀπότομη αὐτῇ μεταβολῇ καὶ τὴν στάσι τῶν κριτῶν του. Καὶ πολὺ στενοχωρημένος ρωτοῦσε τὸν ἑαυτὸ του, ἂν πραγματικὰ τὰ τελευταῖα του πορτραῖτα ἦταν ἀποτυχημένα. Ἀλλὰ δχι, αὐτὸ δὲν φαίνονταν.

Γιατὶ λοιπὸν δὲν τοὺς ἄρεσαν; Ὅταν πᾶς οἱ ἐπίσημοι ἔφυγαν, ἀφοῦ χαίρετησαν ψυχρὰ τὸ μικρὸ ζωγράφο, ἐκεῖνος ἔπεσε σ' ἕνα κάθισμα κι' ἄρχισε νὰ κλαίει ἀφηνιγόρητα.

Ἀπέτυχε λοιπὸν στὴ δουλειά του!... Ἐνόμιζε ὅτι εἶχε ταλέντο καὶ δὲν εἶχε τίποτα!... Ἀντί τῶρα θνεῖρα κι' ἐλπίδες!... Δὲ δὲν ἔχονταν εἰς εἰκόνας του, κι' ἀκόμα θὰ τὸν ἐδιώχναν χωρὶς νὰ τοῦ δώσουν πενήτα.

Αὐτὰ συλλογιζόταν ὁ καμμένος ὁ Ραούλ, ὅταν ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μπήκε ὁ ἀδελφός.

— Λοιπὸν, τὸν ρώτησε μετὰ ἀγωνία ὁ μικρός. Δὲν τὰ θέλουν τὰ πορτραῖτά μου;

Στὴν ἀρχὴ ὁ ἀδελφὸς δίστασε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ σὲ λίγο τοῦ εἶπε:

— Δὲν ἔχω τί ἐπῆσαν. Ἀλλὰ ὁ κ. Πρύτανις δῆλωσε ὅτι οἱ εἰκόνες σου δὲν μοιάζουν καθόλου μετὰ τὰ μοντέλα κι' ἀκόμη ὅτι εἶναι ἐργα κακοσχεδιασμένα ἀπὸ μικρὸ ζωγράφο καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δημοσιευσθῇ σὲ περιοδικό.

— Αἱ ἔκανε ἀπλὰ ὁ Ραούλ.

— Ἐγὼ, βέβαια, διαμαρτυρήθηκα, ἀλλὰ ὁ κ. Πρύτανις ἔπαινε τοὺς πίνακες. Δὲν καταλαβαίνω τί συμβαίνει. Εἶναι πολὺ παράξενο!

— Καὶ ὁμῶς ὅταν αὐτοὶ, ὅταν ἔρχονταν νὰ ποζάρουν, ἦταν κατενθουσιασμένοι. Ἐπαίρνα συγχαρητήρια καὶ μοῦ δίνανε θάρρος νὰ συνεχίσω!... Πῶς, λοιπὸν, τώρα...

— Σοῦ λέω, ὅτι δὲν καταλαβαίνω τίποτα. Δὲν ἔχω βέβαια ἀπὸ ζωγραφικὴν ἀπὸ τὰ βλέπω ὅτι μοιάζουν πολὺ μετὰ τὰ μοντέλα καὶ εἶναι θαυμάσιες εἰκόνες!...

Ο' Ραούλ δὲν εἶπε τίποτα, ἀμέσως ὁμῶς ἐμπήξε τὰ κλάματα.

— Ἐπειτα, σκούπισε ἑαφίστα τὰ μάτια του, σηκώθηκε ὀρθὸς καὶ φώναξε θυμωμένα: — Αἱ ὥστε ἐτσι, λοιπὸν; Πολὺ καλὰ! Ξέρω κι' ἐγὼ τί θὰ κάμω!

— Τι; ρώτησε ὁ ἀδελφός, πού τρώμαξε μετὰ τὸ θυμὸ τοῦ μικροῦ.

— Θὰ τὰ κάμω νὰ τοὺς μοιάξουν! ἀπάντησε ὁ Ραούλ. Κυττάξτε ἐδῶ!

Κι' ἀρπάζοντας τὸ μολύβι τοῦ πῆγε ἴσα στὸν τοῖχο καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ πορτραῖτο τοῦ Πρύτανι. Ὑστερὰ μετὰ τὸ μολύβι τοῦ ἄρχισε νὰ προσθετῇ σ' αὐτὸ μὲν γαϊδουρινὰ στίγματα, καὶ τὸ πρόσωπο ἔτσι κατάντησε κομικὸ.

— Τρελλάθηκες;... Μὴ!... μὴ καταστρέφῃς ἐστὶς εἰκόνες σου!... Σὲ πιαρακαλῶ!... φώναξε ὁ ἀδελφός.

Ο' Ραούλ ὁμῶς δὲν ἄκουγε τὰ λόγια του καὶ συνέχισε τὴν ἴδια δουλειά καὶ στὰ ἄλλα πορτραῖτα. Στὸ ἕνα ἔβαζε αὐτιά ὀρθὰ, στὸ ἄλλο κατὰβροχά, στὸ ἄλλο μικρότερα καὶ στὸ ἄλλο μεγαλύτερα, ἀλλ' ἄνισα. Καὶ ὅλα ταίριαζαν περιφάνεια σὲς φυσιογνωμίες τῶν καθηγητῶν!...

Πρὶν περάσῃ μισὴ ὥρα εἶχε τελειώσει τὴν δουλειά αὐτή, ἐνῶ ὁ ἀδελφὸς κυττάζε, ἐσπλωμένος στὴν πολυθρόνα, κατὰπληκτος, αὐτὲς τὶς γελοιοποιημένες μορφές.

— Καὶ τώρα τί θὰ τὰ κάμῃς αὐτά; ρώτησε τὸν Ραούλ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Τὸ πολῦτιμο καρύδι

Ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια ζοῦσε στὴν Ἀλσατία ἕνας γέρος, πού ἦταν στὰ νεῖτα του γενναῖος καὶ πλούσιος ἱππότης. Ὁ πύργος τοῦ ἦταν χτισμένος στὴν κορυφῇ ἑνὸς βουνοῦ. Ἀπὸ τὰ παρὰ τοῦ γέρος θαύμαζε πολλὰς φορὲς τὴν ὁμορφὴν πατρίδα του μετὰ τὰ βουνά, τὰ ποτάμια, τὰ δάση καὶ τοὺς κάμπους, κι' εὐχόταν ἡ χώρα ἐκεῖνη νὰ μείνῃ πάντα ὁμορφὴ, πλούσια καὶ εὐτυχισμένη.

Ὁ γέρος αὐτὸς εἶχε τρία ἀγῶρια, τρία καλὰ παιδιὰ, πού τ' ἀγατοῦσε, γιὰτὶ δὲν εἶχε στὸν κόσμον ἄλλους συγγενεῖς.

Μιά μέρα, λοιπὸν, κάλεσε κοντὰ του καὶ τὰ τρία, τὸν Φρειδερίκο, τὸ Φραγκίσκο καὶ τὸν Κάρολο, καὶ τοὺς εἶπε:

— Παιδιά μου, ἐπιθυμῶ νὰ κάνετε ἕνα ταξίδι σὲ μακρινὲς χώρες. Κι' ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνον, γυρίζοντας, θὰ ἦθελα νὰ μοῦ φερῇ ὁ καθένας σας καὶ ἀπὸ ἕνα δῶρο. Ἐκεῖνος πού θὰ μοῦ φερῇ τὸ πῖο πολῦτιμο, αὐτὸς θὰ εἶναι καὶ ὁ κληρονόμος μου.

Τὰ τρία ὑπάκουα παιδιὰ ἀποχαιρέτησαν τὴν ἄλλη μέρα τὸν γέρο πατέρα τους καὶ ξενιτεύτηκαν.

Κι' ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνον ἀκριβῶς γυρίζαν πίσω φέρνοντας μαζί τους τὸ καθένα κάτι, πού θὰ εὐχαριστοῦσε τὸν πατέρα τους.

Ὁ πρῶτος, ὁ Φραγκίσκος, μπήκε στὴν μεγάλη κάμαρα τῆς ὀπλοθήκης, ὅπου καθόταν ὁ γέρος καὶ τοῦ εἶπε ὑπερήφανα:

— Πατέρα μου, σοῦ φέρνω αὐτὸ τὸ πολῦτιμο σπαθί, πού τὸ πῆρα, ὕστερ' ἀπὸ μεγάλο ἀγῶνα, ἀπὸ τὰ χέρια ἑνὸς δυνατοῦ μάγου. Δές, τί ὑπέροχο σπαθί πού εἶναι καὶ πῶς ἡ λαθὴ του λάμπει σὰν τὸν ἥλιο!...

Κι' ὁ Φραγκίσκος κυττάζε μετὰ μεγάλην τοῦ μαῦρα μάτια τοὺς δυὸ ἄλλους ἀδελφούς του. Ὁ πατέρας του νόμιζε ὅτι αὐτός, πού τόσο κουράστηκε γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὸ σπαθί ἐκεῖνο, θὰ γινόταν ὁ κληρονόμος του. Ἀλλ' ἀμέσως τὸν πλησίασε ὁ Φρειδερίκος, κρατώντας ἕνα πολυχρῶμο πουλί.

— Πατέρα μου, τοῦ εἶπε, σοῦ ἔφερα αὐτὸ τὸ πουλί πού εἶναι μοναδικὸ στὸν κόσμον! Μιλᾷ σὰν ἄνθρωπος καὶ ἔχει τὴ δύναμι τοῦ ἀετοῦ. Ὅταν μαδήσῃ ἕνα-δυὸ φτερά του, γίνονται ἀμέσως καθαρό χρυσάφι. Ὑστερὰ τὸ πουλί βγάζει καινούργια φτερά...

Ὁ πατέρας του θαύμασε τὴν ὁμορφιά τοῦ πουλιοῦ κι' εἶχε σχεδὸν ξεχά-

σει πᾶς τὸν Κάρολο, τὸν τρίτον γιὸ τοῦ, πού καθόταν τώρα ταπεινὸς πίσω ἀπὸ τ' ἀδελφία του.

Ὁ Κάρολος ἦταν ὑψηλός, ξανθὸς με γαλανὰ μάτια. Εἶχε πρόσωπο χαρούμενο καὶ τὸ βλέμμα του εἰδείχε εὐγενικὴ καὶ καλὴ ψυχὴ.

Ἀξάφνα ὁμῶς ὁ γέρος θυμήθηκε καὶ τὸ τρίτον παιδί του, πού εἶχε καὶ αὐτὸ τὸ δικαίωμα νὰ δεῖξῃ τὸ δῶρο του, καὶ τοῦ εἶπε:

— Παιδί μου, δὲν βλέπω νάχῃς τίποτα μαζί σου. Δὲν ἔφερες τίποτα; Ἡ μήπως τὸ δῶρο σου εἶναι κατώτερο ἀπὸ τὸ σπαθί καὶ τὸ πουλί;

Ἐκείνος τότε πῆγε κοντὰ του, ἐβγαλε ἀπὸ τὴ τσέπη του ἕνα καρύδι καὶ τοῦ εἶπε:

— Πατέρα μου, μιὰ νεράιδα, πού τῆς ἔσωσα τὴ ζωὴ ἀπὸ τὰ νύχια ἑνὸς κακοῦ μάγου, μοῦ χάρισε τὸ καρύδι τοῦτο καὶ μοῦ εἶπε: «Αὐτὸ θὰ εἶναι ἡ παντοτεινὴ σου εὐτυχία!»

Τὰ ἄλλα δυὸ ἀδελφία ἄρχισαν τότε νὰ τὸν κοροϊδεύουν τὸν Κάρολο. Ὁ πατέρας τους ὁμῶς, ἀφοῦ τοὺς ἔκανε νόημα νὰ σωπάσουν, εἶπε στὸν Κάρολο ν' ἀνοίξῃ τὸ καρύδι.

Ἐκείνος τὸ ἀνοίξε κι' ἀμέσως ἕνα μεγάλον διαμάντι ἔπεσε στὸ πάτωμα. Κι' ἔλαμψε ὅλη ἡ αἰθουσα!...

Ὅταν ὅλοι κατόπιν ἐσκύων γιὰ νὰ τὸ θαυμάσουν, εἶδαν ὅτι ἐπάνω του ἦταν χαραγμένη ἡ λέξι «Ἀλσατία».

Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ τότε ἀναγνώρισαν ὅτι τὸ δῶρο τοῦ Κάρολου ἦταν καλύτερο ἀπὸ τὸ λαμπρὸ σπαθί καὶ τὸ πολυχρῶμο πουλί.

— Παιδιά μου, εἶπε τότε ὁ πατέρας

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ὁ στρατηγός

Τοῦ Τάκη ἔκομανε γιὰ δῶρο ἕνα σπαθί κι' ἕνα ντουφέκι καὶ σὸν στρατάρχη τῶρα στέκει κι' ὅλο τὸν κόσμον ἀπειλεῖ!...

★

Φορεῖ στὸν ὦμο τὸ ντουφέκι καὶ τὸ σπαθί τὴν μέση ζώνῃ, τὰ γεροντόπουλα μαζώνει καὶ τὰ γυμνάζει στὴν αὐλή.

★

Μετὰ τὸ σπαθί γυμνὸ στὸ χέρι, προστάγματα αὐστηρὰ τοὺς δίνει... Μὰ αἰφνης κάποιον διακρίνει σκολοτάκια νὰ κρατᾷ.

★

— Ἐ! ψιτ! στρατιώτῃ! τοῦ φωνάζει, πλησίασε μὰς ἕνα βῆμα (μπρὸς μου νὰ κίῃς καὶ τὸ σῆμα) καὶ δὲς μὰς τὰ μέσα ἀπ' αὐτά...

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

τους, καὶ οἱ τρεῖς σας με ὑπακούσατε καὶ φροντίσατε νὰ ἐκπληρώσετε τὴν ἐπιθυμία μου. Ἀλλὰ τὸ διαμάντι τοῦ Κάρολου, πού τὸ ἀπόκτησε μετὰ τὴν δύναμίν του, σώζοντας τὴ νεράιδα ἀπὸ τὸν κακὸ μάγο, μοῦ φέρνει μεγάλη χαρὰ, κι' αὐτὸς θὰ γίνῃ ὁ κληρονόμος μου. Δὲν εἶναι ἡ Πατρίδα μας τὸ πῖο πολῦτιμο πράγμα στ

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

ΤΡΕΙΣ είναι οι διάφοροι τύποι, που παρουσιάζουν έφετος τα επανωφόρια. Έχουμε πρώτα την άνετη ευθύγραμμη φόρμα, το καθ' αυτό παλτό. Για να επιτύχει την άνεση και την ευθύγραμμη μία έχει τους ώμους πολύ ριχτούς και κατ' ακολουθίαν τη μανικαδόλλη τοποθετημένη χαμηλά. Το μανίκι γίνεται φαρδύ και μία πāt στο κάτω άκρον περιορίζει κάπως το φάρδος του.

Το άνετο και συγχρόνως ευθύγραμμο αυτό επανωφόρι έχει σταυρωτό κουμπωμά με δύο σειρές από τρία κουμπιά, δηλαδή τρία και τρία έξη, ο δε γιακάς είναι στον τύπο του κλασσικού με ρεθέρ κάπως μεγαλύτερα των τυπικών και έντελως σούπλ, ώστε να φοριούνται και κατεστάτα και σκηκωτά.

Ο δεύτερος τύπος του επανωφορίου της μόδας είναι το επανωφόρι που συγκρατείται στη μέση με μία φαρδιά ζώνη από το ίδιο ύφασμα που συμπληρώνεται με μία αγκράφα. Έχει σχήμα κλός κι' έτσι άμεσως κάτω από τη ζώνη αποκτά ένα σημαντικό φάρδος. Στον τύπο αυτό ταιριάζει ο συνδυασμός ενός νωμίτη, που σχηματίζει εκατέρωθεν του κουμπώματος δύο προεξοχές σαν καπάκια τσέπης, κάτω από τα οποία υπάρχει μία ντεκούπ. Η ντεκούπ συνεχίζεται αρκετά χαμηλά, ξεπερνώντας τη ζώνη και χρησιμεύει για να σχηματίσει από μία κοφή τσέπη στην κάθε μεριά.

Το κουμπωμά του επανωφορίου γίνεται με μία σειρά κουμπιά και ο γιακάς σε σχήμα που να μπορεί να φοριέται και σκηκωτά.

Έχουμε τέλος τον τρίτο τύπο που είναι ένα ριχτό επανωφόρι φαρδύ με άφθονα γκοντέ, που συγκεντρώνονται πιδ πολύ πίσω. Τα μανίκια μπορούν να γίνουν και ραγκλάν και εφαρμοστά και το κουμπωμά με μία σειρά κουμπιά που αρχίζουν από τη ρίζα του λαιμού. Ο γιακάς μικρός σκηκωτός γαρνιρισμένος με γαζιά όπες είναι γαρνιρισμένες και οι εξωτερικές τσέπες.

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΑ ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΑ

Για τα Σαββατοκύριακα στην έξοχη το τζέρσεϊ έχει την πρώτη θέση, όσον αφορά τα υφάσματα, γιατί είναι ελαφρό, σούπλ και πολύ ζεστό. Έπειτα έρχονται τα λαινάς σε διάφορες αποχρώσεις και τα σουεντίν.

Ο παρισινός Οίκος Καρθέν λανσάρει πολλές πλισσεδωτές φούστες, που άφινουν έντελως ελεύθερο το περπάτημα.

Για τα σύνολα προτείνει τα τουίντ, σε τόνους που θυμίζουν τα κατ' έξοχην χρώματα του φθινοπώρου, κοκκινωπά και κίτρινα. Η σπορτίβ «κούπ» την όποιαν ακολουθούν είναι νεανική κι' ανάλαφρη.

Οι βέστες έχουν τη μέση τονισμένη, άλλοτε με πένες και άλλοτε με μία εφαρμοστή ζώνη, που βοηθεί το επάνω μέρος της βέστας να σχηματίζει την γραμμή μπλουζόν, κάπως ελαφριά, αλλά αρκετά άνετη. Τα ταγιέρ του Καρθέν συνοδεύονται, ως επί το πλείστον, με ένα επανωφόρι, που έχει φόδρα σε ζωηρό χρώμα και μεγάλο γιακά.

Ο Ντιόρ προτείνει ότι το Σαββατοκύριακο μακριά από την πόλη δεν αποκλείει και μία κάπως κοσμική συγκέντρωση π. χ. στο έξοχικό

σπίτι μιάς φίλης. Συμβουλεύει λοιπόν ένα ντε-πιές από τζέρσεϊ ή τουίντ σε απλή γραμμή αλλά κομψό και κοκέτικο. Οι πλαγιαστές πιέτες και οι «ντεκούπ» έχουν έδω τον λόγον, ενώ βλέπουμε συγχρόνως γαρνιρίσματα από πλεκτές φάσες.

Και έδω βλέπουμε να συνοδεύει και να επιδιώκει τολμηρούς συνδυασμούς χρωμάτων.

Αυτά όλα δεν αποκλείουν, φυσικά, τα έντελως σπορτίβ κοστούμια, όπου τα φασοναί υφάσματα έχουν τον λόγο. Μερικά ταγιέρ για να τονίσουν την σπορτίβ νότα έχουν ρελιάσματα από δέρμα.

Οι τρουά κάρ βέστες του και τα επανωφόρια παρουσιάζονται ριχτά, ενώ όλο τους το φάρδος περιορίζεται στην πλάτη με μία φαρδιά μωρτεγκάλ.

Τα φορέματά του σε λεπτά τουίντ έχουν όλες τις άνοιχτες αποχρώσεις.

Ο Ζαν Ντεσζέ συνεχίζει στα ντε-πιές του την γραμμή «μαρινιέρ», γιατί βρίσκει πως είναι το πρακτικότερο ντύσιμο για Σαββατοκύριακα. Δηλαδή μία πλιστέ φούστα και μία μακριά ριχτή μπλούζα, που συνδυάζει κομψότητα και άνεση. Γι' αυτά τα ντε-πιές χρησιμοποιεί, ως επί το πλείστον, τζέρσεϊ σε αποχρώσεις κοκκινωπές και βελούδο κοτλέ με πολύ στενές ραβδώσεις.

Στις σπορτίβ εμφανίσεις είναι πάντοτε απαραίτητη η δερματίνη ζώνη, δασάκις το επιτρέπουν τα διάφορα σχέδια.

Άλλα εξαρτήματα είναι μία μεγάλη τσάντα, που αποτελείται από δύο μεγάλες θήκες που δίνουν την εντύπωση σά να είναι δυο ξεχωριστές τσάντες ενωμένες ή μία με την άλλη.

Το χρώμα γι' αυτές τις τσάντες είναι κι' αυτό επηρεασμένο από την εποχή και κλίνει προς το χρώμα της σκουριάς.

Έξ άλλου, σε όλους τους παρισινούς Οίκους βλέπει κανείς άφθονία από βέστες σε δέρμα σουέντ πολύ άπαλό.

Το σχήμα τους είναι ριχτό και ένιστε έχουν μία φαρδιά εφαρμοστή ζώνη που κάνει το μπλουζόν πίσω, που είναι τόσο της μόδας. Μεγάλες τσέπες στολίζουν αυτές τις βέστες κάτω και στο στήθος.

ΜΟΔΑΤΑ ΣΥΝΟΛΑ

Οι συνδυασμοί στην εμφάνιση είναι πάντα της μόδας, γιατί κι' αυτοί στήριζονται στο... συνδυασμό του κομψού και του πρακτικού.

Για το συνδυασμό φορέματος και μπολερό προτιμούμε πάντοτε την ίδια γραμμή στο φόρεμα, ενώ το μπολερό αρχίζει με φαρδείς τους ώμους και άνεσι στο στήθος, κατεβαίνοντας δε στενεύει τόσο, που να εφάπτεται στους γοφούς. Εκεί καταλήγει και το μάκρος του.

Μία ευθύγραμμη έξ άλλου τουαλετίτσα μπορεί να συνδυασθί κι' ένα άνετο ριχτό παλτό σε μάκρος τρουά κάρ. Έχει μανίκια ζαπανιά και με κατάληξη φαρδιά. Γιακάς δεν υπάρχει και το τελείωμα αποτελείται από μία φαρδιά φάσα, που με κάποια εφαρμογή σχηματίζει τον λαιμό.

Άλλος συνδυασμός, που δίνει αέρα και κομψότητα στη σιλουέττα είναι το ταγιέρ που συνοδεύεται με μπέρτα.

Η γραμμή του ταγιέρ είναι ευθύγραμμη, ώστε να παρουσιάσει αντίθεσι με το φάρδος της μπέρτας. Δηλαδή θα έχη έντελως ίσια την φούστα με μία μόνο πλαγιαστή πιέτα πίσω, που θα δίνει την απαιτούμενη ελευθερία στο περπάτημα. Η ζακέττα εφαρμοστή στη μέση θα έχη το μάκρος που θα καλύπτει τους γοφούς. Η μπέρτα κομμένη άν φόρμ

Άριστερά: Καπελλάκι με γαρνιρίσμα γι' άπόγευμα. Δεξιά: Το ίδιο καπελλάκι γίνεται λουσατό με τη φράντζα από χάνδρες.

από το ίδιο ύφασμα του ταγιέρ θα έχη το απαιτούμενο μάκρος, ώστε να καλύπτει ολόκληρη τη ζακέττα και να έξεχη μάλιστα λίγα εκατοστόμετρα απ' αυτήν.

Αν θέλετε να είσθε πιδ κομψή, φοδράρετε τη μπέρτα σας με μία φόδρα σκουρότερο απ' το σύνολο και συνδυάζετε αυτή την απόχρωσι με τα γάντια σας και τα υποδήματά σας.

ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ ΕΝΟΣ ΚΑΠΕΛΛΟΥ

Ο τύπος μπερέ είναι μιά από τις πολλές φόρμες καπέλλων που θα φορεθούν έφετος. Δεν έννοούμε, φυσικά, το κλασσικό μπερέ, που κι' αυτό θα φορεθί πολύ σε διάφορα χρώματα, αλλά διάφορες παραπλήσιες φόρμες, που είναι συνδυασμοί καπέλλου και μπερέ κι' έχουν μια εμφάνιση λιγότερο σπορτίβ και περισσότερο άμπτυε.

Ένας τέτοιος τύπος είναι το καπελλάκι, που σās παρουσιάζουμε σήμερα και που καθώς βλέπετε έχει τέσσερες διαφορετικές εμφανίσεις. Για να το φτιάξουμε θα χρe.αστούμε βελούδο ως 70 εκατοστά του μέτρου, σπαρτρί και φόδρα.

Με το πριβόν μας ταγιέρ γαρνίρουμε αυτό το καπελλάκι-μπερέ μ' ένα μεγάλο φιλόγκο τοποθετημένο στον τεπέ μπροστά.

Για την άπογευματινή μας τουαλετίτσα προτιμούμε τα δύο «καμ-ποσόν» από μετάξι και στράς ή ένα μοτίφ που να ξεφεύγει κάτω από τον τεπέ στο δεξί πλάι σχηματίζοντας ένα κλασάκι φύλλα και τον

Ένα χαριτωμένο πρόχειρο φόρεμα από φασοναί τουίντ σε χρώμα γκρι. Μία μαύρη εσάρπα και μαύρα γάντια το συμπληρώνουν.

καρπό του πλατάνου ή της βελανιδιάς. Για πιδ άμπτυγιέ εμφάνισι στολίζουμε τον τεπέ στην κορυφή μ' ένα μεγάλο κουμπι από αζαί και προσθέτουμε μπροστά μία φράντζα από μαύρες χάντρες.

Αυτή η τελευταία παραλλαγή μάς δίνει ένα πραγματικά λουσατό καπελλάκι. Έτσι, με λίγα σχετικώς έξόδα, έχουμε τέσσερα καπελλάκια.

ΠΡΟΧΕΙΡΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Η μόδα δίνει μεγάλη σημασία στα άμπτυγιέ φορέματα, αλλά δεν παραλείπει να δώσει άλλη τόση σημασία και στα φορέματα της κάθε ώρας, που θα μπορούσαμε να τα ονομάσουμε «πρόχειρα φορέματα». Αυτά τα φορέματα είναι ο καθημερινός μας σύντροφος, γιατί το κάτω κάτω της γραφής την τουαλέττα την φορούμε σε έκτάκτους περιστάσεις, ενώ το πρόχειρο φόρεμα το χαϊρόμαστε όλες τις ημέρες, ζούμε μαζί του.

Τα φορέματα αυτά δεν απομακρύνονται έφετος από τον τύπο του σεμιζιέ και όσον αφορά την κοψι και όσον αφορά το ύφασμα που χρησιμοποιούμε. Έτσι παρουσιάζουν κάτι το εξαιρετικά νεανικό, το απλό, το ανεπιτήδευτο.

Διατηρούν στη σιλουέττα την κομψότητά της, στην μέση την κανονική της θέσι και μάλιστα την αναδεικνύουν με τις ζώνες ή τις ανάλογες «ντεκούπ».

Όσες από τις άναγνώστριές μας εργάζονται, πρέπει να ξεύρουν ότι ο τύπος αυτών των φορεμάτων είναι ο ιδεώδης για το γραφείο.

Άλλη «κούπ» επίσης κατάλληλη είναι η «πρενσέ» με φαρδιά κλός φούστα και η «κούπ» φουρώ ευθύγραμμη και προσηρμοσμένη στις γραμμές του σώματος.

Γενικό χαρακτηριστικό στα απλά αυτά φορέματα είναι η παντελής έλλειψις κάθε περιττού στολίσματος. Η καλή «κούπ» και η τελεία εφαρμογή είναι τα μόνα που επιδιώκει η μόδα.

Το μόνο στολίδι που επιτρέπεται ένιστε είναι το βελούδο ή η γούνα για γαρνιρίσμα των ρεθέρ και του γιακά.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ

Πολύ χαρακτηριστικός είναι ο τρόπος, με τον όποιον εφαρμόζονται έφετος τα μανίκια στα κορσάζ. Έχουν μία κλίσι προς τα πίσω, πράγμα που συντελεί στο στρογγύλεμα των ώμων.

1) Μοντέλο του Ζακ Γκριφ: Φούστα και μπολερό με ψηλό γυριστό γιακαδάκι. 2) Μοντέλο του Οίκου Μαγκέν: Φορεμάκι με σταυρωτό γιακαδάκι και σταυρωμά επίσης μπροστά στη μέση. 3) Κοντό επανωφοράκι ντυμπλαρισμένο με σκουρότερη φόδρα. Αποτελεί σύνολον με το φόρεμα. 4) Μοντέλο της Λαν-δέν: Κοκέτικο ταγιέρ φανταζι με γαρνιρίσμα άνοκτόχρωμης γούνας. 5) Το βαρύ χειμωνιάτικο παλτό του Κριστιάν Ντιόρ για τα μεγάλα κρύα. 6) Σύνολον του Ζακ όάτ, που αποτελείται από ταγιέρ και όμοιόμορφη μπέρτα.

★ Στά άμπιγλι φορέματα βλέπομε πολλά ντραπαρίσματα και πολλά «φλου», ιδίως όταν χρησιμοποιούμε μουλίνα.
★ Βλέπομε έξ άλλου πολλά ντραπαρίσματα και στά άνοιγματα γύρω στο λαιμό που γίνονται τότε στρογγυλά και τότε όδάλ.
★ Συνηθίζεται πολύ στις τουαλέτες ή διπλή ζώνη: 'Η μία μπαίνει στη θέση της μέσης και ή άλλη σε μικρή απόσταση λίγο ψηλότερα δίνοντας στο σύνολον μία γραμμή κορσελέ.
★ Θα φορεθούν πολύ τά γούνινα καπελλάκια όμοιομόρφα με τό μαν-σόν, που τείνει νά γενικευθή έφέτος. Τό «μαραμπού» έχει την πρώτη θέση.
★ Τά μαύρα γάντια θα συνοδεύουν κάθε βραδυή τουαλέττα, είτε έχει είτε δέν έχει μανίκια.

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

ΟΙ τουαλέτες των παιδιών πρέπει νά συνδυάζουν πάντα την κομψότητα με την άνεση. Την κομψότητα, όχι γιά νά θαυμάζουν οι άλλοι τό ντύσιμό τους, αλλά γιά νά συνηθίζουμε τά παιδιά μας από μικρά νά άρέσκονται στο όρασιό και νά τους καλλιεργούμε τό γούστο, ώστε νά τους γίνη σιγά-σιγά δεύτερη φύσις. Την άνεση, γιά νά μην έμποδίζη την ανάπτυξή τους, γιά νά τ' αφήν νά κινούνται έλεύθερα και νά τους επιτρέπη νά απολαμβάνουν τά παιχνίδια τους. Έτσι τό ντύσιμό τους δέν θα τά στενοχωρή.

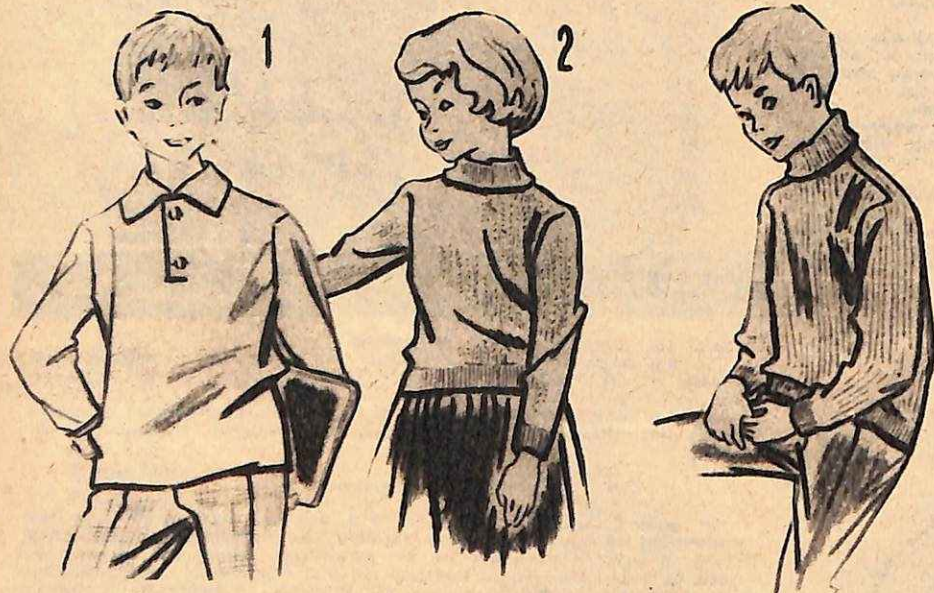
Η μεγάλη μόδα σε σούρες και πιέτες είναι αυτή κυρίως που δίνει στο ντύσιμο των παιδιών την ευκαιρία νά εφαρμόσουμε τις δυο αυτές απαραίτητες άρχες.

Θά ίδουμε πολλά παιδικά φουστανάκια με πιέτες, που άρχίζουν από τό κορσάζ, συγκρατούμενες από ένα νωμίτη και συνεχίζονται πλαγια-στές ως τη μέση όπου τις συγκρατεί μία ζώνη.

Στά πολύ μικρά παιδάκια ή ζώνη τοποθετείται συνήθως ψηλότερα από τη μέση, ενώ στα μεγαλύτερα τη βλέπομε στην κανονική της θέση.

Άλλοτε πάλι οι πιέτες αντικαθίστανται από τις σούρες, που κι αυτές άρχίζουν από τον νωμίτη, συγκρατούνται πάλι στη μέση από τη ζώνη και συνεχίζονται έπειτα πάλι στη φουστίτσα.

Πολύ της μόδας, έξ άλλου, γιά τις καπελλίτσες είναι οι τουαλετί-τσες, που αποτελούνται από ένα σχετικώς εφαρμσστό μπουστακι, που φτάνει ως τη μέση και συγκρατείται στους ώμους με δυο μπρετέλλες,

σχηματίζοντας έτσι ένα τετράγωνο κανονικό άνοιγμα επάνω από τό στήθος.

Η συνέχεια του φορέματος είναι ή σουρωτή όλο-τρίγυρα φουστίτσα ή ή φουστίτσα με πιέτες που συ-γκρατείται από τό μπουστακι. Γιά συμπλήρωμα μία σει-ρά από μπλουζίτσες απλούστερες ή περισσότερο άμπι-γιέ, που φοριούνται μέσα από τό φορεματάκι σε τρόπο που νά φαίνονται τά μανικάκια, είτε κοντά είνε είτε μακριά, καθώς και τό επάνω μέρος της μπλουζας που καταλήγει σ' ένα κατεβαστό γιακαδάκι.

Αυτή ή μόδα είναι πολύ πρακτική γιά τά παιδιά, γιατί έχουν την ευκαιρία, όπως συμβαίνει και στους ενήλικους, που βλέπομε στις μαμάδες τους, νά πα-ρουσιάζουν διάφορες εμφανίσεις με ένα και μόνο βα-σικό φορεματάκι.

Άλλα και ή μόδα της φουστίτσας με μπλουζίτσες βρίσκει κι αυτή έδω την έκφρασή της.

Και στην περίπτωση αυτή ή φουστίτσα μπορεί νά εί-ναι πλισσεδωτή ή σουρωτή. Συχνά μάάλιστα τό σούρω-μα έπιτυγχάνεται με μία κορδέλλα που περνά στο έ-πάνω γύρισμα της φούστας και δένει ένα φιόγκο μπρο-στά, ενώ άλλοτε χρησιμοποιείται τό λάστιχο και ή φουστίτσα κουμπώνει μ' ένα κουμπί.

ΟΙ μπλουζίτσες των παιδιών φοριούνται και μέσα από τη φούστα, αλλά συχνά είναι ριχτές έξωτερικώς σαν κασκόυλες.

Στά φορεματάκια των παιδιών παρατηρείται με-γάλη ποικιλία όρασμάτων. Άνάμεσα σ' αυτά θα δούμε πολλές φανελλίτσες σε διάφορα χρώματα. Σε δεύτε-ρη μοίρα έρχεται τό σαντούν μονόχρωμο ή σταμπάτο, πολλά σκωτσέζικα και τό βελούδο, σέκο γιά φουστα-νάκια λουσατα και κοτλέ γιά φουστίτσες, βέστες και καθημερινά φορεματάκια.

Γιά τις μπλουζίτσες ή μόδα συμβούλευε στα κοριτσάκια τά «μπομ-πλαιν», τά άπαλά αυτά μάλλινα όφασματα που τά βλέπομε σε φόντο λευκό με χρωματιστά καντριγιέ ή ρίγες.

ΟΙ μπλουζίτσες αυτές θα φοριούνται τόσο με τις πλισσεδωτές φουστί-τσες όσο και μέσα από τά φορεματάκια που εμφανίζονται χωρίς μα-νίκια και με μεγάλο άνοιγμα γύρω από τό λαιμό. Γίνονται σε κομπ-σεμιζιέ με γιακαδάκια «κλωντίν», που έχουν μία ιδιαίτερη χάρι και κάτι τό τόσο παιδικό.

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑΚΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Στην πρώτη θέση βρίσκονται τά μπερέ, που εμφανίζονται σε διάφορα χρώματα: Κόκκινα, πράσινα, μπλε ζωηρά, γκρι και άσπρα. Συνδυά-ζονται φυσικά με τό χρώμα του φορέματος ή του έπανωφοριού.

Έπίσης πολύ της μόδας είναι οι κούκοι από σκωτσέζικο ύφασμα μ' ένα μονόχρωμο ποντόν στην κορυφή. Θα φορέσουν ακόμη οι καπελλί-τσες μικρά κλασάκια από μάλλινα πασόνια ύφασματα με τον πεπé τους που θα σχηματίζεται με τέσσερα τρίγωνα και τό μπρό όλο γαζωτό.

Γι' αυτό τό είδος των κλός προτιμούνται οι διάφορες άποχρώσεις του ταμπά.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΛΕΧΤΑ

Τά πλεχτά είναι ή εύτυχία των παιδιών είτε γιά κορίτσια πρόκειται είτε γι' αγόρια. Είναι ζεστά, πρακτικά και εύκολοφόρετα. Μία καπελ-λίτσα ή ένα αγοράκι είναι πάντα χαριτωμένα ντυμένο μ' ένα πουλόδερ ή ένα σουέτερ, που συνοδεύεται με μία πλισσεδωτή φουστίτσα ή κοντό παντελονάκι.

Η μόδα περισσότερο από κάθε άλλη χρονιά παρουσιάζει σωρεία πλε-χιτών, γι' αυτό συμβούλευμε στις μητέρες ν' άναπτύξουν όλη τους την επιδεξιότητα ώστε νά εφοδιάσουν τά παιδιά τους με δόκιμη σειρά πλεκτών.

Φυσικά τά πλεχτά του χεριού είναι πάντοτε προτιμώτερα, αλλά και της μηχανής τά πλεχτά δέν ύστερούν ούτε σε κομψότητα ούτε σε στε-ρεότητα. Έχουν δέ τό μεγάλο πρσόν ότι γίνονται πολύ πιο γρήγορα. Τά κοριτσίστικα πουλόδερ γίνονται με κλειστούς στρογγυλούς λαι-μούς, άλλοτε χαμηλούς και άλλοτε ψη-λούς με διπλωτούς γιακαδες.

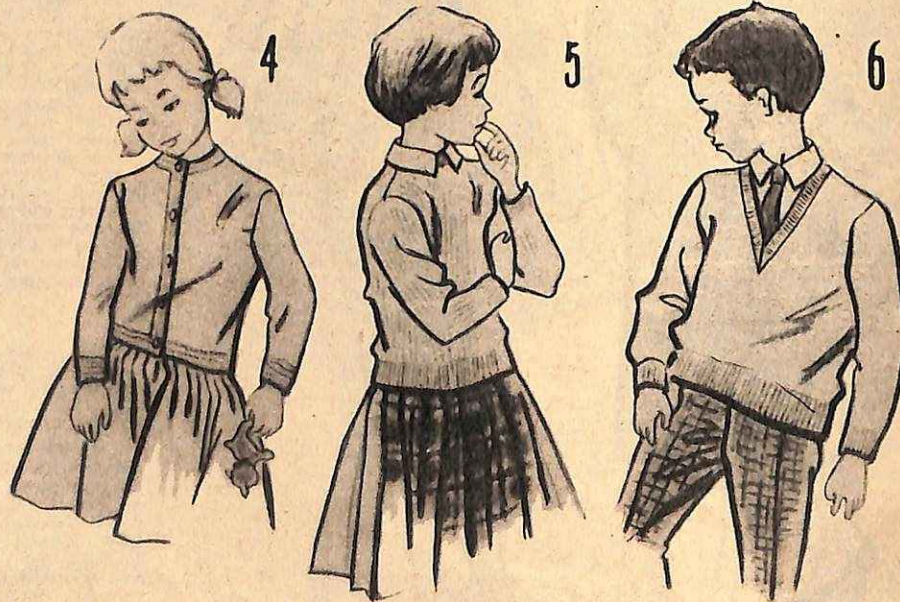
Τά αγοράστικα πουλόδερ γίνονται με γυριστούς ψηλούς γιακαδες σε στρογγυλά σχήματα και μόνον όταν οι γιακαδες εί-ναι χαμηλοί τό άνοιγμα του λαιμού είναι μυτερό. Τότε από τό μυτερό άνοιγμα μπο-ρεί νά φαίνεται ή μπλουζίτσα με την γρα-βάτα της.

Τά πουλόδερ και τά σουέτερ των παι-διών τά βλέπομε τόσο σε ζωηρά χρώ-ματα όσο και σε πιο σκούρα. Αυτά τά τελευταία όμως είναι πρακτικώτερα γιά τό σχολείο.

Στά ζωηρά χρώματα βλέπομε νά έπι-κρατούν τά κίτρινα, τά κόκκινα και τά μπλε άνοιχτά, ενώ στα βαθύχρωμα έπι-κρατούν τά μπλε-μαρέν, τά καφέ και τά γκρι.

Έκτός από τά πουλόδερ και τά σουέτερ θα ίδουμε έφέτος και πολλά πλεχτά σκού-

- 1) Πουκάμισο από φανελλίτσα «λα-θάμνλ», που φοριέται από τό κεφά-λι.
- 2) Πουλόδερ με γυριστό γιακά λάστιχο και όμοια πουανιέ.
- 3) Ά-γορίστικο πουλόδερ πλεγμένο με χοντρό μαλλί. Έχει ψηλό γυριστό γιακά.
- 4) Οι μαμάδες που δέν έχουν καιρό γιά πλέξιμο αγοράζουν πλεχτά της μηχανής. Νά ένα όρασιό «καρ-τίνγκάν» από κίτρινο μαλλί.
- 5) Που-λόδερ από τζέρσευ μάλλινο με στρογ-γυλό λαιμό.
- 6) Άγορίστικο πουλό-δερ με μυτερό άνοιγμα γαρνιρισμέ-νο με λάστιχο.

φάκια σε διάφορα πρωτότυπα σχήματα, μπέρτες πλεκτές, κουκούλες, γάντια και κάλτσες.

Αυτές οι τελευταίες γίνονται με χον-τρό μαλλί γιά νά εμφανίζουν καλύτερα τον σπορτίφ τύπο.

ΠΛΕΧΤΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Μία νέα μόδα στα πλεχτά είναι οι πλε-κτές μπλουζες. Προσέξτε όμως, δέν έν-νοούμε ούτε πουλόδερ, ούτε σουέτερ, άλ-λά πραγματικώς τό σχήμα της μπλουζας σεμιζιέ, που παρουσιάζει τη μόνη διαφο-ρά ότι φοριέται από τό κεφάλι. Δέν απο-κλείεται νά είναι και κουμπωτή φοριέται δέ πάντοτε επάνω από τη φούστα.

ΟΙ πλεχτές μπλουζες γίνονται συνήθως άρκετά εφάρμοστες, πλέκονται με λεπτό μαλλί και πολύ συχνά είναι τρυπητές σχη-ματίζοντας διάφορα σχέδια. Έτσι τό εί-δος αυτό του πλεξιματος προσδίδει μία έντελώς ιδιαίτερη ελαφρότητα στο σύνο-λον της μπλουζας.

Τό άνοιγμα του λαιμού μπορεί νά είναι μυτερό, αλλά μπορεί νά είναι και στρογ-γυλό ή τετράγωνο. Τά μανίκια όμως γί-νονται πάντα κοντά.

Η πλεχτή μπλουζα είναι ως επί τό πλείστον μονοκόμματη μπροστά και τότε τό κουμπωμα μπαίνει στην πλάτη με τη βοήθεια ενός έκλαιφ.

Έπειτα έχουμε τά πλεχτά πουλόερ που συνηθίζονται κάπως μακρύτερα, αλλά πάν-τοτε στον τύπο της «κούπ» που εύνοει έφέ-τος ή μόδα.

Πολλές φορές τά πλεχτά μπλεπερό απο-τελούν ένα σύνολον με τις πλεχτές μπλου-ζίτσες που φοριούνται με μία βαθύχρωμη φούστα.

Άλλη χρησιμοποίησης του πλεχτού είναι τό νά γαρνιρή ένα φόρεμα από λαι-νάς ή ένα φανταζιέ ταγιέρ ή και μία βέ-στα ακόμη.

Γι' αυτό τό γαρνίρισμα χρησιμοποιούμε λωρίδες στην πλέξή του λάστιχου, που το-ποθετούνται σε ρεβέρ, σε τσέπες, στο ά-νοιγμα του λαιμού, ακόμη και στο τελείω-μα μίας ζακέτας.

ΚΑΖΑΚΕΣ ΚΑΙ ΛΕΥΚΑ ΠΟΥΛΟΒΕΡ

Άλλο σύνολον πλεχτών είναι ένα που-λόδερ που φοριέται με φούστα από μάλλι-νο τούντ και συμπληρώνεται μ' ένα εί-δος καζάκας που περνάει από τό κεφάλι, δέν έχει διάλο μανίκια και είναι άνοιχτή στα δύο πλάγια. Στη μέση σφίγγει με μία πάτ, που είναι τοποθετημένη στο κά-θε πλάι.

Τό σύνολον αυτό έχει ένα τύπο σπορτίφ ιδίως αν κάνουμε τη φούστα και την κα-ζάκα από λαινάς μελανζέ τό δέ πουλόδερ από μαλλί που έχει κάποιο από τά χρώ-

Ζεστά κοστούμια γιά κοριτσάκια, που θα προσφέρουν μεγά-λες υπηρεσίες, όταν δυναμώση τό κρύο.

μετά του μελανζέ ύφασματος. 'Η μόδα τό θέλει χονδραπλεγμένο και φουσκωτό, με μακριά μανίκια, που νά είναι άρκετά πλατεία, ώστε νά μπορούν νά σηκώνονται εύκολα και νά δίνουν την έντύπωση των «τρουά-κά». Ο λαιμός στολίζεται από έναν ψηλό γυριστό γιακά.

Άνάμεσα στα πολλά χρώματα που θα φορεθούν έφέτος τό λευκό έχει την πρωτοκαθεδρία.

Λευκό πουλόδερ με σκούρα φούστα και πάνω στο λευκό πουλόδερ μία σκούρα έπίσης δερματίνη ζώνη είναι ή τελευταία λέξη της μόδας. Φυ-σικά ή ζώνη έχει τό χρώμα της φούστας.

Μέσα από τό λευκό πουλόδερ μπορείτε νά βάλετε μία χρωματιστή με-ταξωτή έσάρφα που στολίζει έξαιρετικά τό λαιμό.

Η πλέξι άζακάρα συνηθίζεται ιδιαιτέρως στα σουέτερ και καθώς ξερομε είναι μία πλέξι που γίνεται με μαλλιά διαφόρων χρωμάτων.

Από τους συνηθεστερους συνδυασμούς είναι λευκό φόντο και διάφορα κόκκινα και μπλε.

Άλλος νεωτερισμός στα πλεχτά είναι τά πουλόδερ που εμφανίζουν άριζόντιες ραβδώσεις.

Παρουσιάζονται ως επί τό πλείστον σε διχρωμία με φόντο άσπρο και ανάμειξη ενός σκοτεινού χρώματος.

Πολύ της μόδας είναι επίσης τό μαλλί που έχει κομπάρ-ακια και που καθώς πλέκεται δίνει στο σύνολο κάτι τό άνώ-μαλο. Χρησιμοποιείται τό είδος αυτό του μαλλιού γιά πουλό-δερ, που γίνονται κάπως εύρύχρωρα σε τρόπο που νά σχηματί-ζουν πτυχές γύρω από τη μέση, ενώ ό γυριστός γιακάς περι-βάλλει κι' αυτός άνετα τό λαιμό.

ΠΛΕΧΤΑ ΜΠΕΡΕ

Υπάρχουν δυο τρόποι γιά νά άποκτήσετε ένα τέτοιο μπερέ: Νά τό πλέξετε με βελονάκι, άρχίζοντας από την κορυφή και αλέξανοντας τον κύκλο μέχρις ότου ν' άποκτήση την περιμέτρο που θέλετε. Τότε άρχίζετε νά έλαττώνετε γιά νά σχηματισθή τό κάτω μέρος του μπερέ.

Μπορείτε έξ άλλου νά σχηματίσετε τό επάνω μέρος του μπε-ρέ με τέσσερα ή περισσότερα τρίγωνα, ενώ τό κάτω μέρος πλέ-κεται κυκλικά άφου ένώσετε προηγουμένως τά τρίγωνα και σχηματίσετε έτσι τον πεπé του μπερέ.

Με λίγη δεξιότητα και μικρή δαπάνη γιά την αγορά του μαλλιού θ' άποκτήσετε όχι ένα, αλλά δυο και τρία διάφορα μπερέ.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΛΑ

Φορεματάκια γιά μικρά κοριτσάκια. Τό ένα από γκρι άρζάν φανελλίτσα και τό άλλο από μπλε ντιέ σαντούν.

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75, Τηλ. 55.638

— Ναι, ἂν μοῦ τὸ ζητοῦσατε!

— Τοῦ παροχωρῶ λοιπὸν τὶς εἰκοσιτέσσερες ὥρες ποὺ ζήτησε. Θέλω ὅμως νὰ δῶ τί θὰ κά-νῃ, Κύρι! Πρέπει νὰ βεβαιωθῶ πῶς δὲ θὰ μᾶς γελάσῃ...

— Τί μάς νοιάζει, ἀφού ἐ-
μεῖς εἴμαστε μαζί; Ὁ Σαῖν —
Τζωρτζ εἶναι νεκρὸς καὶ θαμέ-
νος γιὰ μάς.
— Θὰ μοῦ χρειαστῇ λίγος
παίρδς γιὰ νὰ τὸ συνηθίσω.

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
 'Αγ. Κωνσταντίνου 12
 Τηλ. 53-100

Δέχτηκε. Συναντηθήκαμε σ' ένα μπάρ, στη γειτονιά του. Ένω τρώγαμε, συμπλήρωσα την αφήγησι που είχα αρχίσει στη φυλακή.

— Ὁ κεύ, εἶπα. Ξέρομε πὼς
ἔχουν κάποιοις σφέσεις μὲ τὰ

— Μπορείς να ρθῇ ἡμέσως,
Μπάουελ;

ὡς, μὴν ἀνοίξης σε ἄλλον.
"Ἐκλείσα τὸ τηλέφωνο καὶ
κάλεσα ὕστερα τὸ διοικητὴ τοῦ
Φρέντ. Τοῦ ἐξήγησα ποιὸς ἦ-

«Ένα από τα πλέον περιζήτητα
 ωρολόγια του κόσμου
 Roamer το ωρο-
 λογίον πού φοράτε σε
 κάθε περίπτωση»

100% αδιάβροχον
 «Αθραυστον»
 Αντιμαγνητικόν

SWISS MADE

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΣΩΠΟΙ: ΠΑΠΑΤΣΙΔΟΡΟΥ - ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Στις 9 καὶ 5' ἔσδυσα τὸ
φῶς κι' ἀναψα ἓνα τσιγάρο.
Τὸ χέρι μου δὲν ἔτρεμε καθό-
λου, μὰ τὸ τσιγάρο μού φάνη-
κε τελείως ἄγνωστο.

Τελος πάντων, έφτασε ή στιγμή να ξεκινήσω.

Όταν βγήκα στο πεζοδρόμιο, έκαμα πώς έφρανα για ταξί. Υπήρχε κόσμος πολλός στο δρόμο. Περνούσαν διάφοροι πίσω μου χωρίς να σταματήσουν, κι άλλοι φαινονταν σαν μαύρες σιλουέτες στο αντίκτυπο πεζοδρόμιο. Κανείς τους δε βράδυσε το βήμα του, ούτε και φάνηκε να προσέχη την παρουσία μου.

Ένα ελεύθερο ταξί πλησίασε κι έκοψε την ταχύτητά του. Τ' άφισα να περάσει χωρίς να το σταματήσω. Ύστερα προχώρησα πεζή προς τη λεωφόρο, που άπείχε καμμία τριαντοριά μέτρα...

Ο άγνωστος παρουσιάστηκε ξαφνικά, σαν νάχε ξεπροβάλλει μέσα απ' τη γή. Ένώ πριν από ένα δευτερόλεπτο δεν υπήρχε κανείς εκεί, την άλλη στιγμή είδα έναν άντρα εύσωμο, με άνασηκωμένο το γιακά και το καπέλλο του χωμένο ως τα μάτια. Κρατούσε ένα ρεβόλβερ κι άρχισε να πυροβολή, από απόσταση λιγώτερη από δέκα μέτρα.

Είχε σημαδέψει για την πρώτη σφαίρα, κι' όμως δεν ένοιωσα κανένα χτύπημα. Οί άλλες πήγαν όλες χαμένες.

Συγχρόνως ακούστηκαν κι' άλλοι πυροβολισμοί, από δυο διάφορες μεριές... Για μερικά δευτερόλεπτα χάλασε ο κόσμος. Ύστερα οί πιστολιές πάψανε. Δυο άστυνομικοί με πολιτικά άρπαξαν τον άνθρωπο με το σηκωμένο γιακά, του πέταξαν απ' τα χέρια το πιστόλι και τον έσυραν χάρμα, πάνω στο πεζοδρόμιο, κρατώντας τον από χέρια και πόδια.

Πάθατε τίποτε; με ρώτησε ένας τρίτος πόλισμαν, που ξεπροβάλε πίσω μου, κρατώντας άκόμη το περιστροφικό του στο χέρι.

— Έλπίζω όχι! άπάντησα.

Μου είχε ρίξει την πρώτη σφαίρα στο κεφάλι... Δεν καταλαβαίνω πώς δεν με πέτυχε...

— Θα σάς το εξηγήσω εγώ. Φαίνεται πώς χώσατε το κεφάλι σας ανάμεσα στους ώμους σας.

Στεκόμαστε κοντά στους τρεις άλλους, τους άστυνομικούς και το γκάνγκστερ.

— Σε ποιά κατάσταση είναι αυτό το κάθαρμα; ρώτησα.

— Λέει πώς έχει πληγωθή στο πόδι. Το πιστεύω, με τόσες σφαίρες που του ρίξαμε! — Μπα, δεν είναι τίποτα... Λυπάμαι μόνο που δεν πρόλαβα εγώ ούτε να βγάλω το πιστόλι μου.

Γονάτισα κοντά στον άνθρωπο που είχε επιχειρήσει να με σκοτώσει. Εκείνος με κύτταζε τώρα, βουδός και με άπάθεια. — Πού είν' ο Σαίν - Τζώρτζ;

Μου άπάντησε με μια βλαστήμια. "Ύστερα στράφηκε στον άστυνομικό που έσκυβε πάνω του.

— Θέλω ένα γιατρό, του είπα.

— Βρίσκεται στο δρόμο. Φροντίσαμε για όλα...

Δεν έχασα περισσότερο τον καιρό μου εκεί. Έψαξα για ένα ταξί, για να πάω να βρω την Κύλ.

Μου άνοιξε βιαστικά την πόρτα, μόλις χτύπησα, και βρέθηκε στην άγκαλιά μου πριν άκόμα περάσω το κατώφλι.

— Πίστευα πώς δεν θαρχάσουν ποτέ! μου ψιθύρισε, κολώντας το κορμί της στο δικό μου.

Την έσπρωξα μαλακά μέσα στο διαμέρισμα, κρατώντας την με τόνα χέρι απ' το μπράτσο, ενώ με τ' άλλο κλείδωνε την πόρτα πίσω μου.

— Φίλησέ με! μου είπα.

Τη φίλησα, προσπαθώντας όμως συγχρόνως να μη ξεχάσω

πώς είχαμε να κάνουμε κι' άλλα πράγματα, πιο επείγοντα.

— Μα τί έχεις, άγάπη μου; με ρώτησε, πιάνοντας το πρόσωπό μου ανάμεσα στα χέρια της.

— Το τηλεφώνημα... της θύμισα.

— Στο διάβολο το τηλεφώνημα! Δεν μπορεί πια να μου συμβούν, παρά ευχάριστα πράγματα, τώρα που βρίσκσαι εδώ!

Με μια έπιτακτική χειρονομία, τράβηξε το πρόσωπό μου πιο κοντά στο δικό της και τα χείλη μας ενώθηκαν...

Δεν ξέρω πόση ώρα μείναμε έτσι, σχεδόν άκίνητοι, βουδού, μόλις άνασαίνοντας. Ένοιωθα τον έαυτό μου πλημμυρισμένο από μια άλλοιώτικη ευχαρίστηση. Μα κι' εκείνη — ήμουν βέβαιος — αισθανότανε κάτι το πρωτογνώριστο...

Επιτέλους, αντίληφθήκαμε πώς χτυπούσε το τηλέφωνο — ποιος ξέρει από πόσην ώρα! — Αφισέ τους να χτυπάνε, μου είπα.

— Όχι! τόνισα, άπομακρυνώντας της μαλακά. Πρέπει ν' άπάντησης. Ίσως νάναι κάποια καλή είδηση.

Και την έπηγα ως το τηλέφωνο, κρατώντας την απ' τη μέση. Πήρε τ' άκουστικό.

— Άλλό! είπε ψιθυριστά. Μάλιστα, εδώ είναι...

Και μούδωσε το άκουστικό, λίγο παραξενεμένη.

Ήταν ο προϊστάμενος του Φρέντ Γουήνερ. Φαινόταν ένθουσιασμένος.

— Τελείωσε, Γκλίν! Τους κρατάμε! μου άνάγγειλε. Τους θρήκαμε σε μια κάμαρα του "ενοδοχείου Λήγουντ".

— Μπράβο! είπα.

— Ξέρετε όμως... νομίζω πώς έχετε ένα μεγάλο έχθρο στην άστυνομία: τον έπιθεωρητή Στέρν!

— Γιατί το λέτε αυτό;

— Του τηλεφώνησα, για να ρωτή, αν ήθελε, ν' άνακρίνη κι' αυτός εκείνους που πιάσαμε. Όμολογώ πώς ήμουν πολύ εύχαριστημένος που του βάλαμε τα γυαλιά...

— Και λοιπόν;

— Του εξήγησα τη βοήθεια που μάς είχατε προσφέρει. Σας στόλισε τότε με τέτοια έπιθετα... ώστε νομίζω πώς θα κάνετε καλά να φύγετε για κάμποσο καιρό σε κάποια έξοχή!

— Αυτό άκριβώς σκοπεύω να κάνω, άπάντησα. Πέστε μου όμως, σάς δόθηκε ή ευκαιρία να πείτε μερικές λέξεις με τα πουλάκια μας;

— Μια καλημέρα μονάχα. Τώρα τους κλείνουμε στο κρατητήριο...

— Πόσοι είναι;

— Τέσσερες, μαζί μ' εκείνον του νοσοκομείου Μπελβύ.

— Όλη ή συμμορία;

— Ό κεύ. Ευχαριστώ που μου τηλεφώνησατε.

— Εκείνα το τηλέφωνο κι' έμεινα μια στιγμή συλλογισμένος. "Ύστερα πήρα το ξενοδοχείο Λήγουντ. Μου άπάντησε ή τηλεφωνήτρια. Ήταν άναστατωμένη άκόμη απ' την έπιδρομή που είχε κάνει ή άστυνομία.

— Πληροφορηθήκαμε, της είπα, ότι συνδέσατε σήμερα το περίφημο εκείνο δωμάτιο με μια ύπεραστική γραμμή. Από που έρχόταν ή κλήσι;

— Είχα πάρει τέτοιο τόνο, ώστε να με περάσει ή άστυνομική. Και φαίνεται πώς τα κατάφερα.

— Θα σάς τ'όλεγα μόνη μου.. είπα ή τηλεφωνήτρια με τρεμουλιαστή φωνή. Σκόπευα να ρωτή, μόλις θα είχα ευκαιρία...

— Καλά, καλά, πέστε μου τώρα!

— Η κλήσι έρχόταν απ' το Μπράουνσβιλ του Τέξας. Μα δεν άνέφερε κανένα όνομα.

— Πολύ καλά. Μην άνακοινώσετε σε κανένα άλλον αυτή την πληροφορία.

— Μάλιστα, κύριε, σάς το ύπόσχομαι.

Δεν έχανε λοιπόν τον καιρό του ο "Άρτσι Σαίν - Τζώρτζ"... Εκείνα πάλι το τηλέφωνο, στράφηκα κι' είδα την Κύλ να με κυττάζει με παράξενο τρόπο.

— Τους πιάσαμε της είπα.

— Έγυρισε το κεφάλι της, τα μάτια της όμως εξακολούθησαν να ψάχνουν το πρόσωπό μου.

— Όλους, εκτός απ' τον "Άρτσι, πρόσθεσα. Είναι δε πιθανό να μην άκούση ποτέ ή άστυνομία να γίνεται λόγος γι' αυτόν...

— Γιατί; με ρώτησε προσπαθώντας να φανή άδιάφορη.

— Γιατί ή συμμορία χρειάζεται κάποιο συνένοχο ελεύθερο. Μπορεί να τους προσφέρη έτσι περισσότερες ύπηρεσίες, παρά αν τον κλείσουν κι' αυτόν στη φυλακή. Προπάντων αν είναι ένας τύπος σαν τον "Άρτσι, που ξέρει τόσα κόλπα!

— Α! Και άνακάλυψε που βρίσκεται ο "Άρτσι;

— Ναι, Κύλ.

— Τί θα κάνης τώρα;

— Θα πάω να τον βρω. Του δώσα χτες μια ευκαιρία να φερθή εν τάξει... Μου φαίνεται πώς τον βλέπω να χαμογελά κοροϊδευτικά, όταν του άναγγείλες πώς ήταν ελεύθερος να φύγει απ' το Πόλυ - Μπράντ...

— Έχει τις φωτογραφίες σου, και θα τις έκμεταλλευτή! Αυτός ήταν πάντα ο σκοπός του.

— Δεν έχει σημασία τώρα πια. Άδιαφορώ για το τί θα κάνει.

— Δεν έχεις δίκιο, Κύλ. Θα σου δηλητηριάσει μόνιμα τη ζωή! "Όπου κι' αν πάς, όπου κι' αν ζητήσεις να βρής την εύτυχία, θα σε κυνηγάνε εκείνες οι φωτογραφίες! Θα τις λαβαίνουν ταχυδρομικώς οι γνωστοί σου. Θα...

— Δεν με νοιάζει, Μπάρνεϋ, με δέκα φορές ήσυχα ή Κύλ. Μου φάνηκε που θαχαι σένα. "Ας κρατήση ο "Άρτσι τις φωτογραφίες...

— Κι' εγώ τί θα γίνω;.. — Δεν καταλαβαίνω τί θες να πής.

— Ρωαίον άντρα θα έχης, μα την αλήθεια! "Εναν άνθρωπο που θ' άφίνη έναν άλλο να βασανίζει τη γυναίκα του! Γιατί νομίζεις πώς δεν σου ζητήσα να παντρευτούμε, χτες το πρωί; Ούτε σήμερα; Ούτε άπόψε; Είχε κλείσει τα μάτια της. — Έχεις δίκιο... ψιθύρισε. Θα τον κυνηγάς σ' όλη μας τη ζωή, αν χρειαστή;

— Πώς να σου ύποσχεθώ το αντίθετο; "Αν δεν έκανα έτσι, θάπαυα πια να είμαι ο άντρας που λές πώς έρωτεύθηκες.

Κούνησε το κεφάλι της κι' έμεινε άμίλητη.

Πήρα στο τηλέφωνο το γραφείο του ξενοδοχείου.

— Η μίς Σάννον δεν είν' εδώ για κανένα, είπα.

Και ξανακρέμασα το άκουστικό.

— Η Κύλ είχε σηκωθεί. Μου άνοιξε την άγκαλιά της, δίχως να μιλήσει, διασημένη για έρωτα. Την έσφιξα... και κυλήσαμε μαζί στον άκεανό του πάθους...

Όταν συνήλθαμε, μείναμε ξαπλωμένοι κοντά κοντά, άμίλητοι κι' άκίνητοι. Πρόσεξα ξαφνικά, πάνω στο κορμιό μου, κάτι που δεν υπήρχε στην προηγούμενη έπίσκεψή μου: μια φωτογραφία του "Άρτσι, δείχνοντάς την.

— Χτες τη νύχτα, μου άπάντησε με τα μάτια κλειστά, έβαλα όλα μου τα δυνατά για να τον διώξω απ' το νοί μου...

— Ήταν δύσκολο, έ;

— Πολύ δύσκολο, Μπάρνεϋ. Μα τελείωσε πια... Σήμερα έβαλα εκεί άντίκρου μου αυτή τη φωτογραφία, την κύτταξα και βεβαιώθηκα πώς ο "Άρτσι δεν είναι πια παρά μια κακή άνάμνησι για μένα! Έσύ, άγάπημένε μου, έσβυσες το κάθε τι!

Της χαίρισα τρυφερά τα μαλλιά.

...Και μάς παράσυρε πάλι ή έρωτικός άνεμοστρόβιλος...

τις φωτογραφίες σου, και θα τις έκμεταλλευτή! Αυτός ήταν πάντα ο σκοπός του.

— Δεν έχει σημασία τώρα πια. Άδιαφορώ για το τί θα κάνει.

— Δεν έχεις δίκιο, Κύλ. Θα σου δηλητηριάσει μόνιμα τη ζωή! "Όπου κι' αν πάς, όπου κι' αν ζητήσεις να βρής την εύτυχία, θα σε κυνηγάνε εκείνες οι φωτογραφίες! Θα τις λαβαίνουν ταχυδρομικώς οι γνωστοί σου. Θα...

— Δεν με νοιάζει, Μπάρνεϋ, με δέκα φορές ήσυχα ή Κύλ. Μου φάνηκε που θαχαι σένα. "Ας κρατήση ο "Άρτσι τις φωτογραφίες...

— Κι' εγώ τί θα γίνω;.. — Δεν καταλαβαίνω τί θες να πής.

— Ρωαίον άντρα θα έχης, μα την αλήθεια! "Εναν άνθρωπο που θ' άφίνη έναν άλλο να βασανίζει τη γυναίκα του! Γιατί νομίζεις πώς δεν σου ζητήσα να παντρευτούμε, χτες το πρωί; Ούτε σήμερα; Ούτε άπόψε; Είχε κλείσει τα μάτια της. — Έχεις δίκιο... ψιθύρισε. Θα τον κυνηγάς σ' όλη μας τη ζωή, αν χρειαστή;

— Πώς να σου ύποσχεθώ το αντίθετο; "Αν δεν έκανα έτσι, θάπαυα πια να είμαι ο άντρας που λές πώς έρωτεύθηκες.

Κούνησε το κεφάλι της κι' έμεινε άμίλητη.

Πήρα στο τηλέφωνο το γραφείο του ξενοδοχείου.

— Η μίς Σάννον δεν είν' εδώ για κανένα, είπα.

Και ξανακρέμασα το άκουστικό.

— Η Κύλ είχε σηκωθεί. Μου άνοιξε την άγκαλιά της, δίχως να μιλήσει, διασημένη για έρωτα. Την έσφιξα... και κυλήσαμε μαζί στον άκεανό του πάθους...

Όταν συνήλθαμε, μείναμε ξαπλωμένοι κοντά κοντά, άμίλητοι κι' άκίνητοι. Πρόσεξα ξαφνικά, πάνω στο κορμιό μου, κάτι που δεν υπήρχε στην προηγούμενη έπίσκεψή μου: μια φωτογραφία του "Άρτσι, δείχνοντάς την.

— Χτες τη νύχτα, μου άπάντησε με τα μάτια κλειστά, έβαλα όλα μου τα δυνατά για να τον διώξω απ' το νοί μου...

— Ήταν δύσκολο, έ;

— Πολύ δύσκολο, Μπάρνεϋ. Μα τελείωσε πια... Σήμερα έβαλα εκεί άντίκρου μου αυτή τη φωτογραφία, την κύτταξα και βεβαιώθηκα πώς ο "Άρτσι δεν είναι πια παρά μια κακή άνάμνησι για μένα! Έσύ, άγάπημένε μου, έσβυσες το κάθε τι!

Της χαίρισα τρυφερά τα μαλλιά.

...Και μάς παράσυρε πάλι ή έρωτικός άνεμοστρόβιλος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Το πρωί, άφου προγευματίσαμε, ή Κύλ μάζεψε τα σερίβια. Την άκολουθήσαμε στη μικρή κουζίνα και την άγκάλιασα απ' τη μέση.

— Τί έχεις να κάνης σήμερα; τη ρώτησα.

— Μου σφιξε τα χέρια κι' άπάντησε:

— Μια πρόβα στην τηλεόραση, στις 11. Μα μπορώ να την άναβάλω, αν θέλεις...

— Όχι. Πρέπει να πάω κι' εγώ στο γραφείο μου. Θέλεις να ξανασυναντηθούμε στις 2;

— Πού;

— Στο Δημαρχείο, Κύλ. Στο γραφείο των γάμων.

— Άσε με να σκεφθώ μια στιγμή... ψιθύρισε.

Γύρισε και με κύτταξε στα μάτια.

— Είσαι βέβαιος πώς το θέλεις; Μπάρνεϋ; με ρώτησε. Δεν είσαι καθόλου ύποχρεωμένος, ξέρεις...

— Ούτε και σύ. Σου το ζητάω όμως εγώ.

— Κι' εγώ δέχομαι!

— Έρριξε μια ματιά στο ρολόι του τοίχου.

— Όχι, πρέπει να βάλω το ανάλογο φόρεμα. Είναι μια δραματική έκπομπή.

— Άφου έτοιμάστηκε, τη συνόδεα ως την πόρτα.

— Νοιώθω δεν έαυτό μου λίγο γελοίο, έτσι που σε κυττάζω να φεύγης για τη δουλειά σου! της έμολογησα.

— Δε θα έργασασθ πια, μετά το γάμο μας, αν δεν το θέλεις... Μα κύτταζε να μην καθυστερήσης στο γραφείο σου! Μη μ' άφήγης να σε περιμένω στην εκκλησία...

— Στο Δημαρχείο! της φώναξα, καθώς έφευγε στο διάδρομο.

έγώ στο γραφείο μου. Θέλεις να ξανασυναντηθούμε στις 2;

— Πού;

— Στο Δημαρχείο, Κύλ. Στο γραφείο των γάμων.

— Άσε με να σκεφθώ μια στιγμή... ψιθύρισε.

Γύρισε και με κύτταξε στα μάτια.

— Είσαι βέβαιος πώς το θέλεις; Μπάρνεϋ; με ρώτησε. Δεν είσαι καθόλου ύποχρεωμένος, ξέρεις...

— Ούτε και σύ. Σου το ζητάω όμως εγώ.

— Κι' εγώ δέχομαι!

— Έρριξε μια ματιά στο ρολόι του τοίχου.

— Όχι, πρέπει να βάλω το ανάλογο φόρεμα. Είναι μια δραματική έκπομπή.

— Άφου έτοιμάστηκε, τη συνόδεα ως την πόρτα.

— Νοιώθω δεν έαυτό μου λίγο γελοίο, έτσι που σε κυττάζω να φεύγης για τη δουλειά σου! της έμολογησα.

— Δε θα έργασασθ πια, μετά το γάμο μας, αν δεν το θέλεις... Μα κύτταζε να μην καθυστερήσης στο γραφείο σου! Μη μ' άφήγης να σε περιμένω στην εκκλησία...

— Στο Δημαρχείο! της φώναξα, καθώς έφευγε στο διάδρομο.

— Αρχισα κι' εγώ να έτοιμάζωμαι. Συλλογίζομαι συγχρόνως σαν τί θάταν ή συζυγική ζωή μου... Ήξερα πώς οι σύζυγοι πρέπει να κάνουν άμοιβαίες ύποχωρήσεις, για ν' άποφύγουν τις προστριβές.

— Έχω κάμει κι' όλες μια ύποχωρήσι — είπα με το νοί μου, κυττάζοντας τη φωτογραφία του "Άρτσι Σαίν - Τζώρτζ".

— Αν θέλω την Κύλ, πρέπει να παραδεχτώ αυτή την ιστορία με τις φωτογραφίες...

— Ίσως θα κατάρθωνα ώστόσο να βάλω τέλος σ' αυτό τον έκδιασμό του "Άρτσι! "Ημουν βέβαιος πώς ο προϊστάμενος του Γουήνερ θα εξέδιδε ένα ένταλμα συλλήψεως εναντίον του.

— Ύστερα πια θ' αναλάβαινε την ύπόθεσι ή "Όμοσπονδιακή Άστυνομία και θα τον κυνηγούσε σ' όλη την Άμερική, όπου κι' αν πήγαινε...

Μόλις είχα άποτελειώσει το δέσιμο της γραβάτας μου, χτύπησε κάποιος την πόρτα: "Ένας υπάλληλος του ξενοδοχείου.

Μούδωσε ένα μικρό πακέτο και μου είπα:

— Ένα συστημένο για τη μίς Σάννον.

Τον ευχαρίστησα και ξανάκλεισα την πόρτα. Είχα διαβάσει στην ταχυδρομική σφραγίδα: "Μπρούνσβιλ - Τέξας".

Κρατώντας το πακέτο με τις άκρες των δακτύλων μου, πήγα

και τ' άφισα πάνω στο μικρό τραπέζι, δίπλα στο πορτραίτο του πατέρα της Κύλ, με τόση προσοχή σαν να είχα μέσα δυναμίδα. Κι' έμεινα άκίνητος, κυττώντας τη σφραγίδα, τ' όνομα, τη διεύθυνσι, το σχήμα του πακέτου...

— Η ματιά μου έπεσε τυχαία σ' ένα πράγμα που βρισκότανε πίσω απ' το πορτραίτο: ένα μαχαίρι με μακρείαι λάβδα. Πάνω στην κοκκάλινη λαβή του ήταν γραμμένες με μέταλλο μερικές λέξεις. Το πήρα και διάβασα:

«Στην άγαπημένη μου κόρη, για να το μεταχειρίζεται για χαρτοκόπτη. Ο πατέρας της».

Το ζύγισα στο χέρι μου. Σκέφθηκα το χαρκατήρα του ανθρώπου που είχε χαράξει αυτή την έπιγραφή.

«Τί θα κάνατε σεις για την κόρη σας, Σάννον; είπα με το νοί μου. Φαίνεται άνθρωπος ενεργητικός, άποφασιστικός... Τί θα κάνατε σ' αυτόν τον "Άρτσι Σαίν - Τζώρτζ»;

Μεταχειρίστηκε το μαχαίρι για να κόψω τους σπάγγους του πακέτου. Βρήκα μέσα ένα χαρτονένιο κουτί. Τ' άνοιξα κι' έβγαλα τέσσερα τραπουλόχαρτα, τέσσερες ντάμες. Κι' ένα σημείωμα μαζί:

«Ένα μικρό δείγμα απ' τις τράπουλες που σκοπεύω να φτιάξω και να τις μοσχοπουλήσω. Μπορείτε ώστόσο να εξασφαλίσετε την άποκλειστικότητα με 50 χιλιάδες δολάρια. Θα πάρете οδηγίες απ' τους φίλους μου — αν δεν έχετε ήδη πάρει. Χαιρετισμούς στον ήλιθιο φίλο σας».

— Από κάτω δεν υπήρχε ύπογραφή.

Γύρισα άνάποδα τη ντάμα μπαστούνι. Στο πίσω μέρος της ήταν τυπωμένη μια φωτογραφία της Κύλ, γυμνής, μ' ένα καπέλλο μόνο στο κεφάλι.

Το κορμί που είχα κρατήσει στην άγκαλιά μου όλη εκείνη τη νύχτα, προσερότανε στις λάγνες ματιές κάθε ξένου, πάνω σ' εκείνο το τραπουλόχαρτο.

Μου φαινόταν πώς έβλεπα χιλιάδες τέτοιες τράπουλες στα χέρια ανθρώπων που παίζανε κανάστα, πινγκλ ή πόκερ...

Φανταζόμουν τις γυμνές φωτογραφίες της Κύλ τυπωμένες σε ήμερολόγια, στους τοίχους γκαράζ, κουρέσιων, φοιτητικών κοιτώνων... Τις φανταζόμουν σε καρτ - ποστάλ, σε άσεμνα περιδικά...

— Έβλεπα συγχρόνως άντίκρου μου το άποφασιστικό πρόσωπο του πατέρα της Κύλ... κι' ήξερα καλά τί θάκανε, αν ήταν στη θέση μου!

— Θα με περίμενε ή Κύλ στο Δημαρχείο, στις 2. Θάμεινε εκεί ως τις 3, στενοχωρημένη, νευρασμένη... "Αν την είδοποιούσα...

Μα μου ήταν πολύτιμο κάθε δευτερόλεπτο. Κι' ύστερα, δεν έπρεπε να ξέρη που ήμουν.

— Ηθέλα μονάχα να μάθω γιατί δε παντρευτήκαμε άμέσως.

— Έκοψα λοιπόν απ' το περιτύλιγμα του πακέτου ένα κομμάτι με την ταχυδρομική σφραγίδα και τ'όλοα στην τσέπη μου. Ξέσκινα ύστερα τα τραπουλόχαρτα, τ' άφισα πάνω στο τραπέζι κι' έφυγα.

WEGA "ΒΕΓΚΑ", ΤΟ ΜΟΥΣΙΚΩΤΕΡΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

ΝΤΟΥΑΛ, ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΠΙΚ - ΑΠ

Dual

ΓΕΝ. ΑΝΤ.: ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

Μοιράστε την NIVEA σ' όλο το πρόσωπο

Κατόπιν κάνετε έλαφρό μασάζ όπως οδηγούν τα βέλη

Στα χέρια ένα καλό μασάζ με NIVEA

Κι' οί νέες γυναίκες πρέπει να περιποιούνται το δέρμα τους με κρέμα NIVEA. Όσο νωρίτερα αρχίζετε τόσο καλλίτερα. Η NIVEA αυξάνει το δέλητρο το νεανικού δέρματος και το διατηρεί τρυφερό και μαλακό. Το δέρμα που είναι περιποιημένο με κρέμα NIVEA διατηρεί την έλαστικότητα του μέχρι τα γηρατεία. Δεν υπάρχει τίποτε ωραιότερο από το νεανικό δέρμα το περιποιημένο με NIVEA

Μόνον ή NIVEA περιέχει EUCERIT ουσία συγγενή προς τα αυστιατικά του δέρματος και αυτήν άκριβώς έχει καθημερινώς ανάγκη το δέρμα σας για να είναι όμοιο.

NIVEA CREME

ΓΝΗΣΙΟ ΠΡΟΪΟΝ ΤΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ BEIERSDORF, ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Τα ψαροντούφεκα

ΣΤΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ψαροντούφεκα εμφανίζεται το ρητόν «ούδεις προφήτης εν τη πατρίδι». Και πραγματικά, αν πάει κανείς στη Γαλλία σ' ένα κατάστημα ειδών αλιείας, θα δει να διαφημίζονται τα Ιταλικά είδη περισσότερο από τα εγχώρια ή τα αγγλικά, στην Ιταλία δέ, που φημίζεται για τα είδη της ψαρικής και των ντουφεκιών, να εξυμνούνται τα γαλλικά συστήματα.

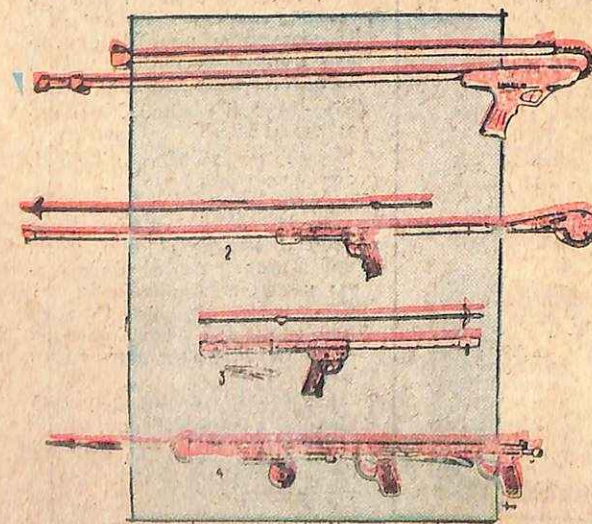
Ένα Ιταλικό κατάστημα από τα καλλίτερα, διαφημίζει διάφορους τύπους ψαροντουφεκιών και μεταξύ αυτών τη μάρκα «Cressi», η οποία περιλαμβάνει διαφόρου μήκους ψαροντούφεκα για άνδρες και για γυναίκες, αναλόγως της έντασης του ελατηρίου και της δύναμης που χρειάζεται κανείς για να τα όπλισει.

Εκτός από τα μονοκόμματα ψαροντούφεκα, που έχουν τη δύναμη να τρυπήσουν με το βέλος τους ένα ψάρι στα 2 ή το πολύ στα 3 μέτρα, υπάρχουν και άλλα, που χωρίζονται σε δύο κομμάτια (ένα μέτρο το κάθε κομμάτι) με μονοκόμματο όμως ελατήριο, που όταν ενώσει με το ντουφέκι παίρνει μήκος δύο μέτρων και πού, λόγω του μεγάλου ελατηρίου, αποκτά δύναμη ικανή να τρυπήσει ένα χονδρό ψάρι σε απόσταση 4-5 μέτρων.

Η φήμη «Aquatic», της οποίας δείχνουμε ένα μοντέλο δύο μέτρων μήκους, κατασκευάζεται και άλλα, μετέπειτα με ανάλογη δύναμη.

Ένα μικρό και δυνατό ψαροντούφεκο μήκους μόλις 80 εκατοστών είναι το «Αλμπάτρος» που κατασκευάζεται και σε μεγαλύτερα μεγέθη. Το μικρό τύπο τον μεταχειρίζονται κορίτσια και αγόρια ιδίως στις αμμουδιές για μπαρμπούνια και γλάσσες.

Ένας τύπος ντουφεκιού, που διαφέρει

από τα άλλα είναι το «Barracuda» Ιταλικής προελεύσεως και μήκους 1 μ. 65. Αυτό το ψαροντούφεκο δέ λύνεται σε δύο κομμάτια και έχει πολύ δυνατά ελατήρια. Στο πίσω μέρος του ντουφεκιού υπάρχει ένας μοχλός που το όπλιζε με μεγάλη ευκολία. Το βέλος του είναι μακρύ και ισχυρό και μπορεί να έχει ασφαλές αποτέλεσμα σε 4 ως 5 μέτρα.

Εκτός αυτών που λειτουργούν με ελατήρια, υπάρχουν ψαροντούφεκα που έχουν στο επάνω μέρος του σωλήνος ένα ή δύο ελαστικά κομμάτια τα οποία εκτείνονται και στερεώνονται πάνω στη σκανδάλη του ντουφεκιού. Με το τράβηγμα λοιπόν της σκανδάλης, σπρώνονται με δύναμη το βέλος, που φέρνει αποτέλεσμα στα δύο περίπου μέτρα. Αυτά τα ντουφεκία είναι ύδατοστεγή και κατά συνέπεια δέ βουλίζουν.

Ένας Αμερικανικός τύπος, ο «Arbaltux» είναι πολύ επιτυχημένος. Έχει δύο λαβές και από κάτω, με ταξί της πρώτης και της δεύτερης, κάτι σαν χέρι, που ανοίγει όταν το κρατάει κανείς και όπλιζε το ντουφέκι. Επειτα, κλείνει από κάτω, σε τρόπον ώστε να μην εμποδίζει κατά τη χρήση του.

Αυτό το σύστημα της όπλισης το χρησιμοποιούν πολλές φήμες κατασκευής ψαροντουφεκιών. Οι ψαροντουφεκάδες είναι χωρισμένοι σε δύο παρατάξεις. Άλλοι προτιμούν τα μακρύτερα ντουφεκία με μια ή δύο λαβές και άλλοι τα πιστόλια, που έχουν μήκος 10-80 πόντους γιατί τα θεωρούν πιο εύχρηστα. Το γεγονός είναι ότι, κατά τους αγώνες, που γίνονται κάθε τόσο σε διάφορα μέρη του κόσμου και που πνάνοντα μεγάλα ψάρια, χρησιμοποιείται μακρύτερα ντουφεκία με δυνατά ελατήρια και με χονδρό διαμετρήματος βέλη, τα οποία έχουν, ως γνωστόν, ένα ή δύο δόντια για να μη ξεκαρφώνονται τα βέλη αυτά από το ψάρι.

Η υποδρύχιος αλιεία, ενώ πρό ολίγων ετών ήταν στα σπάργανα στην Αμερική, σήμερα έχει πάρει κάποια εξέλιξη, ώστε οι στατιστικές να μας σαφηνίζουν.

Κατά το τρέχον έτος στη Γαλλία πουλήθηκαν 1500 συσκευές αναπνευστικές και 50.000 ζεύγη πτερυγίων και στην Αμερική 30.000 αναπνευστικές συσκευές και 2.000.000 ζεύγη πτερυγίων. Ένας δέ βιβλίου του Κουστώ για το υποδρύχιό ψάρεμα πουλήθηκαν στην Αμερική 2 εκατομμύρια αντίτυπα!

Από αυτά μπορεί κανείς να συμπεράνει πόσα ντουφεκία και εξαρτήματα πουλήθηκαν στην Αμερική.

Τα Αμερικανικά ντουφεκία είναι όμοια σε γενικές γραμμές με τα Ευρωπαϊκά, με ελάχιστες παραλλαγές, μόνο δε όταν υπάρχουν άφθονα ψάρια, ένας εξασκημένος ψαροντουφεκάς μπορεί να κάνει σύγκριση για το καλλίτερο ντουφέκι.

Εκτός από τους τύπους των ντουφεκιών που περιγράψαμε και που εργάζονται με ελατήρια και λάστιχα, έχουμε και μία άλλη κατηγορία ντουφεκιών που λειτουργούν με πεπιεσμένο αέρα, οξυγόνο, σε μπουτίλιες μικρές σιδερένιες ή σε μικρές αμφούλες, που τις βάζουν μέσα στα ντουφεκία, όπως ακριβώς όπλιζονται τα ντουφεκία της ξηράς.

Σ' αυτό το είδος τα βέλη που χρησιμοποιούνται είναι κοίλα ώστε το έλευθερούμενο αέρας οξυγόνο κατά το τράβηγμα της σκανδάλης να γεμίζει το κενό μέρος του βέλους και να το δίνει έτσι μεγαλύτερη

Ψαροντουφεκάδες εκδρομείς στύ Σκυρό με δυο ροφούς. Κάτω αριστερά: Ο Ισπανός Καρμουνέλα, που θεωρείται ο μικρότερος βατραχάνθρωπος του κόσμου.

ώθησι.

Στην Ιταλία χρησιμοποιούν, προκειμένου για μεγάλα ψάρια, δηλαδή καρχαρίες, δελφίνια, μεγάλους τόνους και άλλα, έναν άλλο τύπο ντουφεκιού με πυρίτιδα, πυροβολούν δε τα ψάρια από το πλοίο και από απόσταση 35-50 μέτρων. Το βλήμα του ντουφεκιού είναι ένα βέλος με πτερύγιο στη βάση του για να κινείται κατ' ευθείαν. Τοποθετείται δε μέσα σε κώνη μεγάλου διαμετρήματος, έπο την οποίαν εξακοντίζεται και καρφώνεται πάνω στο ψάρι.

Το βέλος αυτό είναι δεμένο με γερή κλωστή αυλόν για να μη χάνεται, και να μη χάνεται και η συνοχή του κυνηγού με το ψάρι.

Υπάρχουν αρκετοί τύποι ντουφεκιών με μπαρούτι, που χρησιμοποιούνται από δυτές μέσα στη θάλασσα. Σε πολλά όμως μέρη της Ευρώπης έχουν απαγορεύσει αυτά τα ντουφεκία, λόγω του μεγάλου βελήνεκούς που έχουν και λόγω της δονήσεως που προκαλούν στη θάλασσα.

Γιατί ενεργούν όπως η δυναμίτις, σε περιορισμένη κλίμακα και καταστρέφουν, δι υπάρχει ολόγυρα, μέσα στη θάλασσα.

Κ. Ι. ΣΤΑΝΙΝΗΣ
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η υποδρύχιος φωτογραφία.

ΕΠΙΠΛΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ που κοβτίζουν φθηνά

Δυο υποδείγματα για το λίβινγκ-ρούμ και το δωμάτιο των παιδιών

ΟΤΑΝ ένα νιόπαντρο ζευγάρι σκέφτεται πώς να επιπλώσει το σπίτι του, δεν είναι ανάγκη να περιοριστεί στα συνηθισμένα στύλ επιπλών για το σαλόνι, την τραπεζαρία, το λίβινγκ ρούμ, την κρεβατοκάμαρα και τους άλλους χώρους της καινούργιας του κατοικίας.

Αν έχουμε γούστο και φαντασία, μπορούμε να δώσουμε στο σπίτι μας μία πρωτότυπη επίπλωση, που θα το κάνει εξαιρετικά κομψό κι έλκυστικό και σύγχρονα θα μας κοστίσει αρκετά φθηνότερα.

Στις δυο φωτογραφίες αυτής της σελίδας, σας παρουσιάζουμε ένα λίβινγκ-ρούμ κι ένα δωμάτιο παιδιών, που είναι, όπως βλέπετε, υποδείγματα απλότητας και χαρίτος.

Η πρώτη εντύπωση, που δίνουν, είναι ότι στοιχίζουν κάπως. Όστόσο, η αξία αυτών των επιπλώσεων δεν είναι καθόλου μεγάλη.

Πρόκειται για επιπλώσεις, που έχουν πολλή άριστοκρατικότητα, ενώ παράλληλα δε θα χρειαστείτε πολλά λεπτά, για να τις αποκτήσετε.

Τα δυο αυτά υποδείγματα επιπλώσεως, αποτελούν ένα είδος θαύματος. Είναι κομψά, πρωτότυπα, και —πράγμα που έχει περισσότερη σημασία— οικονομικά.

Πριν σας δώσουμε για το καθένα τις σχετικές πληροφορίες, τονίζουμε εδώ ότι μία καλή ιδέα, πραγματοποιημένη με φρόνηση και φαντασία, μπορεί να μεταβάλει το περιβάλλον ενός χώρου του σπιτιού σας και να το κάνει λουσάτο κι άσυνήθιστο.

Στα καλά επιπλωτοεία, θα βρείτε «φιγουρίνια», που θα σας δώσουν τέτοιες όμορφες και πρωτότυπες ιδέες. Δεν είναι ανάγκη να τις ακουθήσετε πιστά. Ξεκινώντας από τις γενικές γραμμές μιας τέτοιας ιδέας, θα πραγματοποιήσετε μίαν άλλη, συγγενική βέβαια της πρώτης, αλλά που θα έχει κάτι από το δικό σας γούστο και τις δικές σας προτιμήσεις. Η δεύτερη αυτή ιδέα επιπλώσεως, —ή δική σας— θάγει επίσης ανάλογη και με τις οικονομικές σας δυνατότητες. Μπορεί να κοστίσει δηλαδή λιγότερο από τη βασική ιδέα, που σας έδωσε το «φιγουρίνι».

Και τώρα ας δούμε με λεπτομέρειες το λίβινγκ-ρούμ και το παιδικό δωμάτιο.

Το λίβινγκ-ρούμ, όπως θα ομολογήσετε, είναι ωραιότατο. Μοιάζει σαν εκείνα, που βλέπουμε συνήθως στα Αμερικανικά φιλμ. Κι όμως προκειται για μία επιπλώση, που μπορεί να την αποκτήσει ένα ζευγάρι με συνηθισμένες οικονομικές δυνατότητες.

Ό,τι κοστίζει περισσότερο σ' αυτό το χώρο, είναι το σύνολο των ραφιών και τα ντουλαπάκια, που πνάνον τον απέναντί σας τοίχο. Στα σημερινά σπιτία, οι διαστάσεις των δωματίων δεν είναι μεγάλες και το σύνολο αυτό των ραφιών και των δυο μικρών ντουλαπιών, που στην είκονα μας αποτελείται από έξη κομμάτια, μπορεί να περιοριστεί σε τέσσερα ή ακόμα και σε τρία. Από τί ξύλο θα παραγγείλετε αυτό το σύνολο; Θα προτιμήσετε ανοιχτόχρωμο ξύλο, (ό-

πως αλαερισμένη ή άσπρη σφένδαμνο) για τα ράφια και για τα ντουλαπάκια, και τα κάτω ράφια ξύλο λάκκα και μάτ.

Ο άριστος τοίχος είναι σκεπασμένος από βαρεά κουρτίνα, που δεν εξυπηρετεί κανένα σκοπό, αλλά έχει απλώς διακοσμητικό χαρακτήρα. Το καλύτερο ύφασμα για μία τέτοια κουρτίνα είναι το «μαζονίτ», που μπορεί να είναι μονόχρωμο ή πολύχρωμο σε τόνους ανοιχτούς και πρόσχαρους.

Πολύ πρακτικά κι' αρκετά φθηνότερα από τα συνηθισμένα, είναι το ντιβάνι κι' οι τρεις πολυθρόνες, όλα με καλύμματα από «ρέπς».

Το χώρο των στολίζουν δυο-τρία πραπεζακία, καθώς και μία-δυο συνηθισμένες λάμπες, αυτές που βλέπετε, τοποθετημένες, στο έδαφος, με το λευκό άμπαλουρ, πλάι στην πολυθρόνα και μπροστά στο άριστερο ντουλαπάκι.

Ιδιαίτερη προσοχή πρέπει να δώσετε στα μπιμπλό, στους πίνακες και στα βάζα, που θα συμπληρώσουν τη διακόσμηση του χώρου αυτού. Πρέπει να έχουν χρώματα και σχήματα, που να έναρμονίζονται με τη γενική ατμόσφαιρα του χώρου.

Το δωμάτιο των παιδιών, σ' ένα σπίτι με γούστο, είναι πάντα ένας χώρος που συναντούμε εξαιρετική δυσκολία για να τον επιπλώσουμε πετυχεμένα.

Αντί να τακτοποιήσετε αυτό το δωμάτιο σύμφωνα με το συνηθισμένο τρόπο, δηλαδή με δυο κρεβατάκια ή με δυο ντιβάνια σκε-

Απλότης και χάρις κυριαρχούν σ' αυτό το όμορφο λίβινγκ-ρούμ.

πασμένα με κρετόν, με το συνηθισμένο ντουλαπάκι κλπ., μπορείτε να εμνευστήτε από το υπόδειγμα της φωτογραφίας μας.

Τα δυο κρεβατάκια της εικόνας είναι τοποθετημένα, όπως βλέπετε, με τη μέθοδο της ράντας, δηλαδή τα πίσω πόδια του ενός είναι στηριγμένα πάνω στην κορφή των μπροστινών ποδιών του άλλου. Έτσι, αφήνουν αρκετή έκταση έλευθερη.

Το πάτωμα είναι από «λινόλεουμ», για να πλένεται εύκολα, κι' οι κουβέρτες των κρεβατιών μονόχρωμες σε ζωηρούς τόνους.

Στο παράθυρο είναι προσαρμοσμένο ένα πλατύ ράφι, που χρησιμεύει για γραφείο. Το ράφι αυτό μπορεί να διπλώνεται, ώστε να εξοικονομείται ακόμα περισσότερος χώρος, όταν τα παιδιά δε μελετούν. Μπροστά στο γραφείο, βρίσκονται δυο πολυθρόνες από ανοιχτόχρωμο ξύλο.

Τα φώτα, πάνω στο γραφειάκι, έχουν άρθρωτά, μεταλλικά στελέχη, που επιτρέπουν την άνετη μετακίνησή τους πάνω από την επιφάνεια του γραφείου.

Οι τοίχοι του δωματίου είναι βαμμένοι σε πράσινο παστέλ, που είναι ένα από τα αναπαυτικά στην όραση χρώματα. Πλάι στο γραφειάκι, βλέπετε μία βιβλιοθήκη, κι' αυτή σ' ανοιχτό χρώμα, που στα ράφια της μπορούν να τοποθετηθούν και παιχνίδια.

Τα κρεβατάκια μπορούν να γίνουν από ξύλο οξυάς. Και για συμπλήρωση της όμορφης εντύπωσης, μπορείτε να έχετε ένα μεγάλο χαλί στη μέση του δωματίου, με κίτρινο άπαλο χρώμα και μεγάλα καφετιά τετράγωνα σκακιού.

Ένα υποδειγματικό δωμάτιο για παιδιά.

95

ΕΚΠΑΝΞΕΙΣ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΕΣ ΣΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ ΤΟΥ 1956

Ο Γκιανβέζος Χογκάκι πήδησε 16,48 μ. τριπλούν και άπειλει τον Βραζιλιανό Ντασίλβα και τον Ρώσο Τσερμπάκωφ

Πέντε χιλιάδες διακόσιοι αθλητές και συνοδοί από 72 έθνη άρχισαν να ξεκινούν από τις χώρες τους για τη Μελβούρνη. Πολλοί, όπως ο Αγγλος άσος των δρόμων Άντονις Γκόντον Πάτρυ, έφτασαν χωρίς να έχουν λάβει την απαραίτητη άδεια για να εισέλθουν στην Αυστραλία για να έγκλιματιστούν. Όσοι έχουν έλπιδες για ολυμπιακό μετάλλιο δε διατάσσονται να βρεθούν το ταχύτερο στη Μελβούρνη για να συνηθίσουν το κλίμα της. Άλλοι πάλιν χρησιμοποιούν καρτέρι για την ολυμπιακή αποστολή. Οι Ρώσοι θα στείλουν τους αθλητές των (400) άλλους με αεροπλάνο και άλλους με βαπόρι. Οι Αμερικανοί τους συγκεντρώνουν στην Καλιφόρνια (400) και θα χρησιμοποιήσουν αεροπλάνο για τη μεταφορά τους.

Βρίσκονται «οι μεγάλες έλπιδες» των εθνών στη μεγάλη τους φόρμα; Δύσκολο ν' απαντήσει κανείς, γιατί δεν υπάρχουν πλήρη στοιχεία. Θα σάς δώσουμε όμως ένα παράδειγμα.

Στους αγώνες Βουδαπέστης - Λονδίνου, έμπεδωσε σε 30.000 θεατές, ο Άγγλος Γκόντον Πάτρυ (3'49"2) και Γκάρντνερ (3'50"4). Ο Τζόνσον (Α) έμπεδωσε στα 800 μ. του Σέντγκαλντ (Ο) με χρόνο 1'49"2 - 1'49"4. Ο Σάντο (Α) του Σάμπο (Ο) με 14'10"6 και διαφορά στήθους. Ο Ντίσλεϊ (Α) του Ζέπενσκυ (Ο) στα 3000 μ. με έμπεδο, με 8'57"2 - 9'02"2.

Άλλο παράδειγμα: Ο Ρώσος Λεονίδας Τσερμπάκωφ έθεωρείτο από τους έμπεδο ως ο άδυσχεστητος νικητής στο άλμα τριπλούν. Φετεινή επίδοση 16,31 μ. Μόλις πρό ολίγων ημερών όμως η κατάστασις αντέστρεψε. Ο Βραζιλιανός Όλμπιονίκης και παγκόσμιος ρέκορντμαν Άλ-

ντεμάρ Φερρέϊρα ντά Σιλβάρ, με επίδοση 16,56 μ. που δεν είχε δώσει σημαία ζωής επί ένα σχεδόν χρόνο, πήδησε πάλι 16,37 μ. Σε λίγες ημέρες άλλος πάλιν υποψήφιος βγήκε στη μέση. Ο Γκιανβέζος Χογκάκι με 16,48 μ. εδημιούργησε τρίτη κατάστασι.

Ερχόμαστε στα άτυχήματα. Ο Βέλγος Ρότζερ Μόουν, παγκόσμιος ρέκορντμαν στα 800 μ., με πρόσφατο χρόνο 1'47"2 είναι αμφίβολο αν θα βρεθεί μέσα στους τρεις πρώτους στη Μελβούρνη μετά το τρομερό άτυχμά του στας Αθήνας. Ο Τζόν Λάντνι, ο περίφημος Αυστραλός παγκόσμιος ρέκορντμαν των 1609 μ., υποφέρει από την ασθένεια των τετονών και ο γιατρός του δεν πιστεύει, πως μέχρι τις 22 Νοεμβρίου θα προφτάσει να ξανάρθει σε φόρμα. Ο Έμιλ Ζάτοπεκ, μετά την τελευταία έγχειρσι του, χάνει κάθε έλπίδα για τα 10.000 μ.; «Όσο για τον Μαραθώνιο, είπε η γυναίκα του Ντάννα Ζατοπέκοβα, έχουμε καιρό μέχρι τις 29 Νοεμβρίου», ημέρα της διεξαγωγής του.

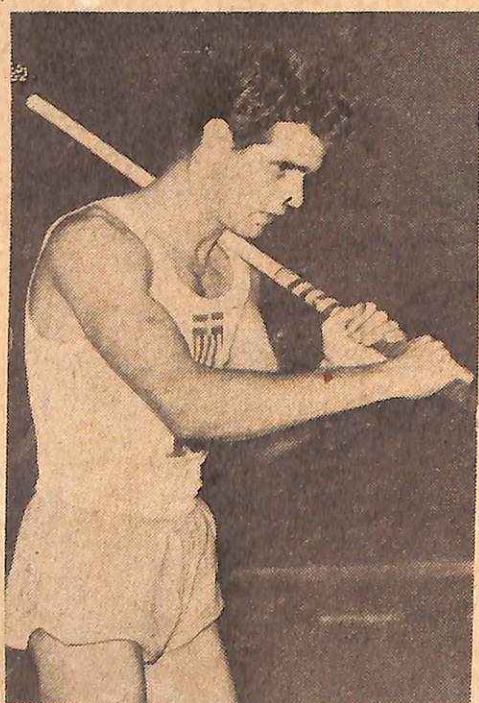
Θα υπάρξουν εκπλήξεις; Κρίνεται μόνοι σας. Ο Αμερικανός Μπέντ Χέλντ στους παναμερικανικούς προολυμπιακούς αγώνες απέκλεισθη από τον άκοντισμό, γιατί

Βρίσκονται «οι μεγάλες έλπιδες» των εθνών στη μεγάλη τους φόρμα; Δύσκολο ν' απαντήσει κανείς, γιατί δεν υπάρχουν πλήρη στοιχεία. Θα σάς δώσουμε όμως ένα παράδειγμα.

Στους αγώνες Βουδαπέστης - Λονδίνου, έμπεδωσε σε 30.000 θεατές, ο Άγγλος Γκόντον Πάτρυ (3'49"2) και Γκάρντνερ (3'50"4). Ο Τζόνσον (Α) έμπεδωσε στα 800 μ. του Σέντγκαλντ (Ο) με χρόνο 1'49"2 - 1'49"4. Ο Σάντο (Α) του Σάμπο (Ο) με 14'10"6 και διαφορά στήθους. Ο Ντίσλεϊ (Α) του Ζέπενσκυ (Ο) στα 3000 μ. με έμπεδο, με 8'57"2 - 9'02"2.

Άλλο παράδειγμα: Ο Ρώσος Λεονίδας Τσερμπάκωφ έθεωρείτο από τους έμπεδο ως ο άδυσχεστητος νικητής στο άλμα τριπλούν. Φετεινή επίδοση 16,31 μ. Μόλις πρό ολίγων ημερών όμως η κατάστασις αντέστρεψε. Ο Βραζιλιανός Όλμπιονίκης και παγκόσμιος ρέκορντμαν Άλ-

ντεμάρ Φερρέϊρα ντά Σιλβάρ, με επίδοση 16,56 μ. που δεν είχε δώσει σημαία ζωής επί ένα σχεδόν χρόνο, πήδησε πάλι 16,37 μ. Σε λίγες ημέρες άλλος πάλιν υποψήφιος βγήκε στη μέση. Ο Γκιανβέζος Χογκάκι με 16,48 μ. εδημιούργησε τρίτη κατάστασι.

Ο Γκιανβέζος Χογκάκι, η μεγάλη έλπίδα της Ελλάδας στο άλμα επί κοντώ στη Μελβούρνη.

έρριξε μόνον 71,42 μ., μόλις 3 εκατοστά σχεδόν από τον τρίτο άκοντιστή Γκάρντνερ. Ο Τζέις παγκόσμιος ρέκορντμαν, δεν απογοητεύθηκε. Συνέχισε τις προσπάθειες του με πείσμα. Κατανοικά έπρεπε ναχη διακόψει, γιατί δε θα πήγαινε στη Μελβούρνη. Ο Χέλντ όμως με σύστημα άρχισε να βελτιώνεται. Στις 14 Ιουλίου έριξε στο Σάν Ντιέγκο 75,92 μ. Στις 11 Αυγούστου στο Σάν Ντιέγκο 77,19 μ. Στις 25 Αυγούστου στο Σάν Ντιέγκο 78,81 μ. Στις 22 Σεπτεμβρίου στην Πασαρέντα 82,29 μ. Στις 29 Σεπτεμβρίου στην Πασαρέντα ξεπέρασε πάλι τα 80 μέτρα με 81,09 μ. Η Αμερικανική Αθλητική Όμοσπονδία φαίνεται πως θα κάνει εξαίρεσι για τον Χέλντ και θα τον στείλει στη Μελβούρνη. Τί έχουν τώρα να προσθέσουν οι υποψήφιοι Όλμπιονίκης του άκοντισμού Νορβηγός Ντάνιελσεν, Πολωνός Σίντλο και οι άλλοι περίφημοι άσσοι;

Μιά ακόμη εκπλήξις! Ο Αυστραλός νεαρός άσος της κολυμβήσεως Μούραϊν Ρόουζ κατέρριψε το παγκόσμιο ρέκορντ των 400 μ. με 4'29"2 σε πισίνα 50 μ. με γλυκό νερό στην πόλι Μπρισμαϊν. Το προηγούμενο ρέκορντ κατείχε ο Γάλλος Ζαν Μποατέ με 4'30"7 από τους Ολυμπιακούς του Ελσίνκι. Βέβαια, ο Αμερικανός Φόρντ Κόνον έχει κολυμβήσει 4'26"7 αλλά σε κολυμβητήριο 25 γαργλόν. Συγκριτικά με το ρέκορντ του Μούραϊν το 4'29"2 είναι σε πισίνα 25 γαργλόν 4'23". Επειδή όμως ο Μούραϊν θα κολυμπήσει στη Μελβούρνη σε πισίνα 50 μέτρων, οι έμπεδοι γινόμενοι τον προβλέπουν Όλμπιονική με 4'25". Μα ο Γάλλος Ζαν Μποατέ, ο Ούγγρος Ζαμπόρσκι, ο Αμερικανός Μπρίν, ο Αυστραλός Γκάρρετ, ο Γάλλος Γιαμανσίκ, οι Αμερικανοί Ζήρολντ και Βόλσεϊ, ο Ρώσος Νικκίτιν, ο Άγγλος Μάκ Κέννυ και αρκετοί άλλοι θάνα οι μεγάλοι αντίπαλοί του.

Μια στατιστική επί 121.794 γεννήσεων δείχνει ότι τα παιδιά που γίνονται τις νυχτερινές ώρες παρουσιάζουν μια πολύ ελαφρή αριθμητική ύπεροχη σχετικά με εκείνα που γίνονται την ημέρα.

Ποιές ώρες γεννιούνται τα παιδιά

Μια στατιστική επί 121.794 γεννήσεων δείχνει ότι τα παιδιά που γίνονται τις νυχτερινές ώρες παρουσιάζουν μια πολύ ελαφρή αριθμητική ύπεροχη σχετικά με εκείνα που γίνονται την ημέρα. Πραγματικά, από αυτά τα 121.794 παιδιά, τα 61.994 γεννήθηκαν την ημέρα (αναλογία 50,9%) και τα 59.800 (αναλογία 49,1%) τη νύχτα.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Ανω-κάτω σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΤΣΕΧΩΦ - ΒΥΓΕΣ. 2) ΣΟΚ - ΜΙΣΟΣ - ΚΡΑ. 3) ΒΑΛΣ - ΝΑΤ - ΛΕΩΝ. 4) ΜΕΡΣΙ. 5) ΙΑ - ΥΛΗ - ΝΟ. 6) ΧΡΟΝΟΣ - ΣΤΕΝΟΝ. 7) ΙΝΕΣ - ΣΚΟΡ. 8) ΑΔΕΤΟΣ - ΠΙΟΝΙΑ. 9) ΝΑ - ΕΜΑ - ΑΡ. 10) ΑΝΑΛΩ. 11) ΔΑΜΑ - ΝΗΛ - ΤΑΩΣ. 12) ΟΛΠ - ΝΑΞΑΡ - ΚΡΙ. 13) ΣΤΑΤΗΡ - ΣΩΣΙΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΤΣΒΑΙΧ - ΑΝΟΔΟΣ. 2) ΣΟΑ - ΑΡΙΑΔ - ΑΛΤ. 3) ΕΚΛΑ - ΟΝΕ - ΑΜΠΑ. 4) ΑΝΕΤΑ. 5) ΩΜ - ΟΣΟ - ΝΗ. 6) ΦΙΝΕΥΣ - ΣΕΜΝΑΡ. 7) ΣΑΡΑ - ΜΑ. 8) ΒΟΤΗΣ - ΠΑΛΛΑΣ. 9) ΡΣ - ΤΣΙ - ΡΩ. 10) ΡΕΚΟΡ. 11) ΓΚΕΛ - ΝΟΝ - ΡΑΚΙ. 12) ΕΡΩ - ΝΟΡΙΑ - ΩΡΑ. 13) ΣΑΝΣΟΝ - ΑΡΟΣΙΣ.

Σωστό - Λάθος

1) ΛΑΘΟΣ (είναι τα κύματα που χρησιμοποιεί η τηλεόρασις και ακολουθούν εύθετα γραμμή). 2) ΛΑΘΟΣ («Όπως θα τα ζαα που ζυώνε και τρώνε μέσα στο νερό, το αλίο της εινε περριτό»). 3) ΛΑΘΟΣ (άνεκαλύφθη το 1936 από Ελβετούς χημικούς). 4) ΣΩΣΤΟ. 5) ΣΩΣΤΟ. 6) ΛΑΘΟΣ. (Είναι γυλιος του Μπλάσκο Ρουίς. Πικασσώ είναι το οικογενειακό όνομα της Ιταλίδας μητέρας του). 7) ΛΑΘΟΣ (επί του όρους Θαώρ). 8) ΛΑΘΟΣ. (Μόνο τα φρενικά). 9) ΣΩΣΤΟ. 10) ΣΩΣΤΟ.

Μικρά προβλήματα

1) 30 υπάλληλοι και δίνουν από 600 δραχμές ο καθένας. 2) Ο κάθε γυλιος θα πάρη 300.000. ή κάθε κόρη 150.000 και ή χήρα 1.200.000.

(3X+4X+7X+150.000=2.250.000)

3) Η δεύτερη που χρειάζεται 6 λεπτά για το κάθε κομμάτι. Οι τομές εινε εν όλω 9, οι πρώτοι θα κάνουν 5 τομές μέσα σε 25 λεπτά, ενώ οι άλλοι θα κάνουν 4 μέσα σε 24 λεπτά και δε θα έχουν άλλο κομμάτι να κόψουν. 4) Είναι σήμερα 66 και 54 χρόνων. Την ημέρα του γάμου τους, δηλαδή πριν από 25 χρόνια, είχαν μαζί 70 χρόνια. Άλλα 25 χρόνια πριν, είχαν μαζί 20 χρόνια και τότε ο Παύλος είχε τα τετραπλάσια από την Κατίνα. Ήσαν δηλαδή τότε 16 και 4 χρόνων).

Ποιός έχει ραντεβού με τη Σουζή;

Στη δεύτερη εικόνα λείπουν τα εξής άνθ: 2 άστρα τριαντάφυλλα, ένα κόκκινο και δύο κόκκινα γαρύφαλλα. Ο μόνος που κρατά άνθος εινε ο Αλέξανδρος από τα άνθη αυτά είναι εκείνος που βρίσκεται μέσα στο τετραγώνιο Γ-2.

Η λύσις του υπ' αριθ. 611 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΧΑ - ΑΘΗΝΑΙ - ΛΕΠΙΣ. 2) ΜΑΣ - ΑΡΙΣ - ΝΟΜΟΣ. 3) ΑΡΤΑ - ΑΚΙΣ - ΓΑΛΑΝΑ. 4) ΛΩΡΙΣ - ΑΤΙΜΗΤΑ. 5) ΑΝΟΜΟΣ - ΑΧΑΡΟΣ. 6) ΝΑΔΙΡ - ΑΛΑΣ - ΣΜ. 7) ΤΟΜΑΣ - ΜΙΣ - ΟΙΑ. 8) ΣΩΜΑ - ΣΚΙΕΣ - ΠΛΑΣ. 9) ΑΣΗΜΑ - ΙΟΝ - ΑΡΩΜΑ. 10) ΛΙΜΑ - ΔΑΣΟ - ΚΟΜΟΣ. 11) ΙΝΑ - ΛΕΜ - ΣΑΤΕΝ. 12) ΔΑ - ΜΕΡΑ - ΝΑΟΣΟΣ. 13) ΜΟΝΑΧΑ - ΝΟΜΙΚΑ. 14) ΠΑΡΑΣΙΤΑ - ΣΙΝΑΙ. 15) ΑΠΑΛΕΣ - ΑΙΡΑ - ΑΙ. 16) ΠΑΛΙΝ - ΜΟΝΑ - ΚΟΣ. 17) ΣΑΚΑΙ - ΦΑΝΑΡΙ - ΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΜΑΛΑΣ - ΨΑΛΙΔΙ - ΑΠ. 2) ΧΑΡΩΝ - ΣΙΝΑ - ΠΑΣ. 3) ΑΣΤΡΟΝ - ΣΗΜΑ - ΠΑΛΑ. 4) ΑΙΜΑΤΩΜΑ - ΜΑΛΙΚ. 5) ΣΟΔΟΜΑ - ΜΟΡΕΝΑ. 6) ΘΑ - ΣΙΜΑ - ΛΕΝΑΣ. 7) ΗΡΑ - ΡΑΣ - ΔΕΡΑΣ. 8) ΝΙΚΑ - ΣΚΙΑΜΑΧΟΣ. 9) ΑΣΙΤΑ - ΙΟΣ - ΑΤΙΜΑ. 10) ΣΙΧΑΜΕΝΟΣ - ΑΡΟΝ. 11) ΜΑΛΙΣ - ΚΑΝ - ΑΝΑ. 12) ΓΗΡΑΣ - ΟΤΑΝ - ΑΡ. 13) ΕΝΑΤΟΣ - ΑΜΕΣΟΣ. 14) ΠΟΛΟΣ - ΠΡΟΝΟΜΙΑ. 15) ΙΜΑΣ - ΟΛΩΣ - ΣΙΝΙΚΑ. 16) ΣΟΝ - ΣΙΑΜ - ΚΑΟΣ. 17) ΣΑ - ΑΜΑΞΑΣ - ΝΑΙ. 18) ΑΣ.

ΕΞΗΝΤΑ ΒΕΛΟΝΙΕΣ

Πρωτότυπο διήγημα

— Πρέπει να γνωρίσετε πολλές γυναίκες στη ζωή σας... Ο γρηαίος φίλος μου χαμογέλασε. — Είναι αλήθεια, απάντησε. Άγάπησα πολύ στη ζωή μου τις γυναίκες. Πράγμα που σημαίνει πως έκανα πολλές ανοησίες και άναριθμητες τρέλλες... Αυτά τα άστοχά πλάσματα... Άλλά την μεγαλύτερη τρέλλα την έκανα όταν μονομάχησα για πρώτη φορά. Είμαι αλήθεια πως ήμουν τότε μόνον είκοσι έξη χρόνων... Τό λώ για να δικαιολογηθώ, αν βέβαια, ή νεαρή ηλικία μου μπορεί να δικαιολογήσει αυτή την κουταμάρα μου... Σκεφθήτε μόνο ότι δεν τόλμησα να πάω ούτε στους μάρτυρες μου για παιδί λόγω μοναχικότητας... Άλλ' έχουν περάσει τόσα χρόνια από τότε, που δεν ντρέπομαι να σάς το πώ τώρα...

— Εκείνη την εποχή, είχα δοκιμάσει μια μεγάλη έρωτική απογοήτευσι και για να ξεχάσω τη λυπη με αποφάσισα να κάνω ένα ταξίδι στην Ιταλία. Άφου επισκεφθήκα διάφορες πόλεις πήγα, στο τέλος, στη Φλωρεντία. — Εκείνη το απόγευμα, καθόμουν περλιμπόσ στη μεγάλη βεράντα του ξενοδοχείου, όταν, ξαφνικά, είδα σ' ένα τραπέζι, λίγο πιο πέρα, μια γοητευτική όπτασις... Ήταν πολύ όμορφη... γοητευτική... και έμοιαζε καταπληκτικά με την άπιστη φίλη μου. Έτσι τολμάχιστον μου φάνηκε τότε... Τώρα, όμως, πού σκέπτομαι πιά ψυχραίνα τα πράγματα, μπορώ να σάς πώ πως δεν της έμοιαζε καθόλου... Άλλά την εποχή εκείνη όλες οι γυναίκες μου φαινόταν πως της έμοιαζαν...

— Πλάνη στη γοητευτική αυτή ύπαρξι, καθόταν ένας κύριος πολύ πιο ηλικιωμένος απ' αυτήν, πού, όπως ήταν φυσικό, μου ενέπνευσε από την πρώτη στιγμή μια ζωντανή αντίπαδη.

— Έπειτα από μισή ώρα, ήμουν κι' όλος τρελός έρωτευμένος με τη νεαρή κυρία. Λοιθαίνον την επιθυμία να μλώ κάτι γι' αυτήν και, σε μία στιγμή, φώναξα το γκαρσόνι.

— Άκουσε, φίλε μου, τού είπα. Νομίζω πως αυτή ή κυρία κι' ο κύριος, που καθόταν εκεί στη γωνία, μου εινε γνωστός... Μα δεν είμαι απόλυτα βέβαιος και διατάζω να τους χαιρετήσω... Μπορείς να μου πής τ' όνομά τους;

— Τό γκαρσόνι δεν τούς ήξερε. Μα, θέλοντας μ' εξυπηρετήσει, έτρεξε να ζητήσει πληροφορίες από το διευθυντή του κέντρου. Ξαναγύρισε σε λίγο.

— Λυπούμαι πολύ, κύριε, με έ-

— Άκούσε, φίλε μου, τού είπα. Νομίζω πως αυτή ή κυρία κι' ο κύριος, που καθόταν εκεί στη γωνία, μου εινε γνωστός... Μα δεν είμαι απόλυτα βέβαιος και διατάζω να τους χαιρετήσω... Μπορείς να μου πής τ' όνομά τους;

— Τό γκαρσόνι δεν τούς ήξερε. Μα, θέλοντας μ' εξυπηρετήσει, έτρεξε να ζητήσει πληροφορίες από το διευθυντή του κέντρου. Ξαναγύρισε σε λίγο.

— Λυπούμαι πολύ, κύριε, με έ-

— Άκούσε, φίλε μου, τού είπα. Νομίζω πως αυτή ή κυρία κι' ο κύριος, που καθόταν εκεί στη γωνία, μου εινε γνωστός... Μα δεν είμαι απόλυτα βέβαιος και διατάζω να τους χαιρετήσω... Μπορείς να μου πής τ' όνομά τους;

— Τό γκαρσόνι δεν τούς ήξερε. Μα, θέλοντας μ' εξυπηρετήσει, έτρεξε να ζητήσει πληροφορίες από το διευθυντή του κέντρου. Ξαναγύρισε σε λίγο.

— Λυπούμαι πολύ, κύριε, με έ-

— Άκούσε, φίλε μου, τού είπα. Νομίζω πως αυτή ή κυρία κι' ο κύριος, που καθόταν εκεί στη γωνία, μου εινε γνωστός... Μα δεν είμαι απόλυτα βέβαιος και διατάζω να τους χαιρετήσω... Μπορείς να μου πής τ' όνομά τους;

πε. Ούτε ο διευθυντής τούς γνωρίζει...

Δεν είναι τακτικοί πελάτες... Άν μου έδινε κάποια πληροφορία γι' αυτούς, ίσως το καπρίσιό μου μου περνούσε. Άλλά τώρα έγινε τό αντίθετο. Είχα την έντύπωσι πως φλογόμουν ολοκληρως από αγάπη και πόθο... Και τί δεν θάκανα, κείνη τη στιγμή, για να μάθω τό όνομα και τη διεύθυνσι της ώραιας κυρίας!

— Θα σάς πώ άμέσως τί έκανα... Άλλά μην βιασθήτε να με καταδικάσετε... Σας είπα πως ήμουν τρελλός από αγάπη... Αυτό τούλάχιστον πιστεύα έ- κείνη τη στιγμή... Λογαριάζετε επίσης τα είκοσι έξη χρόνια μου...

— Έπειτα από κάμποση ώρα, ή κυρία κι' ο συνοδός της σηκώθηκαν για να φύγουν. — Χωρίς να χάνω καιρό, σηκώθηκα κι' έγώ από τη βεσι μου, έτρεξα προς την έξοδο και, περνώντας πλάι στο συνοδό της κυρίας, έπασα στην κυριολεξία πάνω του Γυρίσα άμέσως και τού φώναξα, φρίσσομενος θήθεν:

— Δεν πρόσεχες;

— Έγώ, κύριε; μού απάντησε με άπορία. Σας πέσατε πάνω μου!

— Ανάγωγε!

— Είδα μια λάμψη στα μάτια του.

— Ανάγωγος έγώ;

— Ήλιθιε! Θα σου δείξω έγώ!

— Και ταυτόχρονα σήκωσα τό χέρι μου για να τον χτυπήσω. Άλλ' ώρμησε άμέσως πάνω μου και τα χέρια του σφίχτηκαν σαν τανάλιες πάνω στα δικά μου.

— Μερικοί πελάτες, πού είχαν τρέξει κοντά μας, μάς έχωρισαν όχι χωρίς κόπο.

— Θα έχετε νέα μου! μού φώναξε ο συνοδός της κυρίας.

— Τό έλπιζα! απάντησα.

— Άνταλλάξαμε τις κάρτες μας. Αυτό ήταν εκείνο που ήθελα. Ήξερα τώρα τό όνομα και τη διεύθυνσι της κυρίας. Όλη αυτή ή θλιβερή ιστορία την είχα δημιουργήσει μόνο και μόνο γι' αυτό τό λόγο. Δεν μπορούτε να φαντασθήτε πόσο ήμουν περήφανος για τό κατόρθώμά μου. Τό ότι είχα φερθή τόσο χυδαία δεν μου έκανε έντύπωσι. Ούτε με τρώαζε ή ιδέα πως θα μονομαχούσα. Ήμουν, άλλωστε, καλός σφομαχός κι' είχα ασκήθι πολύ στη σκοποβολή.

— Άλλά, όταν μονομαχήσαμε, έπειτα από δυό μέρες, βρήκα τό δασκάλο μου. Ή μονομαχία μας έγινε με έξιφες. Ο συνοδός της κυρίας, πού ήταν παλός αξιωματικός, μ' έφερε από την πρώτη στιγμή σε πολύ δύσκολη θέση. Κι' έπειτα από μερικά λεπτά, μ' ένα καλομελετημένο λοφό χτυπήμα, μού άνοιξε μια μεγάλη πληγή, πού άρχισε από τό δεξιό όμο και προχωρούσε ως πέρα από τό στένο. Τό έξιφος έφυγε έμέσως από τα γόνατά μου.

— Χρειάστηκαν εξήντα βελόνιες για να μου ράψουν την πληγή μου κι' έ- υπέρεσα πολύ όλον αυτόν τον καιρό, μα παρηγοριόμουν στη σκέψι ότι θα σμα, πού με είχε συγκινήσει τόσο πολύ. Κι' ή πρώτη μου δουλειά, όταν κατάφερα να σηκωθώ, ήταν να τρέξω στην έπαυλι πού αναγραφόταν στο κάτω μέρος της κάρτας τού αντιπάλου μου.

— Καθώς διευθυνόμουν προς τα εκεί, είδα έναν άνθρωπο να βγαίνει από την πόρτα τό κήπου.

— Ήταν ο κηπουρός.

— Τόν πλησίασα άμέσως και να τί έμαθα απ' αυτόν. Πριν από είκοσι μέρες, ή ώραια κυρία είχε φύγει μαζί με κάποιο φίλο της, αφήνοντας τόν άντρα της σε μεγάλη άπελπισία.

— Ο κύριος συνταγματάρχης, μού είπε ο κηπουρός, πήγε δυό φορές ν' αυτοκτονήσει κι' ένας Θεός έξερε πως καταφέραμε να τόν συγκρατήσουμε. Είσατε μήπως φίλος του;... Άν θέλετε, μπορώ να τόν είδοποιήσω...

— Όχι, απάντησα, ευχαριστώ...

— Κι' άπομακρύνθηκα γρήγορα. Καταλάβαινα τώρα πως είχα κάμει μια κολοσσισία κουταμάρα...

— Ο γρηαίος φίλος μου άναστήναζε.

— Χωρίς αυτές τις κουταμάρες, ή αγάπη δεν θ' άξιζε ίσως μεγάλα πράγματα, κατέληξε.

— Χωρίς αυτές τις κουταμάρες, ή αγάπη δεν θ' άξιζε ίσως μεγάλα πράγματα, κατέληξε.

— Χωρίς αυτές τις κουταμάρες, ή αγάπη δεν θ' άξιζε ίσως μεγάλα πράγματα, κατέληξε.

— Χωρίς αυτές τις κουταμάρες, ή αγάπη δεν θ' άξιζε ίσως μεγάλα πράγματα, κατέληξε.

— Χωρίς αυτές τις κουταμάρες, ή αγάπη δεν θ' άξιζε ίσως μεγάλα πράγματα, κατέληξε.

— Χωρίς αυτές τις κουταμάρες, ή αγάπη δεν θ' άξιζε ίσως μεγάλα πράγματα, κατέληξε.

— Χωρίς αυτές τις κουταμάρες, ή αγάπη δεν θ' άξιζε ίσως μεγάλα πράγματα, κατέληξε.

Οιδήματα των ακρών

Τώρα πού άρχίζει ο χειμώνας, σε πολλά άτομα παρουσιάζονται πρήξιμα στα χέρια και στα πόδια. πού τα κάνουν να υποφέρουν πολύ. Τα οιδήματα αυτά άρχίζουν από μικρή ηλικία, πρό πάντων το φθινόπωρο και τό χειμώνα, και προχωρούν πολύ άργα. Τό χρώμα των χεριών και των ποδιών είναι μελιτζανί, και όσο προχωρούμε προς τα πάνω γίνεται πιο άνοιχτό. Συχνά, ο χρωματισμός αυτός στις γάμπες, στους μηρούς και τα αντιβράχια παίρνει δικτυωτή διατάξι. Τότε τό δέρμα λέγεται μαρμαροειδές, γιατί μοιάζει με τις φλέδες πού έχουν τα μαρμαρά. Τα χέρια και τα πόδια των ατόμων, πού υποφέρουν απ' αυτή την άρρώστεια, είναι πρησμένα και βρεγμένα από τόν πολύ ιδρώτα πού τα σκεπάζει. Τό πρήξιμο είναι πολύ σκληρό και δεν έχουν τό μέρος αυτό εύαισθησι στον πόνο και στα κρύο, όπως τα κανονικά άτομα. Τό δέρμα στους μηρούς, στους γλουτούς και τους βραχιόνους είναι άνωμαλο, με κερατίνες προεξέχουσες στους βυλάκους των τριχών, πού δίνουν την όφι τού δέρματος της κόττας. Τα χέρια αυτών των κοριτσιών, αν βουτηχτούν στο κρύο νερό, γίνονται πολύ μελιτζανία, και αν πιέση κανείς τα πρησμένα μέρη σχηματίζεται μια βούλα άσπρη, πού άγχει να χαθή. Τα πρήξιμα αυτά φαίνονται συμμετρικά στα χέρια, στα πόδια, στις γάμπες μά μπορεί να φανούν και στα μπράτσια, στη μύτη, στα αυτιά, στους μαστούς και στα μπάστα. Γύρω στα νύχια των ποδιών και πρό πάντων των χεριών δημιουργούνται συχνά φλεγμονές, οι λεγόμενες παρονυχίες, πού βαστούν πολλόν καιρό. Συχνά, τα άτομα αυτά παθαίνουν από χιονιστρες και πυοδερματίτιδες. Τα πρήξιμα αυτά δεν έχουν σχέση με καρδιακές ή πνευμονικές βλάβες, παρά όφειλονται σε ένδοκρινικές διαταραχές. Οι ένδοκρινικές αυτές διαταραχές επιδρούν επί τού συμπαθητικού νεύρου και προκαλούν μεγάλη επιβράδυνσι της κυκλοφορίας τού αίματος και συνεπώς στάσι φλεβική. Με τη στάσι αυτή, τό τριχοειδές άγγείο των φλεβών φραδύνουν και τό δέρμα παίρνει μελιτζανία όχι από τό φλεβικό αίμα. Σε προδιατεθειμένα άτομα το κρύο παίζει μεγάλο ρόλο στη δημιουργία αυτής της καταστάσεως. Τόν μεγαλύτερο ρόλο όμως φαίνεται πως παίζουν οι ένδοκρινικές αδένες. Βλάβες της υποφύσεως των θυρεοειδών αδένων και των ωοθηκών επιδρούν, μαζί με άνωμαλίες τού συμπαθητικού, στη δημιουργία αυτών των άσφυκτικών καταστάσεων, πού γίνονται από την επιβράδυνσι της κυκλοφορίας και τη στάσι τού φλεβικού αίματος. Διάφορα χρόνια νοσήματα, όπως είναι ή ψυμψαίσις, μπορεί να προκαλέσουν την βλάβη των ένδοκρινών αδένων, πού φέρνει την κατάσταση αυτή των οιδημάτων.

Τα κυανωτικά αυτά οιδήματα είναι άνώδυνα και χειροτερεύουν πάντα με τό κρύο. Άν όμως προστεθούν και χιονιστρες, γίνονται τότε επώδυνα. Τα κυανωτικά οιδήματα διαρκούν πολύ. Άπ' αυτά υποφέρουν πολύ περισσότερο τα κορίτσια παρά τα άγόρια.

Μιά άλλη άρρώστεια, πού συγγενεύει πολύ με τα κυανωτικά οιδήματα, είναι ή ερυθροκυανώσις πάνω από τούς άσφυκτικούς. Αυτή ή άρρώστεια παρατηρείται σε κορίτσια και νεαρές γυναίκες από 15-30 χρόνων. Σπάνιο είναι να φανή σε νέο. Χαρακτηρίζεται από μελιτζανίες ή μπλε σκούρες πλάκες, πού έντοπίζονται στο μπροστινό και στο κάτω μέρος της κνήμης, πάνω ακριβώς από τούς άσφυκτικούς, και σπανιότατα μπορεί να περιβάλουν όλοκληρως τό κάτω μέρος της κνήμης. Οι μελιτζανίες αυτές πλάκες ποτέ δεν κατεβαίνουν κάτω από τούς άσφυκτικούς. Τό δέρμα σ' αυτό τό μέρος είναι πρημένο, λεπτό και γυαλιστερό και έχει καμιά φορά μερικές κοκκινωπές γραμμές, με δικτυωτό σχήμα. Με την πίεσι τού δακτύλου, δεν μένει άποτύπωμα, μόνο τό μελιτζανιό χρώμα εξαφανίζεται σ' αυτό τό μέρος και άμέσως επανέρχεται και πάλι. Τα δάκτυλα των ποδιών είναι πολύ κρύα, κείς κρύο στις μελιτζανιές πλάκες, αν και ή θερμοκρασία στο άρρωστο μέρος είναι πολύ πρεμένη. Τα κάτω άκρα είναι διαρκώς κουρασμένα, βαρεια και πονούν. Όλα τα συμπτώματα της άρρώστειας ύπαρχουν και τό καλοκαίρι, με τό χειμώνα γίνονται πολύ πιο έντονα. Επίσης κατά τό βράδυ με την κούρασι τα συμπτώματα χειπώι με την άνάπαυσι και την άνάροπο θέσι των κνημών όλα τα συμπτώματα υποχωρούν.

Τό χυμό και οι τριχες στο άρρωστο μέρος πέφτουν και οι θυλακοί είναι γεμάτοι από κερατίνη ούσι. Τα όσμία των θυλάκων είναι πιο σκούρα από τό υπόλοιπο δέρμα.

Οι άρρωστοί είναι πολύ εύπαθείς στο κρύο. Πολύ εύκολα παθαίνουν από χιονιστρες και ιδρώνουν πολύ στα χέρια και στα πόδια. Η περίοδος αυτών των γυναικών δουν σε διαταραχές των ωοθηκών, και αυτό τό άποδότης πρήξιμο της άρρώστειας υποχώρησε με τό γάμο, με την κνηκτικές διαταραχές τού θυρεοειδούς ή της υποφύσεως, κα- καλέσουν την άρρώστεια αυτή.

Καλή τροφή, όγιεινή ζωή και καλό ντύσιμο προλα- θάνουν την άρρώστεια.

Α. ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ

Ίατρος Δερματολόγος

Α. ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ

Ίατρος Δερματολόγος

Α. ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ

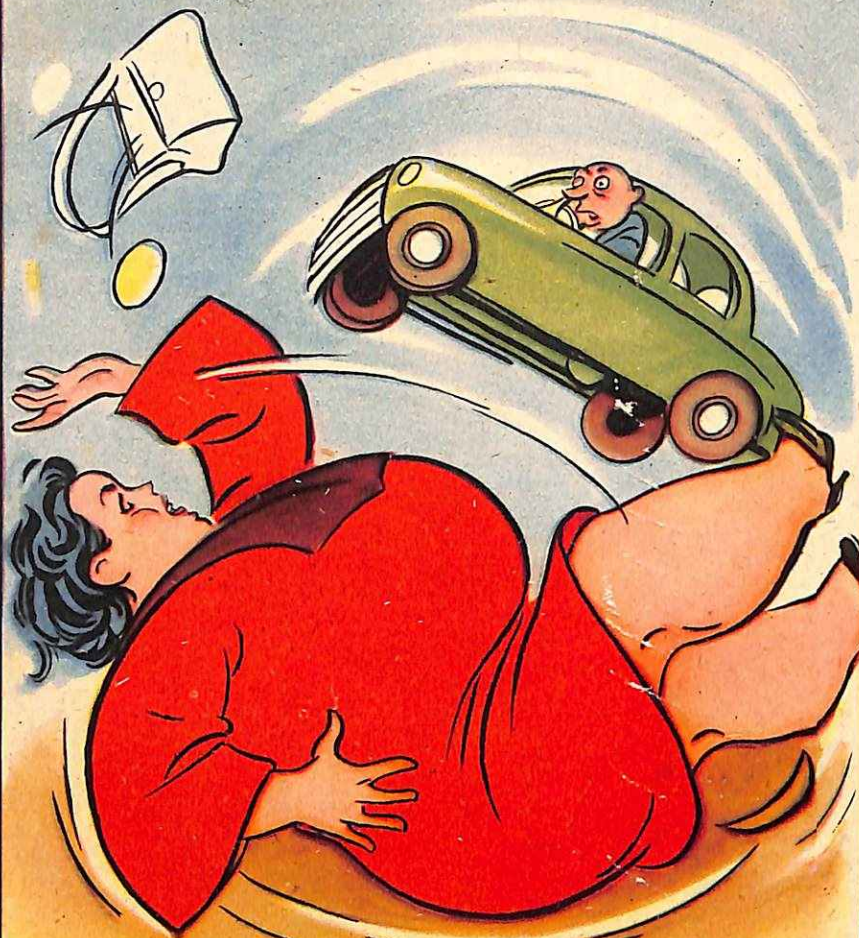
Ίατρος Δερματολόγος

Α. ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ

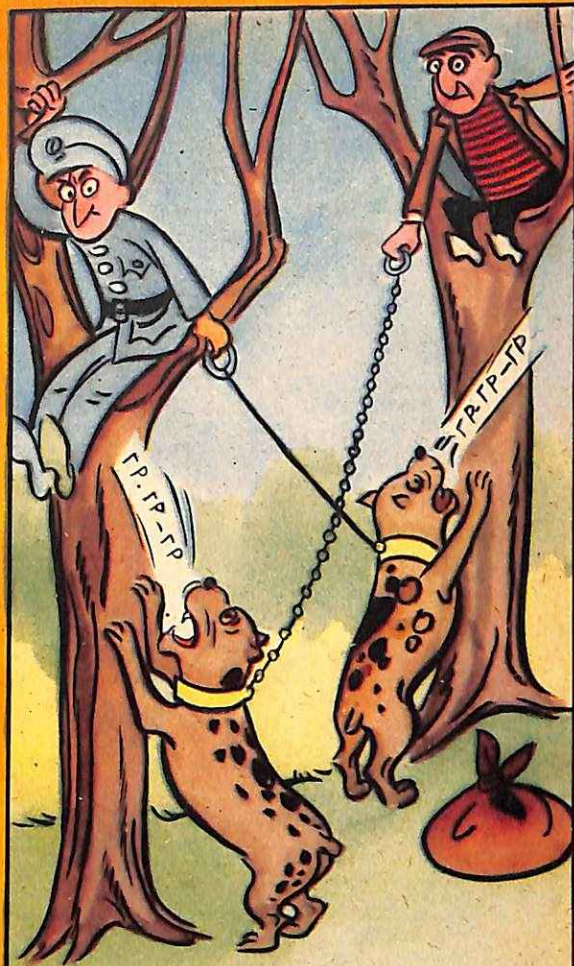
Ίατρος Δερματολόγος

Α. ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ

Ίατρος Δερματολόγος

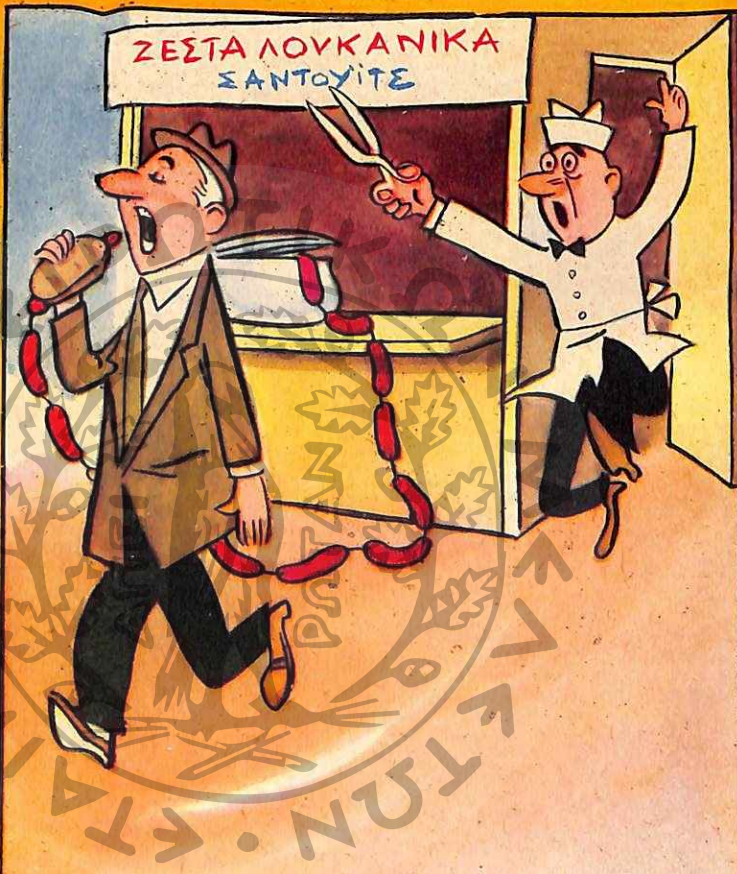
— Πώ!.. Πώ!.. Πώ!... 'Η Χοντρή πάτησε πε-
πονόφλουδα!..

Χωρίς λόγια

— Σε παρακαλώ, μὴ μοῦ ξαναπλέξης τίποτα,
Καίτη μου.. Προτιμῶ νὰ τ' ἀγοράζω ἑτοιμα!...

— "Ε... Μιὰ στιγμή κύριος!...